

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

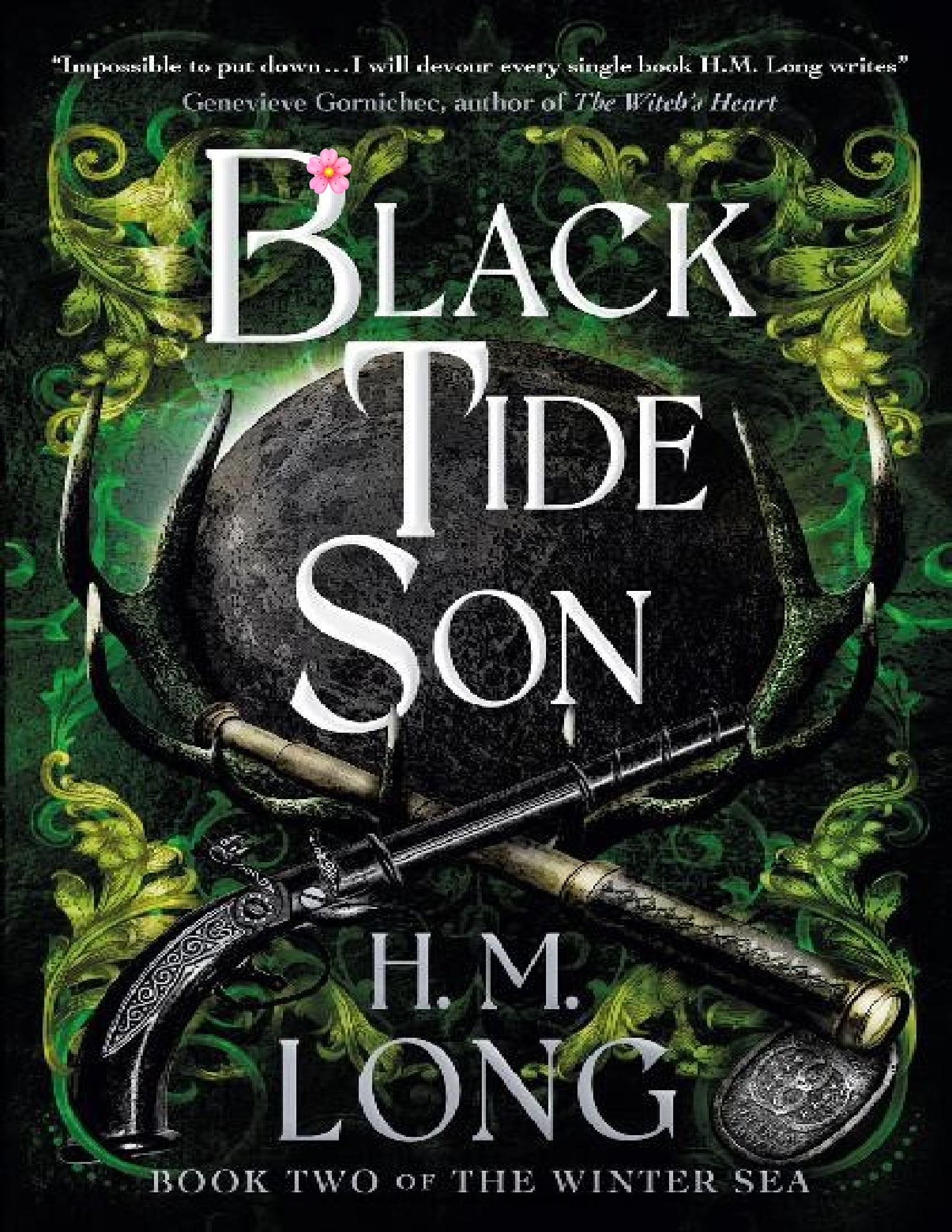
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Impossible to put down...I will devour every single book H.M. Long writes"

Genevieve Gornichec, author of *The Witch's Heart*

BLACK TIDE SON

H.M.
LONG

BOOK TWO OF THE WINTER SEA

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Kapak](#)

[Black Tide Son için Övgüler](#)

[Karanlık Suyun Kızı için Övgüler](#)

[Ayrıca H. M. Long tarafından yazılmıştır ve Titan](#)

[Books'temin edilebilir tan Başlık Sayfası](#)

[Bize Bir Yorum Bırakın](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanmışlık](#)

[Haritası](#)

[Bir: Demete İki: Diğer](#)

[Üç: Denize Bir Öşür Dört:](#)

[Hesten, Usti Zinciri](#)

[Beş: Hesten daki KadınAltı': Ess](#)

[Noti](#)

[Yedi: Hart](#)

[Sekiz: Aeadine, Middenwold](#)

[Dokuzlusu: Kızıl Fırtına](#)

[On: Jessin Faucher](#)

[On bir: Uyum ve Haberciler On](#)

[iki: Hesten](#)

[On üç: Kaçakçılar ve Hırsızlar On](#)

[dört: Manastır On Beşlisi: Dört](#)

[Nefes](#)

[On altı: Öteki Kardeş On](#)

[Yedi: Büyük Takip](#)

[On sekiz: Kan Bağı](#)
[On dokuz: Ismoathe Limanı,](#)
[Aeadine Twenty: Mereish Magics](#)
[Yirmi Yirmi İki: Kar Üstündeki KanBir: Eşkîya](#)
[ve Tazılar](#)
[Yirmi Üç: Adalia Day'in Kutsal Hizmetkârları: Kutsal Kızı](#)
[Kırılmamış Işık](#)
[Yirmi Dört: Baş Rahip Yirmi](#)
[Beş: Dört Ay](#)
[Yirmi Altı: Anne, Kız, Aziz](#)
[Yirmi yedi: Aeadine, Middenwold Yirmi](#)
[Sekiz: Sığınak](#)
[Yirmi Dokuz: Karanlık Gözlemevi](#)
[Otuz: Sel Suları](#)
[Yükseliyor Otuz Bir:](#)
[Şehit Bir Otuz İki: Daha](#)
[Asla](#)
[Otuz Üç: Rosser House, Aeadine](#)
[Thirty-Four: Ostchen](#)
[Otuz beş: Ess Noti](#)
[Otuz Altı: İmplantlar](#)
[Otuz Yedi: Sıra Dışı Bir Çare Otuz](#)
[Sekiz: Ebe](#)
[Otuz dokuz: Yılan ve Yıldızlar Kırk: Dört](#)
[Yüz](#)
[Kırk Bir: Gerçek](#)
[Kırk İki: Amiral Rosser](#)
[Kırk Üç: Şekerleme](#)
[Kırk Dört: Kara Dalga TopladıKırk](#)
[Beşini : Göçebe](#)
[Kırk altı: Vahiyler](#)
[Kırk yedi: Drowning Wood Kırk](#)
[Sekiz: Hazırlıklar](#)
[Kırk dokuz: Sahiplik](#)

[Elli: Oğullarım](#)

[Elli Bir: Fırtına Kız](#)

[Kardeşleri Elli İki:](#)

[Çağırıcılar](#)

[Elli Üç: Ölümünden Beter Kaderler Elli](#)

[Dört: Kara Gelgit Oğulları](#)

[Elli beş: Flotsam](#)

[Elli Altı: Fırtına Işığı, Gölge ve Dünyalar Arasındaki Perde](#)

[Elli Yedi: Öteki Gezgin](#)

[Elli sekiz: Savaş Sisi](#)

[Elli Dokuz: Majestelerinin Komisyonu](#)

[Altmış: Kızıl Fırtına](#)

[Sonsöz: Benedict](#)

[Ekler: Kış Deniz TakvimiReferans Verilen](#)

[Şarkıları](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Titan Books'tan da temin edilebilir](#)

Övgü için
BLACK TIDE SON

"*Kara Gelgit Oğlu*'nu elimden bırakmam imkânsızdı. Kış Denizi serisinin ikinci bölümü de hayal kırıklığına uğratmıyor ve selefinin soğuk, rüzgârlı dünyasını daha tehlikeli düşmanlar, entrika ve sağlıklı bir büyü dozuyla genişletiyor - beni koltuğumun ucunda tutan bir romantizmden bahsetmiyorum bile. H.M. Long'un yazdığı her kitabı tek tek yutacağım."

Genevieve Gornichec, *The Witch's Heart*'ın yazarı

"Çarpıcı bir macera, sihir ve yavaş ilerleyen bir romantizm... Bu buzlu, sulu dünyaya geri dönmeye bayıldım."

Kell Woods, *Ormandan Sonra*'nın yazarı

"Entrika ve gerçeküstü, son derece yaratıcı bir büyü sistemi, yürek hoplatan bir aksiyon ve derin gizemlerle dolu kıvrımlı bir olay örgüsünün temelini oluşturmak için birlikte örülüyor. Hikayenin gösterişli yüzeyinin altında, Long aile bağlarından okuyucuları bayıltacak tatlı ama şiddetli bir romantizme kadar aşkın doğasına dair düşünceli bir keşif içeriyor. Okurlar ilk sayfadan itibaren koltuklarının ucunda olacaklar."

M.J. Kuhn, *Hırsızlar Arasında*'nın yazarı

"*Black Tide Son* bir devam kitabında aradığım her şeye sahip; geniş bir bilgi birikimi, macera ve fantastik karakterler. Bu ekiple yeni bir yolculuğa çıkmaktan heyecan duyuyorum."

Christopher Irvin, *Ragged*'in yazarı

"Açık denizlerde cesur kaçışlar ve yüksek risklerle dolu kesintisiz bir macera ve kardeşler arasında ihanet ve affetmenin sürükleyici bir hikayesi. *Black Tide Son* yarı korsan fantezisi, yarı aile entrikası ve hepsi de elden bırakılması imkânsız."

Allison Epstein, *Let the Dead Bury the Dead* kitabının yazarı

Övgü için
KARANLIK SUYUN KIZI

"Harika bir macera! *Karanlık Suyun Kızı*, büyüleyici hikâyesi, zengin orijinal bilgileri, büyüleyici karakterleri ve ağır ağır ilerleyen romantizmiyle beni açık denizlere sürükledi. Başından sonuna kadar sürükleyici olan bu kitabı elinizden bırakmanız çok zor."

Sue Lynn Tan, *Ay Tanrıçasının Kızı'nın Sunday Times* çoksatan yazarı

"İncelikle işlenmiş, şaşırtıcı derecede benzersiz ve Kış Denizi'nin soğuk havasını neredeyse tadabileceğiniz kadar canlı olan *Karanlık Suyun Kızı*, şimdiye kadarki en sevdiğim H.M. Long kitabı."

Genevieve Gornichec, *The Witch's Heart*'ın yazarı

"*Karanlık Suyun Kızı*, açık deniz fantezisinin eşsiz ve nefes kesici bir dilimi. M. Long bize destekleyeceğimiz son derece karmaşık karakterler ve sürprizlerle dolu bir dünya sunuyor. Hayatıma girene kadar bu fantastik korsanlara ve onların dondurucu okyanuslarına ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Çok eğlenceli!"

Jen Williams, *The Winnowing Flame* üçlemesinin ödüllü yazarı

"*Karanlık Suyun Kızı*, Long'un yeni serisine muhteşem bir başlangıç olarak hizmet eden zorlayıcı, itici bir macera. Uçsuz bucaksız dünya ve merak uyandıran hikâye, zahmetsiz bir şekilde karmaşıklıyor; Long'un şimdiye kadarki en iyi eseri olabilir. Kendimi tamamen kaptırmıştım."

M.K. Lobb, *Yedi Yüzsüz Aziz*'in yazarı

"Olağanüstü bir deniz fantezisi; *Robin Hobb, Usta ve Komutan*'la buluşuyor."

Peter McLean, *Kemiklerin Rahibi* kitabının yazarı

"Long, ağzına kadar mucizelerle dolu, sürükleyici, çığınca orijinal bir evren açıyor: hissedebilen figüranlar, rüzgârı kullanan şarkılar ve özgürlüğün peşinde koşan haydutlar, kötü adamlar ve sürgünlerden oluşan bir kadro - bazen korkunç

Maliyet. Her dönemeç beni şaşırttı ve büyüledi. Fantastik okurları, gemiye binin ve yolculuğun tadını çıkarın."

Allison Epstein, *A Tip for the Hangman* kitabının yazarı

"*Karanlık Suyun Kızı*, fırtına gibi esen bir kitap. Tuzlu, kışlı dünyaya (büyülü bir dokunuşla Yelken Çağı!) ve folkloruna bayıldım: gemideki hava cadıları, gizemli büyücüler ve hissedebilen, hayaletimsi figürler. Bu hikâyeye balıklama daldım ve sonuna kadar bir daha çıkamadım."

Kell Woods, *After the Forest*'ın yazarı

"En iyi haliyle çakmaklı fantezi! Eğer bir Karayip Korsanları hayranıysanız ve hala kaşıntınızı giderecek yeni bir yorum arıyorsanız, *Karanlık Suyun Kızı* tam size göre. Bu inanılmaz öykü, klasik korsan fantezisi unsurlarını Long'un eşsiz, kış dokunuşu ve canlı sesiyle harmanlayarak yepyeni bir dünya ve büyüleyici bir irfan temelli büyü sistemi yaratıyor. Hızlı aksiyon ve göz kamaştırıcı dönemeçler sizi son sayfaya kadar bu kitaba bağlayacak."

M.J. Kuhn, *Hırsızlar Arasında*'nın yazarı

"*Karanlık Suyun Kızı* mükemmel. Denizcilik ilmine ve korsanlığın altın çağına dayanan taze bir fantezi. 17. yüzyıla özgü fantastik bir epik macera.

Daha fazlası için sabırsızlanıyorum."

Christopher Irvin, *Ragged*'in yazarı

H. M. LONG TARAFINDAN DA
VE TITAN KİTAPLARINDAN TEMİN EDİLEBİLİR

Dört Sütun Serisi

Duman Salonu

Tanrısız Tapınak

Kış Barrow'u

Kül Sütunu

Kış Denizi Serisi

Karanlık Suyun Kızı

Siyah Gelgitin Oğlu

BLACK TIDE SON

H. M.
LONG

TİTAN KİTAPLARI

BIZE BİR YORUM BIRAKIN

Umarız bu kitabı beğenmişsinizdir - eğer beğendiyseniz kısa bir yorum yazarsanız çok memnun oluruz. Puanlarınız yazarlar için gerçekten bir fark yaratıyor ve sevdiğiniz kitapların daha fazla insana ulaşmasına yardımcı oluyor.

Bu kitabı değerlendirebilir veya buraya kısa bir

yorum bırakabilirsiniz: [Amazon.com](https://www.amazon.com),
[Amazon.uk](https://www.amazon.co.uk),
[Goodreads](https://www.goodreads.com),
[Barnes & Noble](https://www.barnesandnoble.com),
[Waterstones](https://www.waterstones.co.uk),
veya tercih ettiğiniz perakendeci.

Black Tide Son

Basılı baskı ISBN: 9781803362625 E-
kitap baskısı ISBN: 9781803362632

Titan Books tarafından yayınlandı
A division of Titan Publishing Group Ltd 144
Southwark Street, London SE1 0UP
www.titanbooks.com

İlk baskı: Temmuz 2024
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler,
kuruluşlar ve olaylar ya gerçektir ya da
yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak
kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan
benzerlikler (hiciv amaçlı olanlar hariç) tamamen
tesadüfidir.

© H. M. Long 2024

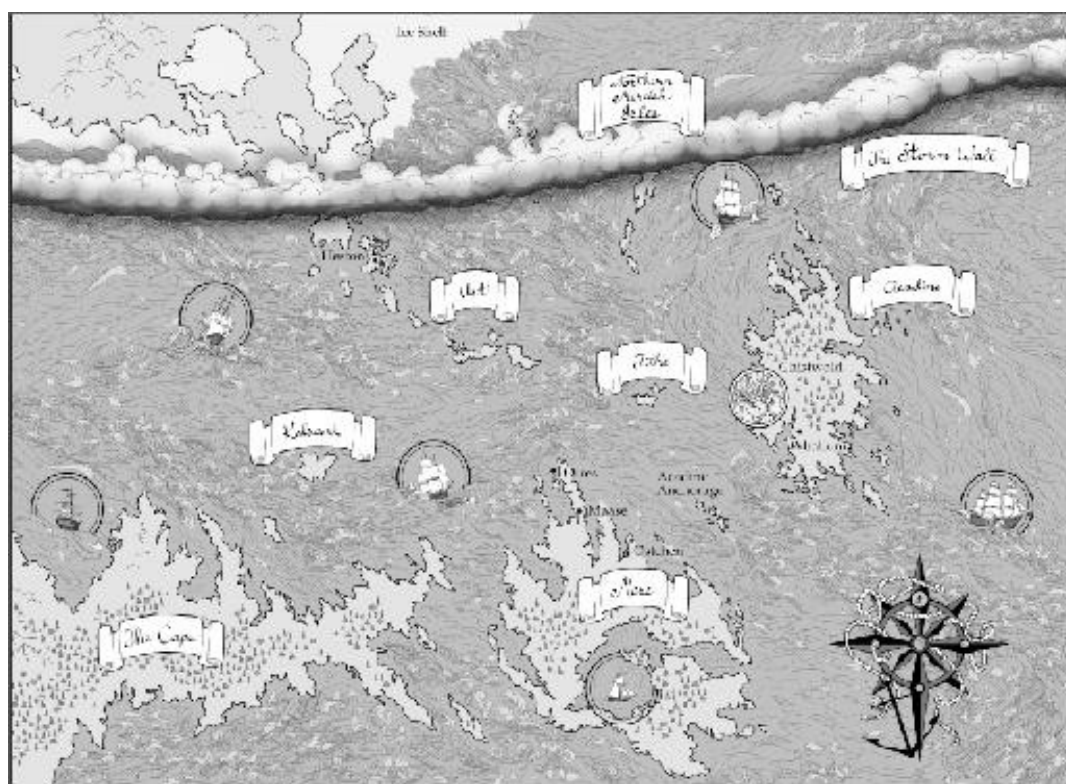
H. M. Long, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın
manevi hakkını ileri sürmektedir.

Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim
sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla iletilemez.

Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde
kullanılamaz, yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir
şekilde dağıtılamaz ve sonraki alıcıya da benzer bir koşul
getirilemez.

Bu eserin CIP katalog kaydı British Library'den temin
edilebilir.

Eric için: Benedict'ten çok daha iyi bir kardeş

MERE-Mere, hem Aeadine'in güneyinde ve Cape'in doğusunda yer alan Mereish halklarının ana adasını hem de kontrolleri altındaki çeşitli diğer adaları kapsar: **Mereish Kuzey Adaları** ve **Mereish Güney Adaları**, ancak ikincisinin yönetimi son yüzyıllarda bozuldu ve şimdi esas olarak korsanların elinde bulunuyor. Mereishler, sırlarını ve geleneklerini dini bir coşkuyla korudukları tuhaf büyülerle uğraşmalarıyla tanınırlar. Kış Denizi'ndeki en büyük deniz kuvvetlerinden birine sahiptirler ve daha barışçıl olan bu komşularını Aeadine ile sık sık savaşa sürükleyen Cape ile yakın müttefiklerdir. Ayrıca bakınız MEREISH, MEREISH NORTHERN ISLES, MEREISH SOUTHERN ISLES, MEREISH-CAPESH ALLIANCE.

-ALPHABETICA: AEADINE'LER İÇİN YENİ BİR SÖZCÜK KİTABI

BİR

Demete

SAMUEL

Rüzgârın ardından gelen sessizlik uğursuzdu ve sürüklenen dumanla yoğundu. Silahlar beşiklerinde sessizleşti ve *Hart* yavaşlayıp sürüklenen ödülünün yanına yanaştıkça suyun gövdeye çarpma sesi azaldı.

Gemimin beline doluşan düzinelerce silahlı erkek ve kadından zafer çılgınlıkları yükselmedi. Ne ben ne de eski kaptanları disiplin konusunda cimri değildik, bu yüzden mırıltıları alçaktı, tüfekleri hazırda ama rahattılar. Güvertedeki korsanlardan da meydan okuyan ya da intikamcı çılgınlıklar duymadım, her ne kadar ellerinde tabancalar, palalar ve palalar olsa da ve armalarına nişancılar asılmış olsa da. Sayıca azdılar, silahları yoktu ve iki günlük takipten yorgun düşmüşlerdi; ana direklerinde dalgalanan bayrak beyazdı ve kırmızıya boyanmıştı; teslim bayrağı değil, müzakere bayrağıydı.

Kaptanları, tüfeklerini kucaklamış ve gözlerinde kızgınlıkla yerlerinde duran iki dümenciyle birlikte güvertede duruyordu.

Aeadine aksanıyla seslendi: "Başım için bu kadar riske girmen gururumu okşadı, Aead," küpeşteye yaslanmak için öne çıkarken, sesi gemilerimiz arasındaki düzinelerce metrelik uysal dalgaları kolayca taşıyordu. Ağarmış saçları örülmüş, siyah ipek bir kurdeleyle bağlanmıştı; başında keçeli, kavisli bir şapka ve üzerinde ladin rengi solmuş mavi bir palto vardı. Güneşin kar, buz ve kış denizi üzerindeki olağan parıltısına karşı gözleri siyahla çevriliydi.

Korsan sahte bir endişeyle devam etti: "Donanma Kıran'ın kızını Mereish sularına mı getiriyorsun?" Kadına bir işaret yaptı

Soluk mavi patiska etekleri ve büyük boy yün paltosuyla yanımdaydı.

Fleetbreaker olarak bilinen kötü şöhretli Fırtınakıran'ın kızı Mary Firth kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama bu sırada bir elini biraz kaldırdı ve parmaklarını dalgalandırdı. Uzun boylu ve siyah saçlıydı, başı Kış Denizi'ndeki hiçbir annenin hoş görmeyeceği bir şekilde rüzgâra açıktı.

"Kim olduğumu biliyor mu?" Mary gözlerini kısarak müstakbel esirimize baktı ve sessizce benimle konuştu. "Yakında kötü bir şöhrete sahip olabiliriz Sam."

"Niyetimiz bu değil mi?" Ben de mırıldandım. "Eğer bilinmezlik istiyorsan, annenle birlikte güneye gitmeliydin."

Mary gülümsemesini gizledi ve yuvarlak, iç kesimlerdeki aksanıyla suyun üzerinden seslendi. "Sade sular mı dedin? Sisten başka bir şey görmüyorum. Yine de Usti kraliçesinden bir Marque Mektubu aldık ve uygun gördüğümüz her yerde bulunma hakkına sahibiz."

Korsan kaptan homurdandı. "Kendine sis diyorsun, cadı. Ve mektuplar yanabilir. Kaptan, başımızda bir devriye olmadan önce bu meseleyi çözelim."

"Pekâlâ. Ophalia Monna." Güverte küpeştesine yanaştım ve diğer kaptanla denizin üzerinde karşı karşıya geldim. Mary olduğu yerde kaldı. "Ben *Hart*'tan Kaptan Samuel Rosser, Usti Krallığı'nın emrinde bir korsanım. Teslim olun. Su alıyorsunuz, Stormsinger'ınız yok ve yurttaşlarınızın eline düşmek ölümünüz olacak. Benimle Hesten'e geri dön ve gemilerine karşı işlediğin suçlar için Usti'nin altında adil bir şekilde yargılanacaksın. Ya da bir devriye ikimizi de sudan çıkarana kadar burada bekleriz."

Korsan, "Acaba Benedict Rosser ile bir akrabalığınız olabilir mi?" diye sordu.

Sesinde hiç soru yoktu. Mary'nin kim olduğunu biliyordu. Benim kim olduğumu da biliyordu. Ve belli ki kardeşim hakkında da bir şeyler biliyordu.

Bir önsezi fısıltısı içimi kapladı, dünyanın sınırlarını bulanıklaştırdı -Küpeşterin ve armaların çizgileri, direkler ve cansız yelkenler, dalgalar ve Monna'nın sabit bakışları. Sonra parmaklarım cebimdeki uzun, oval madeni paraya dokundu ve fısıltı kayboldu. Dünya yeniden berrak bir hal aldı ve Mary'nin omzuma doğru yaklaştığını fark ettim.

"Biri geliyor," diye mırıldandı. "Ghisten gemileri."

Lanet ettim. Sis bizi örtüyordu ama aynı zamanda etrafımızdaki dünyayı görebilmemizi de kısıtlıyordu. En azından doğal yollarla.

"Onları geciktirebilir misin?" Ben de aynı şekilde alçak sesle sordum.

Mary başını salladı ve geri çekildi. Nefesinin yumuşakça çekildiğini duydum, sonra bir şarkının ilk notaları durgun havaya karıştı. Alçak ve melankolikti, denizin sessiz ciddiyetini içine çekiyor ve ona sempatik bir şekilde karşılık veriyordu.

"Ağaçların arasında bir ses var, inleyen meşeye karışan, fırtınalı esintiye karışan..."

Rüzgâr kıpırdadı ve nemli hava yanaklarımı diken diken etti. Monna çenesini kaldırdı, mürettebatından biri kulağına mırıldanırken aynı anda değişimi hissetti.

"Teslim olacağız," diye karar verdi Monna. "Artık fırtına, silah ya da kan dökmek yok. Huzur içinde gemiye geleceğim, sonra da sana ikizinle bir Mereish firkateyninin karnında nasıl tanıştığımı anlatacağım."

* * *

Monna kamaramdaki küçük masada oturmuş, cebinden piposunu ve kesesini çıkarıyordu. Buz, her küçük pencere camını çevreliyor, açık denizin ve ötesindeki gemilerin sisli görüntüsünü daha da gizliyordu. Hava soğuktu; demir kuşaklı odun sobası hareket için söndürülmüştü ve henüz yeniden yakılmamıştı. Ama en azından rüzgârdan uzaktaydık.

Uzaktan, Mary'nin güvertenin üstündeki şarkısını duydum, ayak sesleri ve bosun'un düdüğünün tınısı eşlik ediyordu. Cadı rüzgârı yükselmişti ve Monna'nın gemisiyle birlikte konvoy halinde daha güvenli sulara doğru yol alıyorduk.

"Üzerimize bu kadar çabuk gelmelerine şaşırdım," diye yorumladı Monna piposunu doldururken. "Ama sürprizlerin zamanıdır. Ayrıca beni Aeadine sularının ötesine kadar kovalayacağınızı da beklemiyordum ama işte buradayız. İzin verir misiniz?"

Başımı salladım ve korsan eğilerek masanın üzerinde alçakta asılı duran fenerden bir konik ve alev çaldı. Bu arada ben de paltomu çıkarıp onun karşısına oturdum, kılıç ve tabancalarımı yerinde bıraktım.

Kardeşimden bahsetmesi aklımın bir köşesini kaşıyarak soru üstüne soru sormama neden oldu. Şimdilik dilimi tuttum ve taktiklerimi gözden geçirdim.

Monna benden en az otuz yaş büyüktü ve rahatlığına ve açık kahverengi teninin yıpranmış durumuna bakılırsa, bundan daha uzun süredir denizdeydi. Ayrıca bir düzineden fazla kez yakalanmaktan kurtulmuştu ve hiçbir korku ya da gerginlik belirtisi göstermiyordu.

bir parmağıyla masaya vurarak piposunu içiyordu. Alaca, zengin duman yukarıdaki iri kırıslara doğru süzülüyordu.

"Benim komisyonum Usti'den, Aeadine'den değil," diye hatırlattım ona. "Halklarımız arasındaki çatışmada tarafsızım. Bunu kanıtlayacak belgelerim var. Sen, avlanmış bir haydut olarak, halkından benden çok daha fazla tehlike altındasın."

Monna piposunun ucuyla sırttı ve sandalyesinde rahatladı. "Dediğim gibi, belgeler yakılabilir genç kaptan. O zaman bizi koruyacak sadece sözümüz kalır: korsanların ve korsanların sözü. Güçlü donanmalar için bunun değeri nedir ki?"

"Çok az," diye onayladım. "Şimdi, kardeşimden bahsettiniz." "Evet.

Birbirinize bu kadar benzemeniz çok esrarengiz. Ayna ikizler mi?"

Başımı salladım, tüm duygularımı dikkatlice sakladım. "Onu bir Mereish firkateyninde mi gördün?"

"Gemisi Eldona Adası'nda enkaz halindeydi. Orası benim kış limanım olur ve yerel halk korumam için iyi para öder. Gelgitler oldukça yüksekti; kardeşinizin gemisi gizli resifimize çarptı ve parçalara ayrıldı. Araştırmaktan başka ne yapabilirdim ki? Ne yazık ki donanma üzerimize geldi ve kendimi kardeşinin yanında bir esir olarak buldum."

Masanın altına gizlenmiş olan yumruğumu açtım ve kalçama doğru uzattım. Böyle bir can kaybının şoku eskiydi, aşinalıkla körelmişti ama hâlâ mevcuttu. Benedict'inki kadar büyük bir gemide yaklaşık bin kadın ve erkek vardı ve bunların çoğunu, söylentiler ve utanç karşısında görevimden istifa etmeden önceki denizcilik günlerimden tanıyordum.

"Mürettebatından kaç kişi kurtuldu?" diye sordum.

"Bütün tekneler gitmişti," diye cevap verdi Monna, ses tonu umursamaz yumuşaklığını biraz kaybetmişti. Milliyetleri ne olursa olsun, denizci dostlarının ölümlerine karşı da duyarsız değildi. "Başlarına ne geldiğini söyleyemem. Çok sayıda ölü vardı. Eminim bazıları kıyıya ulaşmayı başardı ve iç kesimlere kaçtı."

"Rahatlık demek."

Başını salladı ve burun deliklerinden ikiz duman girdapları çıkardı.

"Kardeşime şartlı tahliye verildi mi? Fidyeden söz edildi mi?"

"Tek bildiğim onu götüren geminin nereye gittiği. Özgürlüğüm karşılığında size söylemekten mutluluk duyarım."

"Eğer sana inanırsam."

"Kardeşiniz, esirimizin sempatisini kazanmak için ona bağımlı bir çocuktan bahsetti. Ona Josephine diyordu. Ve o bir Magni'ydi, gerçi bunun herkesçe bilindiğini varsayıyorum. Muhafızları bizi serbest bırakmaya zorladı, ancak anahtarlarla ilgili talihsiz bir karışıklık oldu ve sadece ben kaçmayı başardım."

Sonunda düz ve kedigil bir şekilde gülümsedi ve bu karışıklığın nedeni konusunda hiç şüphem yoktu.

"Özgürlüğüm karşılığında," diye tekrarladı korsan, "kardeşinizin nereye gittiğini size söylemekten mutluluk duyarım. Hatta belki de Mereishler onu kuduz bir köpek gibi vurmadan önce kurtarabilirsin."

Önümde bir olasılıklar denizi ve onunla birlikte yeni bir rota açıldı. Bu korsanla takas yapabilir, bana ödendiği gibi onu Usti'ye teslim etmemeyi seçebilir ve kardeşimi kurtarmaya çalışabilirdim. Başarılı bile olabilirdim. Ama mürettebatım ödeme bekliyordu, bunu hak ediyordu ve onlara kendim ödeme yapsam bile her dilin sallanmayacağına güvenilemezdi. Dahası, son raporunda korsanı yakalamaya ne kadar yakın olduğumu belirtmiştim. Bir Usti gemisi muhtemelen onu evine götürmek ve bana bir sonraki görevimi vermek için Tithe'de bekliyordu.

Mary de başka bir etkendi. Sözleşmesi Usti Krallığı tarafından onaylanmıştı ve benim görevime bağlıydı. Bu sözleşme olmadan Mary bir kez daha Kış Denizi'ndeki her kaptanın gözünde bir metadan biraz daha fazlası olacaktı. Hal böyle olunca, limana her uğradığımızda, başka bir gemiyle her yolumuz kesiştiğinde ince bir çizgide yürüyorduk.

Uzun bir süre kıpırdamadan oturduktan sonra gülümsedim, küçük, acımasız ve biraz da melankolik. "Ne yazık ki kardeşimin yaşaması ya da ölmesi umurumda değil. Azizlerinizle barışın, Kaptan Monna. Sizde benim istediğim hiçbir şey yok."

MAGNİ-Üç ana büyücü türünden biri olan Magni, kendi büyük iradesini kullanarak başkalarının zihnini ve eylemlerini kontrol eder. Genellikle doğuştan düşmanca ve tehlikeli olarak algılansa da, bir Magni'nin gücünün kullanılması istismara veya aşağılanmaya yol açmak zorunda değildir. Bir özneyi güçlendirmek, cesaretlendirmek ve teşvik etmek, sakinleştirmek, acıyı hafifletmek ve yıkıcı eylemlerden geri döndürmek için de kullanılabilir.

Diğer büyücü sınıflandırmalarında olduğu gibi, bir Magni'nin gücünün yoğunluğu büyücüden büyücüye değişir. Etkilerinin derecesi aynı zamanda hedefledikleri kişinin zekâsına ve iradesine ve Magni'nin gücünü doğuştan gelen yeteneğin ötesine taşımak için yapılan müdahalelere (iyi ya da kötü) bağlı olacaktır.

-KUTSALLAR ÜZERİNE YAPILAN KESİN BİR ÇALIŞMADAN: MEREİS ADALARININ
BÜYÜCÜLERİ VE BÜYÜCÜLÜĞÜ, SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN
MEREİSÇE'DEN ÇEVİRİLMİŞTİR

İKİ

Diğer

MARY

Ana kamaranın sessiz karanlığına süzıldüm. Kış tarafta, kalın camları buz tutmuş bir çift pencere akşam ışığını yayıyordu. Aralarında uzun, dar bir balkona açılan bir kapı vardı; buğulu camın arkasından balkonun buz tuttuğunu ve kenarlarının karla kaplandığını görebiliyordum. Demir beşiğindeki soba yanmıyordu, ne ışık ne de ısı veriyordu ve hava acı verecek kadar soğuktu. Karada bahar geliyor olabilirdi ama burada, dalgaların üzerinde rüzgâr hâlâ derin bir kış tadı veriyordu.

Samuel kamaranın zemininde diz çökmüş, gömleğine kadar soyunmuştu. Ceketini ve yeleğini bir sandalyenin arkasına düzgünce katlanmıştı ve geminin salınımla hafifçe sallanıyordu. Elleri uyluklarının üzerindeydi, eklemleri bembeyazdı ve oval madeni parası önündeki tahtaların arasındaki bir çatlağa sıkışmıştı.

Kapıyı kapattığımda uyanmadı, açık, görmeyen gözlerle dosdoğru önüne bakıyordu.

İçimde bir huzursuzluk vardı. Bu manzara yeterince yaygındı - Samuel bir Sooth'tu, ruhunu bizim dünyamız ile Öteki arasındaki görünmez sınırın ötesine gönderebilen bir büyücüydü. Âlemler arasındaki sınırda geçmiş, şimdi ve gelecek bir arada bulunur ve ona vizyonlar bahşederdi; Öteki'nin derinliklerinde, orada bulunan canavarları ve varlıkları görebilir ve onlarla etkileşime girebilirdi. Ve ben ve Benedict gibi büyücüleri takip edebiliyordu.

Ancak Samuel sıradan bir Sooth değildi ve Öteki'ni manipüle etme yeteneği hatalıydı. Eğer içeri girdiğimi fark edemeyecek kadar derindeyse, geri dönemeyebilirdi.

"Samuel," diye seslendim, duyulacak kadar yüksek, ürkütmeyecek kadar alçak sesle.

Geniş omuzlarından bir ürperti geçti. Havada buharlaşan soğuk bir nefes daha aldıktan sonra, koyu kahverengi, görmeyen gözleriyle bana bakmak için döndü.

"Bana geri dönebilir misin?" Hala o alçak, sabit sesle sordum.

Samuel zamansız bir an boyunca bakmaya devam etti, yakışıklı yüzü esrarengizdi. Pencereilerin dışındaki gökyüzü daha da karardı, kulübedeki gölgeler daha da yaklaştı.

Tedbiri elden bırakarak ileri atıldım ve tahtaların arasına sıkışmış madeni paraya uzandım.

O benden önce davrandı. Soğuk parmakları sıcak parmaklarıma sürtünerek parayı kurtardı ve avucunun içine sıkıştırdı. Gözleri açıldı ve sonunda beni, kanlı canlı beni, önünde diz çökmüş halde gördü.

"Geri dönmek zor oldu mu?" diye sordum.

"Sadece biraz. Sen yanımdayken her şey daha kolay oluyor."

Ağzımın kenarı kıvrıldı ama bu ifade uzun sürmedi. "Benedict'i buldun mu?"

Cevabından korkuyordum ama kendimi sormaya zorladım. Benedict Rosser benim için bir caniden biraz daha fazlasıydı: çıkarıcı, acımasız ve zalim. Ama o her zaman böyle değildi, tıpkı Samuel'in onu insan dünyasına bağlamak için cebinde her zaman büyülenmiş bir para bulundurmak zorunda olmadığı gibi. İkisi de bozulmuştu.

Ve Benedict Samuel'in kardeşıydı. İkiziydi. Onun kanından. Çocukluğundan beri onun sorumluluğundaydı.

Samuel'in iyiliği için Benedict'in yaşamasını ya da ölmesini önemsemeliydim.

"Bul, hayır. Ama onu hissettim." Samuel alnını yumrukladı, başı ağrıyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. Para hâlâ elindeydi. "O güneyde. Bu Monna'nın dediği gibi Mere anlamına gelebilir. Ya da Aeadine Anchorage olabilir. Onu görmek garip bir şekilde zor. Ama yaşıyor."

"Eğer limandaysa, onu gizleyen ghistinger olabilir," diye belirttim. Ötekidoğumlu varlıkların toplandığı her yer perde gibi davranır ve Soothların ocaklarını aramasını zorlaştırır. "Belki Tithe'de daha fazlasını öğrenebiliriz."

Samuel onaylar gibi bir ses çıkardı ve bozuk parayı cebine geri koyarak ayağa kalktı. Ellerini uzattı ve beni kendime çekti.

Ayaklarını. Bir an için yakın durduk; onun tuz ve yün kokusunu alabileceğim kadar yakın. Kucaklaşacak ya da öpüşecek kadar yakın.

Ayrıldık ve hayal kırıklığı hissetmeme izin vermedim. İlişkimizin çizgileri Kaptan ve Fırtınakıran olarak dikkatlice çizilmişti.

-Geleneksel olarak istismarla dolu bir ilişki. Yüzyıllardır ilk sözleşmeli Stormsinger bendim. O ve ben farklı olmalıydık, dünyaya örnek olmalıydık.

Ya da o öyle ısrar etti. Onun kamarasının mahremiyetinde, aramızda şeref ve namus kavramlarından başka bir şey olmadan birlikte durduğumuzda, kendimi herkesin iyiliğini düşünmeye daha az meyilli buldum.

Samuel dış giysilerinin asılı olduğu sandalyeye geçti ve ben de sobanın yanına gittim. Odun ve çıra ekledim, Samuel arkamda giyinirken çırayı yaktım. Dikkatle onu izlemedim.

"Ne yapacağız?" O giyindikten ve ateş yeniden yandıktan sonra sordum, soğuk odaya ışık ve teni diken diken eden bir sıcaklık yaydı. Samuel'in solgun yüzüne renk katıyor, siyah saçları ve kısa sakalındaki bakır tellerini ortaya çıkarıyordu.

"Tithe'ye gidiyoruz ve planlandığı gibi onu *Deniz Yıldızı*'na teslim ediyoruz." Sam kravatını düzelterek yanıma geldi. "Muhtemelen seyir halindedirler, bu yüzden birkaç gün beklememiz gerekecek. Dinlenip toparlanacağız, Monna'nın gemisini teslim edeceğiz ve validen alacağımız bir sonraki görevi bekleyeceğiz. Tabii Hesten'den bunun yerine geçecek bir haber gelmediyse."

Sobaya baktım, yeni bir kütük eklemek için alevlerin yeterince ısınmasını bekliyordum. "Benedict'i unutam mı yani?"

"Hayır, hayır," dedi, sıradan olamayacak kadar eli havada. Ceketini hâlâ açıktı ve dikkatinin dağınık olduğunu gösteriyordu. "Soruşturma yapacağım. *Harbringer* gibi bir geminin battığı haberi, eğer gerçekten battıysa, yayılacaktır. Ve Benedict artık bir kaptan. Amirallik onu kurtarmakla yükümlü olacaktır. Kardeşim için her zaman elimden geleni yaptım ama senin özgürlüğünü ve kendimiz için yaptıklarımızı riske atmayacağım."

Sobaya son bir odun attım ve kapıyı kapattım, ardından kapıyı kilitledim ve ona döndüm. "Üçüncü bir seçenek yok mu?"

Ceketinin açık olduğunu hatırlamış gibiydi, saygılı, kurtarılmış Kaptan Samuel Rosser görüntüsü eksikti. Düğmeleri iliklelemeye başladı. "Ne öneriyorsun?"

Ayağa kalktım, aramızdaki birkaç santime baktım, uzun boyluydum ama o da öyleydi. "Monna'ya yalan söyleyeceğiz. Ona anlaşmasını yaptığını söyleyelim, sonra da onu yine de Usti'ye verelim."

Önerim, kaptanımın hiç de etkilenmemiş bir bakışıyla karşılandı. "Mary. Lütfen."

Kendime hakim oldum. "Ya da gitmesine izin vermek yerine ona kaçma şansı veririz, böylece ellerimiz temiz kalır."

"Aptal gibi görünürüz."

"Benedict'in nerede olduğunu bilen aptallar."

"Bir sonraki görevimiz ne olacak? Bunu görmezden gelemeyiz."

"Oh, onu alacak zamanımız olmaz. Mere'ye kaçan Monna'nın peşinden gitmemiz gerekecek. Ve eğer bir ya da iki hafta ortadan kaybolursak... eminim güzel bir hikâye uydurabiliriz."

Samuel son düşmesinde durdu ve bana baktı. "Sen bir haydutsun," diye suçladı, ses tonunda onaylamama ve düşkünlük vardı.

"Birimizin öyle olması gerekiyor."

Yüz ifadesi daha da ağırlaştı. "Mary, Benedict'ten nefret ettiğini biliyorum ve çabanı takdir ediyorum. Ama şu anda tek bildiğimiz Monna'nın çaresiz bir kadın olduğu ve kaçmak için her şeyi söyleyebileceği. Ve Ben hayatta."

"Onunla tanışmadıysa nasıl bilebilir?" Üstüne gittim. "Josephine'i biliyordu."

"Monna sırları satmasıyla tanınır." Samuel masadan şapkasını aldı, başına geçirdi ve gecenin neredeyse tamamen çöktüğü galeri pencerelerinden dışarı bir bakış attı. "Tithe'ye kadar bekleyeceğiz. Araştırmalarımı yapacağım. Dediğim gibi, *Deniz Yıldızı*'nın limanda olma ihtimali yok.

-Onu almaları için birkaç günümüz olacak."

"Peki ya olmazsa? Onu hemen ele geçirirlerse ve seçim şansımız ortadan kalkarsa?"

Samuel uzanıp yüzümün yan tarafını okşadı, serin tenime hafifçe dokundu. Onun dokunuşuna doğru eğilme dürtüsüne azıcık da olsa karşı koydum ve burada, tek başıma, karanlıkta, bu nadir temasın tadını çıkardım. Mürettebatın ve dünyanın göremediği bir yerde.

"O halde her şey olması gerektiği gibi," dedi elini bırakarak. "Akıntıya karşı koyamam."

GHISEAU-Bir *ghiseau*, tek bir beden ve zihinde yaşayan bir insan ve bir *ghisting*'in birleşmiş ruhundan oluşur. Nadiren başarılı olsa da, bu birleşme her iki tarafa da çeşitli şekillerde fayda sağlar. Spektral *ghisting* için, onlara fiziksel bir form ve insan dünyasında bir kök verilir. İnsan ev sahibi içinse, büyücülükten nasibini almamış olanlara bile esrarengiz yetenekler, uzun ömür, canlılık ve hortlakların yaşam ve güçlerini aldıkları Öteki dünyaya dair içgörü bahşedilebilir. Büyücüler, içlerindeki *ghisting* kendileri ile Öteki'nin gücü arasında açık bir kanal görevi gördüğünden, güçlerinde muazzam bir artışa maruz kalacaklardır.

-GİSTLOR VE KUTSANMIŞLARIN TARİHİNDEN: İKİNCİ DÜNYAYA VE ORADAKİ GÜCE
BAĞLI OLANLAR, MEREISH TARAFINDAN
SAMUEL I. ROSSER

ÜÇ

Denize Bir Öşür

MARY

Tithe'nin sarkan ağaçları, sıra sıra mezarların körfeze doğru uzandığı sessiz bir kilise avlusunun üzerinde nöbet tutuyordu. Kış sonu kar örtüsünün altında mevsimsiz bir şekilde yeşil olan yaprakları, en büyük ve en yaşlı ağaca doğru ilerlerken hışırdadı: mevsime rağmen canlı bir dişbudak. Botlarım kabuğu deliyor, yanaklarım soğuktan kızarıyor ve bir bozuk para avucumun içinde sıcacık duruyordu.

Arkamda liman, evler ve bahçelerden oluşan bir ağ şeklinde yayılıyordu. Kadınlar çamaşır iplerinde donmuş giysilerini çırpıyor, çocuklar oynuyor ve tavuklar gıdıklıyordu. Bacalardan dumanlar yükseliyor ve erkekler çalkantılı sokaklarda dolaşıp dedikodu yapıyordu.

Rıhtımlara doğru, yerleşim daha uzun, daha dar binalara yoğunlaştı: depolar, dükkanlar, hanlar ve ofisler. Samuel orada, elinde bir fincan sıcak kahveyle liman sahibesinin karşısında oturuyor, son haberleri öğrenmeye ve Benedict hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışıyordu.

Bir çan korosu bakışlarımı limandaki, buzla kaplı kıyıların ulaşamayacağı bir yere demirlemiş direklere çekti. *Hart*'ı görerek olmasa da hissederek seçebiliyordum. O ve limandaki diğer tüm gemilerin başlarında birer hortlak vardı, her biri eşsiz ve duyarlı hayalet yaratıklardı; tıpkı şu anda etrafımdaki ağaçlarda bulunanlar gibi. Tıpkı içimdekiler gibi.

Açık avucumu dişbudak ağacının gövdesine koydum. Gıcırdayan ağaç kabuğu yerine, ahşaba çakılmış her türden ve kökenden madeni paralar hissettim. Bazıları tamamen ağacın içine gömülmüş, zaman ve büyüme tarafından yutulmuşken, diğerleri temiz ve yeni bir şekilde duruyordu.

Boş bir kabuk parçası buldum ve demir bir kancadan küçük bir çekiç alarak kendi ondalığımı yavaşça yerine vurdum.

Anne.

Ses ağacın içinden geliyor, parmaklarımın ucuna doğru kayıyordu. Cevap benden geliyordu ama kendi zihnimden değil.

Çocuğum, diye fısıldadı Tane adındaki ghisting. "Mary Firth?" diye seslendi bir adam.

Döndüğümde yirmili yaşlarının ortasında, sarı sakalları ve kalın örgü şapkasıyla karda duran bir adamla karşılaştım. Yağlanmış kahverengi pardösüsünün önü açıktı, dizlerine kadar uzanan bir yelek ve aceleyle giyinmiş gibi gevşekçe bağlanmış bir atkı vardı. Gözleri mavi, parlak ve şaşkındı; sırtışı ağzının kenarlarındaki gerginliği kovalıyordu.

Kısa, ürkek bir kahkaha attım. "Charles! Kuzeye dönmüş ne yapıyorsun?"

Eski bir haydut, hüküm giymiş bir suçlu ve bir zamanlar beni Whallishli bir suç lorduna satmış olan Charles Grant tanıdığım için gülümsedi ve sakalını bilinçsizce ovuşturdu. "Beni tanımayacağınızdan korkuyordum."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Bir balıkçı gibi görünebilirsin ama yine de bir züppe gibi duruyorsun."

Aşağıya baktı -arka ayağı hafifçe dışa doğru açılı, ön ayağı düz- ve gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Olsa benden her şeyi alamaz."

"O burada mı?" İrkilerek arkasına baktım. Kalbim yerinden fırladı. "*Harpy* mi?"

Annem mi?"

"*Harpy*, annen ve Demery hâlâ güneydeler. Ben burada Uknara'larla birlikte Hesten'e dönecek bir gemiyi bekliyorum. Eve dönmeleri gerekiyordu ve ben de Demery'nin meyve kaselerini boyamasını izlemekten sıkılmaya başlamıştım." Charles'ın dikkati ghisten külüne kaydı ve gözlerinde ihtiyatlı bir ifade gördüm. "Ondalık vergini ödedin mi?"

"Evet."

Charles bana dirseğini uzattı. "O zaman gel, bir hana yerleştik ve seni görmekten çok memnun olacak iki Usti kaçakçısı tanıyorum."

Tereddüt ettim. Onunla aramızda çok şey geçmişti, ama birlikte geçirdiğimiz bir yaz o uçları köreltmış, James Demery ve annem Anne Firth'le birlikte Mereish Güney Adaları'na yelken açtığından beri geçen aylar da onları neredeyse silip süpürmüştü. Charles'ın

İhanetlerinin bedelini ödemişti ve bunu kanıtlamak için boğazında bir yara izi vardı: Soğuktan kavrulmuş teninin kırmızısı arasında beyaz bir düğüm, sakalının sarmaşığı ve atkısının örgüsü arasından görünüyordu.

Tekrar ağaca uzandım ve parmaklarımın ucunu ağaç kabuğuna dayayarak birkaç nazik nefes aldım. Sesler duydum, ama sanki kulaklarım kapalıymış gibi uzaktan. Hayaller gördüm; ağacın ve Tithe'nin geçmişinden parçalar. Büyük bir selin, bu ağacın köklerine kadar kıyı şeridini süpürdüğünü gördüm. Mezarların kazıldığını ve evliliklerin yapıldığını, çiftlerin bir yaz günü külün gölgesinde el ele tutuştuğunu gördüm. Tek kırmızı yelkenli uzun teknelerin Tithe'den önce olduğu gibi bir limana demirlediğini gördüm. Ve sadece bir anlığına, ışığın parmak uçlarımdan süzüldüğünü gördüm; tenimi kaplayan ikinci bir hayalet katman.

Sesler ve anılar kesilince Charles'a döndüm ve kolumu onunkinin içinden geçirdim. Beklediğimden biraz daha sertti, gözleri ağaçta takılı kalmıştı.

"Tane onu selamlıyordu," diye açıkladım.

Charles'ın çenesindeki bir kas gözle görülür biçimde kasıldı. "Ben de öyle hissettim."

Gözlerimin tekrar boğazındaki yara izine kaymasına izin verdim. Yara izini çoğunlukla saklıyordu; ölümcül bir yaradan kurtulmak onun tartışılmasını istediği bir konu değildi. Bölüğümüzün Fırtına Duvarı'nın kuzeyinden dönüşü zaten çok fazla dikkat çekmişti.

"Sizden ne haber?" Test ettim. "Ghisting ortaya çıktı mı?"

Charles boğazını temizledi ve diğer eliyle kolumu sıvazladı. "Bunları sıcak bir ocağın yanında, sıcak şarap eşliğinde konuşalım."

Yumuşak bir mırıltıyla kabul ettim ve birlikte Tithe'ye dönüp daha basit şeylerden konuştuk.

"Kaptan Demery artık Güney Adaları'na iyice yerleşti," diye açıkladı Charles, gübreyi atlatıp derin kızak izlerinde ayak bileklerimizi kırmamaya çalışırken. "Tapusunu satın aldı ve sonbahardan beri karadan neredeyse hiç ayrılmadı. Ama annen çoğunlukla denizde, *Harpy* onun emrinde ve Old Crow da ghisting olarak hizmet veriyor. Adalar arasında mal taşıyorlar. Demery resim yapıyor ve lordculuk oynuyor. Bana sorarsan çok sıkıcı. Sana birkaç mektup getirdim-Anne er ya da geç karşılaşacağımızı tahmin ediyordu."

Kürekli pelerinlerinin arkasından saç örgüleri sarkan bir grup kız öğrencinin geçmesine izin vermek için durduk. Benim adımları anmak kadar ağır

Demery ve *Harpy*'nin mürettebatından daha fazla haber almak için ne kadar hevesli olsam da, aklım çocukların peşinden gidiyordu. Onların mutluluğu ve özgürlüğü bana Ghistwold ile Aeadine'in kayrak tepeleri arasındaki küçük bir köyde geçen kendi çocukluğumu hatırlattı. Tithe, mezarlıktaki gisten ağaçları ve eski evlerin içine inşa edilmiş gisten ahşaplarıyla o Wold'a benziyordu.

Ama bundan da öte, çocuklar bana -sadece en kısa, en zayıf an için- geleceği ve en iyisi konuşulmadan bırakılan olasılıkları düşündürdü.

Charles bakışlarımı takip ederek, "Şimdiye kadar Mary Rosser olup olmayacağını merak ediyordum," diye mırıldandı.

Ona baktım, belki de çok sert bir şekilde. "Yüzlerce yıl sonra görevlendirilen ilk Stormsinger'ım, Charles."

"Ve?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Eğer Samuel ve ben..." The Captain's Cut adında bir hanın önünde durduğumuzda kolumu onunkinden kurtardım; şişe dibi karanlık pencere camlarından yoğun konuşmaları duyabiliyordum.

"Varsayımlar yapılacaktır. Bir örnek teşkil etmeliyiz. Kış Denizi'ne Fırtınaseverlerin takas edilen mallar değil, gönüllü müttefikler olması gerektiğini göstermeliyiz."

Charles homurdandı. "Sen ne zaman fedakâr oldun? Ah!"

Alnına bir fiske vurdum ve rüzgârın soğuğunun yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemesi için dua ettim. Kendimi hakarete uğramış, ifşa edilmiş, utanmış ve aynı anda mahkûm edilmiş hissettim. "Burası sizin hanınız mı?"

Charles alnını ovuşturarak başını salladı. "Evet, evet. İçeri gel."

* * *

Charles özenle duvar kâğıtlarıyla kaplı ortak salona girdi ve beni rahat sandalyelerle çevrili bir dizi masanın önünden geçirdi. Arka tarafta, bir yığın mektuba dalmış sarışın bir kadının hemen arkasında, perdeli bir oyuk vardı. Bir adam ve bir kadın içeride sıkışmışlardı; kadın bir ayağını sıranın üzerine uzatmış, adam ise yüzük ve serçe parmakları ilk boğumdan itibaren olmayan iri ellerinde bir broşür tutuyordu.

"Mary!" Illya Uknara genişçe gülümsedi ve elindeki çarşafı, boş bir fincanın üzerinde tuttuğu süslü bir pirinç cezveyle değiştirdi. Aeadine'i ağır aksanlıydı, şekerleme gibi yapış yapıştı. "*Hart*'ı açık denizde gördüm. Kahve?"

"Teşekkür ederim." Yuvarlak masanın karşı tarafına çöktüm ve bunu yaparken kadına gülümsedim. "Olsa."

Olsa ayağını bankın üzerinde tuttu ve öne doğru eğilerek yanağımı sevgiyle okşadı. "Bayan Firth. Yoksa-"

Charles onun dikkatini çekmek için elini pek de belli etmeden salladı, ardından parmağını boğazına götürdü ve dudaklarını çimdikledi. Ben ona ters ters bakınca masum bir gülümseme takındı ve bir hizmetçiye el salladı. "Baharatlı şarap lütfen."

Kadın hepimizi süzdü, ne kadar eklektik olsak da, sonra uzaklaştı.

Olsa kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtını Illya'ya yasladı. Yakası işlemeli, üstü kürklü geleneksel Usti kaftanının altına kuşaklı bir pantolon giymişti. Sarı saçları pratik yüz hatlarından geriye doğru gevşekçe örülmüştü. Illya'nın kaftanı, pantolonun içine sokulmuş ve boyundan düğmeleri açılmış boyanmamış keten gömleği ortaya çıkaracak şekilde açıktı ve bana kaslı, kıllı göğsünü sağlıklı bir şekilde görmemi sağladı. Soluk, kırmızımsı sakalını Charles'inki gibi uzun ve belli belirsiz kare şeklinde bırakmıştı. Ama en ufak bir kışkırtmada kızarmaya meyilli, Güney Aeadine'lerin soluk tenine sahip Charles'ın aksine, Olsa ve Illya'nın yumuşak kahverengi teni onları kuzeyli olarak işaret ediyordu. Kuzey Aeadine, Mereish ve Usti, yüzyıllar boyunca savaşlar ve sınırlar Kış Denizi'ni keyfi bir şekilde bölmüş olsa da ortak bir soydan geliyordu.

Farklı kökenlerimize rağmen, özünde iki şey bizi birbirimize bağlıyordu: tarih ve gistings.

Kahveye uzanırken elimin üzerinden yine bir ışık titremesi geçti. Illya bunu gizli bir gülümsemeyle not etti ve "Tane" diye mırıldandı.

O, Olsa, ben ve isteksizce de olsa Charles masanın üstündeki ahşapla temas kurduk - insan dünyamızda ghistinglerin etkileşime girebildiği yegane maddelerden biriydi bu. Işıkları masanın altına gizlenmiş, görünmeyen varlıklar ahşabın içinden geçip fısıldarken bir aşinalık sarsıntısı hissettim. İçimizde yaşayan ghistingler birkaç kalp atışı içinde aylar süren deneyimlerini ve bilgilerini, hoş sohbetlerini ve düşüncelerini paylaşırken görüntüler de onlarla birlikte geldi.

Konuşmanın zihnimde düzene girmesi çok daha uzun sürdü ama birkaç imge öne çıktı. Esen kar ve başka bir güneşin yarı ışıyla bulanıklaşan su, kaya ve buzdan oluşan geniş bir alan gördüm -hatırladım-. Bir tanrının dikkatsiz eli tarafından ufka fırlatılmış gemi enkazları ve gisten ağaçlarından oluşan uyuyan bir orman. Acımasız eller tarafından ete saplanmış tahta parçaları, bir ateş ve yosun yatağında kanlar içinde yatan siyah saçlı bir adam.

Silvanus Lirr. Bizi yaratan adam. Bir yıl dört ay önce birlikte öldürdüğümüz adam.

Olsa dik oturdu ve yarısı boşalmış kahve fincanını aldı. "Ortak düşmanımızın ölümüne," dedi ve fincanı boş olan Charles dışında hepimiz içtik. Umutsuzca hizmetçiyi aradı ve Illya'nın kahve teklifini elinin tersiyle itti.

"Birkaç gün önce bir Mereish korsanı yakaladık," dedim üçüne de bir anlık sessizlikten sonra. "Ophalia Monna. Benedict Rosser'ı Mereish Donanması'nın elinde gördüğünü iddia ediyor. Bu konuda bir şey duydunuz mu? *Harbringer*'ın Eldona Adası açıklarında batması?"

Illya hemen, "Evet," dedi. Okumakta olduğu, üzerinde Usti dilinde bir başlık bulunan gazeteyi salladı.

"Ne yazıyor?" Çeviri isteyerek Tane'nin dikkatini diğer ghistinglerden uzaklaştırmak istemediğim için sordum. Aralarındaki konuşma fısıltılar ve yarı unutulmuş rüyalar gibi aklımın bir köşesinde dolaşıyordu; hâlâ sarsıcıydı ama giderek daha alıştığım bir his haline geliyordu. "Benim Usti'm hâlâ iyi değil."

"Bah, benimki de bok gibi." Charles küçümseyen bir el salladı. "Dürüst olmak gerekirse, *bunu* söylemek için kaç kelimeye ihtiyacın var?"

Olsa ona sakinleştirici bir bakış attı.

Charles'ı görmezden gelen Illya açıkladı: "*Harbringer* dört hafta önce enkaza döndü. Donanma bunu halktan saklamaya çalıştı ama kurtulanlarla dolu tekneler birçok limana geldi. Yüzlercesi denizde öldü. Büyük bir trajedi."

Gerçekten de büyük bir trajedi. Kahvemden bir yudum daha alırken ölümler üzerinde durmamaya çalıştım. Koyu kıvamlı, koyu ve ballı bir kahveydi ama sıcaklığı endişelerimi yatıştırmaya yetmedi. Şimdiye kadar Monna'nın sözlerini çaresizlikle, yarım yamalak duyulmuş bilgilerden bir araya getirilmiş bir pazarlık kozuyla ilişkilendirebiliyordum. Ama artık değil.

Kalbim Samuel için acıyordu. Biz konuşurken onun da aynı haberi liman sahibesinden duyduğuna şüphe yoktu.

"Benedict Rosser ölse daha iyi," diye ekledi Illya intikamdan çok pişmanlıkla. "Rüzgâr değişseydi hepimizi öldürebilirdi."

"Monna bize özgürlüğüne karşılık Benedict'in yerini teklif etti." Charles,

"Bu Usti ile yaptığınız anlaşmayı bozmanız anlamına gelir," diye işaret etti. dışarı. "Ve Mereish'i kızdırma riskini göze alarak. Kış savaşı soğuttu ama çok fazla değil."

Omuz silktim. "Biliyorum. Samuel zaten teslim olmayacak."

"Kardeşini ölüme terk etmeye mi niyetli?" Charles kaşlarını çatı, sonra şarabı nihayet geldiğinde yüzünde parlak bir gülümseme belir. Bir yudum aldı ve devam etmeden önce garsonun gitmesini bekledi, "Bu Sam'e benzemiyor. Demek istediğim... kardeşlerim bir sürü aptal ve ahmak ama yine de... Şey, onlar için ne yapacağımı söyleyemem. Henüz hiçbirisi savaş esiri olma talihsizliğini yaşamadı. Ama Sam benden daha iyi bir adam."

"En iyisi bu," diye tekrarladı Illya. "Kuduz bir köpeği öldürmeden önce seni ısırır. Yine."

"Benedict için hiç umut var mı?" Olsa'ya sordum. "Samuel'i yozlaşmasını yönetmesi için eğittin."

"Yönetmek, evet. Ama Samuel bir Sooth," diye hatırlattı bana Usti kadın. O da bir Sooth'tu ve geçen yıl Samuel'e akıl hocalığı yaptığı sırada hepimiz onun tüm büyü sanatları ve Öteki hakkındaki bilgisinin derinliğini takdir etmeye başlamıştık. "Black Tide'in onlara çocukken yaptığı şey bir suçtu ama Samuel gücünü kullanacak irade gücüne ve ahlaki değerlere sahip. Benedict'in her zaman kendine hizmet eden ve şiddet yanlısı biri olduğunu anlıyorum. Ve o bir Magnus. Başkalarını her manipüle ettiğinde, vicdanı, eylemlerinin farkındalığı biraz daha kayboluyor. Eğitemeyeceğim kadar ileri gitti. Belki de Mereish'in ona yardım edebilecek bazı büyüleri vardır. Samuel'in de bunu merak ettiğini biliyorum. Ama bu benim bilgimin ötesinde ve savaş göz önüne alındığında, bizim ulaşabileceğimizin de ötesinde."

Bir an sessiz kaldık. Diğer müşterilerin gevezelikleri, mutfak eşyalarının şingirtisi ve üst kattaki ayak seslerinin boğuk gümbürtüleri arasında sükûnete karıştı. Yakındaki masada, daha önce dikkatimi çeken sarışın kadın Charles'a uzun bir bakış attıktan sonra yazmaya geri döndü. Çillerinin kıskanılacak kadar çok olması dışında sade bir kadın olduğunu fark ettim.

"Ne olursa olsun karar çoktan verildi," dedim kupamı tekrar elime alarak. "Samuel Monna'yla pazarlık yapmayı reddetti ve fikrini değiştireceğini de sanmıyorum. Ama yarın *Hart*'a gelip bizimle kahvaltı etmelisin. Daha fazla konuşabiliriz ve eminim Samuel hepinizi görmekten memnun olacaktır. Hava kararmadan hemen gitmeliyim."

"Elbette," dedi Olsa başını sallayarak. "Orada olacağız. Zaten çırağımı kontrol etmem gerekiyor."

TALİSMAN ENSORCELL - *Çeşitli büyülerle aşılanmış tılsımlar ve tılsımlar Mere'de uzun zamandır uygulanan bir yöntemdir. Doğası büyük bir gizlilikle saklanan çeşitli malzemelerle ve yaşayan bir büyücünün kanıyla yaratılan bu tılsımlar, taşıyıcısına şanstın önsezilere ve bir büyücünün gücünü düzenleme ve kontrol etmeye kadar her şeyi bahsedebilir, ancak bu alan uzun zamandır bir çatışma kaynağı olmuştur ve bu yorumcunun görüşüne göre yeterince araştırılmamıştır.*

Bu tür tılsımların potansiyeli ve vaatleri, doğal olarak, özellikle yabancı pazarlarda çok sayıda sahteciliğe ve sahte tılsımlara yol açmıştır. Gerçek bir Tılsım Ensorcell'in büyük bir çaba ve beceriyle yapıldığı ve ağırlığınca altından çok daha değerli olduğu unutulmamalıdır.

-KUTSALLAR ÜZERİNE YAPILAN KESİN BİR ÇALIŞMADAN: MEREİŞ'İN BÜYÜCÜLERİ VE BÜYÜCÜLÜĞÜ, SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN MEREİŞÇE'DEN ÇEVİRİLMİŞTİR

DÖRT

Hesten, Usti Zinciri

On Ay Önce

SAMUEL

Esintide kül ve duman tadı aldım, zihnimi Hesten'in kalabalık caddelerinden uzaklaştıran anıları ve duyguları çağırdım.

Hesten sakinleri yaz güneşinin altında, Tatlı Aylar'ın doruğunda canlı ve gürültülüydü. Pamuklu elbiseler giymiş, saçları gevşekçe örtülmüş hanımlar güzel bineklerin üzerinde geziniyor, yaşlı adamlar gölgede şapkalarıyla kendilerini yelpazeliyor ve bir hancı bir fiçıyı bir kemerden ortak yeraltı mezarlarına yuvarlıyordu; burada kışın hasat edilen büyük buz kütleleri sıcak aylar boyunca birayı ve bozulabilir yiyecekleri taze tutuyordu. Her ulustan giysiler ve yüzler gördüm ve bozulmamış mavi gökyüzünün altında birleşen sayısız dil duydum.

Ama duman kokusu hâlâ burnumdaydı. Şapkamın siperliğinin altından, bir hayalperestin köksüz kesinliğinin rehberliğinde tepedeki düz cepheli, yaldızlı binalara baktım.

Onu gördüm: çatı çizgileri arasında büyük, kömürleşmiş bir boşluk. Boşluk o kadar büyük, o kadar barizdi ki, gözlerim tamamen üzerinden kaymıştı.

Hedefim gitmişti. Yaşadığım şok ani ve içgüdüsel, panikle karıştı. Cebimdeki bozuk parayı çıkardım ve yüz ifademi sakin tutmaya çalıştım.

Yine de yakınlardaki bir adam dehşetimi fark etti. İsmâni'nin uzun gözlerine sahipti, işlemeli kasketi giydiği hafif Usti kaftanıyla çelişiyordu. Konuşurken Usti aksanını kullanmıyordu.

"Önceki gece bir yangın çıktı." Adam piposunun üzerinden başını salladı, dudaklarının arasından baygın bir duman sızıyordu. Alçak bir pencere pervazına oturdu, dizinin dibinde bir fincan çay vardı. "Yazık oldu. Maren bu limandaki en iyi kuyumcuydu. Çok kötü şans."

Midem bulandı. "Maren, Mereish kuyumcusu mu? Tılsım yapan mı?"

İsmâni adam başını iki yana eğdi, suçlayıcı değil ama meraklıydı.

"Evet. Sen Aead misin?"

Ona, tüylerim diken diken olmasaydı daha samimi olabilecek bir gülümseme verdim. "Korkarım yanıyorsunuz. Affedersiniz."

İsmâni'nin artık beni izlemediğini hissedene kadar kanal boyunca kuzeye doğru ilerledim ve sonra yanmış binalara doğru yöneldim. Hiçbir muhafız sınırı zorlamasa da kalabalık oldukça geride kalmıştı. Kalabalıktan ayrılıp küllü kaldırım taşlarına bastığımda -çizmelerimin izi tuhaf bir şekilde boğuktu- ve enkaza yaklaştığımda halk sadece kendi işine bakıyor, bana bakışlar fırlatıyordu.

Kömürleşmiş, iskelet halindeki ahşaplar parmaklarını yarığa uzatıyordu. Alttaki moloz yığınlarından hâlâ ısı yayılıyor ve güneş erimiş camlardan parlıyordu. Duman ince ve ürkütücü bir şekilde yükseliyor ve yanık kokusu baskın hale geliyordu. Sadece kanallar ve birkaç taş duvar tüm bölgeyi yıkımdan kurtarmıştı.

Harabeye baktım. Kısa bir süre önce burada aileler yaşıyordu. Baharatların ve pişen yemeklerin kokusunu ve bana kahve ikram eden ve üç ölçülemez hediye veren bir Mereish kuyumcusunu hatırladım - bir tılsım, bir kitap ve umut. Sonra, Fırtına Duvarı'nın ötesinden döndükten sonra bana bir tane daha vermişti.

Bir söz.

Göğsümde hüznle huzursuzluk savaşıyordu. Binalar yandı. Oldu işte.

Ama...

Molozlara biraz daha yaklaştım, yarı yarıya herhangi bir işaret arıyordum... ne?

Kötü niyet? Bir ceset mi? Şüphesiz herhangi bir kalıntı çoktan kurtarılmış olmalıydı. "Ne yapıyorsunuz siz? Burada olmamanız gerekiyor."

Kafamı kaldırdığımda bir ara sokağın ağzında duran bir kadın gördüm. meydanı görüyordu. Uzun, işlemeli bir palto giymişti ve üzerinde vatka yoktu.

Eteklerinin altında, Mereish tarzında pürüzsüz bir silueti vardı. Saçları sarıydı ve teni kuzey kahverengisine yakındı, yanaklarında çiller vardı; güzeldi ama dikkat dağıtacak kadar değil. Gerçekten de çilleri ve soluk saçları dışında dikkat çekici hiçbir yanı yoktu. Yaşını bile ayırt etmek zordu. Yorgun bir yirmi mi? Genç bir otuz mu?

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Burada yaşayan bir adam tanıyordum. Kuyumcu, Maren." Molozları işaret ettim. "Yaşıyor mu?"

Kadın bana baktı, ara sokaktaki gölgelere yapıştı. "Hayır," diye cevap verdi. Mereş aksanı -yumuşak, sessiz harfleri yumuşatan ve sesli harfleri bulanıklaştıran

-daha da güçlendi. "Maren dahil üç kişi öldü."

Uzun bir nefes verdim. "Başınız sağ olsun," dedim. Bu şehirde -görünüşe göre bu kadın da dâhil- yas tutmaya benden çok daha fazla hakkı olan insanlar varken oyalanmamalıydım. Ayrıca, eğer Maren öldüyse, düşünmek ve yeni bir plan yapmak için sessiz bir yer bulmam gerekiyordu.

Gitmek için döndüm, şapkama dokundum ve sempatik olduğunu umduğum bir bakış attım.

"Neden onu arıyordun?" diye sordu ben uzaklaşmadan.

"Uzmanlığını umuyordum," diye geçiştirdim. Bu yabancıya gerçeği söylemeye hiç niyetim yoktu - tedavi arayan kırık bir büyücü olduğumu ve Maren'in bana yardım ettiğini.

Kadın konuşmaya devam etti: "Bay Maren'i unutsanız iyi olur." Omzunun üzerinden sokağa doğru başını salladı. İlk başta tek gördüğüm tuğla duvardaki kömürdü, sonra oraya da bulaşmış olan harfleri fark ettim.

Mantığıma karşı gelerek yaklaştım. Kadın kenara çekildi ve ben de sokağın aşağısını görebilmek için başımı eğdim.

Soluk kırmızı tuğlanın üzerine is ve daha kalın bir şeyle Mereşçe bir kelime yazılmıştı - hayalperest hislerim bunun kan olduğunu söylüyordu.

"En iyi çevirisi 'yemin bozan'," dedi kadın, şimdi benden sadece iki adım ötede durarak. "Ama çok daha fazlasını ifade ediyor. Akrabalık güvenini kırmak anlamına geliyor. Kan bağını. İnancı ve geleneği bozmak anlamına gelir. Nihai, geri dönülmez sürgün anlamına gelir. Maren halkım için bir haindi ve onlar böyle şeyleri kolay kolay affetmezler. Eğer Maren'i tanırıyorsanız, tanıyıyormuş gibi davranmanız en iyisidir."

Dumanın acı tadı şimdi dilimde yoğunlaşmıştı. Maren benimle Mereish sırlarını paylaşmıştı. Bir Mereish şifacı-büyücüsünün izini sürmeme ve Ben'in ve benim yolsuzluğuma bir çare bulmama yardım edeceğine söz vermişti.

Onun ölümünde bu iyiliğin -benim- payı var mıydı?

Kadın beni izledi, gözleri hüznle yumuşamıştı ama gözlerinin altında parmaklarımın ceketimin düğmelerine ve altındaki tabancaya doğru seğirmesine neden olan bir gölge vardı.

"Ne olursa olsun onu çok az tanıyordum," dedim ona, her centilmenin yapacağı gibi parmaklarımı ceketimin düğmelerinden geçirip karnımın üzerine koyarak. "Daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Tekrar, en derin taziyelerimi sunarım."

Kalabalığa, Mary'nin hâlâ güvende olması için dua ettiğim caddeye ve gemiye doğru hızla geri döndüm. Ama meydana ulaştığımda arkama baktım. Kadın molozlara bakmak için dönmüştü, rüzgâr saçaklarının uçlarını gözlerine doğru savuruyordu.

Bana bir daha bakmadı.

GHISTEN AHŞABININ DOĞASI-Ghisten ahşabı, *bir ghisten ağacından hasat edilir ve dünyalar arasındaki sınır boyunca büyüyen bu ağacın hayati ruhuna sahiptir. Figür başları, kapılar ve dini ikonların yapımında yaygın olarak kullanılan gisten ağacı son derece değerlidir ve dünyanın tüm ulusları tarafından büyük itibar görür.*

-KIŞ DENİZİ VE İÇİNDEKİ HALKLARIN TARİHİNDEN, ÇEV.

SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN MEREİSH'TEN

BEŞ

Hesten'li Kadın

SAMUEL

Liman başkanının yüksek cepheli ofislerinin dışındaki karanlık sokağa soğuşu hissetmeden adım attım. Ne azalan kalabalığı görebiliyor ne de keskin balık, tuzlu su ve duman kokusunu alabiliyordum. Gözlerim elimdeki zarfların üzerindeki isimleri umursamadan süzüyor, sadece hiçbirinin Amirallikten gelmediğine dikkat ediyordum.

Liman görevlisinin, Monna'nın *Harbringer*'in yok edilişiyile ilgili iddialarını doğrulayan sözleri kulaklarımda çınılıyordu. Düşüncelerim yüz fersah ötede, kardeşimin can çektiği bir Mereish gemisinin ambarında, ya da zincire vurulduğu hapishanede, ya da eğer Görülerim beni yanıltıyorsa, kömürleşmiş kemiklerinin atıldığı çukurdaydı.

Belki de bu sonlardan hiçbirine ulaşamadı. Belki de bedeni mürettebatıyla birlikte kayalıklarda parçalara ayrılmıştı ve morarmış, donmuş eti uzun süre yengeçler tarafından yenmişti.

Ruhum, kemiklerimin güvenliğinden çıkıp Öteki âleme doğru sürüklenmeye başladı. Gölgelelerin derin olduğu ve beni korumaktan çok mutlu olduğu bir sokağın ağzına daldım.

Duvara yaslandım ve başımı eğdim, gözlerim kapalıydı, koyu renkli su ayaklarımda etrafında kaymaya başladığında vücudumu destekledim.

İşte. Benedict'in ışığını tekrar gördüm, sönük ama mevcuttu. Hâlâ ölmemişti. Henüz ölmemişti.

Elimi cebimdeki bozuk paranın etrafına kapattım. Hayalet su geri çekildi. Dünya bir kez daha keskinleşti, ama bir kez olsun bu geri çekilmeye içerledim. Çünkü burada, insanların dünyasında, kardeşimin sonunun geldiği gerçeğinden uzaklaşmak mümkün değildi.

"Kaptan Rosser?"

Kısa boylu bir adam sokağın ağzından bana baktı. Siyah manşetleri olan ince mavi bir frak giymiş ve çift boynuzlu bir şapka takmıştı; bir donanma kaptanıydı. Bir kolunun altında yüklü bir çanta ve diğer elinde kavrulmuş fındık dolu bir kâğıt külahla garip bir şekilde sevimli, hatta meraklı bir tavır sergiliyordu.

"Kaptan Archer." Doğrudum, hayatım boyunca edindiğim görgü kuralları içimdeki çalkantıya aldırmadan dudaklarımı ve uzuvlarımı hareket ettiriyordu. Archer, kötü şöhretli korsan Silvanus Lirr'in adalete teslim edilmesindeki rolümden sonra, biraz da onun isteksizliğiyle yeniden alevlendirmeyi başardığım, denizcilik günlerimden kalma eski bir tanıdıktı. Archer, *Swift* adında bir kurye gemisinin kaptanıydı ve kolunun altındaki çantanın Aeadine gemileri için liman hanımına bırakılacak yazışmalarla dolu olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Bağışlayın beni." Kibarca başımı salladım. "Sizi görmedim."

"Karanlıkta seni zor gördüm." Külahını salladı ve ben de tarçın, şeker ve sıcak badem kokusunu aldım. "Önemli değil. Hanımefendiyi görmeye gidiyorum ama sen... korkunç görünüyorsun. Fındık?"

"Ah, hayır, teşekkür ederim, Kaptan Archer." Gözlerim onun mektup demetine kaydı. Dudaklarım yine kendiliğinden hareket etti ama bu kez çaresizlik içinde. "*Harbringer*'dan haber var mı?"

Kaptan Archer'ın yüz ifadesi bir an durgunlaştı, sonra kısa bir iç geçirdi. "Evet, evet. En derin taziyelerimi sunarım."

"Ne oldu?"

"Bir fırtına ve resif olduğunu duydum. Hayatta kalan mürettebat, Kaptan Rosser'ın onlara karaya yaklaşmalarını emrettiğini, terk edilmiş birkaç köy ve kışın dalgakıran inşa eden yerlilerle ilgili bir şey olduğunu, garip eylemler olduğunu bildirdi. Sizi oyalamayacağım, enkaz tam bir kâbustu. Halktan saklamak için elimizden geleni yaptık ama bu işler nasıldır bilirsiniz. Mereishler bunu yılın en büyük zaferi olarak lanse ediyorlar, geminin karaya oturmasını boş verin. O ülkeden pek bir şey sızmaz ama *bu* sızdı."

Tek görebildiğim Archer'ın omzunun üzerinden limandaki gemilerdi ve anı üstüne anı zihnimin gözlerini doldurdu: Ben ve ben çocukken denizdeydik, yön bulmayı, harita yapmayı, morgorileri ve hudenleri tanımayı ve deniz haritalarını okumayı öğreniyorduk.

Bulutlardaki hava; Ben'in Festus'ta, tanımlanamayan bir limanda benimle bir fincan baharatlı çikolata paylaşması, hala ara sıra verme ve paylaşma yeteneğini gösterdiği zamanlar.

Boğazımı temizledim. "Ama hayatta kalanlar vardı."

Archer başını salladı. "Kardeşinin şerefine. Sooth tehlikeyi önceden sezmiş ve Kaptan Rosser'ın mürettebatın çoğunu göndermesine yetecek kadar zaman kazandırmış."

Bu kaburgalarına bir tekme gibi geldi. Çoğu gemide bu tür nedenlerden ötürü bir Sooth bulunurdu ama benim haberim yokken bir başkasının kardeşime yönelik bir tehlikeyi öngörmüş olmasını kabullenmek kolay değildi.

"Amirallik onun serbest bırakılmasını ayarlayacak mı?" diye sordum. "Hayatta olduğuna inanıyorum."

Archer kayıtsızca bir omzunu silkti ama ben onun ciddi gözlerindeki gerçeği gördüm. "Hayatta olsa bile, Bay Rosser... Amirallik onun... patavatsızlığının... ışığında ona hiçbir müsamaha göstermeyecektir."

Soğğun yakıcılığı bir yana, yanaklarımdaki son renk izlerinin de kaybolduğunu hissettim. "O ne yaptı?"

Archer boğazını temizledi, aniden garip bir hal aldı. Tavrındaki değişiklik bir şeyi fark etmeme neden oldu: Son birkaç dakikadır bana karşı oldukça nazik davranıyordu. Lirr'le yaptıklarım onların saygısını kazanmış olsa bile, önceki hayatımda kimse bana nazik davranmamıştı.

"Dedikodulara itibar etmem." Gözlerimi kaçırdı. "Ama senin, iyi dostum, onun bir hanımefendiyle olan patavatsızlığından dolayı suçlanmış olabileceğin biliniyor. Yine söylentiler. Ancak bu söylentiler o kadar yaygın ki, söz konusu hanımefendinin kocası -gizlice- onu gözden düşürmek için işaretlemiş. Hayatta kaldığına dair kamuya açık, tartışmasız kanıtlar dışında, korkarım ki Kaptan Benedict Rosser'a yardım edilemez."

Karanlık Su bir kez daha topuklarıma dolandı ve cebimdeki bozuk parayı kavradım. Düşüncelerimin ani, boğucu durgunluğunda içimde haklı çıkma ve dehşet savaşıyordu.

İfadem sakın tutmaya çalışsam da Archer ağzımdan bir şey kaçırmış olmalıydı.

"En derin taziyelerimi sunarım," dedi tekrar. Sanki yerini alacak birini arıyormuş gibi sokağı inceledi, sonra zorla gülümsedi. "Size sert bir içki ısmarlayayım. Hanımefendiyle birazdan ilgileneceğim."

Bakışlarımı limandan ayırdım, gözlerimdeki istenmeyen ıslaklığı kırptırdım ve başımı salladım. "Hayır, hayır. Nezaketiniz ve dürüstlüğünüz için teşekkür ederim Kaptan. Bir dahaki sefere kadar."

"Bir dahaki sefere." Rahatlamış bir gülümsemeyle başını salladı ve uzaklaştı.

Karlı caddenin ve çok direkli limanın fonunda onun köşeyi dönüşünü izledim. O gider gitmez yanımdan bir kadın geçti. Ufak tefekti, yüzünün alt üçte birlik kısmı kalın bir eşarpla, üst üçte birlik kısmı ise rüzgârda savrulan sarı saçları ve kasketinin kürklü kenarıyla gizlenmişti.

Sooth'umun hisleri çınladı. Onu tanıdım. Artık kruvaze ve bronz düğmeli bir Aeadine ceketi giyyordu ama Hesten'den gelen Mereish kadını karıştırmak mümkün değildi.

Gölgelerin içine doğru çekildim. Hareketim dikkatini çekti ve bana doğru baktı ama belli ki ara sokakta sinsice dolaşan bir adamın bakarken yakalanmak isteyeceği biri olmadığına karar verdi. Hızını artırdı ve yoluna devam etti.

Merakla birkaç kalp atışı bekledikten sonra sokağın ağzına doğru ilerledim. Siyah saçlı bir adam bana çarptı, bir özür mırıldanırken elinin soğuk teni benimkine değdi.

Dikkatim dağıldı. Arkasından baktım, sonra hızla kadını bir kez daha aradım.

Kadın ortadan kaybolmuştu ve Archer'ın sözleri kuşatılmış zihnimde dolaşırken tek başıma kalmıştım.

Hanımefendinin kocası onu gözden düşürmek için işaretlemiş.

Korkarım Kaptan Benedict Rosser gerçekten yardım edilemez durumda.

USTI - *Usti, Kış Denizi'ndeki en güçlü ulus olarak kabul edilir. Aeadine ve Mere arasındaki savaşlarda sadık bir şekilde tarafsız kalan Ustiler, ticarete ve bilgi arayışına odaklanan arabulucular ve barış yapıcılarıdır, ancak bu sonuncusu dini arayışları açısından sorgulanabilir. Halkların bir araya gelmesiyle oluşan dinlerinde bilinen dünyanın dört bir yanından gelen çeşitli etkiler hâlâ görülebilir; aydınlanmış akılla çelişen bu din pek çok azize, ataya ve hatta tanrıya tapınmaya devam eder. Ayrıca bakınız KALSANK, TITHE, USTI CHAIN, USTI HOLDINGS.*

-ALPHABETICA: AEADINES'IN YENİ KELİME KİTABINDAN

ALTI

Ess Noti

MARY

Samuel'i *Hart'ın* demirlediği rıhtımın ucunda durmuş, sessiz limana bakarken buldum. Paltosu açıktı ve ellerini ceplerine sokmuştu, dikkati görebildiğimin ötesinde bir yerdeydi.

"Samuel," dedim birkaç adım öteden.

Omzunun üzerinden baktı. Ağzının kenarları sanki bana gülümsemek istiyormuş ama bunu yapacak gücü yokmuş gibi kıpırdadı. "Merhaba."

"Benedict'e olanları duydum," dedim, seslerimiz birbirine karışmadan beni duyabileceği kadar yakınına gelerek. Ona Charles ve Uknara'lardan daha sonra bahsedecektim. "Monna doğruyu söylüyormuş."

"Öyleydi," diye onayladı, solumuzda bekleyen *Hart'ın* yüksekliğine, sonra tekrar denize baktı. "Benedict'in hayatta kaldığını ve onu kurtarma çabalarının boşa gitmeyeceğini bildirmek için Amirallik'e yazacağım."

Yaklaştım ama sırtı kaskatı kesilince durdum. Sözlerimi ölçmek için bir saniye düşündüm.

"Monna doğruyu söylüyordu," diye tekrarladım. Hâlâ ambarımızda can çekişen korsanın düşüncesi midemin düşüncesiz, mantıksız bir dürtüyle sıkışmasına neden oldu. "En azından düşünebilir miyiz-"

"Amirallik Ben'in icabına bakacaktır. Mereishler düşmanımız olabilir ama bir kaptana şartlı tahliye teklif edeceklerdir," dedi Samuel. "Amcam Kuzey Filosunun Amirali, unutmayın. Yeğenin esaret altında kalmasına izin vermeyecektir."

İçimde bir hayal kırıklığı kıvılcımı çaktı. "Buna inandığını sanmıyorum."

Aniden bana döndü. "Mere'ye gitmek istiyor musun? Sen de dahil olmak üzere ulaşabildiği herkesi seve seve istismar edebilecek bir adamı kurtarmak için Azizlerin terk ettiği bir hapishaneye sürünerek girmek istiyor musun? Senin ve benim inşa ettiğimiz her şeyi *onun* için tehlikeye atmak istiyor musun?"

Ona bakakaldım, patlaması karşısında şaşkına dönmüştüm. Samuel kamarasının mahremiyetinde bile nadiren bu kadar açık konuşurdu, hele ki suyun seslerimizi çevredeki gemilere taşıdığı bir rıhtımın ucunda dururken.

Sonunda sesimi alçaltarak cevap verdim. "Eğer bu fırsatın kaçmasına izin verirsen ve o ölürse, bu hayatının geri kalanında sana işkence eder. Seni yok eder. Seni mezardan bile yok eder. Onun için hiçbir şeyi riske atmam. Ama senin için her şeyi yaparım."

Sessizce beni izleme sırası ondaydı, göğsü bastırılmış duygularla inip kalkıyordu. Derin bir nefes alıp tekrar içine kapanırken bile gözleri yumuşadı, bana teslim oldu.

"Beni rahat bırak Mary," dedi. "Konu kapanmıştır."

* * *

Monna sıkışık kamarasının kapısını açtığımda gözlerini kıstı. Yorgunluk yüzüne dünyadan bıkmış bir ifade veriyordu ve el ve ayak bileklerinde zincirlerle bir köşeye sıkıştırılmış kaderine boyun eğmiş görünüyordu.

"Usti kellemi almaya geldi mi?"

"Yakında gelecekler," dedim ve içeri girip kapıyı kapattım.

Monna'nın gözleri mandala kaydı. "Yüzbaşı Rosser yok mu? Muhafızlar yok mu?"

Başımı salladım ve ellerim arkamda, kışlık eteklerim ayak bileklerimde ağırlaşarak bölmeye yaslandım. "Hayır. Hâlâ seni teslim edip kardeşini terk etmek niyetinde."

Monna'nın dudakları gerildi ve göğsünden bir ürperti geçtiğini gördüm. "Bana ne olacağını anlıyor musun?"

"Usti seni bir korsan olarak yargılayacak."

"Hayır, yapmayacaklar," diye kestirip attı Monna. Sesinde gerçek bir çaresizlik vardı, o kadar ki içimde bir merhamet hissettim. Bir darağacının üzerinde durmuştum. Boynumda bir ilmik hissetmişim. Bu kadının neden korktuğunu biliyordum.

"Siktir et bunu. Kızım, ben *seuasa*'yım." Monna öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı, bilekleri sallanıyordu. "Bir yemin bozan, Mereish Krallığı'na ihanet eden. Sıgılıklara çok yakın yelken açtım, bilmemem gereken şeyleri biliyorum."

Usti beni asmak istemiyor, cadı. Aklımı istiyorlar. Bildiklerimi istiyorlar. Ve Ess Noti bunun olmasına izin vermeyecektir."

"Ess Noti mi?" Bilmediğim bu terime takıldım. Tane bile bunu nasıl tercüme edeceğini bilmiyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Monna bir an bana ters ters baktıktan sonra güverteye tükürdü. "Sen ve kaptanın hakkında duyduklarım doğruysa? Fırtına Duvarı'nın ötesindeki günleriniz ve Silvanus Lirr'in ne olduğu hakkında? Ess Noti'yi *çok* yakında öğreneceksin."

Önsezi boynumu diken diken etti. "Bana bildiğin her şeyi anlat, belki minnettarlığım seni kurtarır. Ben senin son umudunum. Ve kaptanımın aksine, seni özgür bırakmak için yasaları çiğnemeye hazırım."

Bu sözleri söylerken içimde pişmanlık ve biraz da hayal kırıklığı vardı. Çoğu gün Samuel'in itibar ve yasalara bağlılıkla meşgul olmasını hem can sıkıcı hem de sevimli bulurdum ama bugün bu bana ölçülemez bir yük gibi geliyordu.

Monna nefes almak için bir saniye durdu ve yüzüme baktı. "Ess Noti, Mereish sır tutucularıdır. Bir zamanlar Söylenmemiş Sözlerin Azizi Ilaad'a hizmet ettiler ama o zamandan beri... dallanıp budaklandılar. Evlerini başka bir toprakta kurmaya cüret eden tüm Mereishlerin boğazında bir eldirler. Bu gezginler Mere'den ayrılmadan önce ne kadar nüfuzlu ve eğitimliyse, Ess Noti'nin onları izleyip sıkıştırmaya hazır olma ihtimali de o kadar yüksektir.

"Ayrıca Mereish sırlarına ve büyülerine sahip olan yabancıları avlar, öldürür ya da yakalarlar. Özellikle güçlü büyücülerin hikâyeleri kesinlikle dikkatlerini çekecektir. Ghistings ile etkileşime giren bir Stormsinger - bir *ghiseau*. Öteki'nden canavarlar çağıran bir Sooth. Çeşitli uluslardan bine yakın erkek ve kadın, Bereketli Aylar sırasında Fırtına Duvarı'nın kuzeyinde olup bitenlere tanık oldu. Söylentiler yayıldı ve ölüme mahkûm edilmesi gereken korsanlar - Lirr'in *ghiseau*'sundan bahsediyorum - *ortadan kaybolduğunda* insanlar bunu fark etti."

Monna benim *ghiseau* olduğumu biliyordu. Samuel ve ben eninde sonunda gerçeğin ortaya çıkacağını biliyorduk ama Kış Denizi'nin deniz güçlerinin yeteneklerime yeniden ilgi göstermesinden korkarken, şimdi Samuel, ben ve muhtemelen birlikte yelken açtığımız herkes daha belirsiz bir tehditle karşı karşıyaymışız gibi görünüyordu.

"James Demery'nin Lirr'in korsanları için hoşgörü ayarladığını sanıyordum," dedim, dikkatleri üzerimden uzaklaştırmaya hevesliydim. *Ghiseau*'yu asmak halkın önünde bir gösteri yapmaktan ve dikkatleri hepimizin üzerine çekmekten başka bir işe yaramazdı ve Demery bundan kaçınmaya çalışmıştı. "Belki de Usti onları... başka bir şekilde ortadan kaldırmıştır."

Monna'nın gözleri parlıyor gibiydi. "İnsanların anlamadıkları şeyleri önemsememek gibi aptalca bir huyları vardır. Usti, Lirr'in *ghiseau*'larından bazılarını asmaya çalıştı ve onlar ölmeyince ne oldu? Usti'ye reddedemeyecekleri bir kanıt verildi. İnsanların ve ghistinglerin tek bir bedene bağlı olduğunun kanıtı. Bilinmeyen ve kullanılmayan büyülerin kanıtı."

Birden Monna'yla yalnız olmamayı, Samuel'in de burada olmasını ve bu ağı birlikte çözebilmeyi diledim.

"Yani Usti seni bilgin için istiyor ve Ess Noti de bu gerçekleşmeden önce seni susturmak mı istiyor?" Açıklığa kavuşturdum. "Ve onlar... bize ne yapacaklar?"

Monna dehşet ve alttan alta haklı bir öfkeyle konuştu. "Yapabilirlerse sizi alacaklar, yapamazlarsa öldürecekler. Siz *ghiseau*'sunuz, varlığınız bile Mere'nin büyüğü üstünlüğü için bir tehlike."

"Ama Usti zaten *Ghiseau*'yu biliyorsa... Mereish'in hâlâ sırlarını saklamaya çalışmasının ne anlamı var? Dediğin gibi, söz yayılır."

Monna'nın yüzünde bir şey değişti, kaşları çatıldı ve bu bana hikâyede daha fazlası olduğunu söyledi. Ve paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

"Ess Noti çoktan yaklaşmış olabilir," dedi onun yerine. "Sen ve ben artık iç içeyiz ve sanırım bu bir dönüm noktası olacak. Sen ve kaptanın da en az benim kadar tehlikedesiniz Mary Firth."

Zihnim allak bullak oldu. Monna'nın söylediği her şeyi bir kenara atmak, açıklamak ve ona gülmek istedim ama yapamadım. Buna inanıyordu. Korkuyordu. Gelmiş geçmiş en iyi oyuncu olsa bile, Samuel ve ben ondan şüphe etmeyi göze alabilir miydik?

"Ben nerede?" diye sordum.

"Onu hapse götürüyorlardı ama orada da fazla kalmayacak. Kim olduğunu, ne olduğunu anlayacaklar ve Ess Noti de onun için gelecek."

"O ne?" Onu sınamak için sordum.

"Bir Kara Medcezir Oğlu," diye yanıtladı bakışlarımı sabit tutarak. "Mereishler halkınızın tarikatını ve Mereish ritüellerine yönelik girişimlerini çok iyi biliyorlar."

Tüylerim diken diken oldu. Tane de huzursuzdu. Bedenimden sıyrıldı ve yanımda yeniden şekillendi - ilk başta, mütevazı kalça pedleri olan yünlü bir kış elbisesi, korsajıma sıkıştırılmış bir şal ve rüzgârda savrulan bir örgü saçlarımla benim hayalet bir ayna görüntümdü. Sonra şekli değişti, yüzü yaşlandı, vücudu biraz daha uzun, biraz daha sert oldu. Biraz daha az insan.

Monna'nın gözleri yuvarlaklaştı ama dudakları sert, ince bir çizgi olarak kaldı.

Elimi cebime attım ve Monna'nın kelepçelerinin anahtarlarını çıkardım. Onları aramızda, onun ulaşamayacağı bir yere koydum.

"Bana Ben'in nerede olduğunu söyle. Ess Noti'yi bizden uzaklaştır, gelirlerse dikkatlerini dağıt," dedim hayallerim belirirken ve kabin çivit rengi, Öteki Dünya ışııyla dolarken. "Ve seni özgür kılacağım."

YEDİ

Hart

SAMUEL

Yumuşak bir ışıqla uyandım. Uyku sersemi zihnim yavaşça kaynağını fark etti ve hareketsiz kaldım.

Hamağımın üzerinde hayalet gibi bir geyik duruyordu. Boynuzları kocaman, yukarıdaki güvertede kayboluyordu ve yelesi güçlü ön ayaklarının üzerinde kalındı. Çivit mavisı deniz camından gözleri benimkilere bakıyordu ve ruhsuz olmalarına rağmen bakışları anlamla doluydu.

Ayağını yere vurdu ve gemi titredi.

"Uyan! Uyandım," diye soluk soluğa bağırdım. Hamağın diğer tarafından yuvarlandım ve pantolonumu iplerden çekiştirerek çıkardım, tüm saygınlığımı bir kenara bırakıp içine girdim. "Ne oldu?"

Bacaksız sözlü olarak cevap veremedi -*giseau değildim*- ama Hart aniden cisminden sıyrıldı, geminin ahşabına geri battı ve kapıya doğru akarak geçide çıktı.

Küçük bir cüsse üzerime doğru gelirken ben de refüje çıktım.

"Kaptan!" Kamarotun kızı Bayan Poverly, onu tekrar ayağa kaldırdığımda ciyakladı. On dört yaşında, kıvıll saçlı ve dar yüzlü olan bu kız içgüdüsel olarak alnına dokundu ve nefes nefese, "Gemiye bindiler. Ambardalar! Ambardaydılar-"

"Mürettebatın geri kalanını uyandırın, kamaraları arayın." Onu nazikçe ama sertçe kenara ittim ve hızla ilerledim. "Ve bana Bayan Skarrow'u gönderin!"

Poverly kaçtı ve ben Hart'ın yılan gibi kıvrılan, yol gösterici ışığını takip etmeye devam ettim.

Top güvertesi bağırışlar, itişip kakışmalar ve sallanan hamaklardan oluşan bir kakofonydi. Levazım subayı Bay Penn omuzlayarak yanıma geldi.

Penn homurdanarak, "İki yabancı, top kapısından atladı," dedi. "Üçüncüsü hâlâ aşağıda efendim. Mary onun elinde."

Ben merdivenden inerken ambarda sisli bir ışık vardı. Yarım düzine mürettebat uzak uçtaki iki figürün etrafını sarmıştı bile: Mary ve dikkat çekici olmayan gri bir palto giymiş, uzun ve gizleyici bir yabancı. Şapkasını kaybetmiş, yakınlarda bir yere düşmüştü ve saçları loş ışıktaki ıslanmıştı.

Elindeki uzun bıçağı Mary'nin boğazına dayamıştı; Mary kasalardan oluşan bir duvara yaslanmıştı, ayaklarının dibinde boş bir tabanca vardı ve ellerini kaldırmıştı. Hava katran, rutubet, kan ve barut kokuyordu.

Öfke ve aciliyet kanımı kaynattı ve odağıma daralttı - Mary, bıçak, yabancı. Sooth'unun duyuları geziniyor, dünyalar arasındaki uçurumda sıcıyor ve bana görüntüler, dürtüler ve uyarılar gönderiyordu.

Gözlerim düştü. Yabancı tek bacağını kaldırmıştı ve ışık zayıf ve paltosu uzun olsa da pantolonunun alt yarısının kanla ıslanmış olduğunu görebiliyordum.

Penn'e, "Şu tüfeğı bana ver," diye mırıldandım. "Hazır mı?"

"Evet, efendim." Levazım subayı silahını uzattı ve ben de elimdeki palayı ona verdim.

"Bıçağı bırak!" Tüfeğı omzuma alarak, sıra sıra dizilmiş fiçilerin ve sandıkların arasından ilerledim. Bay Penn ve bir düzine denizci etrafımıza doluşarak yabancıyı sıkıştırdılar. Fenerler Hart'ın hayalet ışığına katıldı ve gölgeler yüzlerce açıdan etrafta dolaştı.

Davetsiz misafir bana baktı. Onun dikkati dağılınca Mary boğazından kısık bir sesle mırıldanmaya başladı. Bıçak sallanmaya başladı ve Mary'nin açıkta kalan etine yılan gibi kıvrılan bir kan çizgisi çizdi. Keskin bir nefes aldı ve başını geriye eğdi, mırıltısı kesildi, gözleri benimkileri yakaladı. Bana baktı, soruyordu, talep ediyordu. Korkmuştu.

Ateş ettim ve daha dumanlar yükselmeden, adımlarım güverteyi yalayıp geçmeye başlamıştı.

Davetsiz misafir hareket etti, aynı anda hem kesiyor hem de sendeliyordu. Mary onun bıçağını yakaladı ve anında düşürdü, küfrederek kanlı elini tuttu.

Güvertede dönerek tekmeledi. Zar zor ayağı kalkan adam peşinden gitti ama girişiminin boşa olduğunu anlayınca geri döndü

Mary. Onu eteklerinden yakaladı ve çekiştirerek yere düşürmeye, bir kolunu boğazına dolamaya çalıştı.

Mücadelenin içine daldım. Mary'yi dik tuttum ve tüfeğimin kabzasını adamın yüzüne indirdim, aynı anda Mary toparlandı ve adamın çırpınan ellerinden birinin üzerine bastı. Adam çığlık attı ve tüfeğimden gelen ikinci bir darbe onu susturdu.

"Monna için geldiler," diye nefes nefese kaldı Mary, sendeleyerek sandıkların içine geri döndü. Gözleri ambarı taradı ve hâlâ kanayan elini bileğinden tutarak iki büküm oldu. Güverteye damlayan kızıl, tutsağımızın üzerinde giderek büyüyen lekeye katılıyordu. "Tane kaçtığını söylüyor."

"Bay Penn, Monna'yı bulun!" diye seslendim. Emirlerime uyulunca bir hareketlenme oldu ve Mary ile şimdi yerde sırtüstü yatan davetsiz misafirin arasına girdim. Bilinci zar zor yerindeydi, nefesleri kalın, tıkırtılı ve kanla pıhtılaşmıştı.

"Kim o?" Yardımsever bir crewwoman'dan bıçağımı geri aldım. Bir düzine adam etrafımda toplanmış, temkinli bir şekilde emir bekliyordu ve başlarında birinci subayım Bay Keo vardı. Diğerleri Penn'le birlikte gözden kaybolmuştu ve koşan ayak sesleri geminin her yerinde yankılanıyordu.

"Mereish," dedi Mary omzumdan. "Monna onu öldürmeye geldiklerini söyledi."

"Neden buradaydın?"

Mary cevap vermeyince omzumun üzerinden bir bakış attım. Bakışlarımı, yorumlamak için Sooth'un yeteneklerine ihtiyaç duymadığım bir şekilde karşıladı. Sebebi her neyse, bunu mürettebatın önünde açıklayacak değildi.

Yayılan kan havuzundaki yabancının yanında diz çöktüm. Ölümle ağarmış derisi, kızgın gözleri ve dudaklarından akan kanı ile basit, Mereish bir adamdı. Onu kurtarmaya çalışma dürtüsü kabardı ve geçti. Bir cerrah bulunmadan çok önce kendi kanında boğulacaktı.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Eğer bana söylersen, sana uygun bir cenaze töreni yapılmasını sağlarım." *Stormsinger'ımı tehdit etmene rağmen. Gemimi işgal edip tutsağımı serbest bırakmana rağmen.*

Konuşmaya çalıştı ama bu çaba onu öksürük krizine soktu. Mary'nin eli omzumda sıkılaştı, öksürük boğulmaya dönüştü, sonra da boğuklaştı. Sonra hiçbir şey, seğiren kaslar dışında.

Ambarı sessizlik kapladı. Uzaktan fısıltıyla sorulan soruları, yukarıdaki güverteye iletilen emirleri duydum. Gemi liman sularında gıcırdıyordu. Hart'ın ışığı kayboldu ve bize sadece fener ışığı, kan kokusu ve boşalmış bağırsaklar ve ölü adamın bakışları kaldı.

Ayağa kalktım. Tehlike geçtiğine göre Mary'ye ulaşma dürtüsü beni kuşatmıştı, onu kendime çekmek, kollarımla sarmak ve her santiminin bütün olduğundan emin olmak istiyordum. Cebimden mendilimi çıkarıp elini sarmakla yetindim, o da sessizce bana verdi.

Keo'ya, "Cesedi sar ve güverteye getir," dedim. "Bunu liman yetkililerine bildirmem gerekiyor."

"Bekle. Şimdilik kimseye söyleme. Mürettebatın sessiz kalmasını sağla," diye araya girdi Mary. "Kaptan Rosser, önce ikimizin konuşması gerekiyor."

* * *

Mary benden önce kulübeye girerken şafağın ilk ışıkları gökyüzünden sızıyordu. Kapıyı kapatır kapatmaz bana döndü, endişeli ellerinden biri köprücük kemiğini ovuşturuyordu. Diğeri düzgün bir şekilde bandajlanmıştı, ancak daha şimdiden sızan kanı görünce keşke gemide düzgün bir cerrahımız olsaydı diye düşündüm. Mary çabuk iyileşmişti ama benim hoşuma gidecek kadar çabuk değil.

"Beni gemiden atmayacağına söz ver," dedi Mary.

Her ne kadar zamansız olsa da yüz ifadesinde şaka izleri aradım. Sadece gergin bir endişe buldum.

Onu, serin şafak ışığının üzerimize düştüğü galeri pencerelerinin yanında bana katılmaya çağırdım. "Pekâlâ. Sana söz veriyorum. Ne oldu?"

"Dün gece Monna'yı görmeye gittim. Onu ikna etmeye çalıştım, tek başıma. Usti'ye teslim edilmekten çok korkuyordu ve teklifini hâlâ kabul etmediğini söylediğimde bana nedenini anlattı."

"Ve?" diye sordum.

"Kendisine Mereish dilinde bir şey diyordu, yemin bozan. Usti'nin onu korsanlık için değil, bilgi için istediğini ve kendi halkının bunun gerçekleştiğini görmektense onu öldürmeyi tercih edeceğini ve muhtemelen onu öldürmesi için birini gönderdiğini söyledi. Ess Noti denen bir gruptan biri."

"Yani bizi gemiye alan bu Ess Noti'ler miydi?" Üstüne gittim. İçimde büyümlü bir his belirdi. "Aralarında bir kadın var mıydı? Sarışın?"

Mary'nin ifadesi gergindi. "Bilmiyorum. Net olarak gördüğüm tek kişi ölü olanıydı. Ama evet, sanırım Ess Noti'ydi. Mereish dilinde konuşuyorlardı. Hareket ediyorlardı... ürkütücüydü Samuel. Tane büyücü olmadıklarını ama bir şeylerin ters gittiğini söyledi. Ciğerlerindeki havayı söndürmek için gücümü onlar üzerinde kullanmaya çalıştım ama sadece son adamda işe yaradı, o da kısa süreliğine. Her neyse... onlar gelmeden önce Monna ile bir anlaşma yaptım. Bana kaçma şansı karşılığında Ben'i nereye götürdüklerini söyledi."

İfademi dikkatle sabit tuttum. "Peki nerede o?"

"Gat denilen bir yerde, Mereish kıyısında, Maase kasabası yakınlarında bir kale." Mary gözlerimi süzdü, endişesi inancından sızıyordu. Gülümsemeye çalıştı. "Sana ihanet ettiğimi biliyorum ve bunun için benden nefret edebileceğini de biliyorum. Bu yüzden 'lütfen beni denize atma' dedim."

"Seni asla denize atmam," dedim ama sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı. Kalenin adı kulaklarımda çınlıyordu, alaycı ve belirsiz. Zoraki bir şekilde, "Ama gemi yanıyor olsaydı seni denize atardım," diye açıkladım.

Mary'nin gülümsemesi dalgalandı ama bu itirafımı bir zafer olarak kabul etmiş gibiydi ve Monna'nın ona anlattığı her şeyi açıklayarak devam etti.

"Ess Noti de Ben'in peşine düşecektir," diye bitirdi. "Anlaşmayı yapmamın bir başka nedeni de bu. Sam, Monna'yı adalete teslim etmiyorduk, sadece işkence ve karanlıkta bir bıçakla teslim ediyorduk. Ve hepimizin iyiliği için onun ne bildiğini bilmemiz gerekiyordu."

Bir elimi ağzımda gezdirip ağrıyan çenemi gerdim. Başımın ağrımaya başladığını hissediyordum ve bununla birlikte yarı biçimlendirilmiş önseziler ve mevcut fısıltılar çınlıyordu. Bu an sanki daha önce yaşamışım gibi tanıdık geliyordu ve içten içe her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum.

"Az önce Monna'yı kurtarmak için aşağı indiğimde Ess Noti üzerimize geldi," diye devam etti Mary. "Ama Monna kaçtı."

"Seni onlara mı bıraktı? Sen onu kurtardıktan sonra mı?" Tiksindim ama pek de şaşırmadım.

"Pek sayılmaz. İki Ess Noti onun peşinden gitti ve sonuncusu... Bana garip bir şekilde baktı, sanki aniden kim olduğumu bildiğini fark etmiş gibi." Yüzünü işaret etti. "Beni de onlarla birlikte götürmeye çalıştı. Ona ateş ettim ve iskaladım. Ciğerlerindeki havayı çalmaya çalıştım. Sonra sen geldin."

İhanet. Rahatlama. Minnettarlık. Büyük, çiçek açan bir duygu ağırlığı. Boğazımı temizledim ve tekrar Mary'nin yüzüne odaklandım. "Sen

hemen bana gelmeliydin."

Mary'nin çenesi bir yana kaydı. "Beni durdurur ve Monna'yı Usti'ye teslim ederdin."

Hayal kırıklığı, onun haklı olduğu şüphesiyle birlikte serseri bir dalga gibi bana çarptı. Gecenin bir yarısı bana gelip Monna'yı serbest bırakmamı isteseydi, ilk içgüdüm kesinlikle Mereish korsanının ifşaatlarını bir kenara bırakıp hayır demek olurdu. En azından sabaha kadar.

O zaman Ess Noti gece gelip gitmiş olabilirdi ve ambarımdaki ceset korsana ait olabilirdi. Mary ve ben ya ölmüş, ya yakalanmış ya da Ess Noti'nin bize olan ilgisi ve Usti'nin Mereish büyücülüğüne olan merakı hakkında hiçbir şey bilmiyor olurduk. Ve beni kardeşime götürecek ufuktaki belli belirsiz bir ışıktan başka bir şey olmayacaktı, örtülü ve asılsız.

"Bu Ess Noti'ler bizim için hâlâ bir tehdit," dedim.

Mary başıyla onayladı. "Ve belki de Fırtına Duvarı'ndan geri dönen diğer herkes, özellikle de *Ghiseau*."

"Bunun sessiz kalamayacağını biliyordum," diye mırıldandım, Hesten'e geri dönüşümüzü ve korsan James Demery'nin küçük filomuz arasında dolaştırdığı uyarıları hatırlayarak. Bu uyarılarla niyeti, Ghistwold'un ve bulduğumuz hazinenin ayrıntılarını olabildiğince belirsiz tutmak -gelecekteki yağmalarımızı korumak- ve *ghiseau*'nun ikili doğasını gizli tutmaktı. Bizimle birlikte geri dönen binlerce erkek ve kadının hepsi *Ghiseau*'dan haberdar bile değildi, savaşın diğer bölgelerine hapsolmuşlardı.

Ama çok fazla parası ve müthiş bir hikâyesi olan denizcileri susturmak mümkün değildi.

"Fırtına Duvarı'nın ötesinde olanlar, ghistingler ve büyücüler hakkında bildiğimizi sandığımız her şeyi değiştiriyor," diye ekledi Mary sessizce. "Bu bilginin tehlikeli olduğunu biliyorduk ama bu kadarını bilmiyorduk."

Göğsümdeki düğüm çözülmeye başladı ve sorumluluk duygusu derin, eşit bir nefesle içime doldu.

"Monna bilinmeyen Mereish saldırganları tarafından bizden alındı," diye gözlemledim. "Görevimiz yerine getirilmedi ve doğal varış noktaları Mere. Onları Mereish sularına ulaşmadan önce durdurmamız ya da belki de daha güneye doğru takip etmemiz anlaşılabilir bir durum olacaktır."

Mary'nin gözleri parladı ve hilemi hemen anladı. "Bu beklenirdi," diye onayladı, sesi biraz soluksuz çıkıyordu. "Gidiyoruz o zaman?"

Pencerelerden güneşin doğuşunu göremiyorduk ama gökyüzü aydınlıktı. Donmuş, puslu bir sis limanın üzerinde asılı duruyor ve gemileri direklerden ve armalardan oluşan hayali ağlara dönüştürüyordu, altlarında karanlık su ve ötelerinde pembe-gri ufuk vardı.

"Evet ama mürettebatı gelmeleri için kandıramam, kişisel bir çaba için değil," dedim. "İkmal yapmak ve yeniden organize olmak için en az bir güne ihtiyacımız olacak. Mürettebatı bu yolculuğun bizi rotamızdan saptıracağı konusunda uyaracağım. Kim ayrılmak isterse ayrılabilir. Bay Keo'ya tamamen güvenemeyeceğimiz herkesi kovmasını söyleyeceğim. Fırtına Duvarı'nın ötesinde bizimle birlikte olanların çoğunu sırrımıza tamamen dahil edebiliriz. Monna'nın gemisine gelince, onu ve mürettebatını liman hanımının gözetimine bırakacağım. Bu şimdilik Usti'yi yatıştıracaktır."

Mary elimi tutmak için uzandı. Ona söylemek istediğim daha çok şey vardı - ihanetinin açtığı yarayı yatıştırma fırsatı bulduğumda söylemem gerekiyordu. Ama şimdilik minnettarlığa odaklandım. O hayattaydı. Benedict'in nerede olduğunu biliyorduk. Mary sayesinde harekete geçebilirdim. Benim reddettiğim yerde o ellerini kirletmişti ve bu çabası yüzünden neredeyse öldürülüyordu.

Kardeşimin ölmesine izin vermek zorunda değildim.

Düşüncesizce onu göğsüme çektim. Bir an için kaskatı kesildi, irkildi, sonra hafifçe gevşedi. Bir süre sadece birbirimize sarıldık ve ihanetimin sonuncusunun da geçici bir umuda dönüştüğünü hissettim.

Mere'ye gidiyorduk. Mere, Ben'in olduğu yere. Mere, iyileşmemizin sırlarının sonunda bulunabileceği yer.

O yaklaşan değişim, anlık hissi beni yeniden ele geçirdi. Mary, "Ess Noti geri gelebilir," diye işaret etti, ben geri çekilmeden önce bırakmaya hazırdı. Boğazını bilinçsizce kaşıdı, kanlı tırnaklar çıkardı ve silmek için cebinden bir mendil çıkardı.

Kendimi izlemeye zorladım, onu ambarda davetsiz misafirle birlikte, bıçağın derisini parçaladığını görme korkusunu yeniden yaşadım.

Mary devam etti, "Onlar hakkında yeterince bilgimiz yok, bu yüzden her şeye hazırlıklı olmalıyız. Çifte nöbet. Kimse karaya yalnız çıkmayacak. Birkaç müttefik daha işimize yarayabilir."

Ses tonu beni duraksattı. "Aklında biri var mı?"

Elindeki mendili indirdi ve sinsice gülümsedi. "İki kaçakçı ve bir hayduta ne dersiniz?"

SEKİZ

Aeadine, Middenwold

Yirmi Yıl Önce

SAMUEL

Orman soğuktu ve buz tutmuş yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Kar, ağaçların arasındaki oyuklara saklanmıştı; gri ve siyahın desenlerine ve fener ışığının dalgalanmasına karşı parlak lekeler. Dallar başımızın üstünde kuru, kırılğan bir sesle tıkırdıyordu.

Ay yoktu.

Önümüzde ve arkamızda, yabancılardan oluşan uzun bir sıra uzanıyordu ve biz yürürken, unutulmaz bir melodi ve kendi dairesel tekrarlarıyla renklenmiş tanıdık bir şarkı söylüyorlardı.

"Alacakaranlık çöktüğünde dalgın dalgın dolanırım, ya da aydınlık öğle vakti yalnızlık içinde dolanırım, yalnız dışbudak korusunun koyu gölgeleri arasında..."

Annemin eli benimkini sıkıca kavradı ve diğer yanında Benedict, "Anne, nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı.

"Sus," diye cevap verdi sadece.

"Tapınağa gidiyoruz," dedim, çünkü içimdeki o dile gelmeyen his bana bunu söylüyordu.

Fener ışığı annemin gülümsemesini yakaladı, her zamanki gibi nazik ve sevecen. "Sus," dedi yine, ama daha yumuşak. Kinder.

Tapınak, vadinin derinliklerinde yer alan ve uzun süredir terk edilmiş olan dairesel küçük bir kiliseydi. Yine de geldiğimiz kilise değildi, bu yüzden bakımsızlık

çok az önemi vardı.

Yıkıntıların içinde büyüyen, çürümüş kirişlerini delip özgür havaya çıkan içi boş ağaç için gelmiştik.

"İşte o ağaç," diye fısıldadım -yine bir *Bilen*. Ormanımızda böyle tek bir ağaç vardı, yalnız ve yanlış yere, anlayamadığım bir şekilde dikilmişti.

Annem elimi sıktı. Bu sefer bana sessiz olmamı söylemesine gerek yoktu. Etrafımızdaki yabancıların tavırları kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu. Üçümüzün merkezinde olduğu bir daire şeklinde yayıldılar, tapınak bir taraftaydı, şarkıları ilahi, sözsüz bir armoniye dönüştü. Peçelerin arkasından ve kukuletaların altından bizi izliyorlardı ve arada bir kurt gibi bir gülümseme, kendinden geçmiş bir mutluluk ifadesi ya da uyuyamadığım ve rahatlamak için odasına gizlice girdiğim gecelerde annemin kendi yüzünden tanıdığım uzak bir sırıtış yakalıyordum. Bir kadın sallanmaya devam etti, hareketleri daha ısrarcı ve kontrolsüz hale geldi ve pelerini altındaki çıplak teni ortaya çıkarmak için ayrıldı.

Yapmam gerektiği gibi gözlerimi kaçırdım ve ayaklarıma baktım. Kalbim küt küt atıyor, ilahiler tüylerimi diken diken ediyor, zihnimin her köşesine girip diğer her şeyi dışarı itiyor, geriye sadece şarkı ve artan korkum kalıyordu.

İmgelemler başladı. Kendimi hasta ve yatakta, ateşler içinde gördüm. Yine de bir şekilde başka bir yerdeydim, karanlık bir su dünyasında çılgılık atıyor ve yalnızdım. Öteki.

Benedict'i gördüm, ama çelimsizdi, neredeyse bir erkekti. Göremediğim birini dövüyordu, dişlerinin arasında kan vardı, bir yandan da düzensiz bir şekilde gülüyordu. Neşeyle.

Sonra tekrar bir çocuk oldu, imgelem daha anlıktı. Odanın bir ucundan bana baktı, gözyaşları yüzünden akıyordu, vücudu kirpiklerle kaplıydı. Ama yanına gidemedim. Ona yardım edemezdim, çünkü hala Karanlık Su'daydım.

Annemin elime bir fincan tutuşturduğunu gördüm.

Gözlerimi kırptım. Elimde bir fincan *vardı* ve içi süt doluydu. Dünyalar birbirine karıştı; su şırıltıları, gölgeli ormanlar, şarkı söyleyen garip bir ghisting'in adanmışları.

"İç aşkım," dedi annem ve Ben'e bir fincan daha verdi. Gözlerindeki boş umut bakışını, taşan gururu ve deliliğe benzeyen çok yaygın bir sevgiyi gördüm.

Varlığımın derinliklerinde, eğer içersem gördüğüm hayallerin gerçekleşeceğini biliyordum. İkinci kadehin, Benedict'in elindekinin, farklı bir şey içerdiğini biliyordum. Gözlerini camlaştıracak ve ruhunu kemiklerinden çekip çıkaracaktı. Sonra acı gelecekti.

Onu durdurmalıydım. Denemeliydim.

Ama Ben gibi ben de içtim. Ve bardak boşaldığında ve sütün ekşimiş, yanlışı tadı dilimdeyken, ghisting'in kendini gösterdiğini gördüm.

Tabuttaki bir ceset gibi ağacının kovuğuna saklanmıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kocaman tacı boğazına bir ilmik gibi düşmüştü. Ağacı terk etmedi, hareket etmedi.

Ama ısıltısı açıklığı doldurdu. Ve doğrudan bana baktı.

DOKUZ

Kızıl Fırtına

MARY

Bunun için neden gönüllü olduğumu hâlâ anlayabilmiş değilim," diye mırıldandı Charles, *Hart* Tithe'nin korunaklı limanından çıkıp Kış Denizi'nin uçsuz bucaksız açıklıklarına doğru ilerlerken yanında titriyordu.

Dalgalar alacakaranlık bir ışıkla örtülüydü. Batıda ağır ağır asılı duran bulutlar, güneşin bir örtüden diğerine battığı rengârenk bir açık gökyüzü diliminin üzerinde denizin çizgisini yansıtıyordu. Soluk turuncu, pembe ve bronz dalgaları yakalayarak ufka kadar uzanan bir yolu aydınlatıyordu.

"Geride kalmaya dayanamadığın için mi?"

Çenesini paltosunun yüksek yakasına daha da gömdü ve sakalını kabarttı. Bana attığı bakış kuruydu, sadece onun ve benim bildiğimiz bir sırla süslenmişti.

"Borçlarımı ödemeyi öğrendim," diye mırıldandı. "Hâlâ sana borçluyum. Lirr için casusluk yaptığım için. Demery'ye asla söylemediğin için. Hâlâ söylemedin... değil mi?"

"Hayır. Samuel bile hâlâ bilmiyor," diyerek omzumu onun omzuna çarptım. "Zaten büyük bir bedel ödedin. Yine de bizimle dostluk için geldiğini düşünmek istiyorum."

Başını salladı, kaşlarını düşünceli bir şekilde kaldırdı. "Peki ya macera?" "Bundan pek emin görünmüyorsun."

"Korkarım değilim. Yaşlanıyorum, Mary." Charles'ın ses tonu şaka ile ciddiyet arasında gidip geliyor, gözlerine melankolik bir gölge düşüyordu.

"Evi ve ocakları, uzun sabahları ve erken yatma zamanlarını, çiçekli perdeleri düşünmeye başladım - beni kurtarın. Ah, bir de keskin zekalı ve benim varoluşsal saçmalıklarına katlanmaya istekli bir kadın. Bu senaryo için o çok önemli. Azizim, sanırım çocuk bile istiyorum. Bu delilik mi?"

Güldüm. "Charles, eğer istediğin gelecek buysa, bunun için savaş. Gerçi bunu Güney Adalarında yapman gerekebilir, orada kimse seni otoyol soygunu ya da korsanlıktan aramıyor."

Kaşlarını çattı. "Benim için biraz sıcaktı ama belki. Peki ya siz? Neden Mere'e gidiyorsun, yani -gerçi gelecekle ilgili hayallerini açıklamak istersen, beni iyi dinlediğini biliyorsun." Gözleri benimkilere kaydı. "Sana yapmaya çalıştığı şeyden sonra Benedict Rosser'ı kurtarmak için hayatını riske atacağına inanmakta güçlük çekiyorum."

Gözlerimi kısarak denize baktım. Samuel'in kardeşiyle ilk karşılaştığımda, Magni nüfuzunu kullanarak beni riskli bir durumun içine çekmiş ve isteğim dışında beni orada tutmaya çalışmıştı. Charles sözümüzü kesmişti ve bu karşılaşmanın beni nasıl sarstığını görmüştü.

"Geleceğimin neye benzemesini istediğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Wold'dan ayrılmadan önce hiçbir soru yoktu. Evlenecek, kendi evimi tutacak ve dış dünyadan uzak duracaktım. Başka bir şey bilmiyordum, burada görülecek her şeyin farkında değildim. Yani şimdi düşüncelerim belirsiz. Güvenlik, evet. Bir aile, ama bunların hiçbiri karada olmak zorunda değil. Gerçekten bildiğim tek şey hayatımdan zevk aldığım ve daha fazlasını *görmek* istediğim." *Hart'ı* ve dolayısıyla denizi işaret ettim. "Ve Samuel'e değer veriyorum."

Charles bir soru imasıyla, "O da seni önemsiyor," diye ekledi.

"Sanırım öyle."

Bu onun kaşlarının onaylamaz bir şekilde kararmasına neden oldu. "Aylardır birlikte yelken açıyorsunuz. Bu gemi büyük değil, Mary. Seni durduran ne?"

Birden bu konuşmanın yapmak istediğim bir konuşma olmadığına karar verdim. "Mere'ye iki nedenden dolayı gidiyorum," dedim güçlenerek Mahkumiyet. "Öncelikle, Samuel'e değer verdiğim için ve hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağı bir seçim yapacaktı. Bunu yapmasına izin veremezdim. Ve öyle görünüyor ki, hepimizi tehdit edebilecek başka güçler de iş başında."

"Ah evet, gizemli Ess Noti," diye düşündü Charles. "Ve belki de Usti bile?"

"Eğer Usti bize zarar vermek isteseydi, bizi çoktan merhametlerine bırakmışlardı."

"Belki de doğru zaman değildi. Belki de şimdilik başka bir yerde daha faydalıydınız ya da Demery ile olan bağlantınız sizi koruyordu. Ya da... Belki de zaten izleniyorsunuzdur." Sesini alçaltarak biraz daha yaklaştı. "Yakından."

"Oh, sus," diye karşılık verdim, gözüne sokma dürtüsüne karşı koyarak. Ama sözleri beni duraksattı ve ensemde uğursuz bir his belirdi. "Piç kurusu."

Charles omuz silkti. "Başka türlü olduğumu hiç iddia etmedim."

Güvertede, bosun'un düdüğü çaldı ve Samuel'in sesini duydum, güçlü ve taşıyıcı. Kanımı birden fazla yönden harekete geçirdi; dikkatim dağıldığı için çok mutluydum.

"Bayan Firth! Kuzey rüzgârı, lütfen?"

Cevap olarak ciğerlerimin köklerine kadar derin bir nefes çektim. Sonra Charles'ın sözlerini ve bizi çevreleyen tüm belirsizlikleri bir kenara iterek şarkı söylemeye başladım.

En yakın rüzgârlar baş döndürücü bir telaşla bana geldi, etrafımda dönmeye başladı. Bunlar benim eğitilmiş rüzgârlarımdı, her zaman yakınımda olan, doğrudan irademe ve sihrimin akışına bağlı olan rüzgârlardı. Charles ve benim etrafımı sardılar, giysilerimizi ve saçlarımızı karıştırdılar ve sesimi suyun üzerine taşıdılar.

Ardından gerçek rüzgâr geldi, gökyüzünden aşağıya doğru akıyor ve benim emrimle güneye doğru ilerliyordu. Ben şarkı söyledikçe rüzgâr daha da soğudu ve denizciler yelkenleri kaldırırken melodime ritmik bir fon oluşturan bir ilahiyle beni desteklemeye başladılar. Halatların ve palangaların gıcırtısı ve ağır kumaşın dalgalanmasıyla tuval yükseldi. Yan yattık ve gölgeler Charles'ın, benim ve ayaklarımızın altındaki güvertenin üzerinden geçti.

Gemi yavaşça güneye döndü. Şarkımı bitirip arkadaşşıma bakarken rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu; gülümsemem hızlı, gözlerim ıslık ıslık.

"Belki de tamamen dürüst değildim," diye düzelttim. Şarkı beni heyecanlandırmış, kanımın daha hızlı akmasını ve endişelerimin azalmasını sağlamıştı. Rüzgâr uzaktaki tehditleri umursamıyordu; sadece hız ve özgürlüğü önemsiyordu. "Bir parçam yeni bir maceraya hazır."

"Mm." Charles bir anlığına gözlerini kapattı, uzun paltosunun eteği kalçalarında sallanırken derin derin nefes aldı.

Gözlerini tekrar açtığında parlıyorlardı. Tıpkı benimki gibi.

* * *

Tithe'nin bir gün güneyinde bir dizi batık ada ve gizli resiften geçerek küçük, terk edilmiş bir adacığa ulaştık. Eski bir çiftliğin kalıntıları -yosun kaplı taş duvarlar ve çökmüş çatılı bir çiftlikten başka bir şey değildi- kayaların zorlu omuzlarına sıkışmıştı. Küçük bir limana demir atıp *Hart*'ı gizleme işine koyulduğumuzda bir avuç engebeli, yaban keçisi sırtlardan bizi izliyordu.

Yüz elli kadın ve erkekten oluşan mürettebat, top güvertesinin katran, duman ve ter kokan kapalı alanında toplandı.

"Size ve yoldaşlarınıza Tithe'de, Mereish davetsiz misafirleri tarafından bizden çalınan Ophalia Monna'nın peşinden düşman sularına gittiğimiz söylendi," dedi Samuel, güvertenin uzunluğuna bakarak. Hamaklar istiflenmişti ve mürettebat beşiklerine bağlanmış uzun topların etrafında duruyor ya da üzerlerine oturuyordu. Deniz sandıkları topların arasına sıkıştırılmıştı ve güverte kusursuz bir şekilde temizdi, açık silah kapakları ve gün ışığıyla aydınlanmıştı. Rüzgârda martılar ötüyordu. "Ancak siz gerçeği biliyorsunuz. Merhum *Harbringer*'ın kaptanı, kardeşim Benedict Rosser'ı kurtarmak için Mereish anakarasına yelken açıyoruz. Hiçbirinizi hafife almadığımı söylediğimde bana inanın. Bu gizli görev boyunca *Hart*'la kaldığınız için teşekkür ederim. Bay Penn'in söz verdiği gibi, iyi bir ücret alacaksınız."

Baş sallamalar ve mırıldanmalar bunu karşıladı.

Samuel devam etti, "Mereish anakarasının yakınında işimi şansa bırakmayacağım, bu yüzden *Hart*'ın adı değiştirilmeli, tamamlayıcılarımız gizlenmeli. Usti renkleriyle uçacağız. Gerekirse, Usti kaçakçıları olarak limana çıkacağız. İçinizden Usti olanlar ya da bu dili konuşanlar derhal Uknaralara -İllya ve Olsa- rapor versin." Bunun üzerine Samuel bir kenarda yanımda duran Usti çifti işaret etti. "Diğer herkes görevinin başına dönmeli."

Çok geçmeden *Hart*'ın silah kapakları maviye boyanmış ve kenarları ustaca bir boyayla gizlenmiş, daha az aralıklarla yeni, sahte silah kapakları işaretlenmişti. Bu yakından incelemeye dayanmayacaktı ama *Hart*'ın kırk iki toptan oluşan savaş gemisi mevcudunu yarıya indirmek için *Macholka'nın* -bir Usti halk masalında *Sıçrayan Geyik* olarak çevrilir- elinden bir şey gelmezdi. Artık tüccar ve kaçakçıydık, sinsi ve ihtiyathydık.

Geminin etrafındaki soğuk rüzgârı yatıştırmak ve ressamların işlerini nispeten rahat bir şekilde bitirebilmelerini sağlamak dışında yapabileceğim çok az şey vardı. Eğildim

Usti harfleri galeri pencerelerinin üzerine teker teker yazılırken kış tarafın üzerinde.

Bulduğum konum itibariyle, bekçilerle aynı anda adanın etrafındaki yelkenleri gördüm. Yeni gelen Mereish renklerini taşıyordu, koyu kırmızı yelkenleri vardı ve izine bakılırsa bizim koya doğru gidiyordu.

Hiçbir uyarı çanı çalmadı. Hiçbir bekçi bağırmadı. Ama mesaj güvertede dalgalanıyordu.

Samuel yanımda belirttiğinde başımı kaldırdım, gözleri açık ve tetikteydi. Üzerinde geniş kemerli ve her deliğinden kürk fişkıran bir Usti palto ve kürk astarlı bir şapka vardı. Saçları yanaklarına dökülmüştü ve sakalı daha az bakımlıydı ama iyi yağlanmıştı. Güneşten kararmış teni doğal olarak belirsizdi, ancak yüzü Aeadine'e doğru eğimliydi - burnu bir Usti için biraz fazla düz, elmacık kemikleri biraz fazla pürüzsüzdü. Ama idare ederdi.

Benim özelliklerim öyle değildi ama bunun pek önemi yoktu. Stormsinger'lar alınıp satılan ve çalınan mallardı ve nereden geldiğimiz kimsenin umurunda değildi.

Ana kamarada Samuel'in belgeleriyle birlikte özenle saklanan sözleşmemi düşündüm ve kendimi çelikleştirdim.

"Kaptan," diye seslendi Bayan Skarrow, elindeki dürbünle aşağıdaki balkondan başını uzatarak. Altında, körfezin küçük dalgaları sakın sakın sallanıyordu. "Kamaraya geçelim mi?"

"Hayır. Her zamanki gibi işinizi bitirin ama hızınızı artırın. Aziz'e şükürler olsun ki geminin ortasındaki silahları çoktan yerleştirdik." Samuel döndü. "Bay Uknara!"

Illya güverte merdivenlerini tırmandı, Olsa bir adım gerisindeydi.

"Konuştuğumuz gibi siz benim ikinci kaptanımsınız. Bayan Uknara, siz de benim Sooth'umsunuz. Bay Keo! 'Usti' mürettebatımızı topla ve diğer herkesi aşağı indir. Bay Penn, gizlice de olsa silahşörlerimizi hazırlayın. Mary?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Üzerimi değiştireceğim ama gözlerden uzak dur."

Bana kısa ve cesaretlendirici bir gülümseme sundu, sonra da gergin mürettebata baktı. "Sakin olun. Bize aldırış etmeyecek ve su fiçileri dolduğunda yoluna devam edecek gibi görünüyor - bu adada sahip olunacak başka çok az şey var. Görevlerinizi bitirin. Akşamınıza devam edin. Yanlış bir şey yok."

Kendine olan güveni mürettebatı cesaretlendirdi ama kamarama doğru ilerleyip aceleyle bir sandığı açarken midem hâlâ huzursuzdu. Bir dizi giysi ö n ü m e serildi: Aeadine, Mereish ve Usti. Ben bir elbise seçtim.

İkincisinden bir palto aldım, saçlarımı ketenle örölmüş iki örgü haline getirdim ve başımın etrafına sardım. Başıma Olsa'nın genelde giydiğı gibi kürklü bir başlık geçirdim ve özgür Aeadine Fırtınakuşu'ndan Usti kaçakçılarının tutsağına dönüşüm tamamlandı.

Gemide ilerleyerek güvertenin orta kapısına ulaştım; burada brandayla kaplı bir ızgara en ufak bir fener ışığını, sesi ve ara sıra kenarlarını kaldıran rüzgârı içeri alıyordu. Burada vardiya değıştiren tek kişi ben değildim; Charles, bir düzine mürettebat ve kamarotun kızı Poverly'yle birlikte loş alanda dolaşmaya başlamıştı bile.

İçlerinden hiçbirini konuşmadı ve Poverly yaklaştığımda parmağını dudaklarına götürdü. Adımlarımı hafiflettim ve Charles'ın yanına, ışığın hemen dışında durmaya geldim.

"Neler oluyor?" O kadar alçak sesle sordum ki, kendimi tekrarlamak zorunda kalabileceğimi düşündüm.

"Meres demir attı," diye cevap verdi Poverly.

Bay Penn bana yaklaşarak, "Beyaz ve altın rengine doğru koştular," diye ekledi. Kasketi kel kafa derisinin üzerine kaymış, muzip bir nokta oluşturmuştu ve kulaklarının düzensiz şekli -Fırtına Duvarı'nda donarak kaybolan üst kısımları- tam olarak sergileniyordu. Etrafında on kadar serseri dolaşıyordu, tabancaları ve bıçakları gizlice paltolarının altına sokuşturmuşlardı.

"Beyaz ve altın rengi mi?" Charles tekrarladı. "Üzgünüm, Mereish bayraklarımı unutmuşum."

"Barışçıl niyet demek," diye araya girdi Poverly, küçük kümemize katılarak. Tithe'den ayrıldığımızdan beri Charles'ı biraz fazla dikkatle izlediğini fark etmişim ama ben de bir zamanlar on dört yaşındaydım ve Charles çekici bir adamdı.

"Sus," diye tısladı başka bir kadın.

Sessizliğe gömüldük. Branda kaplı ızgaradan bize boğuk sesler geliyordu ve Samuel'in gürültüsünü ve temposunu tanıdım, her ne kadar kelimeleri belirsiz olsa da.

"Pov, buraya gel, çocuğum," diye işaret etti diğerkadın.

Poverly önce isteksizce itaat etti, sonra kadın ellerini üzengiye bağlayarak çömeldiğinde daha hızlı bir şekilde. Diğertayfalardan biri de aynısını yaptı ve birlikte kızı ızgaranın kenarına kadar çıkardılar. Topluluk nefesini tutmuş ve kulaklarını dikmiş bir şekilde yaklaştı.

"Onları duyamıyorum," diye yakındı Poverly. "Çok gürültü yapıyorsun."

"Oh, evet, o zaman nefes almayı keseceğim," diye homurdandı onu tutan kadın.

Gölgelere çekildim ve çıplak bir elimi en yakın direğe koydum. Orada bulunan herkes *ghiseau* olduğumu biliyordu ama bu durumumu ya da faydalarını göstermeye niyetli olduğum anlamına gelmiyordu.

Tane'nin varlığı parmaklarımdan aşağıya ve ahşaba doğru titrerken, spektral etin ince, parlayan bir ipliği yukarıdaki güverteye geçti.

Kelimeler zihnime süzüldü, boğuk ama fark edilebilirdi. Tane'nin dünyayı her zaman nasıl gördüğünü öğrendiğim tuhaf, ışıltılı bir kaliteyle çevrelenmiş görüntüler de geldi. Samuel'in Sakin Görüşü gibi bir şeydi, ama daha ince, daha hassas ve yaygındı. O tabelaları görürdü; Tane ise patıkaya basan ayakları.

Charles bana yan yan baktıktan sonra ekibin görüşünü engellemek için önüme geçti. Bay Penn bize baktı ve şapkasını tekrar yerine oturttu.

Yukarıda, Samuel küpeştenin yanında duruyor ve suyun ötesinden Mereish dilinde konuşuyordu. Ben bu dili bilmiyordum ama Tane biliyordu ve çevirisi bana bir nefes gecikmeyle geldi.

"... çok nazıksınız," dedi Samuel'in sesi, biraz da saptırarak. "Saat çok geç olsa da, belki sabah size kendi misafirperverliğimizi sunabilirim?"

"Saçmalık," diye daha uzaktan bir cevap geldi, erkeksi ve küstah, belirgin bir şekilde Mereish. "Bizim gibi adamlar güneşin kölesi olmamalı ve özgür bir limandan haber almayalı bir asır oldu. Gelin. Bana katıl."

Nefesimi tuttum.

Gergin bir sessizlik. Tane, Samuel'in suyun karşısına bakarken yüzündeki ifadeyi yakaladı, sakindi ama tamamen sakin değildi. Diğer kaptan ona baskı yapıyordu. Bunu biliyordu ve kızgınlığını belli ediyordu.

Yine de başını eğdi. "Benim için zevktir. Birazdan size katılacağız."

BAHAR GELGİTLERİ - *Ayın karanlığında gerçekleştiği için yaygın ve yanlış bir şekilde Kara Gelgitler olarak adlandırılan baharın en yüksek iki gelgiti birçok açıdan önemlidir, ancak bu çalışmanın amacı açısından en önemlisi şudur: Bu gelgitlerin gerçekleşmesi, insan dünyası ile Öteki'nin dünyası arasındaki ayrımın bir incelmeye işaret eder ve büyücülerin güçlenmesi de dahil olmak üzere çeşitli dini uygulamalar için ideal koşulları yaratır.*

Bu, ortak adın kendisinden alındığı gerçek Kara Gelgitler için daha da doğrudur. Ancak bunlar çok daha nadir görülür ve bu mütevazı yorumcunun izinlerinin ve bilgisinin ötesindedir.

-KUTSALLAR ÜZERİNE YAPILAN KESİN BİR ÇALIŞMADAN: MEREİS ADALARININ
BÜYÜCÜLERİ VE BÜYÜCÜLÜĞÜ, SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN
MEREİSÇE'DEN ÇEVİRİLMİŞTİR

ON

Jessin Faucher

SAMUEL

Jessin Faucher'ın *Miaghis*'indeki ana kamara -*Kırmızı Fırtına*'ya oldukça dramatik bir şekilde çevrilmişti- kırk sekiz toplu savaş gemisinin boyutları düşünüldüğünde küçüktü. Kıç tarafın genişliği boyunca uzanıyordu, bölmeler düzgünce yerleştirilmiş çizelgeler, haritalar ve diyagramlarla kaplıydı, bir kaptanın kamarasından çok bir profesörün ofisi hissi veriyordu. Kitaplar raflara dizilmiş, geminin yuvarlanmasıyla düşmeyecek şekilde kafeslenmişti ve demir beşiğindeki merkezi soba havayı sıcak, kuru ve davetkâr tutuyordu. Ateşin kokusu balmumu, tütün dumanı ve narenciyeyle karışarak geminin olağan tuzlu ve nemli kokusunu hoş bir şekilde geride bırakıyordu.

Kaptan Faucher, Illya ve beni kamarotunun süslü gümüş bir servisten kahve doldurduğu bir masaya yönlendirdi. O bunu yaparken biz de dış paltolarımızın düğmelerini açtık -daha doğrusu ben açtım, Illya ise kendi paltosunu dikkatsizce sandalyesinin arkasına atıp gözlerini kısarak odaya baktı.

"Kitapları sevdiğinizi görüyorum. Akademisyen misin?" Illya gözlemledi. Ana dilinde konuşuyordu ve bu onu değiştirmişti. Aeadine dilinde konuşurken sözcükleri kesik kesik, üstünkörü ve yüzeyseldi. Ama Usti dilinde sesi derinleşiyor ve yavaşlıyordu, konuşması düşünceli ve rahattı.

"Çok öyle," diye yanıtladı Faucher. Mereish için yaygın bir ikinci dil olan Usti dilinde de konuşuyordu. "Bilgi güçtür. Lütfen oturun."

Illya oturdu ve kâhya giderken ben de ev sahibimizi düşündüm.

"En sevdiğim terk edilmiş limanda başka birini bulmak beni şaşırttı," diye söze başladı Faucher, kahvesine yoğun, şekerli tarçınlı krema dökerken

ve tek bir kez karıştırdı. "Tithe tarafsız bir liman olabilir ama su için para ödemeyi reddediyorum. Bazı şeyler bedava olmalı, sizce de öyle değil mi?"

Ben kendi kahvemi aldım ve sade bıraktım, Illya ise kendi kahvesine bolca bal ve sade, beyaz krema koydu. "Katılıyorum."

Faucher beni izledi. "Burası aynı zamanda birkaç gün kafa dinlemek için de iyi bir yer."

"Sanırım öyle," diye onayladım, gözlerimin etrafına komplocu bir gülümsemenin ipucunu sıkıştırarak. İçten içe kuşkularım artıyordu. Faucher bizi çoktan kaçakçı olarak tespit etmişti, bu bir başarıydı ama yaklaşırken sahte silahlıklarımızı ve boyama çabalarımızı işaretlemiş olma ihtimali de vardı. Her iki durumda da sırlarımız olduğu açıktı. Masum olduğumuzu söylemenin fazla bir işe yarayacağından şüpheliydim ama Faucher'ın şüphelerini daha güvenli sulara yönlendirebilirdim.

Faucher gülümsememi yansıttı. "Söylesene, ne haberlerin var?"

Üçümüz bir süre konuştuk, bilgi paylaştık. Faucher doğal olarak savaşla ilgili her konuda ketum davranıyordu, bizim odak noktamız Usti ve ticaretti. Neyse ki bu Illya'nın çok aşına olduğu bir konuydu.

"Yükünüz nedir?" Faucher sonunda sordu.

"Çoğunlukla Hesti parşömeni," dedim, bu kadar kısa sürede temin edebildiğimiz tek kargonun adını söyleyerek. "Gedden Limanı'ndaki matbaalara gönderilecek, ancak sadece Yashm'a kadar götürebileceğiz."

"Güney Adaları." Faucher başını salladı. "Biz Kara Gelgit'i atlatırken yaza yelken açmanızı kısıkanıyorum."

Usti dilinde söylenmiş olsa da bu isim beni çarpmıştı. Maskemin sertleştiğini hissettim ve onu örtmek için kahvemi boşalttım. Kara Gelgit, deniz kıyısındaki yerleşimlerin teknelerini tepelere çektikleri ve evlerini yırtıcı dalgaların ulaşamayacağı bir yere inşa ettikleri için atalarına şükrettikleri zaman. Doğal çalkantıların ve doğal olmayan batıl inançların zamanı.

Tarikatların genç büyücülere işkence ettiği ve onları canavara dönüştürdüğü bir zaman.

Faucher tepkimi fark ettiyse de yorum yapmadı. "Adalarda her şey -sanırım insanlar hariç- daha ılıman. Gelgitler, özellikle de bu yıl. Kış. Yine de sert havalarda yelken açmak zorundasınız. Deneyimli bir hava durumu büyücünüz olduğuna inanıyorum."

Illya homurdandı. "Ruh hali onu etkilediğinde idare ediyor. Hiç bu kadar inatçı bir cadıya sahip olmamıştım."

"Nedir o?"

"Aeadine."

"Ah."

Mary'yi savunmak için geçici bir dürtü hissettim ama birinin Fırtınakıran'ını övmek, Knocks'ta altın dolu bir kese sallamakla eşdeğerdi.

"Sağlam bir el uzun bir yol kat edecektir," diye öğüt verdi Faucher. "Açlık onları zayıflatır, bunu tavsiye etmiyorum. Ama biraz acı iyi bir teşviktir."

Kahvemi ikinci kez boşaltmaya çalıştım ve boş olduğunu gördüm. Fincanımı biraz fazla sert bir şekilde yere bıraktım. Takırtı iki adamın da bakışlarını bana çevirmesine neden oldu.

"Acaba daha hassas bir soru sorabilir miyim?" Faucher gözlerini Illya'ya çevirdi, sonra tekrar bana çevirdi. "Tithe'de *Godvind*'den söz ediliyor mu?"

Kendimi kibarca konuşmaya zorladım. "Ben böyle bir şey duymadım." Illya da başını salladı.

"O bir Mereish gemisi, bir ay önce tam da bu sulara kayboldu." Faucher pencereye ve ötesindeki denize doğru başını salladı. "Özgür Kanallar."

"Korsanlar mı?" Illya önerdi.

Faucher gönülsüzce başını salladı. "Belki de, gerçi kendisi de büyük bir ödül sayılmazdı. O bir yolcu gemisiydi."

Ses tonunda bir şey yakaladım. "O yolcular şimdi kayıp." Faucher başını salladı.

"Kim onlar?"

"Bu," dedi Faucher, önce kendi fincanını doldurdu, sonra da sormadan benimkini, "üstlerime sorulacak bir soru. Usti savaş gemilerinin konuyu takip etmek için Tithe'den ayrıldığını biliyorum. Bu da durumun ciddiyetine işaret ediyor olmalı."

Sooth'umun hisleri diken diken oldu. Tithe'de konuşlanmış beş Usti savaş gemisi vardı ama hiçbirisi bizim kısa süreli kalışımız sırasında limanda değildi. Monna'yı teslim etmeyi planladığımız *Deniz Yıldızı* da onlardan biriydi.

"Doğal olarak," diye devam etti Faucher, "Mereish'in insanlarımızın kayboluşuyla ilgili kendi soruşturmalarını sürdürmelerine izin verilmesini tercih ederdim, ama Usti konuyu ele alma konusunda oldukça kararlıydı."

Illya, "Ölmüş olabilirler," diye işaret etti.

Faucher kayıtsızca omuz silkti. "Aksine inanmak için nedenlerim var."

"Olay Özgür Kanallar'da meydana geldi," diye düşündüm. "Usti burada barışı korumakla yükümlüdür ve ne Mereish'in ne de Aeadine'in yargı yetkisi vardır. Bu, Anlaşmaların bir parçası."

"Usti'ye çok iyi hizmet eden Anlaşmalar." Faucher'ın sesi buz gibi bir hal aldı. "Usti'nin isteksizce ve nazikçe, kaybolma olayında Aeadine'in hatalı olduğunu bildireceğinden şüpheleniyorum. Peki bu bizi nereye götürecek Mereish? Ateş için daha fazla yakıt ama onu tutuşturmak için sadece zalimlerimizin sözleri."

Zalimler mi? Sandalyeme geri oturdum ve geldiğimizden beri hiç olmadığı kadar doğrudan ve açık bir şekilde Faucher'a baktım. "Sen bir Ayrılıkçısın."

Faucher'ın kahkahası hafif ve samimiydi. "Hayır, hayır, biraz akli olan hiç kimse Ayrılıkçıları desteklemez, en azından karışık bir ortamda." Bakışları ikimizin arasında gezindi. "Ve bizim şirketimiz oldukça karışık, öyle değil mi? Bir Aeadine korsanı, bir Usti kaçakçısı? Taze boya kokan bir gemi ve bir geyik figürü?"

Ellerimi masadan çektim ve ayağa kalkmaya hazırlandım. Buna karşılık Illya sandalyesinde daha ağır bir şekilde arkasına yaslandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ayaklarını dizdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu koca Usti gözlerini hafifçe kısarak.

Faucher öne doğru eğildi. "*Hart* adında bir gemiyi aramaya geldim. Onu buldum, öyle görünüyor, ama bu..." Mereish parmağını Illya'nın arasında salladı ve

I. "Beni duraksattı. Size serbest geçiş hakkı veren Usti belgelerine sahipken neden kılık değiştiresiniz ki? Tabii göreviniz onaylanmamışsa."

"Neden *Hart*'ı arıyorsunuz?" diye sordum. İnkâr etmek yine boşa nefes tüketmek gibi görünüyordu.

"Çünkü Usti kraliçesinin kirli çamaşırlarını yıkamak için neden Aeadine korsanlarını tuttuğunu bilmek istiyorum." Faucher öne doğru oturdu, dirseklerini masaya dayadı, bacaklarını alttan destekledi. "Siz ne yapıyorsunuz? Seni hangi görevlere gönderiyor? Söyle bana, dürüst ol. Sen ve ben düşman olmak zorunda değiliz."

Seçeneklerimizi hesapladım. Illya ve ben uzun tekneye ulaşmak için savaşabilirdik ama bunu başarsak bile *Kızıl Fırtına* ile *Hart* arasındaki mesafeyi geçerken açık hedef olacaktık.

"Öncelikle size hatırlatmama izin verin," diye başladım. "Özgür Kanallar'da yargı yetkiniz yok ve ne olursa olsun size karşı hiçbir suç işlemedik. Ben yapıyorum

Usti'den bir Marque Mektubu aldım ve hedeflerime ulaşmak için gereken her türlü aracı kullanmakta haklıyım."

Bu hedefler bencilce olsa bile mi? diye sordu küçük, soğuk bir ses.

Mereish kaptanının bakışları yüzümü taradı. "Sahte renkler altında yelken açmak suçtur."

Buna gülümsedim, alaycı ve bilerek. "Doğru, Kaptan Faucher. Bu dünya, bu deniz, bu savaş hepimizi suçlu yapıyor. Ben de sizin gibi sözleşmelere ve yükümlülöklere bağılıyım ve çoğı zaman en büyük fedakârlığı onurum oluyor."

Bu biraz fazla dürüst, biraz fazla çiğ geldi. Ama doğru kumar oynamıştım. Diğer adamın gözlerinden bir şey geçti, dayanışmaya benzer bir şey.

Dirseklerini masaya dayayarak, şimdi sessiz olan Illya'ya ve tekrar bana baktı. "Ben de aynı şeyi söyleyebilirim. Biz seçimlerimizin toplamıyız ve tüm bu seçimler kötü olduğunda ne yapacağız? Bizi yöneten güçler bizi barıştan uzaklaştırıp daha fazla şiddetin içine ittiğinde?"

"Vicdanlarımıza kulak veririz," diye cevap verdim. Öne doğru oturarak onu masanın diğer tarafına yansıttım.

"Bu konuda da hemfikiriz," dedi diğer adam. "İşte bu yüzden bana söylendiğı gibi sizi tutuklamayacağım. Bunun yerine gitmene izin vereceğim ve sana bunu vereceğim." Ceketinin göğsüne uzandı ve katlanmış bir yığın kâğıt çıkardı. "Bu savaşta eşsiz bir konumdasınız Yüzbaşı Rosser. Umarım bu kanıtı akıllıca kullanırsınız ve belki de -" zarfları anlamlı bir şekilde havaya kaldırdı "- bir gün bana aynı şekilde geri ödeme yapabilirsiniz."

Illya ayağı kalktı ve ben de mumlanmış ve Usti harfleriyle karalanmış kâğıtları aldım. Kalbim çok hızlı atıyordu ve kanım damarlarımda köpürerek hafifledi. Bu adam kimdi ve neyin peşindeydi?

Sooth'umun duyuları sessizdi.

DITTAMA [ditt-ah-mah]- *Sunjani'nin kalın gagalı dev leyleklerini andıran bir forma sahip, Öteki doğumlu bir yaratık. Boyları iki metreden uzun olabilir ve bu uzunluğun iki katı kanat açıklığına sahiptirler, bu da onlara hem gökyüzünde hem de su altında hizmet eder, çünkü bu yaratıklar hem havada hem de suda yaşarlar. Dittama'nın bebek büyücüler, daha nadiren de yetişkin büyücüler avlayıp tükettiği bilinir ve hem Aeadine hem de Usti folklorunda geleneksel olarak kötü kadın olarak kabul edilirler.*

-ALPHABETICA: AEADINES'IN YENİ KELİME KİTABINDAN

ON BİR

Uyum ve Haberciler

MARY

Kızıl Fırtına'dan olaysız bir şekilde ayrıldık ve karanlık çökene kadar Mereish sularına yakın Serbest Kanalları takip ederek rotamıza devam ettik. Ufukta başkalarını görmemize rağmen ne çan çaldık ne de fener yaktık.

Olsa ya da Sam her nöbete katılıyor, Sooth'un öngörüsüyle bizi meraklı gözlerden uzak tutma görevini üstleniyorlardı. Kış Denizi'nde baharın tesadüfi bir zaman olduğunu söylüyorlardı; büyük şans ya da büyük talihsizlik zamanı. Neyse ki ilki bize nasip oldu.

Samuel'in nöbetlerinden birinde ana kamarada Olsa'ya katıldım. Başının üzerinde sallanan bir fener ve etrafına yayılmış bir dizi kâğıtla ortadaki masada oturuyordu - Faucher'ın Samuel'e verdiği belgeler ve onları çözmeyi amaçlayan şifre.

"Nasıl gidiyor?" Usti'ye bir fincan sıcak çayla karşısına çökerek sordum.

Yaşlı kadın kaşlarını çattı ve çözilemeyen Mereish ile kaplı bir sayfayı eline aldı. "Bu Faucher'ın Yissik Ocho'nun kendisi olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Bunlar şifrelenmiş, hem de hafifçe değil. Bunun şifrenin anahtarı olduğuna inanmıştım ama çözemiyorum. Ris çözemez. Neden Samuel'in yapabileceğini düşündü?"

Ris, Olsa'nın hortlağıydı. Adını duyunca varlığın hayalet etinin Olsa'nın elleri üzerinde dalgalandığını gördüm.

"Yissik Ocho kim?" diye sordum.

"Eski bir Usti tanrısı. Azize Helga'yı bir kar fırtınasında ölüme götüren düzenbaz," diye açıkladı diğer kadın. "Mereşler ona Aziz Yalen, Şans Azizi derler."

Harflerden birini elime aldım ve ışığa doğru eğdim. Tane de dikkatini kâğıda çevirdi ama güzel, geniş harfler her zamanki gibi belirsizliğini koruyordu.

"Bugün tek öğrendiğim -ya da tahmin ettiğim- bunların hepsinin orijinallerinden kopyalandığı," dedi Olsa. "Samuel'in dün gece deşifre ettiği tarihler arasında yıllar var, ama bu kâğıt tamamen yeni ve yazı Faucher'in sözde anahtarıyla eşleşiyor."

"Yani Faucher orijinalleri saklamış." Kâğıdı tekrar yere bıraktım. "Bu doğal görünüyor."

Yaşlı kadın uzun bir nefes verdi ve parmaklarını göğüslerinin üzerinde birleştirerek arkasına yaslandı. "Tane, deneyecek misin?"

"Yazıyı tanımıyor." "Lütfen dener misin?"

Tane bir sonraki nefesimle birlikte tenimden sıyrıldı ve masanın etrafında yavaş, sabit bir yürüyüşle dönerek kâğıtları inceledi. Sayfaları olduğu gibi kaldıramadı. Ama açıkça görünen anahtarın önünde durdu ve aşağıya baktı. Düşüncelerini uzak fısıltılar gibi hissettim, bir orman örtüsünün içinden geçen sessiz bir rüzgâr gibi.

Deniz camı gözlerini Olsa'ya kaldırdı. *Karanlık Su'da okumayı denedin mi?*

Bunu neden yapayım ki? Cevabı duyulmuyordu, Ris aracılığıyla aktarılmıştı ama yine de aklıma geldi.

Tane masayı işaret etti. *Faucher bunları bir Sooth olan Samuel'e verdi. Anlaşılmazlar ama bir anlamları olduğu açık. Neden her şeyi denemiyorsun?*

Faucher Sooth değil ama, diye araya girdim. *Böyle bir şeyi nasıl yapabilir ki? Kağıdı Karanlık Su'ya bağlamak mümkün mü? Bu tahta, et ya da kemik değil.*

Tane onaylamayarak aramızda bakıştı. *İkinizin de gücü Öteki'nden geliyor ama yine de bir şekilde onun her şeye nüfuz ettiğini unutuyorsunuz.*

Olsa ayağa kalktı. "Peki, deneyeceğiz. Mary, bana katılır mısın?"

Tereddüt ettim. Tane masanın tahtasının arasından geçip kemiklerimin içine girdi.

"Sadece dört nefesim var," diye hatırlattım ona. Ghiseau olsam ve bir Anne Ghisting'e bağlanmış olsam bile bedenim hâlâ insandı ve Öteki'nin yabancı havasını çok fazla içime çekmek beni değiştirmeye başlayacaktı. Öteki'ne baktığında fiziksel bedeni ölümlü dünyada kalan Sam'in aksine, benimki benimle birlikte geldi. O diğer yere gerçekten yürüdüm ve bu yüzden buna ÖtekiYürüyüş demeye başladık.

"Ve?" Olsa umursamaz bir tavırla karşı çıktı. "Pratik yapmalısın."

"Ama bu tehlikeli. Ve rahatsız edici," diye miyavladım, sesimin ne kadar acınası çıktığını duydum ve kendimi tuttum. "Peki, geleceğim."

Elini uzatırken Olsa'nın gülümsemesi kendini beğenmiş bir ifadeydi. Annemi nadiren özlüyordum -hayatımın çoğunu onsuz geçirmiştım- ama Olsa'nın gözlerindeki bakış ve parmaklarının benimkilerdeki hissi bana onun yokluğunu acı bir şekilde hatırlattı.

Olsa'nın gözleri uzak bir niteliğe büründü. Derin ve biraz titrek bir nefes aldım ve Tane'in beni insan dünyasından çekip çıkarmasına izin verdim.

Gemi saydamlığını yitirdi, perdeler gittikçe inceldi ve ben siyah dalgalardan oluşan uçsuz bucaksız bir alan görene kadar inceldi. Bir ışık korosu uyandı, alacakaranlıktaki yıldızlar gibi parlıyordu.

Nefesimi tuttum. İlk nefesimi. Olsa burada bir hayalet gibiydi, gri kenarlı orman yeşili bir ışığa bürünmüştü ama ben tüm benliğimle buradaydım, insan tenim -et ve kan- griyle fırçalanmış yumuşak bir deniz mavisi gibi parlıyordu.

Masaya baktık; masanın üzeri, buğulanmanın etkisinin belli belirsiz kalıntıları dışında şeffaftı. Beklediğim gibi kâğıtlar görünmezdi.

Ama mürekkep görünmüyordu. En zayıf ışıkla çizilen metin, masanın hayali ahşabına aktarılmış olarak kalmıştı.

Bir nefes daha.

"Gördün mü?" Tane sordu. Sesi burada, Karanlık Su'da gür çıkıyordu; ağzımı kullanmadığı sürece insan dünyasında asla olmadığı bir şekilde duyulabiliyordu.

Olsa başını öne eğdi ve çatık kaşlarıyla harfleri inceleyerek ilerledi. Sonra sırtıttı. İnsanların dünyasında fiziksel bedeni Faucher'ın şifresini çözmüş olmalıydı, çünkü metin satırları önümüzde havaya yükseldi. Hayalet bedeninin elleri kıpırdamadan duruyordu; biri masanın üzerinde, diğeri benimkinde.

Tüm bunların tuhaflığı başımı döndürüyordu. Samuel'in burada aklını kaybetmekten korkmasına şaşmamalı.

"Bak," diye ısrar etti Olsa.

Üçüncü nefesim. Yüzen kelimelere baktım, dağınık sıralar halinde Usti ve Mereish. Sonra göz kırptım. Sayfada artık daha fazla kelime vardı, anahtarı okunaksızdan... Tane'nin anladığı ama benim anlamadığım bir şeye dönüştüren gizli harfler.

Kötücül turuncu bir ışık güverteden bize doğru daldığı sırada bir hareket dikkatimi çekti. Kanatları ve bir gagayı - kocaman, kalın, takırdayan bir gaga - görece kadar zamanım vardı ki dördüncü nefesimi bir çığlık halinde verdim ve insan dünyasına geri düştüm.

Kıçımın üzerine sertçe düştüm ve parmaklarımı Olsa'nınkilerden ayırdım. Yaşlı kadın yarım kalp atışı sonra kendine geldi, hazırlıklı ve sakindi. Turuncu ışık sönerken, Karanlık Su soluklaşırken, kâğıtlar masanın üzerindeki eski, esrarengiz hallerine dönerken bana yüksek kaşlı bir bakış attı.

"Bizi geri takip edemez," diye soluk soluğa söyledim, bunu doğrulamasını istiyordum. "O şey her neyse, içinden geçemez."

"Hayır. Ama şimdi Öteki'nde bizi izleyen bir dittama olduğunun farkındayız," diye kuru bir şekilde gözlemledi. "Hiçbir şey bizi bu kadar çabuk bulmamalıydı ve benim Bildiklerim de bunu doğruluyor. Bence o hareket edene kadar, en azından gemide, Öteki'nde dolaşmamalısınız."

"Mutlulukla." Sırtım ağrıyarak ve ovuşturarak ayağa kalktım. "Neden bizi takip ediyor? Kötü kehanetlerle ilgili hikâyeleri biliyorum ama... uygun bir nedeni olmalı."

"Avlanıyor."

Ürperdim. "Bizi mi avlıyor?"

Olsa başını salladı ve kâğıtları karıştırdı. "Öyleyse anahtarı okuyabilirim ama eğer o yaratık bize odaklanmışsa bu zaman alacaktır. Karanlık Su'da uzun süre hareket edemeyeceğim. Dittama orada ruhumu yiyemez ama Ris'e zarar verebilir."

Ellerimin tozunu aldım, süregelen endişemi bir kenara ittim ve çok mutlu bir şekilde kâğıtlar ve deşifreleriyle ilgili her türlü sorumluluğu üzerimden attım. Ne söylerlerse söylesinler, hangi sırları barındırırlarsa barındırırsınlar, onları omuzlarımda istemiyordum zaten.

"Peki o zaman," dedim kapıya doğru ilerlerken. "Ben yatmaya gidiyorum."

ON İKİ

Hesten

Dokuz Ay Önce

SAMUEL

Ateşten ve birbirine kenetlenmiş insanlardan, karnımdaki romdan ve kollarını pazuma dolamış, saçları omzuma dökülen Mary'den her yerime sıcaklık sızıyordu.

Tavernayı uyuşukluğa sürükleyen kemancı enstrümanından son notayı da çıkarmıştı. Alkışlar içten ama yavaştı, başarısını kanıtlıyordu.

"Kaptan Rosser!"

Bir adam elindeki kadehi masamıza bırakıp ceketini silkmeye başladığında Mary hızla oradan uzaklaştı.

Adam bir sandalyeye çöküp şapkasıyla genişçe kendini yelpazelerken, "Burası çok sıcak," diye hiddetlendi. Zayıf, fit bir adamdı, soluk tenli yüzünde kızarmış yanakları vardı - Güneyli Aeadine, eğer gördüysem bir Whallish'ti, kişiliği de buna uygundu.

Mary alaycı bir tavırla, "Lütfen bize katılın," diye mırıldandı.

Adam ona kaşlarını çatı, sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Bu sizin Stormsinger'ınız mı?" "Bayan Firth," dedim dik oturarak. "Bu *Fair*'den Kaptan Mercer

Pek de adil olmayan bir talihle karşılaşan ve gemisinin onarılmasını bekleyen *Fortune*. Ne kadar oldu Kaptan Mercer?"

Mercer tükenmiş görünüyordu. Burnunu çekti ve yüzünü tankardına gömdü. "İki hafta kadar daha. Ne olmuş yani? Bu senin cadın mı yoksa sıradan bir fahişe mi?

Ya da ikisi birden mi? Ah!" Sıçradı ve birayı gömleğinin önüne döktü.

"Oh, özür dilerim! Seni tekmelemiş olmalıyım!" Mary mırıldanarak masanın üzerine eğildi ve yardımsever bir şekilde adamın elinden birayı aldı. Kadehin tamamını derhal adamın kucağına bıraktı.

Mercer gargara yapar gibi bir ses çıkararak kendini gözden uzak tutmaya çalıştı.

İçgüdülerim beni yerimden kaldırdı -Mary'yi savunmak, Mercer'a yardım etmek ya da onu yumruklamak, emin değildim. Ama Mary telaşlanırken, gülümsememi gizlemeye çalışarak yavaşça yerime oturdum.

"Bu gece çok sakarım! Şarabı fazla kaçırdım. Dur sana bir bez getireyim." Mary adamın yanından geçip kalabalığın arasına karıştı.

"Bunu bilerek yaptı," diye öfkeleni Mercer, sonunda kendini tutmayı bırakıp başarısız bir şekilde gömleğini bir mendille silmeye çalışırken bana öfkeli bir bakış fırlattı. Tankard yuvarlanıp giderken masanın altında bir şangırtı duydum ama Mercer'ın işi bitmiş gibiydi. "İnsanlarını kontrol etmelisin."

"Onun bir fahişe olduğunu söyledin," dedim soğukkanlılıkla.

"Bir halk evinin ortasında koluna yapışıyor, başka ne olabilir ki?"

Çelik gibi bir şey omurgama yerleşti. "Daha fazla saygı göstermen gereken bir kadın."

Mercer homurdandı. "Yani o senin fahişen değil mi?" "Hart'ın Stormsinger'ı."

Mercer ıslak mendilini masaya fırlattı ve bana sinirli bir surat ifadesi verdi. "Fahişe, orospu, Stormsinger, arada fark var mı? İkisi de karnının altında bitiyor."

Odadaki tüm sesler kayboldu ve tek gördüğüm Mercer'ın yüzüydü.

Benim yüzümde gördüğü şey, onun pembeleşmiş Whallish tenini bile beyazlattı. "Alınmana gerek yok Rosser, hepimiz cadılara karşı saygısızlık yaptık."

"Ben yapmadım," diye mırıldandım. "Yapmazdım."

Mercer'ın yüz ifadesi kekeleyerek sahte bir gülümsemeye dönüştü ama ne şaşkınlığını ne de acıma hissini gizleyebildi. Mırıldandığı bir veda lanetiyle şapkasını ve mendilini toplayarak kalktı ve masadan ayrıldı.

Mary, o meyhaneden tamamen çıkana kadar geri dönmedi.

"Nihayet." Sandalyesine geri yaslandı ve bana sıcak, yumuşak ve eğlenerek gülümsedi. "Ne korkunç bir adam."

Kolunu tekrar benim koluma doladı. Dokunuşunu, dokunuşunun yumuşaklığını, onu kollarımın arasına alıp herkesin gözünden, Mercer gibi adamlardan ve Kış Denizi'ndeki tüm gaddarlıklardan nasıl saklamak istediğimi hayal ettim.

Onun yerine ayağa kalktım, dikkatimi dağıtarak ellerinden kurtuldum ve ceketimi çektim. "Biraz hava almam lazım."

Bana baktı ama ceketini kaptı.

Dışarıda, uzun bir yaz akşamının sokağı pembe-turuncu ışıkla süslediği ve Usti'nin iyi insanların temiz, kuru kaldırım taşlarını geçtiği yerde, daha rahat nefes almadım. Mary hâlâ konuşmuyordu ve sessiz bir anlaşmayla gemiye doğru geri dönmeye başladık.

Hart'ın direkleri, *Hesten*'in kare şeklindeki ıslak rıhtımlarından birinde birkaç düzine diğerinin arasında yükselirken görünene kadar tekrar konuşmadım.

"Farklı olmamız gerekiyor."

Mary bana yan yan baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece nasıl olduğumuzu, ne kadar yakın olduğumuzu." Dönüş yolu boyunca bunu düşünmüştüm ama yine de kelimeler bulmakta zorlanıyordum. "Sana değer verdiğimi biliyorsun. Senin de bana değer verdiğini biliyorum. Ama Fırtınakuşları ve kaptanlarının... bir ünü var."

"Mercer berbat bir adam," diye araya girdi Mary. "Sırf o varsaydı diye-"

"Bir kaptan olarak sana kötü davrandığımı varsaydı, Fırtınakıran'ım," dedim açıkça. "Ve diğer herkes de buna inanacak."

Kaşları iğrenmişti. "Ve? Yanılıyorlar." "Öyle mi?"

Mary'nin yüz ifadesi dehşete kapıldı. "Samuel, bu konuda en ufak bir beni düzgünce öptü. Senin tarafından, *herhangi biri* tarafından o kadar derinden kirletilmedim ki, sanırım bekaretim gerçekten geri geldi."

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Mary'nin patlamasını kimsenin dinlemediğini görerek rahatlamış bir şekilde sokağın aşağısına ve yukarısına baktım, sonra onu bir ara sokağın ağzına doğru çektim. "Oh, tüm söyleyeceklerim bu kadar mıydı?" Mary sırttı, kabadayılık ve Gözlerinde gergin bir heyecan vardı.

Bir yumruğumu ağzıma kapattım ve nefesimi tutarak düşüncelerimi kontrol altına almaya çalıştım.

"Mary," diye başladım. "Sen yüzyıllardır bir sözleşmeye sahip olan ilk Fırtına Şarkıcısı'sın. Kendi efendisi olmak için. Ben bir Fırtınakızını *işe alan* ilk kaptanım.

kaçırmak ya da satın almak yerine. Bir örnek teşkil etmeliyiz."

Konuştukça, sözlerimin gerçekliği içime işledi. Bu tür şeyleri daha önce düşünmemiş değildim ama uzak kaygılar gibi görünüyorlardı. Mary'nin nazıkçe ifade ettiği gibi, onu öpmemiştim bile. İlişkımız, aramızdaki sıcaklık henüz çok gençti ve biz daha fazlası için çok meşguldük.

"Eğer açıkça yakınlaşırsak, ilişkimiz dostane olsa bile, dünya yanlış anlayacaktır," dedim. Şimdi beni sessizce izliyordu, iyi bildiğim tehlikeli bir sessizlik. "Bizi yanlış yorumlayacaklar ve başardıklarımızı göz ardı edecekler. Sizin başardıklarınızı da."

"Senin hakkında daha az şey düşünecekler," diye tercüme etti. Kollarını göğsünde birleştirdi ve pislige aldırmadan karşı sokağın duvarına yaslandı. "Ve sen onurunu daha yeni geri kazandın. Hem de yarı yarıya."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama bir suçluluk duygusu sözümü kesti. "Evet," diye itiraf ettim, kelimeyi çürük bir diş gibi çekerek. "Ama bu sadece bir yönü. Söylediklerim doğru, bunu görmelisin."

"Görüyorum," dedi. "Ancak ilişkimizin sözleşmemin anlamını nasıl ortadan kaldırdığını anlamıyorum. Eğer toplum içinde sana dokunmamamı istiyorsan, dokunmam. Ama kapalı kapılar ardında birbirimize karşı ne yapıyoruz? Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez. Ne istersek o olabiliriz."

"Buna inanmak istiyorum," dedim, o kadar dürüstüm ki içim sızladı. "Ama dünya böyle işlemiyor. Söylentiler. Gerçekler. Yalanlar. Sırlar. Her zaman ortaya çıkar. Ve oluşturmaya çalıştığımız bu örnek, bir gün Fırtınaseverler için oluşturabileceğimiz bu güvenlik? Sen ve ben daha inşa etmeye başlamadan onu yerle bir edebiliriz."

"İnsanlar senin bir şehvet düşkünü olduğunu düşünecek," diye ekledi Mary. Zorla gülümsedi, ne kadar incindiğini gizleyemeyen sert bir ifadeydi bu.

"Mary, ben ciddiylim."

"Ben de öyleyim," diye karşılık verdi. "Sadece bu seferlik açık konuşacağım, o yüzden beni dinle. Mürettebatınıza fırsat için katıldım, evet. Sözleşme için, evet. Ama aynı zamanda size değer verdiğim için katıldım ve bunun nereye gideceğini *çok* merak ediyorum. Nişanlandım. Ne istediğimi biliyorum. Yıllarımı senin çekincelerinin etrafında dans ederek geçirmeyeceğim ve seninle benim orada burada didişmemizin tüm Fırtınaseverlerin geleceğini yok edeceğine inanmıyorum. O yüzden beni Kaptan gibi pisliklerden daha çok istediğine karar verdiğinde bana haber ver."

Mercer onlardan daha iyi olduğunu düşünüyor - çünkü seni temin ederim, gerçekten umurlarında değil."

Sözleri bıçak gibiydi, yavaşça etime saplanıyordu ve durmalarını istiyordum. "Mary, mantıklı ol. Bu Mercer'la ilgili değil, bu-"

Başını eğdi ve tatlı tatlı gülümseyerek sokağa geri döndü. "*Bu* artık yapmak istemediğim bir konuşma. İyi geceler, Samuel."

Bu sözlerle birlikte rıhtımdan aşağı doğru uzaklaştı. O giderken kan kulaklarımda uğuldadı, kontrolüm elimden kaydı ve insan dünyası soldu. Mary'nin formu gri kenarlı deniz mavisini bir ışığa dönüştü ve Karanlık Su, serseri yusufçuklar tarafından kovalanan topuklarıma dolandı.

Cebimdeki bozuk parayı aldım. İnsanların dünyası katılaştı ve ben hala suyun ve yusufçuk kanatlarının sesinden rahatsız olarak sokak duvarına yaslandım.

Nasıl unutabilirdim ki? Bir geceliğine, ne olduğumu göz ardı etmeme ve durumumun Mary'yi uzakta tutmamı gerektiren kritik bir faktör olmadığını iddia etmeme nasıl izin verebilirdim?

Mary ve ben dünyanın saygısını kazansak bile, ona kırık bir adam sunamazdım. Ama en azından bunu düzeltme umudum vardı.

Ertesi gün bir tılsımcının dükkânına gittim ve isteğimi ilettim: Mere'den bir şifa.

Mary ile aramızdaki gerginliğin azalması için bir hafta geçmesi gerekti. Tılsımcı dükkânının yanmış kalıntılarını bulmam ve üzüntümden ona nedenini söylemeyi göze alamamam da kamaramın mahremiyetinde ona tekrar sarılmam için bir ay daha geçmesi gerekti. Aynı gün umudumun bir kısmı daha ölmüş olsa da aramızdaki bıçaklardan birkaçı kınına sokulmuştu.

Ve birlikte yelken açtık.

ON ÜÇ

Kaçakçılar ve Hırsızlar

SAMUEL

Gecenin tek sesi dalgaların sahile vurması ve küçük Mereish yerleşimi Orres'ten gelen uzak kilise çanlarıydı. Çanlardan biri adanın içlerinden geliyor, derin oyulmuş tepelerin arasında yankılanıyordu, sanki bir dev parmaklarını adanın üzerinde gezdirmiş gibi ham ve kabarıktı. Diğerisi ise Olsa ve Illya'nın iki saat önce yola çıktıkları korsan istilasına uğramış kasabadan kıyıya doğru sürükleniyordu.

Bekleyen mürettebat sessizdi, don yüklü kumların üzerindeki uzun teknemize tünemiş, bir boruyu ileri geri hareket ettiriyorlardı. Buz parçaları kumsala saçılmıştı, sürekli yükselen bahar gelgitlerinin yükselttiği hulkalar.

Yine de rüzgâr bahar gibi kokuyordu. Mary yüzünü rüzgara döndü ve saygıyla içine çekti. Ben de onun yüz ifadesini, rüzgârdan yanmış yanaklarına değen kara kirpiklerini içime çektim.

Diğer tarafımda duran Grant, "Biri geliyor," diye uyardı. Mary'nin gözleri fıldır fıldır açıldı ve üçümüz de sahile baktık.

Küçük bir grup körfezin tepesine tırmanırken fenerler sallanıyor, sert kabuklu kar ve tehlikeli, buzlu patika üzerinde yansımalar saçıyordu. Ama Olsa ve Illya, yanlarındaki yabancı gibi güvenle yürüyorlardı - temiz traşlı yanakları ve zeki gözleri olan iyi giyimli bir adam.

"Kaptan," diye seslendi Olsa Mereish dilinde, iyice yaklaştıklarında. "Bir misafirimiz var."

Mary ve Grant'i oldukları yerde bırakarak onları karşılamaya gittim.

"Kaptan Novos," dedi yabancı, Usti kaçakçısı ve küçük çaplı korsan olarak yeni kimliğime atıfta bulunarak. "Ben Alarik Sa Vis. Hoş geldiniz ve böyle eski dostları bana geri getirdiğiniz için teşekkür ederim." Bunun üzerine Uknaras'a bir gülümseme attı.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedim.

"O zevk bana ait," dedi Sa Vis gülümseyerek. "Böylesine eşsiz bir iş fırsatıyla karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu. Tabii ki aramızda kalması şartıyla."

"Elbette." Bekleyen tekneye doğru başımı salladım. "Arkadaşlarımla gemiye gelmeleri için bir davet ilettiklerinden eminim?"

"İlettiler." Sa Vis başını salladı ve soğuğa karşı ellerini birbirine sürttü. "Yolu gösterin Kaptan."

Gemiye döndüğümüzde kamarama yerleştik.

"Peki, benden ne istersiniz, eski ve yeni dostlar?" Bir sandalye çekip otururken Sa Vis'in gözleri Olsa'dan bana doğru kaydı; destekli kolları ve belirgin duruşuyla masanın tüm kenarını kaplıyor gibiydi.

Ben de Olsa'ya baktım. Illya'yla Sa Vis'le paylaştıkları geçmişi göz önünde bulundurarak ziyaretimizin ayrıntılarını anlatmasının en iyisi olacağı konusunda anlaşmıştık -kıyıya yaptığımız gergin yolculuk sırasında değindiği kaçakçılık hikâyeleri ve cüretkâr eylemler.

"Mürettebatımızdan biri Gat Kalesi'nde hapsedildi," dedi Olsa. "Hücrelere girmenin bir yolunu bulmalıyız. Programlara ve şemalara ihtiyacımız var - bize verebileceğiniz her şeye." Sa Vis'in kaşları alnının yarısına kadar kalktı.

"Bu konuda sana yardım edebileceğimi mi düşünüyorsun? Otuz beş yıldır o hapishaneden uzak durmaya çalışıyorum.

Yıllardır. Bu kasabadaki herkes öyle."

"O halde müdürün itibarını yerle bir etmemiz hoşunuza gidecek gibi görünüyor," diye yorumladı Mary.

Sa Vis başını çevirip ona baktı, kaşları hâlâ yukarıdaydı. "Şimdi sen k i m s i n ?"

"Fırtınakıran," diye cevap verdi ve şarabını ona doğru eğdi. "Ama beni çalmayı aklından bile geçirme. Berbat bir tutsak olurum."

"Ne yazık ki haklı," diye eklemeyi edemedim.

Mary bana bir bakış attı, umduğum gülümseme hiçbir yerde görünmüyordu.

Sa Vis'in gözleri kısıldı ama içinde bir eğlence vardı. "Bunu düşünmezdim leydim."

"Kale hakkında sahip olduğunuz herhangi bir bilgi için iyi bir ödeme yapmaya ve giriş ve çıkış için yardım etmeye hazırız" dedim.

Sa Vis, "Gat'ın yakınına gitmeyeceğim, bu yüzden ikinci talebi reddetmek zorundayım," dedi. "Orası çok tehlikeli ve kardeşim orada öldü."

"En derin üzüntülerimi sunarım."

Sa Vis göğsünü şişirdi ve göğsünü sıvazladı. "Kalbim artık çok sert. Bu acıya dayanabilirim. Beş yıl önce diğer iki yüz mahkûmla birlikte orada öldü. Suçu hastalığa attılar, o hapishanenin koşulları göz önüne alındığında yeterince yaygın bir neden. Ama o zamandan beri hücreleri doldurmayı bıraktılar. Sadece büyücüleri, savaş ve siyaset mahkumlarını alıyorlar. Bugünlerde, Provost'un işi sadece en güçlü erkek ve kadınları kafeslemek gibi görünüyor. Yani..." Direkt olarak bana baktı ve bir cevap istedi. "Kayıp mürettebatınız neden onun ilgisini hak etsin ki?"

Olsa'yla bakıştık ve ilk kez olmasa *da ghiseau*'nun yaptığı gibi sessizlik içinde iletişim kurabilmeyi diledim.

"Öz kardeşim," diye itiraf ettim. "Güçlü bir Magni büyücüsü."

"Ah." Sa Vis arkasına yaslandı ve bir bileğini diğer dizine dayadı.

"Eğer hapishanede bu kadar çok büyücü varsa," diye sordu Mary, dirseklerini masanın üzerine dayayarak, "onları Öteki'nde gizlemenin bir yolu var mı? Sooth'umuz onları görmek için mücadele etti."

Sa Vis başını sallamaya başladı ama durakladı. "Evet, sanırım öyle. Sooth'lar kalenin yakınında Öteki'ne erişmekte zorlanırlar. Ve hiç kimsenin kaçtığını duymadım, bu yüzden içerideki büyücüleri kontrol etmenin yolları olmalı."

"Nasıl?" Grant sordu.

Sa Vis kısa bir nefes verdi, ağzı çarpılmıştı. "Ayrıntıları bilmiyorum. Söylentiler var elbette - tılsımlar ve koğuşlar, sembollerle işaretlenmiş ve ghisten ağacından oyulmuş kapılar. Ghistenler hiç uyumayan muhafızlar."

Mary, Sa Vis'i izledi, yüz ifadesi ciddiye.

Misafirimiz devam etti: "Size yardımcı olacak bazı bilgilere sahibim. İyi danışmanlığım için ne kadar ödemeye hazırsınız?"

Bir fiyata karar vermek zor olmadı. Fırtına Duvarı'nın ötesinden getirdiğimiz zenginliklerin büyük kısmı Hesten ve Tithe'de güvenle saklanıyordu ama *Hart*'ın kasası hiç de hafif değildi. Geçmiş çağlardan kalma birkaç Mereish hazinesi Sa Vis'in gözlerini istekle tutuşturdu ve geri kalan

Akşam hapishanenin konumu, düzeni ve olası giriş yollarının en ince ayrıntılarını tartışarak geçti.

İki saat sonra Illya Sa Vis'e kıyıya kadar eşlik etti ve Mary, Olsa, Grant ve beni kamarada bıraktı. Bir süre sessizce oturduk, her birimiz kendi düşüncelerimize daldık. Sa Vis'in gözetiminde yaptığım, kaleyi çeşitli açılardan gösteren bir taslağa ayrıntılar ekledim, kafam keşfedebileceğimiz olası rotalar ve caddelerle doluydu.

"Keşişler," dedi Grant avucunu masaya vurarak. "Keşişler olarak içeri girip tutsaklara konsey sunacağız."

Olsa başını salladı. "Kalenin içinde bir tapınak olduğunu unutmayın. Kendi hizmetkârları ya da keşişleri olacak, düzen önemli değil."

Grant şaşırmamıştı. "Bir erzak sevkiyatını kaçıırır ve şoför olarak içeri gireriz."

Olsa artık yorgun görünüyordu. "Muhtemelen güvenilir tüccarlardan oluşan bir şirketle çalışıyorlar. Ama... araştırmaya değer. Bunu da listeye ekle."

Grant memnuniyetle masanın ortasından bir kâğıt ve kalem kaptı ve mürekkebimi çalmak için eğildi.

Grant yazarken, "Sanırım duvardan aşağı bir ip atmak söz konusu değil," diye gözlemledi.

"Sa Vis'in de dediği gibi, duvarlar çok iyi korunuyor."

"İyi bir dikkat dağıtıcı uzun bir yol kat edebilir," diye belirtti. "Ya da belki müdüre şantaj yapabiliriz? Ya da bir muhafıza."

"Yeterli zaman yok," dedi Mary.

"Ailelerini fidye için elimizde tutuyoruz."

"Bay Grant..." Ağrımaya başlayan alnımı ovuşturdum. Grant en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden, "Affedersiniz," dedi. "Kılık değiştiriyoruz kendimizi muhafız olarak."

"Yine de hayır. Hiçbirimiz yeterince Mereish gibi görünmüyoruz," dedi Olsa. "Sam olabilir."

"Sam onların *tutsaklarından* biri olan Ben'e benziyor," diye karşı çıktı Mary. "Bu yüzden kılık değiştirmeli!"

Onların sözünü kesmek için sesimi yükselttim ve sessizleştiklerinde alçalttım.

"Planımız her ne olursa olsun, hızlı olmalı - herhangi bir yerleşim yerinin yakınında demir atarak birkaç günden fazla risk alamayız. Mümkün olduğunca az *kişiyle* temas kurmalıyız. Ve kendimiz, muhafızlar ve yerel halk için riski azaltmalıyız. Bir karışıklığa neden olamayız."

Üzerimize tekrar sessizlik çöktü.

"Bir fikrim var." Mary'nin sesi sonunda yorganları tırmalayan sessizliği bozdu.

Ellerini kaldırdı, teninin hemen üzerinde belli belirsiz bir parıltı belirdi.

"Duvarların üzerinden geçmek çok riskli. Ama ben onların *içinden geçebilirim*." Mary

Parmaklarını birbirine geçirdi ve bizi inceledi. "Nasıl girdiğimi hatırlıyorsun Lirr'in ateşinden kaçmak için Öteki'ni mi? Sam ve Olsa'nın yaptığı gibi sadece ruhen değil, bedenen de mi? Öteki yürüyüş."

Grant dehşetle baktı. "Ama elbette... bu sadece bir kez oldu. Bu tehlikeli değil mi? Doğal değil mi?"

Mary hortumla kılıflanmış ellerinden birini kaldırdı. "Benimle ilgili çok az şey doğaldır, Charles. Bu yüzden, sanırım bu oldukça doğal..."

Sanki o birkaç santim beni Mary'nin tek başına, ikizim için hayatını tehlikeye atarak bir hapishaneye girmesi fikrinden uzaklaştırabilirmiş gibi arkama yaslandım. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Tane ve ben hapishane duvarlarından geçip Ben'i bulacağız ve onu serbest bırakacağız." Grant boğuk bir ses çıkardı ama Mary sesini hafifçe yükselterek devam etti. "İnsan dünyasına geri dönmeden önce Öteki'nde dört nefesim var. Bu süre duvarların içinden geçmek için fazlasıyla yeterli. Görünmeden keşfe çıkabilirim."

Masanın üzerinden ona baktım ve bir fincan kahve içmeyi diledim. "Yalnız mı gitmek istiyorsun?"

"Gitmek zorundayım," diye yanıtladı Mary. "Gerçi yanımda her zaman Tane var." Şakaklarımı ovuşturdum. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Bunu yapabilirim," diye iddia etti Mary.

"Başka bir yol bulabiliriz," diye ileri sürdü Grant. "Araba sürücüleri, ısrar ediyorum. Ya da cesetleri götürmeye gelen şu adamlar, onlara ne deniyor? Mezarıcıdan bir önceki adım. Oraya buraya ölü götürüyor olmalılar. Bir ceset için orada olduğumuzu iddia ediyoruz - eğer bir ceset varsa, zaten içeride olacağız."

"Charles, ciddi ol," dedi Mary iç çekerek.

"Son derece ciddiyim," diye karşılık verdi otoyolcu ve yazmaya başladı. "Charles... yakışıklı bir psikopomp olarak... poz veriyor."

Baş ağrım daha da kötüleşti. "Poverly!" Kapıya doğru seslendim.

Geçitte ayak sesleri duyuldu ve Poverly kafasını içeri attı. "Efendim?"

"Kahve lütfen. Willoughby'ye de hafif bir akşam yemeği hazırlamasını söyle."

Kız başını salladı ve gözden kayboldu.

"O gecedен beri Karanlık Su'ya kaç kez geçtin?" 'Yangın' demekte zorlandım - o anın dehşeti, pis kokusu ve Mary'nin gözlerimin önünde canlı canlı yandığı bilgisi hâlâ çok yakın geliyordu. Benedict için kendini riske attığı düşüncesini daha da dayanılmaz kılıyordu.

"Yarım düzine," diye itiraf etti. "Çok tatsız ve geçen sefer bir dittama beni yemeye çalıştı. Ama bunu yapabilirim."

"Tehlikeli olabilir," diye kabul etti Olsa. "Karanlık Su'daki herhangi bir yaratık sana saldırabilir. Gerçi bizi takip eden dittama'nın karaya çıkma ihtimali çok düşük - batıl inançlara rağmen onlar bireylere değil gemilere odaklanırlar."

"Ya nefesiniz tükenirse ve geri dönemeyeceğiniz bir yerde olursanız?" diye sordum.

"Mesela üç adım kalınlığında bir taş duvarın ortasında?" Grant yardımsever bir şekilde cevap verdi.

"Tabii ki tehlikeler var," dedi Mary, gittikçe sinirlenerek - ve fark ettim ki sinirli bir parmağını diğer koluna vurmaya başlamıştı. "Ama bu en basit ve en güvenli yol. Tek ihtiyacım olan zamanında bir dikkat dağıtıcı."

"Dikkat dağıtmayı başarabiliriz," dedi Olsa. "Ama Benedict duvarların içinden geçemez."

"Ben'e sahip olduğumda, bir Magni'ye de sahip olurum. Muhafızları o idare edebilir." Mary ayağa kalkarak yanıma geldi ve Olsa'nın görmesi için diyagramımı döndürdü. Bir çapa sembolüne dokundu. "Benedict ve ben buradan hapislananın özel rıhtımına gidebiliriz. Ben gardiyanları etkisiz hale getirebilir, sonra işaret veririz ve karaya çıkarsınız. Ya da daha önce inebilirsin, eğer başarabilirsen. Sonra *Hart'a* doğru kürek çeker ve yelken açarız."

Planı eleştirmek için ağzımı açtım ama onun yerine daha fazla parçanın yerine oturduğunu gördüm. "Sahte bir iz bırakabilirim. Ne de olsa Ben'e benziyorum. Bay Grant ve ben ters yönde 'kaçabiliriz' ve Mary ile Benedict'in fark edilmeden kaçmasını sağlayabiliriz. Sonra da sahilin aşağısında güvenli bir yerde yeniden bir araya geliriz."

Poverly elinde bir tepsiyle yeniden ortaya çıktı ve tepsiyi önümüzdeki masaya bıraktı. Belki de dikkatim dağınmıştı ama ekmek, peynir ve kurutulmuş etlerden oluşan tepsiyi masaya koyana kadar kızın ne kadar bitkin görüldüğünü fark etmemiştim.

"Bayan Poverly, Willoughby nerede?" Gözlerinin altındaki koyu renkli torbalara ve yetersiz beslenmenin sınırlarında gezinen ince bedenine bakarak sordum.

"Yatakta hasta, efendim," dedi Poverly, doğruldu ve genç yüzünü canlandırıcı bir gülümsemeye zorladı. "Elimden geleni yaptım efendim."

Üzerime bir ağırlık daha çöktü. Kendi kamarotum hasta yatıyordu ve Poverly de ona katılma yolunda ilerliyordu. Mürettebatımı ihmal ediyordum.

"İyi iş çıkardınız Bayan Poverly. Şimdi uyuyun," diye talimat verdim.

Aynı anda hem rahatlamış hem de sıkıntılı görünüyordu. "Ama benim görevlerim var-"

Başımı salladım ve kapıyı işaret ettim. "Rahatladın. Git dinlen. Lütfen."

Poverly benden parmağıma ve kapıya baktı, sonra garip bir reverans yaptı ve dışarı çıktı.

"Peki baba," diye mırıldandı Grant, ağzının kenarına bir sırıtiş yerleşmişti.

Onu görmezden geldim. "Bu plan üzerinde düşünmeye değer," dedim onları incelerken ve gözlerimin Mary'de kalmasına izin vermemeye çalışarak, onun karanlık bir hapishanenin koridorlarında, sıra sıra parmaklıkların ve uzanan ellerin arasından sürünerek geçtiğini hayal ettim. "Olsa, sen ve Illya alabildiğiniz kadar istihbarat toplayın, özellikle de kaleye yakın olan kaçakçı koylarını. Yarın gemiye yeniden ikmal yapın ve beni bilgilendirin."

Olsa'nın başını sallayışı sakindi ve gözlerinde bir parça gurur yakalamış olabilirdim. Belki de kızgınlık... İncelikleri hızla aşıyordum. Başım hâlâ ağrıyordu ve Willoughby ile Poverly'de olan şeyin bana da bulaşıp bulaşmadığını merak ediyordum.

Kendime dolu bir fincan kahve koydum ve tabağımyı doldurdum. Yemeğimizi yedik ve sohbet benden uzaklaştı-Grant'ın Mary'nin planına alternatif önerileri daha belirsiz ve karmaşık hale geldi. İlk fincan kahvemi içtim ve ikinci fincanın buğusu tüterken gözlerimi kapattım.

Sonunda Olsa ve Grant beni Mary ile yalnız bıraktılar. Kapı kapanır kapanmaz masanın etrafında döndü ve sandalyemin yanına çömeldi.

"Sam?"

Bana endişeyle baktı. Farkına varmadan kıpırdandım, yanağına nazikçe avucumu koydum, parmaklarım kulaklarının arkasındaki saçlara daldı, başparmağım elmacık kemiğinde gezindi. Dudakları şaşkın bir gülümsemeye yukarı kalktı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Başım çok ağrıyor," diye itiraf ettim, gözlerindeki koyu mavi ve duman grisinin birbirine karışması dikkatimi dağıtmıştı. Kısa, dağınık saç tutamları yüzünü çevreliyor, kış solgunluğundaki şakaklarına doğru hafifçe kıvrılıyordu. "Senin için endişeleniyorum"

Bizi bu duruma soktuğu için Benedict'e çok kızgıyım. Ve mürettebatımın önemli üyelerinin hasta olduğu dikkatimi çekti ve bana söylenmedi ya da fark etmedim."

"Aklınızda çok fazla şey var. Ama izin verirsiniz daha fazlasını taşıyabiliriz. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bu soruda bir fırsat vardı, vermek istediğinden emin değildim. Yine de aklımdan birkaç olası cevap geçti. Onları aceleyle bir kenara attım.

"Hayır." Elimini çektim, boğazımı temizledim ve düşüncelerimi tekrar hizaya sokmaya zorladım.

Mary ayağa kalktı ve o anda kaldırabileceğimden çok daha anlayışlı bir bakışla bana baktı. "Bir gün seni baştan çıkarabilirim, Samuel Rosser. Mürettebatın ve görünüşün canı cehenneme."

Dudaklarımın kıpırdadığını hissettim ama bu bir gülümseme değildi. "Bana bir süre daha merhamet et."

Kaşlarının arasını çatıldı. Bir an için cevap verememiş gibi göründü, sonra boğazını temizledi. "Samuel, Mere'deyiz. Bir şifacı-büyücü arayacak mıyız? Sa Vis bir tane biliyor olabilir."

Başımı salladım, keşke adam hâlâ oradayken bunu ben düşünseydim diye geçirdim içimden. Kahvenin ağrıya ne kadar az iyi geldiğini düşünerek alınımı ovuşturdum.

"Bu... çok iyi bir fikir. Ona sorabilir misin?"

"Elbette."

"Teşekkür ederim."

Omzumu sıktı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

ON DÖRT

Manastır

SAMUEL

Ertesi gün, Mereish anakarasından kuzeye, denize doğru uzanan uzun bir yarımada'nın batı ucuna ulaştık, ucu Aeadine Demir Yeri'nin enlemini bile aşıyordu. Uygun bir şekilde yasaklayıcıydı, kayalıktı ve kar ve buzla çevriliydi. Gördüğümüz birkaç yerleşim yeri neredeyse terk edilmiş gibiydi ve görülebilecek küçük deniz taşıtları yoktu.

Gat Kalesi'ni görmeden önce hissetmiştim, bakışlarımı dışarı ve yukarı çeken bir önsezi. Bir dürbün çağırdım.

Kale denizden yüksek bir çıkıntının üzerinde duruyordu; silüetinin yüksekliği ve hatları, çevredeki kayalıkların tepelerinden esen ince kar bulutuyla daha da uğursuz hale gelmişti. Altında, güneye doğru kıvrılan Maase liman kenti uzanıyordu. Işıklar ve dumanlar aktif bir nüfusa işaret ediyordu, ancak baskın gecesine kadar kasabanın ya da kalenin yakınına gitmeye niyetimiz yoktu.

Gemi Olsa'nın gözetiminde rotasını değiştirdi ve bir kıyı şeridinin arkasında görüşümü kesti.

Orres korsanlarının bizi yönlendirdiği bir girintiye demirledik. Karadan neredeyse ulaşılmazdı, yüksek kayalıklarla çevriliydi ve rüzgârdan korunuyordu. Demir yerinden çıkan tek yol, yüzlerce yıl önce yakındaki bir manastırda yaşayan keşişler tarafından döşenmiş kıvrımlı, buz yüklü bir merdivendi. Neyse ki bizim için, tırmanın doğal tehlikesi ve olası kemik kırıcı düşüş nedeniyle kullanım dışı kalmıştı.

Sa Vis yola çıkmadan önce bize "Her manastırda bir Ruhban, sizin deyiminizle bir şifacı-büyücü vardır," diye teminat vermişti. Mary akıllıca davranarak bir büyücü arayışımızın gerçek nedenini gizli tutmuştu ve Willoughby'nin ateşi -şimdi mürettebat arasında yayılmıştı- tam zamanında bir mazeret sağlamıştı. "Sağduyulu olmak zorundalar. Kim olursanız olun mürettebatınıza yardım edeceklerdir."

Hart'ın mürettebatının dörtte birinin hasta olduğunu ve yarın gece kaleye karşı oyunumuzu oynamayı planlamamıza rağmen baş ağrılarımın hafıflediğini düşünürsek, bu iyi bir haberdir. Yine de umutlarımı korudum. Ben ve benim için bir tedavi bulmak mucizeden başka bir şey olamazdı. Ama bulduğum tek şey mürettebatım ve kendi baş ağrım için bir tedavi olsaydı? Buna da minnettar olurdum.

Manastır, girişin doğusundaki tepelerin arasına sıkışmıştı. Uzun, yuvarlak kule, kare şeklindeki lojmanlar ve yüksek çatılı şapel, koyun ve keçilerin karın altında burnunu soktuğu taş çitlerden örülmüş bir örümcek ağının içine yerleştirilmişti. Bahçe üzerine bahçe, ölü ayçiçeklerinin sarkık başları, yükseltilmiş bahçe yataklarının ana hatları ve geçen yazın asmalarıyla dolu çeşitli kafeslerle işaretlenmiş beyaz bir örtünün altında uyuyordu. Orada burada, solgun kara karşı koyu renk cüppeler giymiş keşişler dolaşüyor ve tepelerdeki uzak kulübelerin bacalarından dumanlar yükseliyordu.

Bir omzumda ceketim, terleyen sırtımdan yükselen buharla uzun yolda ilerlerken, manzaranın daha önceki yıllarımı geçirdiğim Aeadine'in orta bölgelerine hiç benzemediğini düşündüm. Ama o tepeler daha hamdı, neredeyse dağ gibiydi ve kışın kar yolları geçilmez hale getirirdi. Bu tepeler daha yumuşak, daha bağışlayıcıydı ve tahta kapılardan bana bakan koyunlar, Aeadine'in engebeli, kayalıklarda zıplayan keçilerinden ziyade yumuşak bir ova çeşidiydi.

Yolda saman yüklü bir eşiği süren iki keşişin yanından geçtim. İkisi de başını salladı ama konuşmadı, ben de aynısını yaptım. Ancak manastırın açık kapısında karşılaştığım bir sonraki keşiş, sessizliklerini fazlasıyla telafi etti.

"Selamlar, gezgin," dedi yaşlı adam Mereish dilinde, beni tepeden tırnağa süzerek. Bir elinde kanlı bir balta, diğerinde ise başsız bir ördek vardı. Kandan bir iz, karda ve bir ek binanın arkasında, küçük, perdeli ayakların ve düşen tüylerin tökezleyerek bıraktığı izlerle bulanıklaşarak ilerliyordu.

"Merhaba," dedim Ustaca aksanlı Mereish dilinde.

Bakışlarımın yönünü fark eden adam topal ördeği kaldırdı ve üzüntüyle, "Zavallı ruh çoktan öldüğünü fark etmedi. Nasıl olur da

Sana yardım edeyim mi?"

Elinde kanlı bir balta olan siyah cüppeli bir keşişi görmek ne kadar beklenmedik olsa da amacıma geri döndüm. "Bir şifacıyı ziyaret etmeyi umuyordum."

Keşiş baltayı ve kümes hayvanını bir eline aldı ve diğer eliyle kare şeklindeki ana binaya doğru işaret etti. "Benimle gel."

Ördekten ara sıra damlayan kana dikkat ederek adımlarımı attım. Manastıra zarar verme niyetim olmamasına rağmen, adamın yardım etme isteği ve şüphe duymaması beni tuhaf bir şekilde suçlu hissettirdi. Kimliğim hakkında yalan bile söylememiştim; keşiş adımı, nereden geldiğimi ya da bir Usti yabancıнын neden ıssız sahilllerinde dolaştığını sormamıştı.

Bu standart bir uygulama gibi görünüyordu, çünkü keşiş sivri tepeli uzun bir kapıyı çaldığında, bir kadın olan başka bir keşiş kapıyı açtı ve beni temiz, boş yataklarla kaplı uzun, sessiz bir koğuşa götürürken "Neye ihtiyacın var?" diye sordu. Hava sabun ve bitki kokuyordu; biraz yoğun olsa da rahatsız edici değildi.

Yuvarlak, koyu tenli yüzünde genç bir ifade olan bu ikinci keşiş, koğuşun bir ucundaki masada karşısına oturmamı işaret etti. Bu kadar rahat bir şekilde kabul edilmenin şokunu hâlâ üzerimden atamamışken, teklif edilen yere oturdum.

"Neyiniz var? Yoksa başka biri adına mı geldiniz?" diye sordu rahip. Sesi hafifti ve alışkın olduğum Mereish aksanından farklı bir tonu vardı.

Kendimi toparlamak için bir an durdum. Omuzlarımda bir ağırlık vardı - bir alamet ve vaat ağırlığı. Bu ana ulaşmak için çok yol kat etmiştim.

"İki sorum var. İlki, bakımım altındaki birçok insanın yakalandığı bir hastalıkla ilgili."

Belirtileri anlatmaya devam ettim. Yarı yolda keşiş başını sallamaya başladı ve sonunda ofisinde dolaşmaya, keseleri ve tentürleri toplamaya ve sorular sormaya başlamıştı.

"Bu hafif bir dengesizlik," dedi keşiş. "İlkbaharda çok yaygındır ve bu kıyıda herkes yetişkin olmadan önce bağışıklık kazanır - yani yetişkin örnekleri nadirdir ve çocuklarda olduğundan çok daha farklı görünürler. İyileştiremem ama bunlar dengesizlik kendini düzeltene kadar semptomları idare edecektir."

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle ve baş ağrılarının geçecek ilk semptom olması için dua ettim.

"İkinci sorunuz nedir?"

"Büyücülükle ilgili," diye başladım, duraksadım ve aksanımı korumayı hatırlayarak yeniden ifade ettim. "Bozulmuş büyücülük. Kardeşim ve ben çocukken güçlendirildik ve ben bir tedavi arıyorum."

Keşiş uzun bir süre sessiz kaldı, rahatsızlık noktasını çoktan geçmişti. Endişeyle onu izledim, beni sessiz kalmaya, inkâr etmeye iten asırlık içgüdümü bastırdım.

"Ben bir Sooth'um," diye devam ettim. "İkiz kardeşim bir Magni. Ben... insan dünyasında kök salmamış biriyim ve sık sık Öteki'ne kayıyorum, hatta orada kapana kısılıyorum. İmgelemlerim nadiren kendi isteğimle geliyor ve onlar üzerinde çok az kontrolüm var. Durumumu bir dereceye kadar idare etmeyi öğrendim, ancak bunun ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrim yok. Kardeşim giderek daha fazla yozlaşmaya devam ediyor. Ama bir keresinde burada bizim için bir tedavi olabileceğini söyleyen bir Mereish adamıyla tanıştım."

Ben konuşurken keşiş yavaşça başını sallamaya başladı, bakışları ağır ve ciddi. "Mere'de bir tedavi mi?"

Başımı salladım, içimdeki endişeyi bastırmaya çalıştım. Tılsımcı yanılmış mıydı?

Keşiş düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ben büyücüleri iyileştiremem. Ancak Oruse'deki kardeşlerim iyileştirebilir."

"Orası neresi?" Ben sordum.

"Bir tapınak, güneydoğuda iki günden biraz fazla, yürüyerek dört gün." Keşiş konuşurken sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi, yüz ifadesi dalgındı. "Benden daha güçlü bir Baş Rahipleri var."

"Başka bir şey var mı?" Ben sordum. Söylemediği bir şey, sakladığı bir uyarı olduğunu hissettim.

"Azizleri kendi tarikatları dışındakilere karşı naziktir," dedi kadın, konuyu bir kenara bırakarak. "Orası herkes için bir sığınma yeridir, yabancılar için bile. Giderseniz sadece saygılı olun. Usti'de kim seni güçlendirirdi ki? Kraliçeniz bu uygulamayı yıllar önce yasakladı."

"Bunu Aeadine'den gelen göçmenler yaptı," dedim hazırladığım yalanı kullanarak. Ama dudaklarım kıpırdasa da zihnim bu Oruse'un çok uzakta olduğu sonucuna saplanmıştı. Benedict'i kurtardıktan sonra hızla kaçmamız gerekecekti.

Keşiş öfkeli bir nefes üfledi. "Aeadine'ler. Hükümdarları büyücülüğün gerçeklerini inkâr ediyor, halkları da çarpıtıyor. Ne kasıtlı bir cehalet."

Alınabilirdim ama kadın uzun zamandır şüphelendiğim bir şeyi ima etti.

"Monarşileri gerçeği *biliyor* ve inkâr mı ediyor?" Öne doğru eğilerek sordum. "Şüphelenmeleri gerektiğini varsaymıştım, tamamen cahil olamazlar..."

"Elbette biliyorlar." Keşiş güldü ama bu küçümseyici bir kahkaha değildi, sadece yorgun, dünyadan bıkmış bir sempatizanın kahkahasıydı. "Ama güce sahip olanlar onu korumak zorundadır ve Aziziniz büyücülüğün sadece üç dalını onayladı: Fırtınacılar, Magniler ve Sooth. Sana daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm gezgin. Ama eğer yapabilirsen, Oruse'ye git."

Manastırdan bir çanta dolusu şifa ve kurşun gibi bir kalple ayrıldım. Yarın hapishaneye gidecektik. Yarın kardeşimi kurtarmaya çalışacaktık.

Ama sonsuza dek bir canavar olarak kalacaksa kurtarılmaya değer miydi?

ON BEŞ

Dört Nefes

MARY

Hapishanenin karanlık kütlesini incelerken kalın kar taneleri kirpiklerime yapıştı. Başka bir derin girintinin ve sırtlar arasında kümelenmiş, esintide ocak dumanı kokan Maase kasabasının diğer tarafında uzanıyordu. Gelgit o gece dramatik bir şekilde geri çekilmiş, kayalık girişin zeminine sadece demirleme halatlarından sarkan buz sarkıtlarıyla kaplı bir dizi küçük rıhtım bırakmıştı. Görünürde hiç tekne yoktu, belki de hâlâ kış onarımları için kayıkhanelerde ve kulübelerde saklanıyorlardı.

Hapishane, kalın dış duvarları engebeli kayalıklar boyunca uzanan devasa bir kaleydi. Üç ana burcu belli ki farklı dönemlerde inşa edilmişti; en yenisi dikdörtgen şeklindeydi, beyaz badanalıydı ve ince kar örtüsüyle harmanlanmıştı. Sadece birkaç pencere aydınlıktı ama duvarlar meşale ışığıyla yıkanıyor, içlerindeki her şeye bir ayrılık ve önsezi hissi veriyordu.

Uzun kayık özellikle büyük bir dalganın üzerinde sallanıyordu ve ben güverteye tutundum.

Arkamda tüneyen Illya kıyıya doğru başını salladı. "Eee? Hazır mısın?"

Başımı salladım.

Kürekçiler küreklerine asıldılar ve kar ve karanlıktan gizlenerek hapishanenin altında, şehrin sınırının ötesinde karaya çıktık. Kıyıya bu kadar yaklaşamazdık - gelgit bu kadar açıkken olmazdı - ama bunun benim avantajıma olduğuna karar vermiştik.

Dalgaların parçaladığı sarp kayalıklara tırmanmak yerine, botlarımı çorak bir gelgit kıyısının engebeli kayalarına ve donmuş çamuruna koydum. Tekne pelerinimi çıkardım ve Illya'ya geri verdim; pantolonum ve hareket kolaylığı için yanları yırtmaçlı, pratik bir Mereish paltom ortaya çıktı.

"Fikrinizi değiştirmek için son şansınız," diye sordu Illya.

Hepsi de iyi tanıdığım mürettebattan olan kürekçiler farklı derecelerde bir belirsizlikle beni izliyorlardı.

"Kendinize güveniniz çok fazla." Onlara gülümsedim ve kar yüklü kirpiklerimi kısarak baktım. "Sadece zamanında hapishane rıhtımında olun."

Usti başını salladı, mürettebat selam verdi ya da fısıldayarak vedalaştı ve tekne hareket etti.

Hızlı ve sessizce hareket ettim, buzlu bir merdivenden tırmanarak kasabanın en uzak, en karanlık rıhtımına çıktım. Sonra bir keçi yolunun başlangıcını buldum ve yola koyuldum.

Bir saat sonra sıcak, bitkin ve eriyen kardan dolayı nemliydim. Fırtına tırmanışımın yarısında iç kesimlere doğru ilerlemeye çalışmıştı ve şimdi esmeye devam etmek için sürekli bir uğultu talep ediyordu. Neyse ki karın kendisi şarkımın duyulmasını engelliyordu.

Aynı zamanda bana doğru gelen ayak seslerini de bastırdı. Sonunda beni uyaran, kendi dikkatli adımlarımla çelişen buz tutamaklarının yüksek tıkırtısı oldu.

İzlerimi örtmek için rüzgârın bir kıvrımını savurarak patikadan sıçradım ve bir kayanın arkasında kamburlaştım. Mırıldanmayı bıraktım ve fırtına yön değiştirdi, umutsuzluğa kapıldı ve tekrar iç kesimlere doğru dönmeye başladı.

Üç muhafız yamaçta birbirini takip ediyordu, tüfekleri sırtlarına gevşekçe asılmıştı. Konuşmasalar da tavırları bekçi tavrı değildi: uzun bir gecenin ardından eve dönen yorgun insanlar gibi hareket ediyorlardı.

Artık gidebiliriz, diye dürtükledi Tane.

Kendimi topladım, soğuk taşı ittim ve tekrar mırıldanmaya başladım. Rüzgâr isteksizce bana döndü, yeni bir kar örtüsü getirdi ve ben de tepenin zirvesine ve kaleyi çevreleyen duvarların eteklerine doğru ilerlemeye devam ettim.

Düz araziye ve geçişim için işaretlediğimiz duvar bölümüne ulaşmadan hemen önce yavaşladım ve sürünmeye başladım. Karnımın üzerinde, açık, az eğimli bir kaya omzundan kalenin tabanına doğru baktım.

Duvar. Çok uzakta olmayan, karla kaplı bir gözetleme kulesi çevreye hükmediyordu.

Duvarıdan geçmek için sadece Karanlık Su'da olmam gerekmiyordu. Açık alanı geçmek için de içinde olmam gerekiyordu.

Sıkıca yutkundum ve nefeslerime odaklandım - tırmanıştan sonra çok düzensizdi ve bir sonraki mücadelemi bekliyordum. Her parçam beklemeyi göze alamayacağımı, şimdi koşmam, şimdi depar atmam gerektiğini söylüyordu. Her an biri beni görebilir ve vurulabilir ya da yakalanabilirdim.

Parmaklarım seğirdi ve gözlerimi kapattım. Kendimi karnımın altındaki donmuş toprağa, ellerimin altındaki eriyen kara ve ciğerlerimdeki soğuk havaya bıraktım.

Sonra, endişe ve korku arasında bir boşlukta, açık alana ve Karanlık Suya doğru ilerledim. Opalesan siyah kayalardan oluşan bir sırt altımda dalgalanarak gri ve beyaz insan dünyasını yuttu. Ayaklarım Öteki Âlem'in karanlık suyunun su birikintileri ve çağlayanları arasında gümbürdüyor, kayayı sürekli parlayan bir kılıfla kaplıyordu. Fae yusufçukları vızıldayan altın ve mor bulutlar halinde dağıldı ve daha uzaktaki diğer ışıklar kasvetin içinde tutuştu.

Gökyüzünü taradım. Havada süzülen, kanatlı dittama yoktu. Sadece uzaktaki varlıklar, azalan üç ayın olduğu bir gökyüzünde yıldızlar gibi parlıyorlardı.

İki ayak sesi, bir nefes. Üç ayak sesi. İki nefes.

Duvara çarptım ya da çarptığımı hissettim. Onu burada, Öteki dünyada göremiyordum ama soğuktan bir bariyer bana saldırdı.

Üçüncü nefesim. Soğuk azaldı ve tüm bedenim titreyerek bir adım daha attım. Fae yusufçukları bana yaklaştı, kanatlarının uğultusu hayalet alemdeki tek sestti.

Parlak auralarının arasından diğer ışıkları, insan dünyasında hapsolmuş Öteki Doğumlu gücün yansımalarını seçtim. Bulanık ve sönüktüler, çok yukarıda bir yerdeydiler.

Büyücüler.

Üçüncü nefesimi verdim ve dördüncüsünü çektim. Son yudum havayı tuttum, yanaklarım şişti.

Duvarın diğer tarafında mıyız? Emin misin? Tane'ye mırıldandım. Kafatasım yüzlerce korkunç görüntüyle sarsıldı - fiziksel dünyaya döndüğümde tamamen taşla kaplanmış ya da belki yarı kaplanmış, bir bacak

ya da kolum veya kalçam ezildi. Kanım beyaz badanayı lekeleyecek ve Tane beni hayatta tutmak için savaşıırken acı devam edecekti.

Eminim, Tane bana güvence verdi. Devam et.

Dördüncü nefesimi uzun, titrek bir rüzgârla verirken yusufçuklar dağıldı. Karanlık Su soldu. Kalenin perde duvarından bir adım içeride durdum, gölgeyle sarılmışım.

Başka bir duvar, parke taşlarıyla döşenmiş beyaz badanalı bir duvar, burnumun ucuna değdi. Boğuk bir gıcirtı çıkardım. Kıyafetlerime yapışan başıboş bir yusufçuk uçu ve şaşkınca gökyüzüne doğru vızıldadı.

Dizlerim rahatlatma ve dehşetle titredi. Perde duvara doğru sendeledim; soğuk, katı ve inatçı, oraya buraya yapışmış yosunlar. Ona dokunmak beni daha da kötü hissettirdi. Kendimi ittim ve iki bariyer arasında büzüldüm, yere uzanıp birkaç dakika karın yüzüme düşmesine izin vermeyi düşündüm.

Sonra uzaktaki kilisenin çan sesini duydum ve gitmem gerektiğini anladım. On bir çan. Saat on ikide Ben'i rıhtımda bulmam gerekiyordu.

Burada bir saat. Sadece bir saat. Bunu yapabilirim.

Ayağa kalktım ve bir elimi kalenin beyaz duvarına koydum. Burada, gözden uzakta, küçük bir riski göze alabilirdim.

Tane gecenin karanlığında usulca parlayarak tenimden sıyrıldı ve ikinci duvardan tek başına geçti. Ötesindeki dünyayı onun temkinli gözlerinden gördüm. İçerisi sıvalıydı, bir zamanlar sevgiyle karmaşık desenlerle boyanmış, şimdi solmuştu. Ham bir taş zemin, fiçılar ve sandıklarla dolu bir oda ve kayadaki doğal bir yükselişten boş, uyuyan mutfaklara çıkan bir merdiven.

Bir buçuk adım. Tane tekrar bedenime girdi. *Bize rehberlik etmeme izin ver.*

Tereddüt ettim. Tane ve ben bir bedeni paylaşıyor olabilirdik ve zaman zaman Ghisau *olmayanların* onu anlamasını istediğinde benim aracılığımla konuşurdu. Ama bedenimin kontrolünü ele geçirmesine izin vermek sadece en ağır koşullarda yaptığımız bir şeydi.

Bu koşullar senin için yeterince vahim değil mi? diye sordu eğlenerek.

Haklısın.

Garip bir telaş hissettim, sonra bilinçli bir çaba sarf etmeden hareket ediyordum. Tane bizi tekrar Karanlık Su'ya çekti. Yine bariyerin ötesinde yeniden maddeleştirdim, bu kez bir duvarın, bir fiçinin, bir rafın ya da bir kapının içinde kalmayacağıma dair derin ve bilgili bir güvenceye sahiptim. Hâlâ midem bulanıyordu ama bu bile o kadar yoğun değildi.

Teşekkür ederim, dedim ve ciddiye aldım.

Bu şekilde devam edebilir miyiz? Gerektiğinde yönlendirebilirim. Aksi takdirde, ileride keşif yapacağım.

Evet, lütfen.

Merdivenlere doğru ilerlemeye başladım. Tane benden önce geldi, yarı göründü ve hayalet öncüm olarak hizmet etti.

Mutfaklar uzaktan limon, adaçayı ve tahıl kokuyordu, uyuyan sobanın üzerindeki büyük tencerelerde mayalanıyorlardı. Boş bir geçide doğru süzıldüm, uyuyan insanların -hizmetkârlar ve nöbetçi muhafızlar, tahminimce odaların dış kilitleri olmadığı için- ayak seslerini ve horultularını bastıramayan kapalı kapıların yanından geçtim.

Başka bir geçit. Bir merdiven. Tutsak sihirli ışık kütlesiyle kendimizi yeniden yönlendirmek için dört nefes daha almak üzere tekrar Karanlık Su'ya adım attık ve ardından üç büyük masanın sıralandığı boş bir koridordan hızla geçtik.

Ayak sesleri beni kısa kesti. En yakın kapının kolunu tuttum. Kilitliydi

Tane mi?

Işığı ahşabın arasından süzülerek yüzümü tehlikeli bir parlaklıkla yıkadı. Ötedeki boşluğa bir göz attım -bir merdiven- sonra tekrar bedenime girdi. Hiç tereddüt etmeden bizi Karanlık Su'ya ve kapıdan içeri soktu.

Ayak sesleri bize ulaştığında insan dünyasına yeniden katıldım. Sonra, dehşete düştüm, durdular. Anahtarların şingirtisini duydum. Alçak mırıltılar. Yumuşak bir kahkaha.

Tane hain ışığını aniden söndürdü.

Kahretsin, diye mırıldandım ve merdivenleri olabildiğince sessizce çıktım. Dar ve daireseldi ve kapı açılıp sesler bana doğru yankılanmadan önce ikinci turu tamamlamayı başarmıştım. Botlarımın sürtünmesi çok ama çok gürültülü görünüyordu.

Yine kapısı olan küçük bir sahanlıkla karşılaştım, paniğin eşiğinde sallanıyordum. Kapı kilitli olmasa bile, bükülmüş demir mandalı kaldırırsam ses beni ele verecekti - zaten kalbimin gürültüsü ve nefesimin ince hırıltısı çok yüksekti. Tane'nin ötesindeki odayı keşfetmesi için de zaman yoktu, ışığı bizi ele verecekken olmazdı.

Karanlık Su'ya adım attık, dört nefesimi soluduk ve kapısının ötesinde yeniden maddeleştik. kendimi uzun, boş bir içinde buldum.

Geçit tamamen karanlıktı. Sesler hâlâ yaklaşıyor, merdivenler tarafından bozuluyor ve eski, demir bantlı kapı tarafından zar zor boğuluyordu.

Koridorda hızla ilerledim, ayaklarımın çok yüksek yankıları beni kovalıyordu.

Bir köşeyi döndüm ve aniden durdum. Önümdeki oda dairesel ve küçüktü, küçük bir kulenin içine yerleştirilmişti. Başka bir kapı yoktu; belli ki güvenlik içindi, çünkü burası bir tür hazineydi. Ya da cephanelik?

Tane ile aynı anda büyüünün varlığını hissettim. O da tamamen ortaya çıktı ve sırt sırta döndük.

Deniz mavisi ghisten ışığı mekânı doldurmuş, mandallardan sarkan sikke sıralarını parlatıyordu -zincirlerdeki sikkeler. Mereish tılsımları. Tüfek rafları ve uzun Usti tüfekleri, tabanca kutuları ve kurşun kovalarıyla dolu rafların yanındaydı. Bir masanın üzerine dizilmiş, silah kemerlerine düzgünce sarılmış on tane yan kılıç saydım. Mermileri saptırmak için merkezi çıkıntılı olan göğüs zırhları bile başka bir duvarı süslüyordu; zırhlar belli ki bakımlıydı, paslanmamıştı ve yakın zamanda yağlanarak ısıtılmıştı.

Mevcut her silah için aynı sayıda eksik vardı - boş raflar, boş masalar. Tüfekler, tüfekler, tabancalar ve kılıçlar dışındaki her şey belli belirsiz büyüü bir his veriyordu. Her halükarda çoğu. Oda o kadar garip, gizli bir güçle doluydu ki kaynaklarını tam olarak tespit etmekte zorlandım.

İçimdeki saat anlamlı bir şekilde işliyordu. Burada oyalanamazdık. Ama *bunlar* her neyse öylece çekip gidemezdik de.

Hemen kararımı verdim. Tılsımları kapmaya ve ceplerime sokmaya başladım. Onlara dokundukça tenim karıncalanıyordu, hem rahatsız edici hem de tatmin ediciydi. Farklı renklerde noktalarla işaretlenmiş ve tılsımlarda hissettiğim aynı güçle uğuldayan rastgele bir dizi kurşun top da aldım. Belime bir yan kılıç bağladım ve bir hançer ile iki tabanca topladım, ikincisi göğsümdeki desteğe yerleştirildi.

Kendimi çok daha hazırlıklı hissederek -ve aşırı silahlanmış bir kaçak gibi- Tane'ye seslendim. *Hadi gidelim.*

ON ALTI

Diğer Kardeş

MARY

Büyücüler üst katta, yankılanan koridorlar boyunca ve bir zamanlar bir lordun ziyafet salonu olabilecek bir yerde tutuluyordu. Artık masalar kaba, sıralar çok dardı ve uzun vitray pencerelerin renkleri perde duvarların üstündeki ışıklar tarafından zar zor aydınlatılıyordu.

Bir kapı daha açtım, bir kapı daha, Tane ışığının bizi ele verme ihtimali en az olduğu anda benden önce geliyordu. Önümüzdeki yolun haritasını çıkarıyor, gözleri sanki benim gözlerimmiş gibi zihnime görüntüler yerleştiriyor ve aceleyle bir kapıdan ya da duvardan geçmemiz gerektiğinde ara sıra kontrolü ele alıyordu.

Her an, herhangi bir gölgeden birinin karşımıza çıkabileceği korkusu beni endişelendiriyordu ve mideme kramplar giriyordu. Ama Tane'yle birlikte çalıştığımız akıcılık bana ilaç gibi geldi. Adımlarım sabitti ve ellerim titremiyordu.

Büyücü hücrelerinin kapısını görmeden önce hissetmiştim. Ahşap ve demir şeritliydi ve ötesindeki muhafızların seslerini duyabiliyordum.

Tane bana *bir ghisting olduğunu* söyledi.

Ben daha saklanmayı düşünmeden yaratık ortaya çıktı.

Spektral ışık geçidi doldurdu ve konik bir miğfer ve cephanelikte gördüklerime benzer bir göğüs zırhı olan antika bir zırh giymiş bir adam -bir asker- şeklinde birleşti. Gözleri deniz camıydı ve hayattan yoksundu.

Omurgamdan aşığı bir ürperti süzöldü. Tane öne doğru kaydö ve kısmen hayaletle benim aramda belirdi.

Çocuk. Tane'nin sessiz sesi havaya karıştı. *Bana ihanet etme.*

Anne, ghisten askerinin sesi mesafeli, yarı uyanık ama derin bir saygıydı. *Hizmet etmek için yaşıyorum. Ne arıyorsunuz?*

Tutsaklardan birini arıyoruz. Dinlenmene geri dön, çocuğum.

Ghisten adam başını yana eğdi ve Tane'nin içinden beni inceledi. Bir an için gözlerinin kötölükle dolacağından ve alarm vereceğinden emin oldum.

Elbette, anneciğim, dedi ve ormanın içinde kayboldu.

Bu çok uygun oldu, diye mırıldandım Tane'ye. *Teşekkür ederim. Gerçekten de,* diye cevap verdi, sesi kendinden memnun geliyordu.

Sürünerek ilerledik ve dikkatlice bir elimi ahşap kapının üzerine koydum. İçerideki buğı Tane'nin içeriye bakmasına izin verdi ve ben dört muhafızın olduğı bir muhafız odası gördüm, biri okurken üçü zar oynuyordu.

Kendimi sakinleştirmek için bir nefes aldım. Bu gecenin yeteneklerimi sınavacağını biliyordum ama bir tanesini gerçekten kullanmamayı umuyordum. Söndürme.

Annemle birlikte Usti sahilinde, küçük ışık huzmeleriyle noktalanmış bir çiftlikte, dalgalı bir denize bakarak geçirdiğimiz sessiz öğleden sonralarını hatırladım. Defalarca, ölü, boğulmuş fareler ve böcekler sazdan düşene kadar küçük evin havasını sürmüştüm ve devam etmeyi reddetmişim.

Ama artık bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Kapalı odaları nasıl tabuta çevireceğimi ve düşmanın ciğerlerindeki havayı nasıl çekeceğimi. Diğerlerini bilinçsizliğe zorlamak için. Ya da öldürmeyi.

Tane aklıma geldi, sessiz bir teselli, neden burada olduğumu hatırlattı ve toparlandım. Hafif ve yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başladım, niyetimi kapının altındaki boşluğa ve ışığın sızdığı çerçevenin etrafındaki ince çatlağa yönlendirdim.

İlk başta tek duyduğum kendi sesimdi. Tahtadaki kısırtı değişti ve Tane onu kaydetmediğim kelimelerle yatıştırdı. Muhafız odasında kısa bir konuşma sesi duydum, ardından bir sandalye şangırtısı geldi. Mum ışığı azaldı ve söndü. Bir koşuşturma ve ardından bir dizi gümbürtü duydum.

Kafatasımdaki kan sağanağı dışında birkaç saniyelik mükemmel bir sessizlik saydım. Sadece muhafızların baygın olmasına ihtiyacım vardı. Çok uzun sürerse öölürler. Çok kısa sürerse başımı büyük bir belaya sokabilirdim.

Bir nefes daha bekledim. Sessizlik kulaklarımı çınlatacak kadar arttığında ve gerginliğe daha fazla dayanamadığımda kapıyı hafifçe araladım. Şarkım hemen dalgalandı. Tane kemiklerimdeyken havasızlık beni öldürmezdi ama şarkı söylemek için havaya ihtiyacım vardı.

Hava koridordan odaya geri döndü, serin ve tatlıydı ve hafifçe ucuz donyağı mumları ve tüten fitil kokuyordu.

Muhafızlardan ikisi yere düşmüştü. Bir diğeri masanın üzerine yığılmış, kâğıt ve zar oyunlarını bozmuş ve yavaşça yere doğru kayıyor gibi görünüyordu. Son muhafız taşın üzerinde bir çocuk gibi kıvrılmıştı, gevşek eli göğsündeydi.

Hepsi hâlâ nefes alıyordu. Rahatlamış bir halde odanın diğer tarafına, başka bir kapının bulunduğu yere odaklandım. Bu kapı tamamen demirdi ve üzerinde rünler vardı; çerçevesi de bana cebimdeki madeni para tılsımlarını hatırlatacak şekilde yuvarlatılmıştı. Aynı zamanda onlarla aynı hissi veriyordu - büyü. Diğerleri.

Gözlerim devasa ve korkutucu kilide takıldı ve muhafızlara döndüm. "Anahtarlar. Anahtarlar. Affedersiniz, efendim."

Muhafızların üzerini aramaya başladım. İkisi de neredeyse aynı olan iki anahtar seti buldum. Büyünün baskısı, anahtarın büyüklüğü ve karmaşıklığı bana hangisini aradığımı söylüyordu.

Yuvarlak demir kapının kilidine soktum. Güç hissi değişti ve koridor kapısından gelen, işlemi cam gözlü bir kayıtsızlıkla izleyen hışırtıyı hissettim.

Çizmelerimi dikerek tüm ağırlığımı kapıyı açmaya verdim. Duvardan ayrılır ayrılmaz yeni bir his beni vurdu - güç ve derin bir öfke ve kaçma dürtüsü. Ama bu dürtü benden gelmiyordu.

Magni gücü.

Dairesel bir odaya adım attım. Ortada büyük bir mangal yanıyor, soğuğu yaşanabilir kılacak kadar geri püskürtüyordu ve on hücre bir çiçeğin taç yaprakları gibi yayılıyordu. Birkaçı boştu. Diğerlerinde birer mahkûm vardı, her biri uyanıklığın çeşitli aşamalarında ya da ürkütücü bir kopuklukla bana bakıyor ya da görmezden geliyordu.

Kapının solundaki hücre istisnaydı. Bu hücrede iki kadın vardı.

Biri parmaklıklara dayanmış, parmakları soğuk demire sarılmıştı. Dehşetle gördüm ki, gözleri yaralı doku çukurlarından biraz daha fazlasıydı. Bir Stormsinger'ın tıkaçı çenesini ve ağzını tutuyordu ve parmaklarının tırnakları

yırtılmıştı. Konuşamıyordu. Göremiyordu. Ama bir parmağı parmaklıklara vuruyordu; tanıdık, Aeadine ritmi. Bir çocuk şarkısı.

Tilki çalılıklarda, diye fısıldadı hafızam. *Kurt ormanda*.

Arkasında, diğer kadın kendi boğucu maskesinin altından mırıldanmaya başladı, ileri geri sallanıyordu. O da kör olmuştu. Hücredeki hava çok az da olsa dalgalanmaya başladı. Mangaldaki alevlerin titremesine ve tüylerimin diken diken olmasına yetecek kadar.

Geyik çayırda, ama *John kuyuda*.

Kör gözler. Bu, Benedict'i delirten ve Samuel'in insan dünyasıyla bağıni koparan tarikat olan Black Tide'in alametifarikasıydı. Bu sonuçsuz zalimlik, tarikat beni fark etseydi başıma gelecek olan şey bu muydu? Ailem beni bu kadar iyi korumamış olsaydı?

Merhametim kabardı, o kadar acı verici ve çığdı ki nefes almayı unuttum. Sam'in çocukken öz annesi tarafından böyle canavarlara teslim edilmesi ne büyük bir dehşet olmalıydı. Benedict için.

John kuyuda, anne, *John kuyuda*. *Tavuk tüneğinde anne*, ama *John kuyuda*.

Fırtınakıranları susturma dürtüsü içimde yükseldi ve sonra çaresizce odayı geçme ihtiyacına yenik düştü.

Başka bir dürtü geldi, sonra bir başkası ve bir başkası - her yönden. Öylece kalakalmıştım, sanki dikiş yerimden çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Hücrelerin parmaklıklarında daha fazla yüz belirdi ve karanlığın içinde gizlenmiş figürler hareket etti. İçi boş, aç gözler odak noktasına geldi. Çaresiz gözler. Duygusuz, cam gibi gözler.

Derin, toprak kahverengisi gözleri solgun, sakallı bir yüzden bana bakıyordu. İçgüdülerim onu hemen Samuel olarak tanıdı ama zihnim ve Tane -Aksini biliyordum.

Benedict.

Yavaş ve amansız bir tempoyla hücreesine doğru ilerledim. Önce inanamayarak, sonra da yoğun bir dikkatle gelişimi izledi. Beni kuşatan tüm güç ipleri kesildi, biri hariç. Benedict'in büyüü hepsinin üstesinden geldi. Özgürlük gibi geldi, bu yüzden karşı koymadım.

Benedict'i son gördüğümde teğmen üniforması içinde kusursuzdu, traşlı, temiz gözlü ve nefret doluydu. Şimdi sakalı

Cildi solgunlaşmış, güçlü bedeni açlıktan zayıflamıştı. Ama gözleri aynıydı. Keskin. Çarpıcıydı.

"Benedict," diye selamladım.

Elini uzattı. Çok geç irkildim ve öne, parmaklıklara doğru çekildim. Beni sıkıca tutarken soğuk demir göğsüme bastırdı, parmakları ağır giysilerimi delip tenime girdi.

"Nasıl geldin buraya?" diye homurdandı, gözleri yüzümün etrafında, omzumun üzerinden kapıya doğru gidip geliyordu. "Burada *mısın*? Seni yakaladılar mı? Kardeşim nerede?"

"Bırak beni," diye tısladım. "Seni kurtarmak için buradayım."

"Sen mi?" Bir kahkaha attı, o kadar yakındı ki nefesinin pis kokusunu aldım ve tükürüğünün sıçradığını hissettim. Dağınık, neredeyse manik görünüyordu. "Nasıl?"

"Evet, ben," diye ısırdım, cebimden anahtarları çıkarıp görmesi için havaya kaldırdım. "Hangi anahtar bu?"

Beni hemen bıraktı. "Şu." Uzun saplı, orta boy bir demir anahtar işaret etti. "Kardeşim nerede?"

"Senmişim gibi davranıp güney kapısında sahte bir firar sahneliyordum," diye cevap verdim, beni tuttuğu yakamı ovuşturarak. Kilit açıldı ve kapı vınlıyarak açıldı.

"Kadın!" diye sızlandı başka bir mahkûm. "Beni de yanında götür!"

"Özür dilerim, beyler." Benedict karanlığın içinde kayboldu ve elinde yıpranmış, eğri bir şapka ile geri döndü. İzin almadan silah kayışlarımdan birine uzandı ve hızlı parmaklarıyla çözdü. İtirazımı geri çektim, çoktan yapmıştı. Kendi kalçasına tekrar bağladı ve kınındaki yan kılıcı kontrol etti.

Belli ki tatmin olmuştu, devam etti: "Korkarım bu sadece kişisel bir kurtarma operasyonu."

Protestolar patladı ve bir dürtü dalgası bana saldırdı -gel, *anahtarlar*, kendi yüzümü kemiğe kadar pençeleme dürtüsü. Hazırlıklı olsam bile, saldırının büyüklüğü beni şaşırttı. Merhamet, acıma, öfke ve dehşet savunmalarına çarparak beni şarapnel gibi delip geçti.

Benedict bileğimi yakaladı, teni soğuk terden nemli ve kirden pürüzlüydü. Diğer tüm sesler sustu, geriye sadece onun etkisi kaldı; içimde alçak bir uğultu, uzak bir titreme. Bir büyü diğerini dizginliyordu.

Safralarımı yuttum ve düzensiz bir nefes aldım. "Onları serbest bırakalım mı?" Sadece Benedict'in duymasını umduğum kadar alçak sesle başardım.

"Hayır," dedi sertçe, bileğimi serbest bıraktı ama koruma gücünü korudu. Nefes aldı, alçak ve derin, odağı etrafımızdakilerdi. Sesleri birer birer kesildi ve boğuk, gergin bir hıçkırık duydum.

"Çoğu sadece yabancı oldukları için değil, gerçek bir nedenden dolayı hapsedildi," diye açıkladı. "Onlara acımayın. Şimdi nereye gidiyoruz? Planınız nedir?"

Ona inandığımdan emin değildim ama yine de inanmayı seçtim. "Bu taraftan."

Bilinci yerinde olmayan muhafızların bulunduğu odaya girdiğimizde ve Benedict kapıyı kapattığında sadece bir yüz bana dönüp baktı. Parmaklıklardaki Stormsinger, gözlerinde yara izleri olan maskesinin üzerinden hâlâ beni izliyordu. Hâlâ vuruyor ama artık daha yavaş.

Tilki çalılıklarda. Kurt ormanda.

Benedict muhafızlardan birinin ceketini ve silah kemerini çıkarmaya başlarken kapıyı kapattım. O bunları giyerken ben de ana kapıya doğru ilerledim ve Tane'nin gözlerinden koridora baktım.

Uzaklarda bir yerde bir alarm zilinın çalmaya başladığını duydum. Benedict başını kaldırdı, yeni muhafız ceketi kirlenmiş, hırpalanmış, eğik şapkasıyla çelişiyordu. Çalıntı tabancalarımın birini doldurmaya koyuldu.

"O çan muhtemelen Sam içindir," diye onu rahatlattım. "Bu planın bir parçası. Kovalamacayı kasabaya ve batıdaki tepelere kadar götüreceksin, sonra da bizimle buluşacak."

"Anlıyorum." Magni kapıda bana katıldı ve artık ek erzaklarla ağırlaşmış olan silah kemerini düzeltti. "O halde diğer yöne gideceğimizi varsayıyorum?"

"Evet. Benimle gelin." Tane'nin rehberliğini takip ederek merdivenden aşağı inmeye başladım. Hapishanenin labirentinde sinsice ilerledik, koştuk ve durakladık, büyük salondan kaçtık ve ortak hücrelere açılan kapılardan geçtik.

"İlyâ hapishane rıhtımında bir tekneyle bekliyor olacak," diye mırıldandım gölgeli bir oyukta durakladığımızda, Tane de aynı anda kadrajıma katıldı. Işığı söndü ve gölgeler üzerimizden geçti.

Bir gardiyan koşarak yanımızdan geçti, kayıtsızdı. Benedict'in gözleri mesafeliydi ve muhafızın dikkatinin dağılmasının tamamen doğal olmadığından şüpheleniyordum.

Muhafız gözden kaybolduğunda yol arkadaşımın dikkati bana odaklandı.
"İlyya Uknara?"

Başımı salladım ve kafamı tekrar koridora uzattım - tam altı muhafızın ve silahlı, öfkeli bir beyefendinin görüş alanına.

"Dur!" diye kükredi bir ses.

Sarsılarak girintiye geri döndüm.

Ben tabancasını kaldırdı. "Bu Provost. Ben ateş ederim, sen kaçarsın."
Konuşmasını ancak bitirmişti ki koridora çıktı. "Kaçın!"

Tabancası çatırdadı. Silah dumanları yükseldi. Ve koştuk.

YEDİ

Büyük Takip

SAMUEL

Bu oldukça iyi gidiyor," diye soluk soluğa bağırdı Grant, yanımdaki sokak duvarı boyunca sıkışmış halde. Muhafızların bağırısları arkamızdaki sokakta yankılanıyor, bu kargaşaya pencerelerden ve kapılardan sarkan yerlilerin çığlıklarıyla karışıyordu.

Muhafızlar ağır paltolar ve parıldayan tüfeklerle gürleyerek geçerken nefes almakta zorlandım. "Çok iyi."

Tuzağa yem atmak çok basitti. Hapishanenin perde duvarına atılan bir ip neredeyse anında fark edilmişti. Grant ve ben, gardiyan çanı çalmaya başladığında, söz konusu ipin dibinden yola ve kasabaya doğru bariz bir kaçış başlatmıştık. Grant da ben de kirden sıırıslam olmuş, en kötü kıyafetlerimizi giymiş, gecenin karanlığında titreyerek bakan köylülerin yanından koşarak geçmiştik. Kaçak suçlulara benziyorduk. Maase'nin iyi insanları ve hapishaneden arkamızdan akın eden gardiyanlar için biz kaçak suçlulardık. Ve benim tarifimi duyan gardiyanlara göre, ben de kaçak Aead Magni Benedict Rosser'dan başkası değildim.

Gardiyanlar geçtikten sonra Grant, "Tamam," dedi. Duvardan sıyrıldı ve başıyla sokağı işaret etti. "Gidelim mi?"

"Orada!" diye bağırdı yukarıdan bir kadın sesi. İşaret eden bir parmağı ve ikinci kattaki bir pencereden sarkan kindar, solgun bir yüzü görecektik kadar zamanım olmuştu ki, muhafızların koordineli çığlıkları tekrar bulunduğumuz yere yöneldi.

Grant'i peşimden sürükleyerek kokuşmuş ceketimi avuçladım.

"Yanlış yol! Sam, yanlış yol!" diye itiraz etti, sonra arkamızdaki sokak muhafızlarla doldu ve önceliklerini yeniden gözden geçirdi. Ben kaygan bir buz parçasını aşır donmuş bir at pisliği yığınının üzerinden atlarken, o canla başla koşmaya başladı.

Yeni bir sokağa girdiğimizde, geceye karşı kapatılmış ve parmaklıklarla çevrilmiş taş binalarla kaplı, tertemiz bir sokakla karşılaştık. Özenle istiflenmiş taşların arasındaki açıkta duran kirişler Mereish ilahileriyle zengin bir şekilde boyanmış ve çatıları karla kaplanmıştı. Sadece bir kedi yakındaki bir arabanın altından bizi izliyordu, kuyruğu seğiriyor, bıyıkları karda gezinmiş gibi bembeyaz kesilmişti.

"Doğru, şimdi güney mi? Kahretsin!" Grant'in koşusu aniden bir kaymaya dönüştü. Limana doğru dik bir inişi buz kaplamıştı, yerlilerin gönülsüzce attığı kum ve talaş katmanlarına aldırmadan.

Eşkiyayı tekrar yakalamak için hamle yaptım ama o gitmişti.
-Sarhoş bir tay zarafetiyle yolda kayıyordu. Ben de hemen arkasından kaymaya başladım.

Yol bizi rıhtıma çıkardığında ikimiz de ayakta değildik. Bir buz yığınının içine kaydım ve sersemlemiş bir halde bir süre orada yattım, düzensiz bir şekilde nefes aldım ve kemiklerimin kırılmaması için dua ettim. Sonra gözlerimi zorla açtım ve gölgelerin içine baktım.

Karmakarışık buz çıkıntıları rıhtımı kaplamıştı ama tek şey onlar değildi. Aralarında enkazlar da vardı; ayağa kalkmak için sendeleyeyen, üstü başı dağılmış Grant da buna dahildi. Çamur, tahta parçaları, parçalanmış halatlar ve kırık sandıklar, daha tanınmaz hale gelmiş diğer çöplerin arasına serpiştirilmişti. Soğukta bile salamura ve çürüyen şeylerin, insan ve hayvan dışkılarının ve biraz da küf kokusunun karışımını alabiliyordum.

Rıhtım sular altında kalmıştı, sular çekildiğinde tüm bunlar geride kalmıştı.
-Gerçi yaklaşan karanlık dalgaların kucacı, gelgitin çoktan ağarmaya başladığını ve yakında başka bir buz ve çöp yığını getireceğini haber veriyordu.

Etrafıma daha dikkatli baktım. Dağınıklığa ve yakındaki binaların tamamen terk edilmiş görünmesine bakılırsa, yerel halk kasabanın bu kısmından çekilmiş, burayı denizin yükselip alçalmasına bırakmıştı. Sa Vis beklenmedik yüksek gelgitlerden bahsetmişti ama *bu kadar* yüksek mi? Köklü bir kasabada yaşayan Mereishlerin kendilerini destekleyen rıhtımlardan çekilmelerine neden olacak kadar yüksek mi?

Merakım kabardı ve geçti, uzaktaki bağırışlar tarafından kovalandı. Tökezleyerek doğruldum ve Grant'a rıhtım boyunca güneyi işaret ettim.

Birkaç gergin dakikanın ardından solgun, karlı bir kasvete bürünmüş bir halde kasabadan çıktık. Grant da benim gibi sıyrılmış ve kanlar içindeydi ve artık ne şaka ne de espri vardı. Sendeleyen ayak izleri ve kan lekeli kar izleri bırakarak yolumuza devam ettik.

Tepelerdeki küçük bir tapınakta, çiftliklerin arasından geçerken Grant ve ben iki gölgeyle karşılaştık. Yüksek çatılı bir barınağın arkasından çıktılar ve etrafı kar yığınları ve hüzünlü, kurumuş çiçeklerle çevrili bir heykelin içine girdiler. Anıt, yarı buz tutmuş, hızlı akan bir nehrin yanında duruyordu ve iki at sabırsızca onun rüzgarlığında tepiniyordu.

Hart'ın Bayan Fitz'i şapkasını çıkararak, "Kaptan," dedi. Gözlerini bizim durumumuza çevirdi. "İyi misiniz?"

"Beklenebileceği kadar iyiyim. Eşyalarımız nerede?"

Tapınağın hemen içindeki bir bohçayı işaret etti. "Orada. Diğer yollar çoktan döşendi. Şimdi yola çıkıp *Hart*'a geri mi döneceğiz?"

"Evet, ikinize de teşekkürler." Minnettar bir şekilde başımı salladım. Onun ve arkadaşının sıkı çalışmasının kanıtlarını etrafımızda görebiliyordum; ormana, nehre ve yolun ilerisine doğru gidip gelen sayısız patika. Bizi kolayca ele verebilecek olan kar, şimdi ayak izlerinden oluşan bir labirentin içinde bizi gizliyordu. "Bay Keo ve Uknaras'a selamlarımı iletin. İki gün sonra görüşürüz."

"Emredersiniz efendim. İyi şanslar, efendim."

Grant ve ben tapınağa girdik ve giysi bohçalarımızı açtık. Çabucak çalışarak yüzlerimizdeki kiri ve kanı karla temizledik, soğuktan tısladık ve siyah cüppelerle birlikte pelerinler ve ağır kukuletaların altındaki örme başlıkları giydik. Sakalımı tarayarak düzelttim ve eski, kokuşmuş paçavralarımızı bir çam ağacının tepesine doldurmaya başladım.

Sonra ata bindik. Dikkatlice haritalandırdığım bir patika boyunca tepelere doğru ilerledik, birkaç yüksek pencerenin soğuk ve keskin gecede sıcak bir şekilde parladığı manastırın uyku sessizliğini geçtik. Uzaktan, tepelerin üzerinden ve vadilerin aşağısından, daha fazla at sesi duyduğumu sandım, belki bir ya da iki bağırış. Ama takipçilerimiz izleri çözene kadar çok çok uzaktaydık.

SEKİZ

Kan Bağı

MARY

Benedict bir tarafa kaçtı, ben diğer tarafa. Son ikisi bana saldırırken, üç muhafız ve Muhafız Benedict'in peşinden kaçtı.

Buraya. Tane beni bir köşeden çekip merdivenlerden aşağı indirdi.

Ben nereye gitti? Cevabım kelimelerden çok görüntü ve sinirden ibaretti.

Onu bulacağım. Sağa git, sonra sola. Kapıdan geç.

Tane beni terk etti, ghisten ışığı gölgeler ve koşan ayak sesleri arasında kayboldu. Kendimi çıplak hissediyordum, ama aramızda ghisten etinden bir bağ kalmıştı ve her geçen an biraz daha inceliyordu.

"Dur!" diye kükredi bir muhafız.

Merdivenler sona erdi. Sağa doğru atıldım ama hemen durdum, kendimi duvara yasladım. Nefesimin altında fısıldamaya başladım, ince notalar kulağa zar zor ulaşan bir melodiye dönüşüyordu ama koridordaki havayı ciğerlere atılan yumruk kadar kesin bir şekilde çalışıyordu. Burada, kapısız bir alanda işe yaramayacaktı ama muhafızların dikkatini dağıtabilsem bile-

Biri elinde sopayla köşeyi döndü. Ayağımı uzattım ve sertçe yere düştü, sopası takırdayarak uzaklaştı. Onu yakaladım ve geri çekildim, şarkı söyleyecek nefesimi kaybetmeden önce tam ve temiz hava almaya çalıştım.

Sudan çıkmış balık gibi soluk soluğa kalan ilk muhafız dizlerinin üzerine çöktü. İkincisi - orta yaşlı, soğuk gözlü ve bıyıklı bir adam - onun arkasında tökezleyerek durdu, ne olduğunu anladı ve tüfeğini bana doğrulttu.

Bir mermi başımın yanındaki havayı yırttı ve atış sesi kapalı alanda kulakları sağır etti. Zar zor döndüm, nefesim kesildi, şarkı bozuldu. Hava tekrar koridora doldu ve Bıyık hücumu geçti.

Koştum, yeni notaları bir araya getirdim, ama takipçim çok yakındı, kontrolüm sarsıldı. Başka bir kapıya çarptım, giderken cebimden anahtarları çıkardım ve ilkinin ittim.

Çalışmadı. İkinciye de. Şansım yaver gitmedi.

Ellerim öyle titriyordu ki neredeyse bütün yüzüğü düşürüyordum.

Tane, sana ihtiyacım var! Anahtar

bulamıyorum! Geliyorum.

Bıyık etrafta dolarken üçüncü anahtar kilidin içinde işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu.

Köşeden o kadar hızlı döndü ki neredeyse geçidin karşı duvarına çarpacaktı.

Bir hırıltıyla yerinden fırladı ve yan kılıcını çekerek bana doğru hamle yaptı.

Tane'nin bana doğru koştuğunu hissedebiliyordum, ipimiz makarasına geri sarılıyordu ama muhafız şimdi dört adım uzaktaydı. Üç adım.

Döndüm, çalıntı hançerimi çıkardım ve asker menzile girdiği anda bir hamle yaparak eğildim. Yanından geçerken kılıcını bıçağımla yakaladım ve diğer elimle bileğini kavrayıp sertçe sıktım. Kılıcı bir takırtıyla yere düştü.

Dirseği tam kafama çarptı. Düşerken tökezleyerek bir hamle yaptım ve o da beni, kaçan bir keçiye yakalamaya çalışan bir çocuk gibi beceriksizce yakaladı. Yere yuvarlandık, ben çırpınıyor ve küfrediyordum, o ise ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyordu.

Kaosun içinde bir yerde başım ikinci bir darbe aldı. Görüşüm bulanıklaştı ve tekrar netleştiğinde muhafız beni duvara yapıştırmıştı; bir eli boğazımda, diğeri hançer elimin bileğindeydi. Tabancam yerdeydi, tekmelenerek menzilden çıkarılmıştı.

Mereish dilinde bir şeyler bağırdı ama tercüme edecek Tane olmadığı için anlayamadım. Tane yok. Tane olmadan savunmasızdım. Tane olmadan ölebilirim. O zaman o da yok olur ve-

Muhafızın elleri daha sıkı kapandı, nefesimi kesti ve parmaklarım sıkışan kanla kopacakmış gibi hissedene kadar bileğimi ezdi. Kavrayışım titreyerek açıldı ve hançer yere düştü.

Muhafızın gözleri aniden büyüdü. Başını ürkmüş bir taziye gibi iki yana eğdi ama ne duyduysa beni aşıyordu. Elleri titremeye başladı ve bakışları içe döndü.

İçimde öyle şiddetli ve canlı bir cesaret dalgası oluştu ki artık boğazımdaki elin gevşediğini ya da soğuk taşın sırtıma sürtündüğünü hissetmiyordum.

Gardiyan bana baktı, yüzünde şaşkınlık ve dikkat dağınıklığı vardı. Alnımı burnuna çarptım ve feryat figan bir gargara ile sarsıldı.

Peşinden gitmeme fırsat kalmadan aramıza bir gölge girdi; ter, kir ve daha kötü kokan iri, erkeksi bir gölge.

Benedict bir yumruk attı. Muhafızın kafası sert bir çatırtıyla duvara çarptı ve rüzgârı kesilmiş bir yelken gibi yere yığıldı.

Benedict onun düşüşünü izlerken ben sendeleyerek uzaklaştım ve hançerimi almak için eğildim. Bunun akıllıca olmadığı ortaya çıktı. Başım dönüyordu ve bir de baktım ki kırımın üzerine sertçe oturmuşum ve Benedict öfkeli bir onaylamazlıkla bana bakıyordu.

"Buradan nasıl çıkacağız Mary?" diye sordu, iyi olup olmadığını sorma zahmetine bile girmeden. "Bana bundan daha iyi bir planın olduğunu söyle."

Onun nankörlüğüne odaklanan renkli bir karşılık vermek yerine kilitli kapıyı işaret ettim. Aynı anda Tane, yarı biçimlenmiş bir safir sisi olarak duvarın içinden yeniden belirdi ve tekrar bir araya geldik.

Baş dönmem ve ağrılarım tamamen geçmese de azalmaya başladı. Hançerimi el yordamıyla bulup kınına soktum, sonra tabancamı kaptım ve tutunmak için duvara vurdum.

"Anahtarlar nerede?" Benedict beni ayağa kaldırdı, tutuşu başımdan daha acı vericiydi, sonra ceplerimi aramaya başladı.

"Zaten kapının içinde, seni nankör herif." Onu savuşturdum ve yüzüğün kilidin içinde sallandığı yeri işaret ettim. Hemen beni bıraktı, baygın nöbetçinin üzerinden atlayıp anahtarları denemeye başladı.

O çalışırken ben de içeri doluştum.

"Geri çekil. Seni geride bırakmayacağım," diye hırladı bana bakmadan. Anahtarlar şingirdadı, gergin sessizlikte iğrenç bir neşeyle.

Yerde yatan muhafız seğirdi ve inledi.

Bir gözüm anahtarlarda, bir gözüm gardiyandayken, "Bunu senden beklemezdim," diye karşılık verdim.

Alay etti. "Seni daha yeni kurtardım. Cesaretin nereden geliyor sanıyorsun?"

"Biliyorum," diye itiraf ettim. "Gerçi senin gücünün cinayet ve baştan çıkarma dışında bir işe yaradığını bilmiyordum."

Anahtar tatmin edici bir *tıkırtıyla* kilidin içinde döndü. Kapıyı iterek açtı ve anahtarları cebine attı. "O zaman çok az şey biliyorsun."

Onu temkinli bir şekilde geçtim. Ben geçer geçmez Tane dışarı çıktı ve önündeki yolu kontrol etmek için ipinin uzak noktalarına doğru ilerledi. Bu beni ağırlı ve halsiz bıraktı, ama dizlerim tuttu ve Benedict arkama düştüğünde minnettar oldum - terleyen, acıdan solgun yüzümü göremeyeceği bir yere.

Uçuşumuzda başka kimseyle karşılaşmadık. Mallarla dolu mahzenler görünmeye başladı ve sonunda tuz, salamura ve fener yağı kokusu aldım.

Sandıklar, fiçılar ve iple bağlanmış bohçalarla dolu bir yeraltı rıhtımına girdiğimizde ortalık aydınlandı. Büyük bir taş kemer denize açılıyordu, gelgitte kısa bir direğin altından geçebileceği kadar yüksekti - gerçi şimdi hava ağarıyordu - ve ötesindeki denize bulanık bir bakış sağlıyordu.

Benedict'in bana bakmasıyla aynı anda Tane'ye bakarak tökezleyerek durdum.

"Tekne yok mu?" diye sordu Magni.

Tekne yok, Illya yok. Yolun aşağısında bir muhafızın cesedini ve boğuşma izlerini gördüm ama şu anda hayatta kimse yoktu.

"Buradaydılar ama beklemediler." Boş rıhtıma atladım, botlarım rıhtımın buzlu taşında takırdıyordu. Yükselen gelgitte birlikte küçülen deniz girişine baktım. "Ama bu kadar geç kalamayız! Gelgit beklediğimizden daha hızlı geliyor ama hala değil... Burada olmalı. Neden gitsin ki?"

Benedict etrafına bakındı, insan yapımı mağaranın her santimini inceledi. Yüz ifadesi tehlikeli derecede düzdü. "Başka hiçbir şey yok. Bir kayık bile yok."

Suya ve kayaların üzerindeki buza baktım. Kendimi hazırlayarak tabancamı kabzasından çıkarmak için parmaklarımı yukarı kaydırđım. Yeni planımı uygularsak ıslak ve işe yaramaz olabilirdi ama suya bulanmış bir tabanca bile hiç olmamasından iyiydi.

"Ben yüzerek çıkabilirim. Sen yüzebilir misin?"

"Hücreye dönmektense boğulmayı tercih ederim."

Ne kadar hazır olsam da, soğuk su beni bir palamar direğine yapışmış, nefes nefese kalmış ve kaslarımın tutulmasına izin vermemeye çalışmış halde bıraktı. Neyse ki ayak parmaklarım dibe değdi ve ilk şok geçerken suya batmadım.

Pantolonundan başka bir şey giymeden titreyen Benedict, eleştirel bir gözle beni yukarıdan izledi. Elinde giysilerimizden, eşyalarımızdan ve iki

Tüfekleri -hepsi bol miktarda yağ bezine sıkıca sarılmıştı- omzundaydı. Yavaş yavaş soluğum kesilince bohçayı bana uzattı.

O kendini suya bırakırken ben de bohçayı tuttum.

"Lanet olası Aziz," diye bağırdı, burun delikleri alevlenmiş ve tüm kasları gerilmişti

-Şu anda ne kadar zayıf olursa olsun, morarmış, yara bere içindeki etinin altında çoktan belirginleşmişti. Şikâyetlerinin geri kalanını bastırdı ve bohçayı benden geri aldı. "Ben hazırım."

Sesindeki yalanı duydum ama bacaklarımı yukarı kaldırdım ve yüzmeye başladım.

Her kulaç sonsuzluk gibi geliyordu. Beni sallayan her küçük dalga henüz uyuşmamış bir deri parçası buluyor ve soğğun şoku tekrar içimden geçiyordu. Ama açık havaya çıktığımızda Tane'nin koruyucu sıcaklığı gelmişti. Daha hızlı hareket ettim, bir patika ya da merdiven bulmak için kayalıklara baktım.

Yüzdük, yüzdük, tuzlu dalgalarla savrulduk ve geçen her an Benedict daha da geride kaldı.

"Bırak ben alayım," dedim suya basarak. Bir başka dalga Benedict'i itip kakarken başımla bohçayı işaret ettim.

Tek söylediği "Hayır," oldu.

Sonsuzluktan sonra, dik setin yukarısında uzanan bir patikaya benzeyen bir şey gördüm. Oraya doğru ilerledim, ilerlerken denize baktım. Dalgaların üzerinde gölgeler ya da bir gemiyi işaret eden fenerler yoktu: yarım ayın altında gümüş tepeli su, kar ve buzla örtülü kayalıklar ve tek bir patikadan başka bir şey yoktu - bu patika kasıtlı bir yoldan ziyade sırtlar ve düz kayalardan oluşan bir tesadüf gibi görünüyordu.

Buzla kaplı kıyıya önce ben tırmandım ve sonunda Benedict peşimden tırmanırken bohçayı almama izin verdi. İlkbahardaki bir kertenkele gibi hareket ediyordu ve hâlâ titriyordu ama Kış Denizi'nin her çocuğu bunun diğer seçenekten daha iyi olduğunu bilirdi.

O anda Sam'e çok fazla benziyordu ve uzun gözleri ve nadir samimiyet anlarında kollarının beni sarma şekliyle kardeşini düşünmek çok kolaydı. *Hart ortalıkta* görünmüyordu ve planlarımız şimdiden altüst olmuştu. Sam yakalanmış mıydı? Illya ve Charles da mı?

Kendimi silkeledim ve bohçamızı açtım. Benedict'e kokuşmuş gömleğini, sonra da ölü muhafızdan çalınan palto ve atkıyı uzattım. Yardımım için minnettar görünmüyordu ama dişlerini gıcırdatmasını benim sabırla giysi dağıtmamdan ziyade soğğa bağlıyordum.

Tüyleri diken diken olmuş teni kuru yün ve düğmelerin altında kaybolurken, kısa bir Mereish pelerinini omuzlarıma attım ve kapüşonunu yukarı çektim.

"Giysilerin hâlâ sıırılsıklam," diye belirtti Benedict, endişe değil gerçeği ifade ediyordu.

"Sadece donacaklar. Soğuk beni öldürmez."

Silah kemerini taktı -zırhlıdan çaldığım kılıç hâlâ üzerindeydi- ve kemerini ayarlayarak cephanesini kontrol etti.

"Belki de Lirr'in beni enfekte etmesine izin vermeliydim," diye yorum yaptım ve parmaklarının hâlâ titrediğini, soğuktan bembeyaz olduğunu fark ettim. Onu sıcak bir yere götürmemiz gerekiyordu. Çabucak.

"Bunda şaka yapacak bir şey yok," diye karşılık verdim. Benedict pişmanlık duymadan bana bir tüfek uzattı ve yağ tulumunu ikinci bir pelerin gibi omuzlarına attı. "Hayır, değil."

Tekrar konuşmamak için dudağımın içini ısırardım, tuz tadı aldım. Yozlaşmasının kaynağı farklı olsa da Lirr ve Ben arasında bir çizgi çekmek çok kolaydı. Benedict'in bir hortlak tarafından ele geçirilmiş, neredeyse ölümsüz ve Öteki'nden öngörülemez bir güç akıtan görüntüsü beni tüm dalgalardan daha fazla ürpertti.

Tepeyi aştığımızda, kıyıdan aşağıya baktık. Kalenin kalıntıları artık uzaktaydı, ışıkları gecenin içinde diken gibi parlıyordu. Karın sert kabuğunun üzerinden geçen rüzgâr ve aşağıdaki kıyıya vuran dalgaların sesi dışında hiçbir ses yoktu. Tüfek ellerimin altında soğuktu ve eldiven giymeyi diledim.

"Şimdi ne olacak?" Benedict gıcırdayan dişlerinin arasından sordu.

"Sığınacak bir yer bulup ateş yakacağız, dinleneceğiz, sonra da doğuya yöneleceğiz."

Umarım Olsa ve *Hart* bizi bekliyorlardır."

Benedict doğudaki çıplak kayalıklar ve pürüzsüz karlarla kaplı araziye inceledi. "O zaman başlasak iyi olur," dedi, bir adım attı ve karın içine yığıldı.

NINETEEN

Ismoathe Limanı, Aeadine

Beş Yıl Önce

SAMUEL

Yığında sadece altı mektup vardı ama ellerimde ağırlaşıyorlardı. Her biri ismimi düzgün, kesin bir yazıyla taşıyordu ve İsmoathe'deki özel odalarımdaya aylarca oturduktan sonra bile, uzaktan gül kokuyorlardı.

En üstteki mektubu ters çevirdim ve mührüne baktım. Kırılmamıştı. Bozulmamış beyaz balmumu. Aile izi yok, sadece bir başparmak izi.

Karla kaplanmış paltomu silkme zahmetine katlanmadan, *Reliance* İsmoathe limanına demir atar atmaz hizmetçiler tarafından yakılan şömineye doğru yürüdüm ve mektupları içine atmaya koyuldum.

Parmaklarım kalın keten kâğıdın protesto eden kırıklığıyla gerildi ve açmayı reddetti. Bunun yerine, gülsuyu parfümünün ince kokusuyla sarmalanmış anılar bana saldırdı. Genç ve tatlı Alice Irving, kocasının -yani kaptanımın- evinin bahçesinden beni izliyordu. Bayan Irving, kocası masadaki küçük bir görgü kuralı ihlali yüzünden bir asteğmeni azarlarken yanında kayıtsızca duruyordu. Merdivenden çıkmasına yardım ederken Bayan Irving elimi tutuyordu.

"Sam, usturan nerede... Ne yakıyorsun?" Benedict yanımda belirdi; yüzlerimizden boylarımıza ve teğmenlerin fraklarına kadar her yönden ikizim ve aynamdı: diz boyu, lacivert ve siyah manşetli.

Mektupları cebime soktum. "Sadece daha fazla ışığa ihtiyacım vardı."

Benedict odanın etrafına göz gezdirdi. İyi döşenmişti ama sadeydi; perdeli bir yatak, bir dizi kilim, bir çalışma masası ve bir kitaplık vardı. Her kitap mükemmel bir şekilde hizalanmış, her halı duvarlara ve mobilyalara kare şeklinde yerleştirilmişti. Deniz sandığım hâlâ kapının yanında, ayakkabılarımın ve şapkamın yanında açılmamış bir şekilde duruyordu.

"Burası çok pis." Benedict perdeli pencereye doğru ilerledi, halıların üzerinde erimiş kar izleri bıraktı.

"Ayakkabılar," diye tersledim.

Benedict önce yere baktı, sonra da kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Evet, efendim," diyerek hayali bir saç telini çekiştirdi ve ayakkabılarını tekmeledi. Çoraplı ayaklarıyla pencereye doğru ilerledi ve perdeleri açtı.

Odalarım lüks olmayabilirdi ama güzel bir manzarası vardı. Ismoathe'ın karmaşık rıhtımlarının kenarındaki bir pansiyonun en üst katındaki pencere, hem her büyüklükteki ticaret gemileriyle dolu halka açık limanı hem de donanma rıhtımlarını etkileyici bir şekilde görüyordu. Alaca, lavanta rengi ışıktaki *Reliance*'ın uzun direkleri, Amirallik, kışlalar ve hem Benedict'in hem de benim kariyerimize başladığımız akademiye barındıran geniş kale tarafından gölgeleniyordu.

Benedict gözlerini kısarak manzaraya baktı, yanmaktan bahsetmeyi unutmuş gibiydi. Ceketimi çıkarıp köşedeki askıya astım - mektupların olduğu cep duvara bakıyordu - ve masama geri döndüm. Orada gönderene göre özenle düzenlenmiş başka mektuplar ve yazışmalar da vardı. Ev sahibesi ketumdu, ama Alice'in mektuplarını bu şekilde istiflediğini, onları kokladığını, kendimi nasıl bir aşk macerasına bulaştırdığımı düşündüğünü düşündüm...

Bir elimle boynumdaki gergin kasları ovuştururken diğer elimle eski bir gemi arkadaşından gelen mektubu aldım.

"Güzel mi?"

Benedict'i portmantoda görmek için döndüm. Pencereden çıktığını duymamıştım ama onun gücüne ve manipülasyonlarına alışmıştım ve bu beni şok etmedi.

Ancak Alice'in mektuplarını elinde görmek şaşırtmıştı. Ona doğru fırladım, neredeyse masa sandalyesine takılıp düşüyordum. "Bırak onları! Ben. Ben!"

"Aman Tanrım." Benedict dans ederek uzaklaştı, mektubu ulaşamayacağım bir yerde tutuyordu, kırık mühür elinde sallanıyordu. "O kim? Ne zaman tanıştınız?"

Tekrar soruyorum, güzel mi? Boş ver, senin zevkin her zaman biraz farklı olmuştur. Belki de sadece okumalıyım-"

Saldırdım. Parmaklarım kâğıdı yakaladı ve boğuşma sırasında mektup yırtıldı, diğerleri lanet olası tüyler gibi yere döküldü.

Benedict hemen bir tane daha kaptı ve odanın öbür ucuna fırladı, yatağın üzerine sıçradı ve köşeye yığıldı. Yere düşen mektupları toplamakla onu takip etmek arasında kaldığımda sinirli bir hırıltı çıkardım.

Koridora açılan açık kapının önünden bir hizmetçi geçti ve kaçmadan önce gözlerini dikerek bize baktı.

Dalgın bir özürle kapıyı tekmeleyerek kapattım ve kardeşime doğru ilerledim.

"*Samuel*," diye okumaya başladı Benedict, kadın ses tonunu taklit etmek için sesini yükselterek. "*Sana onlarca kez yazmayı düşündüm, ama yine de duygularımı kelimelere dökmekte zorlanıyorum. Sadece iki kez karşılaşmış olmamıza rağmen, nezaketiniz, saygılılığınız ve nazik sözleriniz içimde inkâr edemeyeceğim bir sevgi uyandırdı. Lanet olsun, kadınları etkilemeyi başarıyorsunuz. Bunu nasıl yapıyorsunuz?*"

"Onları dinliyorum," diye tersledim ve mektubu tekrar elimden almaya çalıştım.

Benedict homurdandı ve yüzünü duvara dönerek ben uğraştıkça bana sırtını gösterdi. "*Durumumun hassasiyeti göz önüne alındığında, bu sözleri okuduktan sonra benim ve erdemlerim hakkındaki iyi düşüncelerinizin haklı olarak sarsılacağından korkuyorum. Ama-*"

Benedict'i bacaklarından yakaladım ve sarsıldım. Bir ciyaklama ve gümbürtüyle yatağa çarptı ama yine de göğsüme tekme atmayı başardı. Sarsılmış ve yere yığılmış bir halde göğsümü sıktım ve bir sandalyeye uzandım. Benedict çoktan ayağa kalkmış, sandalyeyi düzgünce ulaşamayacağı bir yere çekmiş ve geri çekilirken okumaya devam etmişti.

"*Kocam...*" Kocam mı?" Benedict'in sesi soluklaştı ve gözleri mektubun en altına kayd, tam da ben mektubu onun elinden koparıp alırken. "Alice I. Irving?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye tersledim. Mektubu katlamaya çalıştım, sonra bunun saçmalığını fark ettim ve onun yerine buruşturdum. "Ona karşı nazıktım. Hepsi bu kadar. Aşık oldu."

"Sana mı?" Benedict sevinçle mahcubiyet arasında sıkışmış bir halde bana baktı. "Samuel, Charles Irving bizim kaptanımızdı. *Reliance*'a atanmanı o sağladı."

"İşte bu yüzden," diye homurdandım, "bunlar başladığından beri tek bir mesaja bile geri dönmedim ya da onun yakınına bile gitmedim." Mektubu havaya kaldırdım, daha da ezdim ve sinsi bir pişmanlık duygusunu engelledim. Yoksa acıma mıydı? Alice söz konusu olduğunda ikisi birbirine karışıyordu.

"Ne kadar zamandır?" Benedict'in sesi aniden ayılmış gibiydi ama gözlerinin ardında hâlâ güvenmediğim bir ışık, uzun zaman önce ihtiyatlı olmayı öğrendiğim bir heves vardı.

"Bir yıl. İlkini ben açmıştım." Bir elimin tersini alnıma götürdüm, mektup hâlâ parmaklarımın arasında buruş buruştu. "Diğerleri... Ev sahibesine onları yakmasını söyledim ama evlenip taşınmam gerektiğini kafasına koymuş. Bu yüzden onları teslim etmeye devam ediyor."

"O zaman kendin yak," dedi Benedict.

Tereddüt ettim.

Benedict'in gözleri aydınlandı. "Onu reddedip reddetmemeye karar vermedin."

Suçlamasının gerçekliği yanaklarımın yanmasına neden oldu. Hışımla odanın öbür ucundaki şömineye doğru ilerledim ve uzun bir aynanın önünden geçtim. Kızarmış yüzüm -yüzümüz- bana geri döndü.

Hiç tereddüt etmeden buruşmuş mektubu alevlerin içine fırlattım ve eğilip artık eğrilmiş halıların üzerinde unutulmuş olan bir diğerini aldım. İkisi de kararmaya ve gevrekleşmeye başladı, alevin ince çizgileri pahalı kâğıtta hızla yükseliyordu. Beyaz balmumu eriyerek kömürlerin içine damladı.

Benedict'e döndüğümde onun yere düşmüş bir başka mektubu alıp açtığını gördüm.

"Ver şunu bana."

"Sam." Benedict yana kaykılmış, kâğıdı parmaklıyordu. "Bayan Irving'le hiç tanışmadım ama anlatılanlara göre çok güzelmiş. Çok güzel. Ve bu mektuplara göre, çok istekli. Sen-"

"Ver onu bana." Peşinden gittim. "Ya sadece-"

"Ver onu bana!"

"Sakin ol, sakın ol." Benedict sonunda mektubu verdi.

Yakmak için ateşe döndüm, giderken diğerlerini de topladım ve kapıyı açana kadar Ben'e bir daha bakmadım.

"Pekâlâ kardeşim," dedi çıkarken çerçeveyi tokatlayarak. "Akıllıca seçimler yap ve amcanı gururlandır. Aziz biliyor ki yapmayacağım."

YİRMİ

Mereish Magics

SAMUEL

Grant ve ben doğu yolu boyunca hızla ilerledik. Yol yüksek ve rüzgârlıydı ve sadece birkaç kızak izi taze karı bozuyordu. Batıda, parlak kar örtüsünün sona erdiği ve karanın alçaldığı kıyı şeridini kasvet içinde seçebiliyordum. Kıyıdaki dalgaların ve kayalıklardaki rüzgârın bitmek bilmeyen uğultusu çoktan bilincimden silinmişti, yanaklarım soğuktan yanıyordu ve ellerim dizginlerde kaskatı kesilmişti.

Öne doğru eğilerek parmaklarımı atın yelesinin altından geçirdim ve hayvanın sıcaklığını içime çekmeye çalıştım. Bineklerimizi kısa bir süre önce dörtnala koşturmuştuk ve kısrakların yanları hâlâ soğuktan buğulanıyordu. Kulaklarını oynattı ama yoluna devam etti. Dokunuşumu şefkatli bir kaşımaya çevirdim.

"Bir adın var mı?" Ona mırıldandım. "Sana ne diyeyim?"

Kısrak yoluna devam etti ve ben arkama yaslandım, omuzlarıma bir huzursuzluk çöktü.

"Grant," diye seslendim, dizginleri çekerek.

Grant bir deri gıcirtısı ve ağır giysilerin hışırtısıyla eyerinde döndü. Durduğumu görünce gri benekli atını hemen durdurdu. Kariyerimin başlarında değer vermeyi öğrendiğim keskin bir dikkatle beni izledi. Başka ne olursa olsun, Grant zor bir durumda işe yarıyordu.

Eyerde dimdik oturdum ve farkındalığımı yol ile Karanlık Su arasında paylaştırdım. Atlarımızın altındaki kar kısa süreliğine suya dönüştü,

gümüşi siyah ve alıştırma ve Diğer ışıklar uyuyan Mereish kırsalında kıvılcımlandı.

Grant grimsi bir bulanıklığa bürünerek onu büyücü olmayan bir *ghiseau* olarak ışaretledi. Daha uzakta, güney tepelerini gizleyen bir ormanda, sarı kıvılcımlardan oluşan bir küme avlanmakta olan implingleri ışaret ediyordu. Bunları dikkatle not ettim ve bakışlarımı sahile çevirdim, Olsa veya Illya'yı, *Hart*'ın soluk mavisini, Ben'in pas kırmızısını ve Mary'nin gri kenarlı deniz mavisini tanımlayacak ışıkları aradım.

Bir ışık kümesi denizin üzerinde hareket etti, birbirlerini bulanıklaştıracak kadar uzaktaydılar ama başka bir gri pus sezebileceğim kadar yakındılar. Olsa ve Illya *Hart*'ın güvertesindeydiler ama hâlâ batıdaydılar ve denizin beklenenden daha açığındaydılar. Ayrıca yalnız da değillerdi. Etraflarındaki denizde başka hortumlu gemiler de vardı. Bu gemilerin ne tür gemiler olduğunu bilmeme imkân yoktu ama *Hart*'ı rotasından çıkarmışlarsa müttefik olmaları pek mümkün değildi. Yakalanmış mıydı? Yakalanmak üzere miydi?

Bakışlarımı sahilde gezdirdim ve gri kenarlı bir deniz mavisini ışaretledim. Mary, onun ışığını başka hiç kimsenin bilmediği kadar iyi biliyordu. Tane, Benedict'in kızıl yanığını düşman Sooth'lardan saklamaya çalıştığı için gri bu gece daha güçlüydü.

"*Hart* gecikti," dedim Grant'a, sesimdeki karamsarlığı gizleme zahmetine girmeden. Kırmızı ve turkuaz ışıklara doğru ışaret ettim. "Mary ve Benedict o yönde yalnız ve yakındalar."

Grant kılıcını gevşetti, soğuğun sertleştirmediğinden emin olmak için çekip evine geri götürdü. Sonra kalçaları eyerde rahatlamış ve dizginleri eyerin boynuzuna dolanmış bir halde tabancasını doldurmaya koyuldu.

Ben de kendi tüfeğimi doldurdum. Sonra kırsağımı koşmaya ittim ve Mary'nin ışığına doğru yola koyulduk.

Kısa süre sonra karanlığın içinden bir çiftlik evi çıktı. Alçak ve taştan yapılmıştı, her köşesi yuvarlatılmış, her saçağı ve tepesi karmaşık ahşap düğümlerle süslenmişti. Açıık tarafı içeride, deniz rüzgârından uzakta, belirgin bir U şeklinde uzanıyordu. U'nun bir tarafında ahır, diğer tarafında mutfak ve ortasında da yaşam alanları yer alıyordu.

İri yarı, tüylü bir köpek bizi kapıda karşıladı ve atlarımızı avluya sokarken koklaması için ona elimi uzattım.

"Ürkütücü," diye yorum yaptı Grant. Sakin atının yanında durdu, bir elinde tabanca, diğerinde kılıç vardı. Ahırın sürgülü kapısına ve kapalı tencerelerin soğukta yuvalandığı ve küçük bir tentenin bulunduğu mutfak sahanlığına baktı.

baca ayağına karşı inşa edilmişti. İzinsiz girişimizden hâlâ rahatsız olmayan köpek tenteye doğru çekildi ve bir çul yığınının üzerine uzandı.

"Benedict burada," diye açıkladım evin ana kapısına bakarak. İki yandaki küçük pencerelerin ağır panjurları ilginç, parlak desenlerle boyanmıştı ama biri hareket ettikçe ışık titriyordu.

"Mary?" Duyulabilecek kadar yüksek sesle seslendim.

Cevap gelmedi ve panjur kapandı. Mary'yi Benedict'le yalnız bırakma konusundaki tüm korkularım her zamankinden daha güçlü bir şekilde yeniden su yüzüne çıktı.

Tüfeğimi gevşekçe omzuma dayadım ve atları bırakarak kapıya yaklaştım.

Ben kapı koluna uzanmadan kapı açıldı ve karşımda Mary duruyordu. Üzerinde iç etekliği, erkek gömleği ve şal yerine battaniye vardı ve saçları darmadağınikti.

Nefesim rahatlamış ve buğulu bir şekilde beni terk etti. Onu kollarıma aldığım da Mary ciyakladı, tüfek şakırdadı ve yüzüm onun serin, nemli saçlarına gömüldü.

"Ben ölmedim," diye beni temin etti, sesi omzum tarafından boğuklaştırılmıştı. "*Sen ölmedin!*"

Onu bırakmaya neredeyse hazır değildim, gerginliğimin bir kısmının gitmesine izin verdim.

Grant arkamdaki basamaklardan yüksek sesle, "Evet, bu soğukta gayet iyiyim," diye seslendi. "Atlara bakayım mı, yoksa hemen kaçacak mıyız?"

"Selam," diye seslendi Benedict'in sesi tek ve geniş ortak alanın daha içerisinden. Ocağın yanındaki büyük, yorgana boğulmuş sandalyeye oturmuş, kollarını yorgun bir şekilde dizlerine dayamıştı. Soluk mücevher tonlarında yıpranmış bir yorgana sarınmış, yanında örgü dolu bir sepetle hırpalanmış bir suçlu olarak ev gibi odada yersiz görünüyordu. "Ev uyuyor. Evet, herkes hayatta Sam. Bana öyle bakma, senin azarlamalarına ayıracak enerjim yok."

Mary'yi gördüğüm için rahatlamıştım ama Benedict'i görünce daha karmaşık duygulara kapıldım. Battaniyeye sarınmış olsa bile daha zayıf olduğunu görebiliyordum, sakalı tel tel ve dağınık, saçları dağınık ve gözleri perili, gölgeli. Yanakları rüzgârdan yanmıştı ve teninin geri kalanı doğal olmayan bir şekilde solgundu.

"Pekâlâ, ben atlara bakayım o zaman," diye mırıldandı Grant. "Hâlâ yaşayanlar arasında olmana sevindim, Mary."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye arkasından seslendi Mary.
"Charles! Charlie!" "O zaman benim dramatik kucaklamam nerede?" Grant
bağırarak karşılık verdi, sesi

Tamamen şakaydı. "Ve bana asla Charlie deme! Charlie adında bir köpeği
olan bir arkadaşım vardı ve onu bir at arabası ezdi."

Boğazımı dikkatle temizledim. "Teşekkür ederim, Bay Grant."

Grant'in yanıtı toynak sesleri arasında gizlendi ve ben de kapıyı
kapatabilmek için içeri doğru kaydım. Benedict'e gitme isteğim güçlüydü ama
Mary'ye bakmak için bir an daha bekledim. Ellerinden birini tuttum ve teninde
devam eden soğukluğu hissettim. O da parmaklarımı sıktı ve o kısacık saniye
boyunca birbirimizin içinde dinlendik, tüm çekinceler unutuldu.

Sonra boğazındaki morluğu ve saç çizgisindeki şişliği gördüm. Onu ne
kadar sıkı kucakladığımı hatırlayarak hızla geri çekildim.

"Ne oldu? Seni incittim mi?"

"Ben iyiyim," diye güvence verdi Mary, sesi sabitti. "Bir gardiyanla... bir
karşılaşma yaşadım."

"Üç kez kustu," diye araya girdi Benedict. "Sarsıntı geçiriyor."

Kalbim duracak gibi oldu. "Mary."

"Tane bana sahip," diye Mary ikimizi de rahatlatmıştı. "Kendimi çok daha iyi
hissediyorum."

"Sarsıntı geçiriyor," diye tekrarladı Benedict, bizi görmezden gelerek.

"Otur." Onu divana doğru ittim. Mary bana düz dudaklı, solgun bir bakış
attı ama oturdu. Telaşlanmamak için içimdeki dürtüyle savaşıyor yanına
çöktüm.

Ben bizi inceledi, bitkin gözleri yorgunluktan donuklaşmıştı. "Tekneniz
gelmedi."

"Denizde kovalandılar," diye karşılık verdim, divan ile kitaplarla dolu alçak
bir masa, sehpa duran bir pipo, bir kavanoz tütün ve çeşitli çocuk
oyuncakları arasındaki dar alana sığmak için bacaklarımı büktüm.
Sonuncusunu görünce Ben'e daha yakından baktım. "Aile zarar görmemiş
mi?"

Mary, belli ki yeterince uzun süre oturduğuna karar vererek ayağa kalktı ve
ocağın yanındaki, giysilerinin geri kalanının asılı olduğu rafa doğru ilerledi.
Altındaki çıplak taş su birikintisiyle doluydu ve giysiler sıırılsıklamdı. Tuzla
sulanmış yün kokusunu aldım ve ikisinin de denize girmiş olduğunu anladım.

"Mary, lütfen dinlen-" diye başladım.

Bana öyle bir baktı ki sözlerimi geri almamı sağladı, sabrının azaldığı
belliydi.

Benedict başını işlemeli bir mindere yasladı ve gözlerini kapattı. "Bu hödükler burada olduğumuzu bile anlamayacaklar."

"İyiler," diye onayladı Mary, çömelip damlayan su birikintisini bir bezle sildi, sonra da bir kovaya sıkıştırdı. Yavaş hareket ettiğini fark ettim ama kararlı görünüyordu. "Kontrol ettim."

Benedict ona kızgınlıkla baktı.

"Hapishaneden yüzerek mi geldin?" diye sordum.

"Evet. *Hart*'ın peşinden kim gitti?" Mary divana döndü ve bir bacağına kombinezonunun altına sokmuş, bir çocuk gibi umursamaz bir şekilde oturdu.

Gözlerimi açıkta kalan baldırından ve narin çıplak ayağından ayırdım. "Hiçbir fikrim yok, ama onlar ghisten gemileriydi."

Benedict, "Yılın bu zamanında dalgaların üzerindeki her gemi ghisten olur," dedi. "Ama savaş gemileri dışında hiçbir şeyin Uknara'ları durdurabileceğinden şüpheliyim. Yakalanmışlar gibi hareket etmeli ve Aeadine'e dönmek için başka bir yol bulmalıyız."

Mary'nin başı havaya kalktı. "Yapmayacağız!"

Alnımı ovuşturdum, yeni bir baş ağrısının başladığını hissediyordum. "Onları sarsabilir ya da konuşarak kurtulabilir ya da kaçabilirler. Başımızı eğip bir şeyler değişene kadar beklememiz gerekecek. Ben Diğer'de nöbet tutacağım."

"Burada kalarak kimseye yardım etmiş olmayız," dedi Mary. "Yola devam etmeliyiz."

Başımı salladım. "Dikkatlice."

Benedict'in yüz ifadesi öfkeye doğru döndü. "Ya yakalanırlarsa? Ne yapmamız gerekiyor? *Onları* kurtaracak mıyız?"

Söylenmemiş gerçekler ve olasılıklarla dolu, çoğu da acımasız olan koyu bir sessizlik çöktü. Benedict'in yüz ifadesi öfkeli bir tiksinti, Mary'ninki ise korkmamak için çabalarken sık sık takındığı gergin ve mesafeli bakıştı. Ben ise arkama yaslanıp duvara bakarken kalbimde herhangi bir umut bulmaya çalıştım ama başaramadım.

Kapı açıldı ve Grant içeri girdi, onu tüylü köpek takip etti. Yaratık ağır bir iç çekişle kucağına uzanırken irkilmiş bir ses çıkaran Mary'ye doğru geldi. Mary ufak tefek bir kadın değildi ama köpek onu sarıp sarmaladı.

Bacağımda nemli bir köpeğin arka ayaklarını buldum ve kuyruğu göğsüme çarptı. Omurgasını kaşıdıkça güm güm sesleri daha da arttı.

"Islak," diye uyardı Grant.

"Bunu görebiliyorum... *hissedebiliyorum*." İçimi çektim ama Mary köpeğin kulaklarını karıştırıp başını öpmek için eğildiğinde gülümsememi bastıramadım.

"Zerre kadar umurumda değil," dedi.

"Mere'den çıkmak için başka bir yol bulmalıyız," diye zorladı Ben.

"Olsa'yı şu koyda beklemeyi planlamıştık. Bence önce oraya gidelim ve daha korkunç seçenekleri daha sonra değerlendirelim," dedi Grant, botlarındaki karları ezip tekmeleyerek çıkardı ve buruşuk çoraplarıyla ocağın yanına çömeldi. "İçecek bir şey var mı?"

Mary masanın üzerindeki çaydanlığa başıyla işaret etti, elleri şu anda köpeği kaşımakla meşguldü.

"Hapishaneden ne kadar uzaktayız?" Mary Benedict'e baktı. "Fazla uzaklaşmış olamayız. Neredeyse onu taşımak zorunda kaldım."

Kardeşim hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Bunda çok kötüydün. Üzerime de kustun."

"Bir saatlik yol," diye ekledim. "Şafaktan birkaç saat önce yola çıkarsak, karanlık çökmeden koya ulaşabiliriz. Bay Grant'e katılıyorum.

-Olsa'nın randevuya yetişme ihtimaline karşı oraya önce biz gitmeliyiz. Sen seyahat edebilecek misin?" Soruyu Benedict'e yönelttim ama onu da dahil etmek için Mary'ye baktım.

Grant bir elinde çay, diğer eliyle de hemen yanımdaki divanın minderini doldurmak için eğilmiş, "Birkaç saat uyuduktan sonra gayet iyi olacağım," diye cevap verdi. "Bu iş görür."

"Uyumaya gücümüz yeter mi?" Mary Ben'e baktı. "Çiftçilerin kontrolünü elinde tutabilir misin?"

Benedict, "Uyurken kontrolümü sürdürebilirim," diye cevap verdi. "İçgüdü yeterli."

"Bu rahatsız edici," diye yorumladı Grant. "Ya rüya görürsen? İçgüdülerin... değişmez mi?"

Benedict gözlerini kapattı. "Ben rüya görmem."

"Hiç mi?" Mary açıklığa kavuşturdu.

"Asla," diye onayladı Ben. "Şimdi üçünüz de çenenizi kapama nezaketini gösterirseniz,

Sanki haftalardır hapisteymişim, sonra da huysuz bir cadı tarafından Kış Denizi'nde sürüklenip bir saat boyunca karda sürüklenmişim gibi hissediyorum."

"Seni orada bırakabilirdim," diye belirtti Mary.

"Bunu asla yapamazsın."

"Beni zorlayacağın için mi?"

"Hayır." Benedict göğsünü gere gere bir kahkaha attı ve gözlerini kırptırarak bana baktı. "Çünkü Sam'e çok benziyorum."

* * *

"Samuel?"

Gözlerimi açtığımda Mary'nin gevşek parmaklarımdan bitmemiş bir çayı gevşettiğini gördüm.

Diğerleri uyuyordu; Ben sandalyesinde, Grant ise divanın diğer tarafında, bacaklarını kolçağın üzerine sarkıtmış ve başını benim bacağımın yanındaki yastığa koymuştu. Ben de yığılıp kalmıştım ve boynum ağrıyordu.

Mary fincanımı masanın üzerine koydu. "Sana bir şey göstermem gerekiyor."

Bedenim hareket etmek istemiyordu ama merakım galip geldi; özellikle de Mary elini bana doğru uzattığında, parmakları tutulmayı bekliyordu. Diğer kolunun altında ağır bir çanta vardı.

Elimi onunkinin içine soktum ve beni bir koridordan geçirerek sıcak bir mutfığa götürmesine izin verdim. Ateş yakılmıştı, ekmekler kapalı kaplarda kabarıyordu ve hava odun dumanı, otlar, kömür ve maya kokuyordu.

El çantasını ağır bir gümbürtüyle çalışma masasının üzerine bırakana kadar bir daha konuşmadık. "Bunu hapisneden çaldım."

Boğazımı temizledim. Mary'nin hırsızlık gibi bir alışkanlığı vardı ama Ben'i serbest bırakmak gibi daha büyük bir suçu ve benim son zamanlarda yaptıklarımı düşünürsek, dayanacak bir ayağım bile yoktu.

Çantayı açtı. İçinde renkli boylarla bezenmiş bir kurşun yığını ve sağlam zincirler üzerinde Mereish tılsımları vardı.

İçimi tanıdık bir bilgi kapladı ve Karanlık Su'ya attığım bir fırça, bu eşyaların her birinin orada bir imzası olduğunu söyledi - yumuşak, çamurlu bir parıltı. Bazılarının kenarları Magni kırmızısı, bazıları Stormsinger deniz mavisi, bazıları da Sooth'un orman yeşiliydi. Kurşun toplar da aynıydı, parıltıları boya noktalarının rengiyle eşleşiyordu, ancak temel parıltıları rahatsız edici bir turuncuydu, genellikle dittama, huden ve benzeri Diğerdoğan yaratıklarının üzerinde asılı duran gölgeye yakındı. Kırmızılar, yeşiller ve turuncularla sarmalanmış bu turuncu, hastalıklı görünüyordu.

Yeşil ışıltılı bir tılsıma uzandım ve yavaşça kaldırdım. Duyu organlarım ürperdi; sanki kulaklarımın üzerine bir yastık çekilmiş gibi hissettim,

hışırtılı ve boğuk. Karanlık Su, çeşitli eşyaların parıltılarıyla birlikte kayboldu.

"Bu benim madeni param gibi davranıyor," diye düşündüm ve onu tekrar tezgâhın üzerine koydum. Öteki duygum hemen geri geldi. "Bunlara Karanlık Su'da mı baktın?"

Mary başını salladı. "Hayır, ama Tane ve ben bunlarda bir tuhafılık sezdik."

"Yani onları çaldın."

Omuz silkti. "Yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi."

Sooth tılsımına uzun bir süre daha baktıktan sonra tekrar elime aldım. "Mary, ben bunu tutarken lütfen Öteki'nin içine girebilir misin? Bana ne gördüğünü söyler misin?"

Gözle görülür bir şekilde tereddüt etti ama bir an düşündükten sonra vazgeçti. "Pekâlâ."

Elimi yeni tılsımın etrafına kapattım. Etrafımdaki dünya kaskatı kesildi ve bir göz kırpmaya ile diğeri arasında Mary kayboldu.

Kendi nefeslerimi saydım, onun yokluğunu zamanladım. Bir. İki. İki. Üç. Dört.

Mary yeniden ortaya çıktı, biraz midesi bulanmış görünüyordu. Derin bir nefes aldı ve tezgâha dayandı.

"Hiçbir şey göremedim," dedi kendine geldikten sonra.

Kaşlarımı birleştirdim. "Ama sen Karanlık Su'daydın. Orada hiçbir şey görmedin mi? Işık yok muydu?"

Başını iki yana salladı. "Senden başka her şeyi gördüm."

Elimdeki madeni paraya baktım, zihnim dönüyordu. Sonra aniden parayı ona uzattım. "Lütfen bunu tutar mısınız?"

Mary tılsımı yavaşça kabul etti. Karanlık Suyun içine kaydım - nefes almak kadar kolaydı, artık tılsım tenimden uzaktaydı.

Mary'nin her zamanki parıltısı, onun ve Tane'nin Karanlık Su'daki sonsuz yansıması hiçbir yerde görünmüyordu.

İnsan dünyasına geri döndüm. "Mary, bu bir Sooth'un yeteneklerini *her iki yönde de* bastırır."

Dudakları şokla aralandı. "Bu, Öteki'nin içinde saklanabileceğimiz anlamına geliyor. Hepimiz. Orada olmalı..." Topladıklarını gözden geçirdi ve masadakinin aynısı olan başka bir tılsımla karşılaştı. Yüzü düştü. "Elimizde sadece iki tane var."

Başımı salladım, aynı anda hem ilgimi çekmiş hem de tedirgin olmuşum. Eğer Mereishler bu kadar gelişmiş bir büyücülüğe sahipse, bu savaş için ne anlama geliyordu? Ne kadar zamandır

Sahip olmak mı?

"Sen ve Ben bunları takmalısınız," dedim pratik bir şekilde. "Hapishaneden herhangi bir Sooth'un Grant'e ya da bana dokunmuş olma ihtimali yok. Ayrıca, onu takarsam yeteneklerimi kullanamam ve zamanında bir uyarıyı kaçırabiliriz."

Yavaşça başını salladı. Tılsımların geri kalanını inceledi, düşünceleri açıkça sessiz bir savaştaydı. "Ayrıca... Eğer bu yeni tılsımlar senin madalyon gibi çalışıyorsa, seni daha da kötüleştirebilirler."

"Olabilir," diye itiraf ettim."

"Ben ve ben onları alıyoruz o zaman. Peki ya bunlar?" Mary başka bir tılsıma uzandı, bu tılsımın üzerinde gözleri kapalı bir kadın yüzü vardı. Parmaklarını tılsımın etrafına tamamen doladığı anda durdu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. İçgüdüsel olarak Karanlık Su'ya baktım. Onu hâlâ görebiliyordum ve sikke deniz mavisiydi, Mary'nin kendi ışıltısıyla eşleşiyordu.

Mary boğuldu ve parayı düşürdü. "Şarkı söyleyemedim," diye fısıldadı, gözlerine korku çökmüştü. "Ama bu ne işe yarayacak? Muhafızlar bunu neden taksın ki?"

Elimi uzattım ve o da Fırtınakıran tılsımını bıraktı. "Şimdi şarkı söylemeye çalış. Rüzgârlarını bana karşı yönlendir."

Mary çenesini indirdi ve yavaş bir nefes verdi. Sonra sözsüz birkaç nota söyledi.

Odadaki hava hareket etti, eteklerini hışırdattı ve bacadan yukarı doğru vınladı. Ama bana dokunmadı. Korunmuştum, sakın bir girdabın içinde tek başımaydım. "Mereishlerin kendilerini büyücülerden korumak için tılsımları var," diye nefes aldı Mary. "Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl bilemeyiz?"

Halklarımız yüzyıllardır savaş halinde. Eğer böyle bir bilgiye sahip olsalardı, kesinlikle

bilirdik."

Boğazımı ovuşturdum, başımda yeniden canlanan ağrıyı hafifleteceği boşuna umuduyla çenemi gerdim. "Bu yeni bir keşif olmalı. Ya da çok ama çok iyi saklamışlar."

"Ess Noti'nin uğruna cinayet işleyeceği bir başka sır daha mı?" Mary mırıldandı, gözleri çantanın içindekileri tarıyordu. Üzerinde mavi bir boya lekesi olan kurşun toplardan birine uzandı. Parmaklarını topun etrafında birleştirdi ve dudaklarını açtı.

Sesi çıktı ama odadaki hava kıpırdamadı ve o şarkı söylediğinde genellikle hissettiğim rahatlatıcı yıkama gelmedi.

Mary'nin gözleri benimkilerle buluştuğunda, bakışlarındaki dehşete benimkiler de eşlik etti.

"Mesele sadece paralar değil," diye fısıldadı. "Eğer saldırı altındayken bunlardan biriyle vurulursam... gücümü kaybederim."

"Çıkarılıncaya kadar," diye teoride bulundum.

Birlikte masaya baktık. Ama ben artık içindekileri pek görmüyordum. Olasılıkları ve gelecekleri, Kış Denizi'ndeki güç dengesinde bir değişim gördüm. Eğer Mereishler büyücülerimizi etkisiz hale getirebilirse, kendi büyücülerini Öteki'nin içinde saklayabilirlerse... bu düşünülemez kadar büyük bir avantajdı.

"Birine söylemeliyiz," diye mırıldandı Mary, korku dolu gözlerini tekrar benimkilere kaldırarak. "*Hart*'a geri dönmeliyiz."

YİRMİ BİR

Eşkıya ve Tazılar

MARY

Ekmek kokusu ve sıcak bir sırtın sırtıma yaslanmasıyla uyandım. Başımın altında Mereish desenleriyle işlenmiş bir minder, kalın, eski bir halı ve pürüzsüz taş zemin üzerinde yanan ateşe doğru uzandım. Panjurların ve pencerelerin bulanık camlarının ötesinde karanlıktan başka bir şey görmüyordum. Henüz şafak sökmemişti.

Arkamda yatan tüylü köpeği bulmayı umarak başımı çevirdim. Onun yerine Sam'i buldum, yüzü başka tarafa dönüktü ve başka bir yastığa gömülmüştü. Kat kat giysiler ve battaniyelerle ayrılmış olsak bile, onun yakınlığı düşüncelerimin dağılmasına neden oldu. İçgüdülerim bana dönmemi, kolumu göğsüne dolamamı ve yüzümü sırtına gömmemi söylüyordu. Beni bundan çok daha fazlasını yapmaya itti.

Ama midemde hastalıklı bir his vardı. Uykunun sisi ve Samuel'in yakınlığının tesellisi kaybolurken, durumumuzu tüm umutsuz karmaşıklığıyla hatırladım.

Biz, avlanmıştık. Mereishler şaşırtıcı yeni sihirlere sahipler. *Hart* ve düşmanımızın kalbinde kapana kısıldık.

Tane, bundan nasıl kurtulacağız?

Cevabı sözsüz bir teselli dürtüsüydü ama basmakalıp laflar etmedi.

Bir kapı açılıp havayı bir cızırtı doldurduğunda sertçe doğruldum. Bir kadın telaşa içeri girdi, gözleri donuktu ve ellerinde bir tomar dökme demir tava tutuyordu.

kumaş. Bir kandilin yanmakta olduğu yemek masasının üzerine koydu. Bize bir bakış bile atmadan gitti.

Benedict'e baktım. Hâlâ sandalyesinde oturuyordu, gözleri açıktı ve gömleğinin düğmelerini açınca yeni bir Sooth tılsımı morarmış teninde asılı duruyordu. İkizi, giysilerimin altında saklı olan kendi göğsümde sıcağı.

Magni'nin duygusuz, yorgun bakışları bana kaydı. "Bizi hatırlamayacak," diye söz verdi, sesi durgun evin içinde gür çıkıyordu. "Rüya gördüğünü sanıyor. Uyumaya devam edin; kahvaltı hazır olduğunda hepinizi uyandıracam."

Benedict'in etkisinin gücünü daha önce de biliyordum ama bu şekilde kullanıldığını görmek yeni bir tür tedirginlikti.

Çantayı karıştırıp bir Magni tılsımı çıkarma dürtüsü beni ele geçirdi. Henüz test etmemiştik ama Ben'in etkisine karşı koruma sağlamaları doğal görünüyordu.

Bu korumayı istiyordum. Ama eşyalar ve büyüler hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar, Sam ve ben sadece kesinlikle ihtiyacımız olanları kullanmanın en iyisi olduğunda anlaşıştık.

"O kadını... kontrol mü ediyorsun? Bir kukla gibi mi?" Tısladım.

"Onu kontrol etmiyorum. Uyuyan zihin dürtülere karşı çok daha hassastır; işimin yarısını benim yerime yapar. Onu yatağa dönmeden önce bir yemek pişirmesi, geç saatlere kadar uyuması ve yaptıklarını hatırlamadan uyanması konusunda ikna ettim."

"Benedict-"

"Mary?" Samuel ayağa kalktı, saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak ani bir endişeyle gözlerini kırptırdı. Bakışları önce benden Ben'e, sonra da masaya kaydı. Demir tava yalnız değildi; iki somun taze ekmek, dumanı tüten bir cezve kahve ve içindikileri göremediğim çeşitli tabaklar vardı.

Sam'in Ben'i azarlayacağını sanmıştım ama azarlamadı. Sadece gözlerindeki uykuyu sildi ve yüzünü buruşturup sırtını ovuşturarak doğruldu.

Birkaç dakika sonra, şafak sökmeden hemen önceki karlı, mor kasvet içinde dışarıdaki tuvalete doğru yürüdüm. Hapishaneden getirdiğim, şimdi kuru ve kısmen temiz olan ama etek uçları tuzla lekelenmiş giysilerimi giydim. Sonra yemek yedik, ürkütücü, dikkati dağılmış Mereish kadınının yatak odalarına doğru geri dönüşünü izledik, ifadesi hala boştu, yanakları sobanın üzerinde çalışmaktan kızarmıştı.

Yan yana yemek yerken Sam'e "Konuşacaklar," diye mırıldandım. "Yiyecekler gidecek ve bazı şeyler yanlış olacak. Ben'in kıyafet alması gerekiyor. Arayabilirim

İzlerimizi örtmek için bir kar fırtınası ama..."

Sam, "Ters yönde derin bir iz bıraktık," diye beni rahatlattı. "Umarım kimse bu kadar uzaktaki yolunu şaşırması bir çiftçi karısını fazla önemsemez ve Tane de Ben'i Öteki'nin içine saklamakla iyi yaptı."

"Bizi takip edip edememeleri pek bir şeyi değiştirmez," diye araya girdi Benedict ve elindeki kahve bardağını boşalttı. Hâlâ dağınık görünüyordu ama gözleri her zamanki gibi keskin bakıyordu. "Çiftçiler burada kaldığımızı hatırlamayacaklar ve buradan gitmemiz gerekiyor."

Haklıydı -başka seçeneğimiz yoktu- ama Charles ve Samuel atlarımızı avludan çıkarırken hâlâ tüylerim diken dikendi. Sıcak tentesinin altındaki köpek bizi kederle izledi ve kapı şangırdayarak kapandığında aldırış etmedi.

Samuel atını yanıma getirdi ve ben ata binerken üzeniği yerinde tuttu. Sam arkamdan tırmanırken ağrıyan kaslarıma aldırmadan ceketimi düzelttim. Kolları belime dolandı, dizginleri aldı ve ben göğsünün ve kalçalarının baskısına geri sokulma dürtüsüne direndim.

"Rahat mısın?" diye sordu kulağıma. "Fena sayılmaz," diye cevap verdim.

Diğer adam arkasına tırmanıp eyerin arkasındaki kalın battaniyeye otururken Charles Benedict'i "Elleme," diye uyardı.

Benedict cevap olarak sert bir elini Charles'ın kemerinin arkasından geçirdi ve onu bir santim geriye çekti. Charles irkilerek destek almak için Sam'e baktı.

"Korkma," dedi Benedict Charles'a, boşdaki eliyle pelerinini düzeltirken. "Erkeklerden anlıyor olsaydım, bunu zaten bilirdin."

"Bu bir iltifat mı?" Charles, Sam'le birlikte atları harekete geçirip yola koyulurken sordu. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve Ben'e sinsice baktı. "Öyle!"

Benedict beni şaşırtarak güldü. İçten bir sest, rahatlamayla karıştı ve ona baktığımda yüzünü rüzgâra dönmüştü. "Eğer bu seni teselli edecekse."

Çiftlikten ayrılırken şarkı söylemeye başladım. Rüzgârlar merakla bana doğru geliyor, her yönden akıyor ve ellerinde tuttuklarını fısıldıyordu -kar, deniz tuzu, buz, sıcaklık. Güneybatıdan kar getirmeye başladım ve çiftlik evi gözden kaybolduğunda fırtına geldi. Bir sağanak bizi hırpaladı, ta ki nefes nefese kalmış ve soğuktan gözleri parlayan ben onu dinlenmeye ikna edene kadar.

Pullar sürmeyi bıraktı ve bunun yerine kalın bir şekilde düştü, arkamızdaki yolu kapladı ve izlerimizi doldurdu.

Şarkım solduğunda Samuel göğsünden sıcak, yumuşak bir ses çıkardı ve ben de ona baktım.

"Şarkı söylediğinde beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun," diye mırıldandı, gözleri önümüzde uzanan yola ve yumuşak, kalın kara dalmıştı. "Ben buradayım, tamamen. Seninleyim."

Dizginleri tutan, ön kolu kalçama yaslanmış elini belli belirsiz kavradım. O anda bir gerilim vardı, daha fazla şey söyleneceği beklentisi. Bekledim, konuşmasını istiyordum.

"Özür dilerim," dedi, alçak sesle ve sadece benim için. "Senden uzak durduğum için."

Güvende olduğumuzda... konuşabilir miyiz?" "Elbette."

Boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "Karın temizlenmesine izin vermeliyiz"

çeyrek saat içinde. Gizlenmiş olabiliriz ama aynı zamanda göremiyor ya da duyamıyoruz ve bu beni tedirgin ediyor."

Kısa süre sonra tekrar şarkı söylemeye başladım ve kar bizi takip etmeyi bıraktı. Fırtınayı arkamızda bıraktık, açık tarım arazilerine ve şafağın büyüyen ışığına doğru solmakta olan sağanaklar tarafından kovalandık. Güneş doğu ufkunu ısıtıyor, morarmış alacakaranlığı geri itiyor ve buğulu nefeslerimizde dağılıyordu - sadece karlı sabahların olabileceği şekilde güzel, canlı ve temiz. Ama Samuel'in belimdeki kolunda artan bir gerginlik hissettim.

İlk başta buna benim sebep olduğumdan korktum. Ama gözlerine bakmak için döndüğümde, bakışları denize doğruydı.

"Hâlâ buluşma yerinde değiller mi?" Tahmin ettim. Güneydeki orman daha belirgin bir hal aldı ve ileride, karlı tepelerin arasına yerleşmiş çiftlik evlerini işaret eden duman ve ışık pırıltılarını gördüm. "Olsa gelmiyor."

"Gelmiyor," diye onayladı Samuel. "*Hart* doğuya doğru ilerliyor, ama diğer gemilerle birlikte konvoy halinde. Ben... onun şu anda yakalandığından hiç şüphem yok."

"Doğu nedir?" Charles sordu. "Nereye gidiyorlar?"

"Ostchen," dedi Ben. "Donanma limanı. Ele geçirilen herhangi bir geminin götürüleceği doğal yer orası olacaktır."

Samuel'in kolu belimden çekildi ve silahlarını ayarladığını fark ettim; kınındaki palasını donmuş çeliği törpüleyerek gevşetiyordu.

Tabancalarımıza çabucak ulaşabilmek için heybelerin tokalarını açtım. "Biri mi geliyor?"

Bir köpek havlamaya başladı. Uzaktan, yolun gerisinden geliyordu; çiftlik evindeki tüylü köpek olamayacak kadar yakındı. Ayrıca yalnız da değildi. Bir uluma ona katıldı, sonra bir başkası.

"Siktir," diye hırladı Benedict. Charles atını yavaşlatmıştı ve konuşmak için yanlarına geldik. "Bu köpekler bizi nasıl takip ediyor olabilir? Beni öldürecek kadar uzun süre sudaydım."

"Ne olursa olsun. *Her zaman* köpeklerin peşinizde olduğunu varsayın," dedi Charles ciddi bir inançla. "Eğer Olsa gelmiyorsa, ormana gitmemiz gerek."

"Şimdi," diye ekledi Benedict dizginlere uzanarak.

Charles onu dirsekleyerek geri çekti ve dizginleri kendisi toplayarak atı yoldan uzaklaştırdı. Samuel tek kelime etmeden onu takip etti.

Geldiğimiz yoldan geriye baktım. Güneş doğu ufkunun üzerinden kayarak gölgelerimizi izlerimizin benekli çizgisi üzerine düşürüyordu. Düşüncelerim yavaşladı, korkuyla pıhtılaştı ve birkaç nefes için onu dizginledim.

Tazıların karda yırtındığını, bizi ağaçlara doğru taciz ettiğini hayal ettim. Arkalarından gelecek atlıları hayal ettim, tüfekler kıvılcım saçıyor ve patlıyordu. Samuel'in sırtında bir kurşun hayal ettim. Eller, beni hapishaneye, diğer Fırtınakıranlar'ın olduğu hücreye sürüklüyordu, ağzım bağlı ve çaresiz. Beni bir Mereish savaş gemisinin direğine bağlayan zincirler.

Şarkı söylemeye başladım. Kar, kısa bir süre önce söylediğim şarkıyı hatırlayarak hızla geri döndü. Kalın, yağlı pullardan oluşan bir telaş yanaklarımda eridi ve bizi sessizce çamların içine sürükledi.

Ağaçlar etrafımızı sardığında melodimi değiştirdim. Karın önümüzden kabarcıklı, neredeyse yatay bir açıyla geçerek kokularımızı alıp götürmesini sağladım. Ancak eğitimli rüzgârlarım bizi atların toynaklarının altındaki kar çitirtıları ve çitirtılarla dolu bir sükûnet balonunun içinde tuttu.

"Oruse adında bir manastır var, buradan iki günlük mesafede. Bir, şimdi," dedi Samuel, sesini duyulacak kadar yükselterek. "Herkesi barındırmakla yükümlüler, yabancıları ve suçluları bile."

"Onlara ihanet etmemekle de yükümlüler mi?" Benedict sordu, gözleri savunmasız bir an için büyülenmişti.

"Ben de kendi payıma düşen manastırlarda saklandım," diye araya girdi Charles. "Aeadine'de. Ama ihanete eğilimli değillerdi. Keşişlerin yarısı lekeli geçmişlerinden saklanıyordu."

"Doğruca Ostchen'e gitmeyi tercih ederim," dedim ve bunun ne kadar doğru olduğuna kendim de şaşırdım. Mereish topraklarında bir dakika daha kalma ihtimali beni üşütüyordu ve aidiyetsizliğin ağırlığı bunaltıcıydı. "*Hart'ı* bulabilir ve denize açılabiliriz."

"Çünkü geminizi geri almak tamamen kolay olacak," dedi Benedict sahte bir cana yakınlıkla.

Uzakta köpekler havlıyordu, karda boğuk ve bozuk bir sesle. Bir an için hepimiz sessiz kaldık, ağaçların arasında yankılanan ve kaybolan sesleri dinledik.

Charles onu hiç görmediğim kadar ciddiydi. Bakışlarını aramızda gezdirdi. "Bana güvenirseniz onları kaybedebilirim."

"Başka seçeneğimiz yok," diye belirtti Ben.

Başımı salladım ve Sam'in de aynı şeyi yaptığını gördümünden çok hissettim.

"O zaman beni takip et ve dediğimi yap." Charles bineğini harekete geçirdi ve biz de peşinden yola koyulduk.

YİRMİ İKİ

Karın Üzerindeki Kan

SAMUEL

Toynaklar dalgalandı. Köpekler havladı. Mary ve ben eyerde birbirimize sokulmuş, buz tutmuş çamur ve tozlanmış kardan oluşan bir patikada Grant'ı takip ediyorduk. Kalbimin her atışında Grant'e bağırma, onu sorgulama ve atlarımızı dörtlale sürme dürtüsüne direndim. Yol çok engebeliydi, buzla kayganlaşmış ve düşmüş dallarla dağılmıştı, atlarımızın zaten yorgun olduğundan bahsetmiyorum bile.

Grant bir kolunu uzattı ve biz de yönümüzü değiştirerek hızlı akan bir derenin kıyısında toplandık. Kıyılar buzla kaplıydı ama yakın zamanda çözülen buzlar ortayı açmış, filtrelenmiş orman ışığında su parıltıyordu.

"Heybeleri al," diye talimat verdi Grant. Benedict'in attan inip bir ağaca yaslanmasına yardım etti. "Ben, bana gömleğini ver."

"Pardon?" Benedict gözlerini kısarak ona baktı, bu soru onu şaşırtmıştı.

Mary ve ben attan indik ve heybeleri çıkardım.

"Köpekler için. Onu bana ver." Grant tabancasını çekip doldurdu ve kardeşime göz ucuyla bile bakmadı. "Mary, nehre gir ve bulabildiğin en kalın karı topla. Bu taraftan yürümeye başla."

Nehrin aşağısını işaret etti.

Ben titreyerek gömleğini başına geçirdi ve Grant'e uzattı. Solgun karnının üst yarısı pantolonunun ve kemerinin üzerinde dalgalanıyordu. Gün ışığında daha iyi görülebilen kat kat çürükler vardı üzerinde.

Mary ellerini bana doğru uzattı. "Şunlardan biraz ver."

Hafif heybeleri omzuna koydum ve buzun üzerinde ilerleyişini izledim. Buz ayaklarının altında çatladı ama o dik durdu ve soğuktan nefesi kesilmiş bir halde bana sertçe sıırttı.

"Tempolu," diye yorumladı ve akıntıya doğru kaymaya başladı. İlerlerken mırıldanıyor, basit bir melodinin notalarını seçiyordu.

Köpekler onun şarkısını duyarak uzaklaşmaya devam etti. Şimdi daha yakın. Rüzgâr hızlandı, kar ve donmuş orman kokusuyla yanaklarımda gezindi.

Taze bir kar girdabı Mary'nin giysilerini ve saçlarını dalgalandırdı, sonra gözden kayboldu.

Kar yüklü kirpiklerimin arasından gözlerimi kısarak Ben'e baktım. "Gitmeye hazır mısın?"

Kardeşim ceketinin düğmelerini çıplak göğsünün üzerinde iliklemeyi bitirdi ve sabırsız bir kolunu uzattı. "Bana yardım et."

Bir kolumu omzunun altına koydum. Bir sıçrama ve yarısı Ben'den gelen boğuk küfürler eşliğinde dereye indik. Su şok edici derecede soğuktu ve ayak parmaklarımdan sıkılmış çeneme kadar kemiklerim acıyordu.

"Hoşça kal de," diye seslendi Grant. Endişeli kısırağımın böğrünü tokatlamadan önce elimizdeki tek uyarı buydu. Her iki at da çekiçleri şingirdayarak ve toynakları gürleyerek yoldan uzaklaştı. Ben'in kirli gömleğinin bir eyerden fırladığını gördüm, sonra onlar da karın içinde kayboldular.

"Bunu kaç kez yaptın?" Suyun içinde bize katıldığında Grant'e sordum, yüzünü buruşturup mırıldanıyordu. Mary'nin peşinden yola koyulduk, Grant arkamızı kollarken ben Ben'i destekliyordum.

Eski haydut omuz silkti. "Dört ya da beş. Gerçi izlerimi örtecek bir Stormsinger'ım hiç olmadı ve atları bir şeyle ağırlaştırmayı tercih ederim. Umarım kar izleri yeterince gizler. Ne olursa olsun peşimizden dereyi kolağan edeceklerdir ama tazılar atların peşinden gidecektir."

"Doğru hatırlıyorsam," dedi Benedict dişlerini sıkarak. "Mary'yle hapishanede mi tanıştın?"

"Sadece bir kez yakalandım," diye alay etti Grant. "Ve kaçtım."

"Mary sayesinde." Duruma rağmen -belki de bu yüzden- Grant'in bu olaydan öylesine bahsetmesi karşısında hissettiğim kızgınlık beni şaşırttı. "Bunun üzerine onu sattın."

Grant sustu, korkmuştu. O sessizlikte Mary'nin sesi ürkütücü esintiler ve kesik kesik geliyordu.

"Çaresizlik hepimizi aptal yerine koyuyor," diye mırıldandı haydut.

Ağır aksak, rüzgârdan korkan bir sessizlik bizi ele geçirdi. Peşimizdekiler gittikçe yaklaşıyor, Sooth'un hisleri tüylerimi diken diken ediyor, ensemdeki tüylerle alay ediyordu. Arkama baktım, Karanlık Su'ya doğru ilerliyordum ve ormandaki büyülü ışıkları fark ettim.

Grant'le göz göze geldik. "Hâlâ yaklaşıyorlar. Bir Sooth, bir Magni."

"Görebildiğimiz kadarıyla," diye araya girdi Ben. "Tılsımlarla birlikte daha fazlası da olabilir." Grant çevremizi inceledi. Sık bir sedir ağacının arasına girmiştik,

Koyu yapraklar ve beyazla kuşatılmış yıpranmış gövdeler. "Bir direniş göstermeliyiz.

Burası her yer kadar iyi bir yer."

Kıyıya doğru ilerledik.

"Ateş edebilir misin?" Kalın, bölünmüş bir gövdenin sığınağına doğru eğilirken Ben'e sordum.

Tüfeğini omuzlarından indirdi ve parmaklarında hissedilir bir titreme olmasına rağmen doldurmaya koyuldu. Tüfeğin namlusunu iki keskin hamlede indirdi. "Yapabilirim ama Mary'nin çaldığı o atışı boşa harcamamayı tercih ederim. Birbirlerini öldürmelerini tercih ederim."

Tezgâhının başındaki bir kasabın pratikliğiyle konuşuyordu.

Grant bakışlarımı yakaladı ve yüzünde, Ben'in gücünün derinlikleri hatırlatıldığında amcamın, yengemin, Mary'nin ve sayısız diğerlerinin gözlerinde gördüğüm ifadeyi gördüm.

Grant, "İçlerinden birini canlı bırakmaya çalışın, eğer varsa bir subay," diye önerdi. "Samuel, Mary'yi bulacak mısınız?"

Ben başını salladı ve astarına baktı.

O ve Grant yerlerini aldılar ve ben de kıyıya doğru kayarak engebeli dere yatağından hızla uzaklaştım. Rüzgâr ve kar sürekli bir akış halinde yanımdan geçip gidiyordu ama ayaklarım çoktan uyuşmuştu ve kalın paltomun altında soğuk hissetmiyordum. Sadece sıcak, ter ve tehlikenin inatçı tehdidi vardı.

Mary, neredeyse yatay bir şekilde yağan karla boğuşarak görüş alanıma girdi.

"Karşı koymalıyız," diye seslendim, duyulacak kadar yüksek bir sesle. "En azından bir Sooth ve bir Magni'leri var."

Uzattığım eli tuttu ve kıyıya sıçradı, sonra da beni Grant ve Benedict'e doğru takip etti. Kardeşimi teknenin uzak tarafında gördüm.

Tüfeği bir dalın kıvrımına sokulmuştu. Grant onun yanına çömelmiş, bir elinde tabanca, diğerinde palası vardı.

Mary heybeleri suyun bizim tarafımıza bıraktı ve elini cebine atarak birkaç kurşun top çıkardı. Biri kırmızı, diğeri yeşil boya lekesiyle işaretlenmiş iki tane çıkardı. "Amiralliğe vermek için fazladan var. Ama Sooth için sadece bir tane var. Bence kullanmaya değer."

Söz konusu topu havaya kaldırdı. Duraksadım, aynı anda hem onun pragmatizmine minnettar oldum hem de üzüldüm. Yeşil topu elinden aldım, çıplak ve soğuktu ve soğuktan içim cız etti. Öteki'yle olan bağlantım hemen kesildi, sonra top tüfeğimin namlusunda kaybolunca toparlandım.

Mary'nin parmakları kırmızı merminin üzerine kapandı ve tabancasını hazırladı.

Bitmek bilmeyen bir sürenin ardından, her iki kıyıda üçer tane olmak üzere altı figür karın içinden çıktı. Rüzgâr arkalarında olsa bile ses çıkarmadan sürünüyorlardı ve Mereish askerlerine duyduğum saygı bir kademe daha arttı. Askerler için öyleydiler: hapisane gardiyanlarının kahverengisinden ziyade Mereish piyadelerinin soluk grisini giiyorlardı.

Öteki beni çekiştirdi ve ben de kabarmasına izin verdim. Dere kıyılarından taşıp Karanlık Su'ya dönüşürken gün ışığı kayboldu ve kasvet yükseldi. Mary ve Ben saklanmışlardı, tılsımları bozulmamıştı ama küçük bir kadın derin, orman yeşiliyle çevrelenmişti. Onların Huzuru. Magni derenin karşısında, Mary'nin ve benim tarafımdaydı.

"Magni şu yaşlı adam - gri saçlı, kısa sakallı," diye mırıldandım Mary'ye. "Sooth, Benedict'in tarafındaki kısa boylu kadın."

Başını salladı, hedefini aramaya başlamıştı bile. Ben de aynısını yaptım ve karşı kıyıdaki diğer Sooth'u takip ettim. Ufak tefekti, kalabalıkta çocuk sanılabilecek türden bir kadındı ama dudaklarının serin duruşunda çocuksu bir şey yoktu. Ağaçların arasından süzüldü, bakışları benim bulunduğum yerden Benedict'in sığındığı ağaca kaydı. Öteki'nin içinde Ben'i benim gibi göremiyor olabilirdi ama onun varlığını kesinlikle hissetmişti.

Benedict kar perdesinin arkasından, suyun ötesinden bakışlarımı karşıladı. İfadesi soğuktu ama altında bir seğirme, açlığa varan bir şiddet hazırlığı gördüm. Daha önce yüzlerce kez takındığı bir yüzdü bu. Başka bir gün olsa, müdahale etmem, onunla konuşmam, onu yozlaşmışlığının tüm şiddetinin ortaya çıkabileceği koşullardan ayırmaya çalışmam gereken an buydu.

Ama yapmadım. Bunun yerine çenemi hafifçe eğerek başımı salladım ve o da bana karşılık verdi.

Askerlerin hepsi oldukları yerde durdu. Bir an için gözlerindeki dehşet ve şaşkınlığı gördüm, sonra Benedict onları tamamen etkisi altına aldı. Yüz ifadeleri donuklaştı.

Sadece büyücüler kurtuldu. Mary ve benden on adım bile uzakta olmayan Magni bir ağacın arkasına düzgünce geçerken Sooth siper aldı.

Sonrasında olanlar neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı bir sırayla gerçekleşti. Benedict'in tüfeği patladı. Bir askerin kafası kan, beyin ve kafatasından oluşan bir püskürmeyle geriye savruldu ve geri kalanı da yere yığıldı. Yoldaşlarından biri çığlık attı; midemi altüst eden, parçalanmış, erkeksi bir feryat. Bu feryat, yaşlı adamın kendi yoldaşlarından biri, Mary'nin ve benim tarafımda, onu boğazından vurmak için döndüğünde başka bir atışla kesildi. Atardamarlardan fişkıran kan karın beyazlığına saçıldı.

Adamın çığlıkları bir gargaraya dönüştü ve Ben onun bir sıçrama ve buz çatırtısıyla suya düşmesine izin verdi.

Aynı nefeste, Sooth iri, çok gövdeli bir sedirin arkasından yükseldi ve Benedict'i vurdu. Kardeşim hüsrân içinde kükreyerek ve göğsünü tutarak karların içine doğru geriledi... göğsünü mü? Hayır, üst kolunu.

Grant kardeşimin önüne geçip Sooth'a ateş etti ama o çoktan gitmişti.

Derenin bizim tarafımızdaki düşmanları Ben'in esaretinden kurtuldu ve sığınmak için dağıldı. Mary yanıma çömeldi, çalıların arasında bir tavşan gibi hareketsizdi ve ben de Sooth'u namlumun ucundan aşağıya doğru nişan aldım.

"Vur onu," diye tısladı Mary.

Diğer büyücü bir ağacın arkasında kayboldu ve bir daha ortaya çıkmadı. "Temiz atış yok," diye homurdandım.

Sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkmıştı. Etrafımıza sessizlik çökmüştü, her iki taraf da diğerinin harekete geçmesini beklerken sinirlerimi tırmalayan ve ağrıyan başımı daha da kötüleştiren kalın bir sessizlik. Derede, boğazından vurulan askerin kanaması durdu ve kırmızının son dalları köpüren akıntıda dağıldı.

Ben'in Grant ile hızlı fısıldaşmalar yaptığını gördüm. Ben bir bıçak çekip diğer adamın eline tutuşturdu ve ceketini yaralı kolundan çekip çıkardı. Grant hasta görünüyordu ve neler olduğunu tahmin ettim: Ben ondan kolundaki Magni-suppressing iğnesini kesmesini istiyordu.

"Tane ağaçları kullanmak istiyor." Mary'nin sesi alçak ve yumuşaktı, aramızda evcilleştirilmiş bir rüzgâr parçasıyla taşınıyordu. "Mereish'i ağaçlardan çıkmaya zorlayabiliriz.

saklanıyor."

"Senin *Ghiseau* olduğunu bilecekler," diye karşı çıktım, ama zihnim çoktan olasılıkları düşünmeye başlamıştı.

"Zaten bilebilirler." Mary çömeldi. "Ayrıca, başka kimseye söylemeyecekler. Bunu ben mi yapıyorum?"

"Yap."

Çıplak, serbest elini ağacın kabuğuna bastırdı ve gözlerini kapattı.

Ormanın içinden yeni bir ses geldi.

"On iki askerimiz daha yolda," diye seslendi Usti dilinde bir kadın sesi. Sooth, küçük gövdesini ağacın arkasına iyice gizlemişti. "Bu teslim olmanız için bir fırsat. Üçünüz büyücüsünüz. İkiniz *ghiseau*'sunuz. Hayatlarınızın bir değeri var ve ben sizi öldürmek istemiyorum."

Hiçbirimiz cevap verecek kadar aptal değildik. Mary ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı, ağaca dokunduğu yerde belli belirsiz bir parıltı belirdi.

Nehrin bizim tarafımızda başka bir ağaç titredi. Bir erkek sesi haykırdı ve hemen ardından bir tüfek sesi duyuldu, dikkatimi gizli Sooth'tan ayırdım.

Saklanan askerlerden biri göğsünü tırmalayarak ve nefes nefese kalarak görüş alanımıza girdi. Bu sırada Grant siperin altına saklandı, üstünden dumanlar yükseliyordu. Benedict onun yanında zorlukla görülebiliyordu, ağacın içine sıkışmış ve kana bulanmış bir kolu tutuyordu. Grant'in kurşunu çıkarmada başarılı olup olmadığını anlayamadım.

Tüm orman titremeye, sonra sallanmaya ve gıcırdamaya başladı. Dallar kırıldı ve boğuk *vızıltılarla* karın üzerine devrilirken, zemin kıvrılan köklerle dalgalanmaya başladı.

Sooth seçirerek görüş alanıma girdi. Ateş ettim. Düştü.

Zaferim kısa sürdü. Tüfeğin tekmesini daha yeni hissetmiştim ki Mary sığınaktan fırlayıp karların ve düşen dalların arasından, doğrudan düşmanlarımıza doğru koşmaya başladı.

Magni adam ayağa kalktı, yüzünü ona döndü. Yeniden dolduracak zamanım yoktu; Mary karda istikrarlı bir şekilde ilerleyerek tabancasını doğrulttu ve ateş etti.

Magni sarsıldı ve tüfeğini düşürdü ama namlu parıldamadan önce değil.

Bir kurşun Mary'nin başının hemen önündeki bir ağaç dalına çarptı - bir an önce orada olmayan bir dal. Dal patladı ve

ghisten ışığı parladı.

Tek bir parça bile Mary'ye değmedi. Çoktan başka bir ağacın arkasına geçmiş, hızlı ve ölçülü nefesler alıyordu.

Büyücüler ölmüştü. Geriye sadece bir asker kalmıştı.

Acı dolu bir çığlık sessizliği bozdu. Nehrin karşısında Ben ayağa kalktı. Kolu hâlâ kan içindeydi, ceketini üzerinden sarkıyordu ve omzu açıktaydı.

Ama gücünün bir kez daha açığa çıktığını hissettim. Son asker ağacın arkasından çıktı, kollarını kaldırdı, kendi tabancasını çenesinin altına doğrulturken her santimi titriyordu.

Karın üzerine daha fazla kan sıçradı.

Ardından gelen sessizlikte Mary'nin gözleri benimkileri buldu. Yüzünde rahatlamamanın yanı sıra garip bir kapalılık da gördüm -şokun bir yankısı ve kargaşanın bir gölgesi.

Yanına gittim ama duruşundaki bir şey onu kollarıma çekmemem konusunda beni uyardı. Bunun yerine elimi uzattım ve o da elimi tuttu. Dokunuşu tereddütlüydü, parmakları titriyordu ama ben tutuşumu sıkılaştırdım ve sakinleştirdim.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Çenesini eğdi.

Dördümüz Mereish Sooth'un etrafında yeniden toplandık. Bir ağaca yaslanmıştı, göğsündeki yaradan dolayı kan kaybediyordu. Koluna nişan almıştım ve bir pişmanlık gümbürtüsü hissettim. Bu yaranın ölümcül olup olmadığı tamamen yoldaşlarının ne kadar geride olduğuna bağlıydı.

Ayrıca onu tamamen öldürmeden tek Sooth atışımızı geri kazanma olasılığımızı da yok etti ve hâlâ sıcak olan bir cesedin açık göğsünü karıştırma düşüncesi aklıma gelmedi.

"Bizi nasıl takip ediyorsunuz?" diye sordum.

Sooth göğsünü tutuyordu, yüzü acıyla kaplanmıştı ve gözleri açık kalmak için savaşıyordu.

"Çok acı çekiyor, işe yaramaz," dedi Mary. Her zamankinden daha telaşlı görünüyordu. "Hareket etmeliyiz."

Ben Sooth'un önünde çömeldi ve ona dokunmamış olmasına rağmen Sooth haykırdı.

"Bizi nasıl takip ediyorsun?" Ben sordu. Sağlam elini kullanarak gömleğinin altından Sooth tılsımını çıkardı. "Bu işe yaramıyor mu?"

"Ess Noti," diye mırıldandı. Gözleri panikten o kadar büyümüştü ki, yırtılmalarından korktum. "Onu izliyor."

"Nasıl?" Mary bana dönerek sordu. "Bir Mereish Sooth sana ne zaman dokundu?"

Başımı salladım, göstermek istemediğim kadar tedirgindim.

"Beni nasıl takip ediyorlar?" Tutsağıma tekrarlardım.

Sooth başını zorlayıcı bir titremeye salladı ve vücudundaki her kas gerildi. "Bilmiyorum!"

"O zaman kim ve neredeler?"

"Enisca Alamay. Magni. Ve Inis Hae, Çağırıcı," diye geveledi, sesi zayıflıyordu. Ben, konuşma dürtüsüyle onun nefes almasına izin vermiyordu. "Geliyorum. Yaklaşıyor."

Çağırıcı. Bir Sooth Adjacent, benim gibi. Enisca'ya gelince, o bir kadın ismiydi.

Büyücülüğümün de desteğiyle zihnimde bir parça yerine oturdu. "Enisca Alamay sarışın mı?"

Sooth boş bir çaresizlikle bana baktı, gözyaşları yüzünden akıyor ve ağzının kenarından kan sızıyordu. Nefes alış verişlerinin sesi giderek kalınlaşıyordu.

"Bahsettiğin diğer askerlerle birlikte mi?" Ben bastırdı.

"Hayır." Sözcükler neredeyse duyulmuyordu, ölmekte olan büyücünün içindeki gerilimi izlemek zordu.

"Ben," diye tersledim. "Daha nazik ol."

Kardeşim nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama geri adım attı. Diğer Sooth sanki boğazından bir el düşmüş gibi sarktı.

"Gitmemiz gerek," dedi Mary, sesi ifadesinden çok daha sakindi. Gözlerini nehrin aşağısına dikti. "Elimizdeki tüm ipuçlarını kaybediyoruz."

Grant isteksizce başını salladı. "Katılıyorum. Ama... onu bırakmalı mıyız? Canlı mı?"

Sooth'un bacakları kendini daha uzağa itmeye çalışırken büküldü ama gidecek hiçbir yer yoktu. "Evet, beni öldürmek için bir neden yok! Sadece... beni olduğum gibi bırakın. Lütfen. Kim olduğunu zaten biliyorlar. Gittiğin her yerde seni takip edecekler. Bizi bulurlar. Yaptıkları şey bu."

"Bizi mi?" Tekrarladım.

Gözlerini bana çevirdi, şimdi lanetli bir çaresizlikle doluydu.

"Biz," diye fısıltıyla onayladı. "Büyücüler. Mereish ya da Aeadine, çok az fark var."

Tüylerim diken diken oldu. "Başka ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey." Sesi artık bir iniltiye dönüşmüştü, Ben her kelimeyi sıkarak söylüyordu. "Bana emirler verilir. Onları yerine getiririm."

"Ve şimdi gidiyorum," dedi Grant, kendisinin ve Ben'in tüfeklerini kapıp hepimize düz bir gülümseme vererek. Mary'nin bakışlarını yakaladı ve kaşlarını kaldırdı.

Geriye doğru bir adım attı, Ben ve benden uzaklaştı, sonra heybeleri karda bıraktığımız yerden almaya gitti.

Mary'nin gidişi soğuk bir su damlası gibiydi. Ben'in kolunu tuttum - sağlam kolunu, çünkü diğeri gevşekti ve kanla ıslanmıştı. "Haklılar. Zaman kaybetmeyi göze alamayız ve sen zaten yaralısın."

Ben öylece kaldı, çaresiz Sooth'a bakıyordu. "Beni vurdu," diye belirtti, sesi yine soğuktu. "Onu öldürmek istiyorum."

"Ve onu vurdum. Bırak bizi *gidelim*."

Ben'in itaat etmeyeceğini düşünmüştüm ama etti. Dördümüz birlikte katliamı geride bırakarak yola koyulduk - askerler ve büyücüler, bazıları ölmüş, bazıları hayata tutunmaya çalışıyordu.

"Bundan sonra sıcak bir yere gidiyorum," dedi ağabeyim bana, ormana doğru ilerlerken yüzündeki kanı temizleyerek. "Mereish Güney Adaları. Neredeyse hiç kar yağmadığını duydum."

Gülümsediğimi hissettim ama yüzümde hiçbir duygu yoktu. "Belki ben de seninle gelirim."

AZİZLER - Azizler hakkında akılcıca bir tartışmaya girişmeden önce, Mere'nin Azizlerini genel olarak dünya tarafından gözlemlenenlerden ayırmalıyız. Aeadine'in güçsüz, mantığa bağlı, fetih ve boyun eğdirme kılıcından biraz daha fazlası olarak hizmet eden Azizlerinden bahsetmiyoruz. Saygı duyulan varlıkları birbirlerini geçersiz kılacak kadar çok sayıda ve kaotik olan Usti'nin Azizlerinden (ve tanrılarından) da bahsetmiyoruz.

Hayır, burada gerçek Azizlerden, yaşayan ama nefes almayan, perdenin ötesinden ve önünden bizi izleyen, daha küçük kuzenlerinin üzerine yükselen ve Mere'yi daha büyük bir refaha, anlayışa ve bağlılığa yönlendirecek olanlardan bahsedeceğiz.

*-KUTSALLAR ÜZERİNE YAPILAN KESİN BİR ÇALIŞMADAN: MEREİS ADALARININ
BÜYÜCÜLERİ VE BÜYÜCÜLÜĞÜ, SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN
MEREİSÇE'DEN ÇEVİRİLMİŞTİR*

YİRMİ ÜÇ

Adalia Day'in Kutsal Hizmetkârları: Kırılmamış Işığın Kutsal Kızı

MARY

Oruse'nin kapısına yaklaştığımda çiftlik evinden beri ne yemek yemiş ne de uyumuştum. Charles'ın daha acınası görünmem için yaptığı teşvik gereksizdi, çünkü kapıdaki yaşlı kadın tökezleyen bedenime bir kez baktı, kapıyı açtı ve geniş, şefkatli gözlerle beni içeri aldı.

"Arkadaşlarım," dedim Usti dilinde, yolun aşağısını işaret ederek. "Yaralandılar."

Böylece dördümüz -silahlarımız ve hapishaneden çalınan eşyalarımız ormanda saklanmıştı- Kırılmamış Işığın Kutsal Kızı Adalia Day'in Kutsal Hizmetkârları tarafından karşılandık. Manastır, merkezi bir şapel, iki katlı bir yatakhane ve kapalı yürüyüş yollarıyla birbirine bağlanan diğer birkaç bina ile geniş ama mütevazıydı. Neredeyse her şey ahşaptan inşa edilmişti, belki de on fit yüksekliğinde ve karla taçlandırılmış olan çevreleyen duvar da buna dahildi.

Tapınağın kendisi - keşişin açıkladığı gibi gerçek 'Oruse' - hiçbir yerde görünmüyordu. Ama Tane bir şeyler hissediyordu, bir güç fısıltısı ve bu, ensemdeki tüylerin farkındalıkla diken diken olmasına neden oldu.

"Sam." Gri cüppeli acemilerin kürekler ve buz kazıyıcılarla çalıştığı bir avluya yönlendirildiğimizde Samuel'in kolunu tuttum. "Bunu hissediyor musun? Ne görüyorsun?"

Yavaşladı, sağduyulu olsa da bir Sooth'un müstakil niteliğini taşıyan bir bakışla avluyu inceledi.

"Burada başka büyücüler ve çok sayıda ghisten ağacı var," diye alçak sesle karşılık verdi. Rehberimiz ileride bir kapı açtı ve bizi keşişlerin başlarını eğmiş bir şekilde bir kenarda durduğu uzun, yankılı bir koridora götürdü. "Öteki'nin içinde onları ayırt etmek zordur."

Charles, konuşmamızı yanlış yorumlayarak, "Sanki bu keşişler onları tanımamızdan daha çok korkuyorlar," diye araya girdi. "O kadının yüzündeki yara izlerini gördün mü? Barut yanıkları, muhtemelen bir tüfeğin geri tepmesi sonucu oluşmuş. Bu kadar uzak bir manastırdaki insanlar burada bulunmaz."

Söz konusu yaşlı keşişe dönüp bakma isteğime direndim. Onun yerine Samuel'in bakışlarını yakaladım, sessizce konuşmamıza daha sonra devam edeceğimize söz verdim ve yürümeye devam ettim.

"Hâlâ bize ihanet edebilirler," diye mırıldandı Benedict. Samuel'in arkasına saklanmıştı, kolu derme çatma bir askıdaydı. Hâlâ nasıl ayakta durabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Sanırım bir tür ödüle değeriiz."

"Umarım öyledir," diye alay etti Charles.

"Onlara bizi ele verme şansı vermeyeceğiz," dedim. İleride, rehberimiz sessiz menteşeler üzerinde bir kapı açtı ve bizi içeri buyur etti. "Yardım alıp gideceğiz."

İlerideki odanın bir revir olduğu anlaşıldı. Koyu gri cüppeli, abanoz tenli bir adam her taraftan gelen acemilerle aynı anda yaklaştı ve Samuel ile Mereish dilinde konuşmaya başladı. Tane'nin dinlediğini hissettim, bu yüzden kendi dikkatimin dağılmasına izin verdim.

Revir sessiz ve sıcaktı, limon, adaçayı ve temiz çarşaflarla uzaktan kokuyordu. Barınak, Samuel'in sesinin sessiz gürültüsü ve üç yoldaşımın - hatta Benedict'in- varlığı beni sakinleştirdi ve başımı sallarken buldum.

Bu rahatlama kısa sürdü. Artık donarak ölme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını anlayan bedenim, daha küçük yüzlerce acıyı dile getirmeye başladı. İşemem gerekiyordu. Oturmam gerekiyordu. Banyo yapmam gerekiyordu, çok sıcak ve bol sabunlu bir banyo. Fitol yapmak için beze ve bitkilere ihtiyacım vardı, çünkü Azizim bana acı, karnımın alt kısmında dinmek bilmeyen taze bir ağrı vardı. Ve tabii ki açlıktan ölüyordum; yemek istiyordum, patatesli ve krema soslu kızarmış geyik eti ve çok fazla havuç, tatlı olarak tarçınlı kek ve koyu, sıcak kakule kahvesi.

Ne kadar patates yiyebileceğimi düşünürken bir kadın acemi koluma girdi.

"Benimle gel," dedi Usti dilinde. Ayrılacağım için endişeliydim ama aceminin eli sağlamdı. Daha yumuşak bir tonda ekledi, "Burada güvendesin."

Güvende. Bu kelime baştan çıkarıcıydı, sesi çok nazikti. Tane'nin huzursuzluğunu unutmak istedim, acemiye inanmak istedim ama Sam'in bakışlarını yakalayana kadar bunu yapamadım. Gülümsemesi güven vericiydi ve başını hafifçe salladı.

Diğer kadının beni götürmesine izin verdim. Bir kapıdan geçtik ve başka bir kadın çömezın beklediğı başka bir odaya girdik.

Onların yönlendirmesiyle soyundum, yırtık ve kirli giysilerimi teslim ettim ve çizik ve çürüklerimin incelenmesine razı oldum. Beni getiren rahibe boğazımı görünce sustu ve Güneyli Sunjani olduğunu anladığım kahverengi tenli, kısa boylu bir kadın olan arkadaşıyla bakıştı.

"Eğer bunu onlar yaptıysa, sizi koruyabiliriz," dedi Usti-konuşmacı. Ona göz kırptım, anlayamayacak kadar yorgundum. "Bu mu?"

Acemi, arkadaşıyla bir kez daha bakıştı. "Arkadaşların sana zarar verdi mi?" Gözlerinde daha fazla soru vardı, keskin ve sert kenarlı, ama onları sormadı. "Onlarla isteyerek mi birliktesin?"

"Hayır! Yani hayır, onlar değildi," diye eklemek için acele ettim. "Onlara güveniyorum."

Acemi tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama konu kapandı. Yaralarımın yüzeysel olduğu söylendi, bana bir bornoz verildi ve buhar banyosunun yapıldığı küçük, özel bir odaya götürüldüm. Hem tedirgin hem de rahatlamış bir halde kapıdan ahşap küvete, el tulumasına ve ocağı baktım. Daha fazla su kaynamaya başlamıştı ve odanın buharlı sıcaklığı enfesti.

Yorgunluktan gözlerim yaşardı. Yarı rahatlamış, yarı tutulmuş bir iç geçirdim ve kendimi suya bıraktım.

Tane tenimden sıyrıldı ve küvetin üzerinde durmaya geldi. *Ben nöbet tutacağım.* Onaylamamı beklemedi - kabul ettiğimi zaten biliyordu - duvardan süzülerek uzaklaşmadan önce. Sesi hala zihnimde dolaşıyordu, mesafeden etkilenmemişti. *Bakalım başka neler hissedebiliyorum. Burada bir şey var, büyüücülerin ve hasat edilmiş ghisten ağacının ötesinde bir şey.*

Kötü bir şey mi?

Henüz söyleyemem. Belki de değildir. Dinlen, Mary.

Üzerime garip bir yokluk çöktü. Şimdi gerçekten yalnızdım, beni Tane'ye bağlayan sadece ince bir ghisten et parçası vardı.

Küvetin kenarlarını serbest bırakarak suyun yüzüme kapanmasına izin verdim. Soğuktan yanmış yanaklarımı yaktı ama sadece uzaktan gelen su şırıltısı ve kalbimin ritmiyle bölünen sessizlik beni rahatlattı.

Ciğerlerim yanmaya başladığında yüzeye çıktım ve ovmaya başladım. Sıcak, rahatlık ve Tane'nin sürekli nöbeti sayesinde zihnim serbestçe dolaştı. Anılar kendilerini gösterdiler, sürüklendiler ve sessizleştiler. Gardiyanın beni boğazımdan yakalaması. Benedict'in kıyıya yığılması. Samuel'in çiftlik evinin kapısında bana bakışı.

Vurduğum Mereish Magni zihnimde belirdi, diğer anıların hepsinden daha netti. Onun gücü Benedict'inkine kıyasla çok acınasıydı. Tetiği çekmeden ve Benedict karların üzerine yığılmadan önceki anda bunu neredeyse hiç hissetmemiştim.

Daha önce de şiddet uygulamıştım. Sessizce, karanlık bir şekilde, ruhumun gizli bir köşesinde, öldürdüğümden bile emindim ama düşmanımın gözlerinden akan hayatı hiç izlememişim. Uykusuz gecelerimin ondalığını bu gerçekliğe vermişim.

Şimdi, belki de, daha fazla ondalık verirdim. Magni büyücüsü muhtemelen benim elimle ölmüştü. Sooth'u ya da diğer askerleri ben vurmamıştım ama onun ölümünden kendimi sorumlu hissediyordum. Benedict'in büyüyle delik deşik olmuş bir halde dördümüze de büyük bir korkuyla bakmıştı. Onun dehşetini hissetmişim, sulu ve çıldırtıcı.

Ama saçlarımı durulayıp havluyla kurulanırken beni en çok tedirgin eden ne o korkunun anısı ne de Mereish'in olası ölümleri idi.

Onlara karşı duyarsızlığımdı.

YİRMİ DÖRT

Baş Rahip

SAMUEL

Baş Kâhin Bay Scieran'ın bana koyu panelli çalışma odalarını, sert viskiyi ve pipo dumanını hatırlatan derin, gürleyen bir sesi vardı. Aksanı hesaplı ve yuvarlaktı ve gözleri o kadar yeşildi ki neredeyse siyahtı.

"Biri Stormsinger olan iki *ghiseau* ve iki güçlendirilmiş büyücü ormandan çıkıp sığınak dileniyor," diye gözlemlemişti, bakışlarımı revirin arka tarafındaki masasının üzerinde tutarak.

Onun içgörüsünden ürkmeyecek kadar yorgundum. "Nereden biliyorsun?" "Aziz."

"Seninle konuşuyor mu?"

"Bir şekilde." Cevabı soğuk değildi ama ses tonu bu konuda daha fazla açıklık alamayacağımı açıkça ortaya koyuyordu.

"Sen bir Yüksek Ruhban'sın," diye gözlemledim ve o da başını salladı. "Belli ki, kardeşimin ve benim kusurlu da olsa güçlendirildiğimizi biliyorsun. Bize yardım edebilir misin?"

Şifacı uzun, ince parmaklarını masanın üstünde birleştirdi. "Bu kapılardan içeri giren herkesi korumaya ve onlara yardım etmeye yeminliyim."

İçimdeki gerginlik düğümü bir parça gevşedi. "Bunun için size minnettarım. Ama ben yolsuzluğumuzu kastetmiştim."

Scieran'ın kaşları birbirine çatıldı. "Yozlaşma mı?"

Başka bir Mereish kelimesi aradım ve bulamadım. "Black Tide Tarikatı kardeşimi ve beni güçlendirmeye çalıştı. İşe yaradı ama... biz de bozulduk."

Diğer adam sandalyesinde daha dik oturdu, gözlerine yeni bir dikkat geldi. "O zaman Ess Noti tarafından güçlendirilmediniz."

Bu isim bana bir yumruk gibi çarptı. "Hayır. Aeadine göçmenleri Usti'ye, Black Tide tarikatçılarına, kardeşimi ve beni çaldılar ve ayinlerini gerçekleştirdiler. Ess Noti büyücüleri mi güçlendiriyor?"

"Ess Noti'yi biliyorsun ama ne yaptıklarını *bilmiyor* musun? Mere'de ne işin var Sooth?"

Çabucak düşündüm. Ona gerçeğe yakın bir şey söylemek riskliydi ama ondan daha fazla cevabı olan birini bulabilir miydim?

"Kardeşim -şurada gördüğünüz ikizim- esir düştü ve biz de onu kurtarmak için Usti'den geldik. Ama her şey planladığımız gibi gitmedi ve evet, kaçıyoruz. Askerlerden ve Ess Noti'den kaçıyoruz. Ama onların kim olduğunu pek anlayamıyoruz."

"Kardeşin Maase'ye mi götürüldü?"

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım.

Scieran'ın ifadesi karardı ama öfkesinin bana yönelik olmadığını hissettim. "Ess Noti'den önce ona ulaşmak için hızlı hareket etmiş olmalısın. Onlar ve o hapishane birbiriyle yakından bağlantılı. Her halükarda... Burada oyalanmamalısın. Seni korumakla yükümlü olabilirim ama bu koruyabileceğim anlamına gelmez. Yarın gidin."

Rahatlamam buharlaştı. "Gideceğiz. Size isteyerek tehlike getirmek istemem. Ama bana Ess Noti hakkında bildiğiniz her şeyi anlatırsanız minnettar olurum. Ve eğer kardeşimi ve beni yolsuzluğumuzdan kurtarabilirseniz, size sonsuza dek minnettar kalırım."

Son cümle dilimde tuhaf bir his uyandırdı: çok basit, anlamının büyüklüğüne göre çok açıktı.

"Seni iyileştiremem." Scieran nazik ve alçak bir sesle gelecek umudumu yok etti. "Ama Ess Noti iyileştirebilir."

Rengimin yüzümü terk ettiğini hissettim. Gözlerim Mary'nin geçtiği kapıya kaydı, onunla birlikte bir geleceğe dair görüntüler - ait olma ve yakınlık, aile -Oluştukları kadar çabuk yok oldular. Onların yerine, zihnimin sonunda hapsolacağı Karanlık Su'nun çaresizliği ve dünyadaki konumlarımızın kalıcı gerçekliği geldi.

"O halde mahvolduk," dedim, sesim boş ve hissettiğimden çok daha teslimiyetçiydi.

"Ostchen Mereish gücünün ve doğal olarak Ess Noti'nin kalbidir," dedi Scieran hâlâ nazik bir sesle. "Eğer bir tedavinin peşine düşecek olsaydın

oraya, onlara gitmek. Gerçi özgürlüğünüzü koruyarak bunu nasıl yapabilirsiniz? Bunu söyleyemem."

Bir başka yönlendirme, bir başka belirsiz umut. Bu sefer hiçbir cesaretlendirme hissetmedim, sadece tedavinin peşinden gitmeye devam etmenin bizim ölümümüz olacağına dair donuk, köksüz bir kesinlik hissettim.

"Ess Noti'nin kim olduğuna gelince, bunu size söyleyebilirim." Scieran derin bir nefes aldı ve bir önceki konumuzun acımasızlığından kurtulmuş gibi görünüyordu. "Yüz yıl önce onlar da bizim gibiydiler, bir azizin -Aziz Ilaad'ın- hizmetkârlarıydılar. Ama onların gayreti

-Ve daha fazla güç teklifi onları çok ileri götürdü. Şimdi denizaşırı her Mereish'e terör estiriyorlar. Yabancı casusları ve büyücüler Mereish topraklarında avlıyorlar ve duyduğuma göre bunu Kış Denizi'nin ötesinde de yapmaya başlamışlar. Mereish sırlarını dünyadan daha uzun süre saklamayı umut edemezler ama yine de deniyorlar. Son bir yıl içinde çabaları daha da... militan bir hal aldı."

"Nedenini biliyor musunuz? Ne değişti?"

Karınları hazine dolu üç geminin Fırtına Duvarı'nı geçmesi ve yüzlerce yeni ghiseau'nun dünyaya yayılması dışında.

Scieran başını salladı. "Bilmiyorum. Yine de güçlü laik figürler kendilerini Ess Noti'ye bağlamaya başladılar. Bir değişim kaçınılmazdı."

"Kim?"

Omuz silkti. "Zengin ve güçlü insanlar. Politikacılar. Kraliyet ailesinin uzak akrabaları."

Verebileceği tüm ayrıntılar bu kadarmış gibi görünüyordu. "Bütün bunları nereden bildiğinizi sorabilir miyim?" diye sordum. "Sen Capesh misin?"

"Evet." Scieran'ın gülümsemesi solgundu. Parmak eklemlerini masaya vurdu. "Yoldaşlarımın çoğu gibi evimden uzakta bir manastırda tecrit edilmiş durumdayım."

"Sen bir tutsak mısın?"

"Mere'den ayrılmaya çalışsaydım öyle olurdu," dedi. "Capesh Donanması'ndan zorla askere alındım. Anavatanımda, eminim biliyorsunuzdur, Ghistwold yok. Gemilerimizi donatmak için Mere'ye güveniyoruz ve bu nedenle... birbirimize bağlıyız. Mereish Donanması'na yirmi yıl boyunca bir Ruhban olarak hizmet ettim ve bu benim emekliliğim. Kötü bir hayat değil."

Sandalyemde arkama yaslandım ve onun sözlerini düşündüm. "Eğer ayrılmaya çalışırsan, Ess Noti seni avlar."

Diğer adam başını salladı. "Artık durumu anladığına göre, sana tekrar anlatmama izin ver. Yarın gitmelisin. Manastırımı terk et ve

Mere."

"Niyetim var," diye mırıldandım, alnımı yeni bir baş ağrısına sürterek - önceki manastırdaki tedavi ya beni başarısızlığa uğratmıştı ya da bundan sonra başım ağrıyaya mahkûmdu.

Kısa bir süreliğine de olsa güvende olmak ve bunun çok kısa olduğunu bilmek? Sadece kendim için değil, yol arkadaşlarım için de yıkılmak üzereydim: Kolu iltihaplanma tehlikesiyle karşı karşıya olan Ben ve sabah uyanamayacağından korktuğum kadar bitkin olan Mary için. Kendini en kötü koşulların içinde bulmasına rağmen çok az şikâyet eden Grant için bile.

Daha fazla cevaba ihtiyacım vardı. Çabucak. "Ess Noti'nin Mereish Ordusu ile bağlantısı nedir? Yolda büyücülerle birlikte askerlerle karşılaştık."

"Resmi olarak Ess Noti ve ordu -ordu, donanma, kraliyet taburları- bağlantılı değil. Ama pratikte umutsuzca iç içe geçmiş durumdalar," dedi Scieran. "Ess Noti'nin sadece büyücüler üzerinde gücü var. Ancak büyücülerin diğerleri üzerinde ne kadar güce sahip olduğu göz önüne alındığında, ister rütbe ister değer açısından olsun... Ess Noti'nin herkes üzerindeki kontrolü çok sıkı."

"Mereish büyücülerinin Ess Noti'den korkmak için sebepleri var mı?" Mereish Sooth'un gözlerindeki dehşeti hatırlayarak sordum. "Kardeşimi ele geçirdikten sonra ona ne yapmış olabilirler?"

Baş Rahip yanımdan geçip revir koridoruna baktı. "Sadece söylentileri biliyorum. Düzenli olarak büyücülerini güçlendiriyorlar; başarıları gibi bu da iyi biliniyor. Her zaman yöntemlerini geliştiriyorlar, çalışıyorlar, yeni bilgiler peşinde koşuyorlar. Sanırım bunun nelere yol açabileceğini ikimiz de tahmin edebiliriz."

Midemde iğrenç bir his kasılmaya başladı. Karanlık Su ayak bileklerime değdi ve bir hayalperestin köksüz kesinliğiyle iki görüntü gördüm. Biri Ben'di, taştan bir odada kilitli, zincirlenmiş ve lanetli, kolları yara izleri ve kanayan yaralarla kaplıydı. İkincisi ise Mary'nin çaldığı tılsımlar ve kurşun toplardı.

Tılsımların büyücülerin kanıyla yapıldığını biliyordum.

"Ess Noti de yeni teknolojilerin peşinde mi?" Cevabı zaten sezmiş olmama rağmen sordum. "Büyücülüğe bitişik. Tılsımlar ve benzerleri."

Scieran başını salladı. "Bunu bilmiyorum. Dış dünyayla temas kurmayalı yıllar oldu ve kapılarımdan geçen kaçakları sorgulamak gibi bir alışkanlığım yok." Eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Tabii Usti gibi davranan Aeadine değilse ve takipçilerinden en fazla birkaç gün öndeler ise."

Gölümsemem kırılığandı. "Anlaşıldı. Yarın yola çıkacağız."
"Teşekkür ederim."

YİRMİ BEŞ

Dört Ay

MARY

Banyomu bitirip giyinir giyinmez adamlarla yeniden bir araya gelmeyi bekliyordum ama bunun yerine Sunjani acemisi tarafından karşılandım ve bir yeraltı geçidine yönlendirildim.

Banyo sırasında yatışmış olan sinirlerim yeniden canlandı.

"Nereye gidiyoruz?" Tane tarafından sağlanan Mereish dilinde sordum.

Sunjani dil değişikliğim karşısında gözlerini kırptırdı. "Mereşçen çok iyi." Onunki de anadilinin hafif sesli harfleri ve yumuşak duraklarıyla hoş bir aksana sahipti. "Benim adım Nitha."

"Ben Mer," dedim, Mary'nin Usti biçimini kullanarak.

Yüz yapımın, geniş elmacık kemikleri, küçük ağzı ve orta bölgelerde yaygın olan burnuyla sadık bir Aeadine olduğunun farkındaydım, ama bunu fark etme şansı zayıftı ve iddia ettiğim Usti soyu herkesin bildiği gibi karışıktı.

"Nereye gidiyoruz?" Dikkatini dağıtmak umuduyla tekrarladım.

"Seni Oruse'ye götürüyorum. Tapınağımıza." Nitha dikkatini tekrar önündeki tünele çevirdi. Beklediğim kadar nemli değildi, zemin ve duvarlar kuruydu ve gümüş rengi demir kancalara asılı kandillerle aydınlanıyordu. "Saygılarını sunmalısın."

Kemiklerimde saklı olan Tane kıpırdandı. *Hissettiğim her neyse bu tarafta yatıyor. Mary, başka bir ghisting gibi hissediyorum.*

Samuel burada ghisten ağacı olduğunu söylemişti.

Kapılardan ve lentolardan bahsetmiyorum. Bu ghisting hasat edilmedi. Ama Ghistwold'a yakın bir yerde değiliz.

Kesinlikle.

Merakımı yenemeyerek, "Arkadaşlarım saygılarını sundular mı?" diye sordum.

"Soluk saçlı arkadaşın yakında bize katılacak."

"Diğerleri değil mi?"

Nitha çok kötü bir yalancı değildi ama gözlerinde kaçamak bir ifade vardı. "Çağrılmadılar. Ne olursa olsun onları masada göreceksiniz." Şaşkın ve biraz da temkinli bir şekilde sustum.

Tünel, manastır arazisinden çıkmış olmamız gerektiğini anlamama yetecek kadar uzundu. Yükseldikçe genişleyen bir dizi merdivene daha ulaştık, kayadan oyma basamakların her biri yaşla aşınmış ve fener ışığında pürüzsüzdü. Alçak sesle gülümseyerek sohbet eden birkaç keşişin ve boş sepetleriyle ayaklarını sürüyen iki aceminin yanından geçtik. Hepsi bize başıyla selam verdi ama gözlerini yüzümden ayırmadılar.

"Neden bana bakmıyorlar?" diye sordum. Elbette manastırdaki *herkes* saklanmıyor ve aynı şekilde davranmıyordu.

"Aziz seni çağırdı ama henüz görmedi," dedi rehberim.

Tane ve benim aramda şüphe tohumları dolaşmaya başladı. "Beni bu Aziz'den önce başka kimse görmemeli mi?" Açıklığa kavuşturdum.

"Evet."

"Ama sen görebilirsin?"

Gülümsedi. "Bu bir kural değil, sadece bir nezaket. Bu taraftan."

Merdivenlerin başında rehberim sağa döndü ve hızla ilerledi. Terliklerimizin altındaki arduvaz zemine dokunan doğal ışık, kısa bir koridordan geçerken uzun, dar pencerelerden süzülüyordu. Koridorun sonunda, sarı, mavi ve beyaz taşların dönüşümlü olarak kullanıldığı, neredeyse tamamen dairesel, eski bir kemer, tonozlu ve yine dairesel bir odaya açılıyordu.

Daha önce de ibadet yerlerinde bulunmuştum; köyümün küçük şapelinden, kırmızı tacıyla Aeadine Azizin altın varaklı tekil ikonuna, Hesten'in devasa katedraline, zemini fayanslar kadar çok mezar taşıyla döşenmişti. Burası da aynı ağırlık ve hürmet hissine sahipti ama... daha fazlası. Her santim taş, ahşap, alçı, altın, fildişi, oyulabilecek her şey oyulmuştu ve oyulamayacak her şey karmaşık Mereish ilahileri ve desenleriyle boyanmıştı.

Şimdi Tane'nin varlık hissini paylaşıyordum, *Hart*'ın heykelciğinin yanında durduğumda ya da denizde başka bir ghisten gemisiyle karşılaştığımızda hissettiklerime benzer bir his ama daha anlaşılmaz. Bu odada başka bir ghisting vardı. Ama nerede? Oymalarda mı? Kapıda, bir koruyucu olarak mı?

Bir Aeadine şapelinde olduğu gibi, bir aziz heykelinin odanın merkezinde, tam anlamıyla dindar ve etrafı adaklarla çevrili olmasını beklerdim. Ama burada sadece küçük, dairesel bir pencereden gelen güneş ışığıyla süslenmiş oymalı ahşap bir sütun gördüm.

Gözlerimi sütuna sabitledim.

Rehberim odanın ortasına doğru ilerleyerek, "Duvarlar Aziz Adalia'nın hayatını gösteriyor," dedi. Sıra sıra dizilmiş minderler görünüşte rastgele çizgiler halinde zemini kaplıyordu ama Nitha'nın bakışlarını takip ettiğimde bunların oymaların farklı bölümlerine bakacak şekilde yerleştirildiğini fark ettim.

En yakın cephe neredeyse siyah ahşaptan oyulmuştu. Opal parçalarıyla işlenmiş olan bu cephede, ışık huzmeleriyle taçlandırılmış bir kadın, ellerini diz çökmüş izleyicilere uzatmış bir şekilde tasvir edilmişti. Sol eli küçük bir güneşi kucaklıyor, güneşin ışığı vücudunun yarısını aydınlatıyordu. Diğer yarısı gölgeler içindeydi ve sağ elinde tuttuğu dolunaydan gelen daha yumuşak, gümüş rengi bir ışıkla aydınlanıyordu. Ayı güneşten daha yukarıda tuttuğunu fark ettim; biri göğsünde, diğeri kalçasındaydı.

Adalia'nın karşısında, oyulmuş, diz çökmüş yalvaranların arkasında, cüppeli iki figür vardı. Biri erkek, diğeri belirsizdi. Her ikisi de vücutlarının yarısında altın güneş ışığı, diğeri yarısında ise gümüş ay ışığı ve gölgelerle Aziz'i yansıtıyordu. Gördüğüm temel farklılıklar, ellerinin konumunda ve ayların evrelerindeydi. Biri güneşi aydan daha yukarıda tutarken, son figür ikisini eşit tutuyordu. Aylardan biri bir orak, diğeri ise neredeyse görünmez bir obsidyen küreydi.

"Bunlar Öteki'nin üç güneşini ve üç ayını temsil ediyor," diye mırıldandı Nitha. Motifin dikkatimi çekmesinden memnun olmuş görünüyordu ve beni hikâyenin bir sonraki bölümüne yönlendirdi. Üç figür tekrar belirdi, elleri - güneş ve ay- yeni seviyelerde tutulmuştu. "Gelgitleri dengelerler ve ilkbaharda Kara Gelgitleri çağırırlar."

Odanın ortasındaki sütun hâlâ Tane'nin dikkatini çekiyordu ama benim insan gözlerim üç figürün de bellerine kadar karanlık suyun içinde durduğu son motife takıldı. Elleri burada eşit bir şekilde tutulmuştu, güneşler kumaşla örtülmüştü ve üç mükemmel obsidyen ay arka arkaya dizilmişti. Arkalarında dördüncü bir obsidyen ay asılı duruyor ve hepsini gölgede bırakıyordu.

"Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Gerçek Kara Gelgit," diye açıkladı Nitha. Ortadaki sütuna doğru ilerlemeye başladı ve duruşundaki bir şey bana onu takip etmemi söyledi. "Öteki'nin aylarının karanlığı bizim dünyamızdakiyle aynı hizaya geldiğinde. Dört yeni ay, iki Kara Gelgit -ilki herhangi bir doğal gelgitin olabileceğinden daha büyük, ikincisi ise onu bile aşıyor. Bu birkaç yüzyılda bir olur. Bir tanesini göreceğiz kadar yaşadığımız için şanslıyız."

İrkildim. "Birini mi göreceğiz? Ne zaman?" "Bu bahar."

Dilimde yeni sorular kümелendi, ama ortadaki sütunun etrafından dolanırken durdular ve hayalet duygum geri geldi.

Orada, diğer tarafa oyulmuş bir kadın vardı. Adalia Day. Sanki bir su gibi ahşabın içine gömülmüştü, her açısı akıcı ve pürüzsüzdü ve o kadar gerçekçiydi ki zihnimin bana oyun oynadığından korktum. Kollarını gevşekçe göğsünde kavuşturmuş, güneşi ve ayı değerli, kırılabilir şeyler gibi tenine sarmıştı. Başı bir tarafa eğikti, saçları ayak bileklerine kadar dökülmüştü, gözleri kapalıydı ve vücudunda örümcek ağından bir elbise vardı.

Ben bakarken, tahtadan bir şekil ortaya çıktı. Oymasının, heykelinin, ev sahibinin mükemmel bir görüntüsü.

Adalia Day basit bir ikon değildi, uzak ve uzun ömürlü bir kadının tasviri de değildi.

O bir ghisting idi.

YİRMİ ALTI

Anne, Kız, Aziz

MARY

Ah, Mary-Mer-işte sen-" Charles sütunun etrafında dönerken durdu. Şimdi bir cübbe giymişti ve temiz traşlı yüzü ve nemli, taranmış saçlarıyla neredeyse tanınmaz haldeydi.

Arkasında başka bir acemi -muhtemelen rehberi- geri çekildi ve Nitha ile birlikte bir minderin üzerine diz çöktü.

Adalia Day, Charles'a bakmak için döndü. Uzun parmaklı, narin ellerinden güneş ve ay kaybolmuştu.

Çocuk, diye hitap etti ona, sonra gözleri bana kaydı. *Kardeşim*.

Tane ortaya çıktı. Bir an paniğe kapıldım, sırrım acemilere ve tapınağa girebilecek herkese ifşa olmuştu ama Tane'nin böyle bir tereddüdü yoktu. Adalia'ya yaklaştı.

Her iki ghisting de Charles'a bakmak için döndü, sanki onun ghistinginin de kendilerine katılmasını bekliyorlardı.

Charles geri çekildi. "Ben onun gibi değilim," dedi yüksek sesle, bir elini bana doğru sallayarak. Daha da kötüsü, Aeadine dilinde konuşuyordu. "Mary, bunu hayal mi ediyorum? Azizleri bir ghisting mi? Gerçek bir ghisting, eski Aead gibi..."

Gözlerimi açtım ve bakışlarımla onu susturdum.

Charles hangi dilde konuştuğunu fark etti ve çenesini sıkarak kapattı.

Tane, Charles'ı görmezden gelerek Adalia ile konuştu. *Çocuk hâlâ onun içinde uyuyordu.*

Adalia yavaşça başını salladı ve Tane'ye uzandı. Tane de ona uzandı, parmakları birbirine değdi ve ben ani bir bilgi seline kapıldım.

Parıldayan bir güneş, gölgeye dönüşen üç ay, bu odadan geçen bir asırlık yalvaranlar gördüm. Bana ait olmayan içgüdüler ve dürtüleri, benden değil Adalia'dan gelen duyguları ve eğilimleri hissettim - onun amaçları, niyetleri, endişeleri ve talepleri.

Akın bunaltıcıydı ama Adalia'nın en acil, en acil niyetlerini yakaladım.

Charles.

Eşkıyaya doğru ilerledim, ağzım onu uyarmak için açıktı, ellerim onu odadan çıkarmak için uzanmaya başlamıştı bile. Tane peşimden aktı, şefaatinin telaşıyla formu katılığını kaybetti.

Ama Adalia bir göz kırpmasıyla diğeri arasında hareket etti. Charles'ın sırtı, bir kış ormanında ibadet eden keşişlerin tasvirleriyle çerçevelenmiş duvara çarptı.

Adalia onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına üfledi.

Arkamızda, Nitha ve diğer acemi başlarını kaldırıp baktılar.

Charles'ın içindeki hortumun çivit rengi bir ışık dalgasıyla titrediğini gördüm. Yağın üzerindeki fener ışığı gibi derisinin üzerinde titreşti, sonra soyulup gitti.

Adalia yeni, ikincil bir figürü ellerinden tutup Charles'tan uzaklaştırdı. Hayalet, Charles'ı daha belirsiz, daha bulanık bir açıdan yansıtıyordu ve düzinelerce hayalet iplikle eşkıyaya bağlıydı. Yüzünde sadece yüz hatları vardı ama şekil ve niyet olarak Charles'ı yansıtıyordu.

Birkaç nefes boyunca, yeni hortlağın biçimi değişmedi. Sonra dumana dönüştü ve taşlaşmış otoyol adamının etrafında sürüklendi.

"Mary," diye mırıldandı Charles.

Arkadaşımla ghisten azizinin arasına girerken Tane ve ben birleştik. Charles'ın hayaletinin dumanı üzerime yağmur gibi sızdı ve tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu.

Buna *hakkın* yoktu, Tane ve ben hep bir ağızdan konuştuk, öfkemiz birdi. Eğer korku hissettiysem bile bu çok uzaktı, sadece Charles'ı düşündüm.

Ghiseau'ya *katılmaya hakkı yok*, diye karşı çıktı Adalia. *En azından çocuğun nefes almasına izin verebiliriz.*

Bağlamanın işe yaramamasının bir nedeni var.

Bir uzuv kırıldığında, insanlar onu yerine koymaz mı? Adalia'nın deniz camı gözleri benimkileri tuttu.

Omzumda bir el hissettim ve arkama baktım. Charles tekrar ayağa kalkmıştı. Gözlerindeki buğulanma kaybolmuştu ama perili gözlerinin beyazında çivit grisi lekeler görüyordum.

İşine karışılmasından memnun olduğu anlaşılan Adalia Day geri çekildi. Bedeninin izleri sütuna doğru uzanıyordu - onun ağacı, şimdi anlıyordum, o ve Tane dokunduğunda aldığım görüntü tufanından süzülen bilgiler. Onun ağacını tapınağın tam kalbine oymuşlardı, dalları çatıda ve kökleri zeminin altındaydı. Sonra da hayatlarını, dinlerini onun etrafında inşa etmişlerdi.

Burada barınabilirsiniz çocuklarım, dedi Adalia yardımsever bir şekilde. Beni dinlediğiniz ve çocuklarıma zarar vermediğiniz sürece.

Tane'nin tereddüt ettiğini hissettim. O bir Ghisting Ana'ydı. Adalia değildi - manastırın etrafındaki ormanın tamamen sıradan olduğu gerçeği bir yana, bunu doğuştan biliyordum. Ghisting'lerin hiyerarşisinde Tane daha üstündü ama görünüşe göre yüzyıllar süren tapınma Adalia'nın kendisini bu çerçevenin dışında görmesine neden olmuştu.

Yine de barınağa ihtiyacımız vardı ve Adalia'nın küçümsemesi bize bunu sağladıysa, bunu kabul etmeliydik. Şimdilik.

Hizmetkârların bize ihanet edecek mi? Gistings'in konuşulmayan diliyle sordum.

Adalia ağacına geri dönerken yüzünde hafif bir eğlence ifadesi vardı. *Asla. Burada ne ülkeler, ne halklar, ne de dışsal bağlılıklar var. Sadece ben ve benimkiler var. Bana saygı duyarsan dış dünya seni asla bulamaz.*

Kafam çok doluydu ve Charles'ın ihlali yüzünden hala kanım kaynıyordu. Ama başımı saygıyla hafifçe eğmek için kendimi zorladım. Sonra Charles'ın elini tuttum ve onu kapıya doğru yönlendirdim.

"Kafamın içinde." Charles'ın nefesi bir törpü gibiydi ve omzu benimkine değdi. Bir kolumu sırtına doladım ve içkili gecelerden sonra onlarca kez yaptığım gibi ona destek oldum.

Nitha ve diğer acemi ayağa kalkıp bizi takip ettiler.

"Seni sakın bir yere götürelim," diye yatıştırdım, kollarından birini omzuma attım ve hafifçe okşadım. "Her şey yoluna girecek."

"Uyanık." Charles'ın sesi son kelimedede söndü, ardından "Kafamın içinde yalnız değilim" diye eklerken yeniden canlandı.

ÖTEKİ DOĞAN - Ghistings, morgories, dittama, huden, implings ve benzerleri de dahil olmak üzere Öteki düzlemden doğan tüm yaratıklara atıfta bulunan geniş bir terim. Büyücüler genellikle Öteki Doğumlu olarak anılır, ancak bu tam olarak doğru değildir. Bir büyücünün gücü Öteki'nden kaynaklansa ve o yerle doğuştan gelen bir bağla doğsalarsa da, kendileri de büyücü olmayan meslektaşları kadar insan kalırlar. Ayrıca bakınız: CANAVARLAR, DİĞER.

-ALPHABETICA: AEADINES'IN YENİ KELİME KİTABINDAN

YİRMİ YEDİ

Aeadine, Middenwold

Yirmi Yıl Önce

SAMUEL

Black Tide tarikatçıları dans ederken ve ekşi sütün tadı dilimde kalırken Midden Ghist tabuta benzeyen gövdesinden bakmaya devam etti. Dünya küçülmeye, Kara Medcezir'e tapanlar azalmaya, rüzgâr kesilmeye, sesler boğulmaya başladığında baktı. Ağaçlar dönüşmeye başladı, Middenwold'un meşe, çam ve kavaklarından daha ham, daha karanlık bir çeşitliliğe dönüştüler -yapraksız ve iğnesiz ağaçlar, kökleri gökyüzünde olan ağaçlar.

Yerden su sızmaya başladı, orman zeminini bahar eriyiği gibi sular altında bıraktı. Ayak bileklerime kadar serin, karanlık ve yıldızlarla dolu akıyordu. Hayır, yıldızlarla değil. Düğümlenmiş kök gölgeliklerinden havalanıp etrafımda uçuşan binlerce yusufçuğun yansımasıyla doluydu.

Karanlık Su'daydım, bir önceki yıl Sooth olarak eğitimime başladığımdan beri nadiren refakatsiz girdiğim bir yerdi.

Şimdi yalnızdım. Ben'in ışığı yanımdan ayrılmıyordu ama belirsiz ve uzaktı; vücudu Magni gücünün kırmızısıyla kaplıydı ve farkındalığı hâlâ insan dünyasındaydı. Midden Ghist de gerçekte burada değildi, sadece görüşüme kazınmış bir hatıraydı. Burada bir ağacı yoktu, dünyalar arasındaki ayrımı delip geçen ve Öteki'nin karanlık gökyüzünde düğümlenen kökleri yoktu.

Öteki'nin bu bölgesinin onun evi olmadığını içten içe biliyordum.

Gözlerimi kırptım ve bakan gözleri sonunda soldu. İnsan dünyasıyla olan bağlantımın biraz daha fazlası onunla birlikte gitti ve yanaklarımda garip bir rüzgarın fırçasını hissettim, gölgelikten bana bakan üç ince ayın ışığını gördüm.

Gözlerim yaşlarla yanmaya başladı, kanım şaşkın bir dehşetle köpürüyordu. Ellerim içgüdüsel olarak uzandı, dokunmak, teselli bulmak için çaresizce. Annem için değil, Benedict için.

Elim kolunun arasından buhar gibi geçti ve geri çekildim. Ben'in Öteki'ndeki imzası titreyip kaybolmaya başladığında bu tam bir geri çekilmeye dönüştü. Ne kadar az şey bilsem de bunun doğru olmadığını biliyordum. O bir büyücüydü. Hayır, ona dokunamamalıyım, ama her zaman burada görünür olmalıydı, *bana* görünür olmalıydı.

Midden Ghist'in insan dünyasında bulunduğu yere dönüp baktım. Sadece başka ağaçlar gördüm, henüz benim âlemimle bağlantısı olmayan, bazıları cisimlenmeye ve beni incelemeye başlamış olan başka ghistingler. Işıkları suyun yüzeyinde dans ediyor, ateşböceklerinin nabız gibi atan, noktalı oklarını kesintiye uğratarak şekil alıyorlardı.

Ama buradaki biçimleri, insan dünyasındaki ghistinglerin aldığı biçimlere benzemiyordu. Orada erkek ya da kadın, kurt ya da yılanlar. Burada ise Ötekidoğumlu yaratıkların çarpık taklitleriydiler; pençeleri, dokunaçları, çarpık oranları ve çok ama çok fazla gözü olan yaratıklar.

Döndüm ve kaçtım.

YİRMİ SEKİZ

Sığınak

SAMUEL

O gece karyolamda tok bir karın, sıcak bir battaniye ve Ben'in bize verilen küçük odaya yayılan yumuşak nefeslerinin sesiyle yatıyordum. Daha genç görünüyordu, bunun nedeni sadece loş ışık ya da ikimizin de tıraş olup banyo yapmış olması değildi. Bana böyle bir odayı paylaştığımız sayısız çocukluk gecesini hatırlatan bir kırılmalığı vardı.

Kapının ötesinden yumuşak, nazık bir şarkının yankısını duydum. Gece duaları. Adalia Günü Hizmetkârları'nın söylediğı Mereish eski ve karmaşıktı ama cümleleri seçebiliyordum. Ay'a, ormana söylenen bir şarkıydı. Onların azizi olan ghisting'e.

Gözlerimi kapattığımda ses değışti; annemin deliliğıyle Ben'i ve beni yok ettiğı gece, cüppeli yabancıların söylediğı daha basit bir şarkıyla birleşti.

Kollarımı bir ürperti kapladı, tüylerim diken diken oldu ve yan döndüm. Mary bu yere ya da hortlayan Adalia Day'e güvenmemekte haklıydı; Sooth'un hisleri de bunu doğruluyordu. Yine de buraya geldiğim için pişman olamazdım, tüm yaralarımız sarılmışken, sıcak bir yataktayken ve Scieran'dan öğrendiğim onca şey varken.

Biri kapımıza yaklaştı. Görüş alanımdaki bir dokunuş bana onun Mary olduğunu söyledi ve düşüncelerim hemen dağıldı. Bir sorun mu vardı? Bana ihtiyacı mı vardı?

Gecenin köründe ziyaret etmesinin başka bir nedeni var mıydı? Daha iyi bir yargıya karşı, vücudumdaki gerginlik tamamen farklı bir şeye dönüştü

çeşitli. Ancak bir anlık tereddüitten sonra, ayak sesleri öncekinden daha yumuşak bir şekilde devam etti.

"Onu durduracak mısın?" Ben odanın diğer tarafından seslendi. "Yoksa ben mi durdurmalıyım?"

Ayağa kalkmak için yolu yarılamıştım bile.

"Uyu." "Memnuniyetle."

Koridora çıktım ve kapıyı arkamdan usulca kapattım. Gece duaları hâlâ sessizlikte sürükleniyordu, unutulmaz ve güzel. Mary çoktan gözden kaybolmuştu ama bir köşede ayaklarının yumuşak izini yakaladım ve onu takip ettim.

"Mary!" Tıslayarak söylediğim söz onu tam merdivenlerden inmeye başladığı sırada yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

Bana baktı ve ben geri çekildim. Gözleri -insani, doğal gözleri- deniz camı kadar donuk, ghisten bir parıltıyla kaplanmıştı.

"Tane?" diye sordum.

Mary'nin dudakları düz bir çizgi halinde seğirdi ve insan benliğinden bir şeyler yeniden ortaya çıktı. "Evet. Adalia bizi tekrar çağırdı." Bununla birlikte, Tane bir kez daha kontrolü ele almış gibiydi. Onu takip etmem için başını salladı ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Artık sürekli yüzeye yakın olan tedirginlik sarmaş dolaştı. Çenemi indirdim ve ona yetişmek için acele ettim, ama omzuna yaklaştığımda bile beni görmezden geldi. Onu tutmak, durdurmak istedim ama Tane hafife alınacak biri değildi.

Bunun yerine, "Bunu yapmak için Mary'den izin aldın mı?" diye fısıldadım.

"Biz biriz ve aynıyız." Tane, Mary'nin ağzından konuştu. Sesi de Mary'ninkiydi ama kadının en alt perdesine iniyordu, zengin, derin ve kadınsıydı.

"O zaman neden seni sadece onun gözlerinde görebiliyorum?" Soğukça sordum.

Tane bana baktı, deniz camı gözleri beni klinik bir tarafsızlıkla içine aldı. "Çünkü bu bedeni paylaşıyoruz. Ve bazı meseleler vardır ki, iki kişi arasında kalmalıdır. Bu yüzden şimdi bana eşlik edebilirsin ama Oruse'ye yalnız girmeme izin vereceksin."

Geniş basamakları ve titrek aplikleri olan geçidin sonuna ulaşmıştık bile. Görünürde tek bir yardımcı ya da Hizmetkâr yoktu.

"Burada bekleyin," diye talimat verdi Tane. Kalan basamakları tırmandı ve sağa dönerek dairesel bir kemerden geçip gözden kayboldu.

Daha yavaş bir şekilde onu takip ettim ve kapının dışında oyalanarak tapınağın görebildiğim her şeyini inceledim - mum ve gisten ışığıyla yumuşak bir şekilde aydınlatılmış oymaları ve yıldızları. Meryem'in cübbesinin izinin yıldızlı odanın orta sütununun uzak tarafında dolaştığını gördüm, sonra sessizlik çöktü.

Tünelde uzaktan gelen ama yankılanan ayak seslerini duyup saklanacak bir yer aramak için etrafıma bakınana kadar uzun, özenli dakikalar boyunca nöbet tuttum. Tapınağa girebilirdim ama Tane bunu yasaklamıştı ve başka seçeneklerim de vardı.

Merdivenlerin ağzından hızla geçip diğer yöne gittim. Koridor ikiye ayrıldı ve ayak sesleri merdivenleri tırmanırken ben bir tarafa doğru eğildim. Yaklaştılar, beni geçitte daha da aşağıya ve Mary'den uzağa sürüklediler.

Kendimi, soğuğu dışarıda tutmak için çok az işe yarayan camla kaplı bir pencere oyuğuna yapıştırdım ve nefesimi tuttum.

Basamaklar başka bir geçide iniyordu. Zihnime tanıdık, şimdiki bir fısıltı çalınana kadar onları dinledim, saydım ve mesafeyi değerlendirdim.

Oyuktan çıktım ve döndüm. Orada, geçidimin sonunda bir kapı vardı. Merak beni sardı -yarısı bir çocuğun merakı, yarısı tekinsiz bir ihtiyaç. O kapının ardında Öteki'ne ait bir şey vardı.

Hızla ana geçide döndüm ve tapınağa baktım. Meryem hâlâ oradaydı, cübbesi görünüyordu ve herhangi bir sıkıntı içinde görünmüyordu.

Gizemli kapıya dönerek, kapıyı açtım. Kubbeli bir tavanın ortasından sarkan bir yusufluk feneri küçük, sekizgen bir odayı aydınlatıyordu. Eğer tavanda herhangi bir kapak ya da açıklık olmasaydı bana bir gözlemevini hatırlatabilirdi.

Odanın ortasında devasa bir aynalı cam vardı. Tavana doğru çevrilmişti ve fenerden gelen altın ışık, hafifçe parlayan ghisten ağacından pürüzsüz, cilalı bir yüzeyden aşağı akıyordu.

"Burası bir gözlemevi."

Mary'yi görmek için döndüm, Tane hâlâ gözlerinden parlıyordu. Garip bir duruşla beni izliyordu -kolları gevşek, yanlarından biraz fazla dışarıda, başı eğik. Ürkütücü ve doğal olmayan bir durumdu ve Mary'nin uyanmasını arzuluyordum.

"Neyi gözlemlemek için?" Ben de onun kadar sessiz konuşarak sordum.

Tane'nin gözleri dürbünün üzerinde gezindi. Öne doğru gelerek elimi kapının mandalından çekti ve yumuşak bir tahta tıkırtısıyla kapıyı kapattı. "Karanlık Su - güneşleri, ayları ve yıldızları."

Sorular öne doğru atıldı ama ben konuşmadan o konuştu. "Şu anda bunların hiçbir önemi yok Kaptan Rosser. Buradan gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

Birkaç dakika sonra tünelden aşağıya doğru adım atıyorduk.

"Neler oluyor?" Bastırdım. "Mary! Tane? Cevap ver bana. Adalia bizi sürgüne mi gönderiyor?"

"Adalia kibirli ve haddini aşıyor," diye karşılık verdi Tane. "Ama bizim en büyük endişemiz o değil. Kapılarda askerler var."

Hücrelere tekrar girdiğimizde yumruk sesleri ve alçak, telaşlı sesler ahşap duvarlarda ve zeminde yankılanıyordu. Bir keşiş Tane'yle benim aramda itişip kakışarak cüppesini yukarı çekerken, diğerleri de farklı yönlerde doğru koşuşturuyordu.

Biri yanından geçerken Mary'nin sendelediğini gördüm. Onu sabitlemek için uzandım, sonra iki keşiş daha aceleyle geçip tünele girip gözden kaybolurken onu duvara yasladım.

Mary'nin gözlerinden yaşlar süzüldü ve Mary gözlerini kırptırarak tamamen uyandı. Geri adım atmaya başladım, zihnim sonraki adımlarımızı hesaplarken bile bedenlerimizin dokunduğu her yerin farkındaydım. Ben ve Grant'i al. Manastırdan çıkın.

Mary hasta olabilirmiş gibi görünüyordu. Kollarımın üst kısmını kavradı ve daha fazla keşiş koşarak geçerken beni yerimde tuttu. "Bana bir dakika ver. Ben uyanırken Tane hiç bu kadar uzun süre kontrolü elinde tutmamıştı. Askerler bizi arıyor Sam. Adalia... kökleri burada her yere yayılmış. *Her yere*. Görmediği hiçbir şey yok. Ve bunun için bizi suçluyor."

"Bizi teslim etmeye niyetli mi?" Üsteledim.

Mary çaresizce başını salladı, yüzü ve dudakları aşırı derecede solgundu. "Bizi koruyacağına dair söz verdi. Ama ben ona güvenmiyorum. Çok öfkeliydi."

"İşte buradasın." Nefes nefese kalmış Grant yanımıza sokuldu, Ben de peşinden. Grant üzgün görünüyordu, Ben ise o kadar asık suratlıydı ki Adalia Day'ın panik halindeki hizmetkârları bile bizden uzak durmaya başlamıştı.

"Mary, iyi misin?"

"Kusabilirim," diye uyardı.

"Bunu dışarıda yapalım, olur mu?" Grant kayıtsızca sırtını sıvazladı. "Kaçma zamanı mı?"

"Zamanı geçti," diye homurdandı Ben.

Başımı salladım. "Eğer ayrılırsak, teçhizatımızı ve silahlarımızı bıraktığımız yerde buluşalım."

Salondaki karmaşayı bir feryat bastırdı. "Avluya! Herkes avluda toplansın, hemen!"

Son birkaç keşiş tünele doğru kaçtı ya da yan geçitlerden aşağı fırladı, sonra askerler oradaydı. Tüfekler parıldıyor, postallar yürüyordu. Mary arkamızdan tünele doğru ilerledi ve Grant'in cübbesini tutarak onu yanına çekti -ya da kendini tuttu, bunu söylemek zordu.

Bir tüfek bize doğrultuldu.

"Siz dördünüz, avluya," diye bağırdı bir asker.

Ben adama öyle büyümlü bir bakış fırlattı ki ben bile hissettim. Asker tereddüt etti, sonra dişlerini sıktı ve tüfeğin ağzını Ben'in göğsüne dayadı.

"Bunu bir daha dene Magni," diye tısladı. Dört asker daha karşılaşmayı gördü ve hepsi silahlı olarak toplandı. "Sizin türünüz için hazırlıklyız."

Arka planda, biri çığlık atan, kanlar içindeki bir keşışı hücrelerinden sürükleyerek çıkardı ve onu itişip kakışan arkadaşlarının arasına itti.

"Bu iş gittikçe daha da kötüleşiyor," diye mırıldandı Grant arkamdan.

"Kımıldayın!" diye bağırdı başka bir asker.

Tüfeklerin dürtmesiyle adanmışların akışına katıldık. Ayak sesleri, yalvarışlar ve hayal kırıklığına uğramış sesler duvarlara çarpıyor, giriş holüne ulaştığımızda giderek daha da yükseliyordu. Dar alana çok fazla insan sıkışmıştı. Bulanık camlı uzun, dar pencereler dışarıdaki avludan gelen meşale ışıklarını süzüyordu -daha fazla asker- ve açık kapılardan soğuk, ısırmacı hava yayılıyordu.

Mary önümde itişti ve ben de onu göğsüme çekerek kalabalığın itişip kakışmasından elimden geldiğince korudum.

Kulağıma fısıldamak için arkasına yaslandığında nefesi yüzümün yan tarafında geziniyordu. "Ben ve Charles. Gitmişler."

Etrafıma bakındım. Koyun gibi güdülüyorduk, düzinelerce yüz ve beden birbirimize yaklaşmıştı ama hiçbir kardeşime ya da eşkıyaya ait değildi.

Öteki'ne dokundum. Etrafımızdaki kalabalıkta ve ötesindeki avluda ışıklar yandı. Ben hiçbir yerde görünmüyordu, tılsımı tarafından gizlenmişti ama Grant'in ince çivit grisini kalabalığın içinde arkamızda bir yerde gördüm.

Bunu sessizce Mary'ye tercüme ettim.

"Ben bizi terk mi ediyor?" diye sordu, sesi suçlayıcı olmaktan çok yenikti.

Göğsümde hastalıklı bir his kıvrıldı ama: "En iyi şansının bizimle olduğunu biliyor."

"Olmadığında ne olacak?" Kalabalığın hareketi yavaşlarken Mary'nin sırtı göğsüme çarptı. Açık dış kapıdan gelen soğuk hava başımızın üzerinden geçti. "Askerleri kontrol edemedi; tılsımları var. Bu Ess Noti oldukları anlamına mı geliyor? Ya biz yakalanırsak ve o yakalanmazsa?"

"Cevabım yok, Mary."

Kalabalığın itişip kakışması arttı ve avluya sıkıştık. Askerler Hizmetkârlar arasında eleme yapıyor, kadın ve erkekleri çiğnenmiş karın üzerinde farklı gruplara yönlendiriyorlardı.

"Sizinle ormanda buluşacağım," diye tısladı Mary. Sesi sakindi ama eli benimkini çok sıkı sıkıydı.

Ben de onunkini aynı sıkılıkta tuttum, dilimde yiğitçe sözler kurmuştu. Askerlerle savaşmaya ve bizi bir arada tutmaya çalışırsam, dikkatleri üzerimize çeker ve muhtemelen ikimizin de kanlar içinde kalmasına neden olurum.

"Ormanda," diye alçak sesle onayladım ama elini bırakmayı başaramadım.

"Sen, buraya, hemen." Bir asker kolumdan tuttu ve beni avluya doğru sürükledi. Neredeyse karda kayıyordum ve Meryem kopup gitti. Asker aşağılayıcı bir şeyler homurdandıktan sonra beni erkek keşişlerin arasına itti.

Mary de hem keşiş hem de acemi keşişlerden oluşan titreyen kadınların arasına itildi.

Bir Mereish subayı "Sıraya girin ve kapüşonlarınızı geri çekin!" diye bağırdı.

Kimse kımıldamadı. Soğuk bir esinti avludan geçerek ara sıra ağaçların yapraksız dallarını hışırdatıyor ve yanaklarımı ısıırıyordu. Mary kısa bir süre beni izledikten sonra aşağıya baktı, kapüşonunu daha derine çekti ve kadınların arasına karıştı. Onu gözden kaybettim.

Askerler kalabalığın arasına dalmış, kaba elleri ve tüfek namlularıyla kadınları yakalayıp başlarını kaldırıyorlardı. Meryem olduğunu düşündüğüm bir figür geriye doğru çekildi, daha yaşlı, daha metanetli keşişlerin arkasına saklandı ve başını eğdi.

Bir asker onu cübbesinden yakaladı ve etrafında döndürdü.

Sıradan çıktım. Askerler bağırdı ve etrafıma üşüştü. Bir tabancanın soğuk ağzı alnıma bastırdı ve hareketsiz kaldım.

Bir an sonra keşiş ve askerin onu tekrar hizaya soktuğunu gördüm. Başındaki örtü gitmiş, kızıl saçları özenle sarılmış örgülerden şakaklarına doğru kaçmıştı. Mary değildi.

"O."

Bir Mereish subayı önümde durdu. Güneşten kısılmış gözleri, sıraya dizilmiş pürüzsüz siyah bukleleri ve kahverengiye çalan açık teniyle belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Subay adamlarına Mereish dilinde bir şeyler söyledi ve birçoğunun araziye dağılmasını sağladı, ardından tüm dikkatini bana verdi. Gözlerimiz kilitlenir kilitlenmez, onun ne olduğunu anladım. Başka bir Sooth.

Dahası, onu tanıyordum. Enisca Alamay'ı gördükten hemen sonra Tithe'deki rıhtımda bana rastlamıştı.

"Arkadaşların nerede?" diye sordu adam. Ona düz ve soğuk bir bakış attım. "Sen Inis Hae'sin."

Gözleri bir an için kısıldı, sonra omuz silkti. "Öyleyim. Şimdi, yoldaşların nerede?"

Bağrıışmalar patlak verdi ve kapıların yakınında atlar ve adamlardan oluşan bir bulanıklık gördüm. Atlar vahşiydi, adamlar paniklemişti, gözleri vahşi ve dizginlenemez bir dehşetle açılmıştı. Ben ya da başka bir Magni büyücülükleri için bir çıkış yolu bulmuştu.

Hae de onlara doğru baktı. O kısacık boşlukta yana doğru eğildim, tabancasını kaptım ve kabzasını alnına doğru indirdim. Doğaüstü bir çeviklikle savuşturdu ama ben çoktan kaçmaya başlamıştım.

Rüzgâr kalabalığın arasından esiyor, kapüşonları geriye atıyor, şapkaları yırtıyor ve giysileri bayrak gibi parçalıyordu. Bir Stormsinger'ın sesi yükseldi, sonra bir başkası ve bir diğeri, bir gece yarısı duasının çarpık bir versiyonunda ilahi söylüyor, uyum sağlıyor ve birbirini geliştiriyordu.

Mary'nin sesi onların arasında değildi.

Ellerimi uzatıp eğildim ve bilincimin yarısını Öteki'nin içine boşalttım. Karanlık Su ayak bileklerimin etrafında kabardı, ışıklar belirdi ve Mereish büyücülerini işaretledim. İki Magni vardı, umutsuzca atları ve büyülenmiş askerleri sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Sonra Inis Hae'nin parlak, Sooth feneri.

Bir deniz mavisi parıltısı yakaladım. Bir rahibe yanımdan kaçtı, vücudu Stormsinger'ın ışığıyla örtülmüştü. Ama aurasında gri yoktu ve yüzü daha yaşlıydı, ellili yaşlarındaydı. Görüş alanımın kenarlarında başka Fırtınakuşları da kıpırdandı ama onlarda da Mary'nin kendine özgü büyücü ve hortlak karışımı yoktu. Hâlâ tılsımını takıyor olmalıydı.

Benedict'i doğrudan göremiyordum ama gücü Öteki'de yanıyordu - önce yakın, sonra uzak, Hae'nin ışığının yakınında ve sonra yanımdan geçip gidiyordu. Magni gücü alevler gibi yayılıyor, askerlerin, atların ve Hizmetkârların etrafını sarıyordu. Hizmetkârlar saflarından ayrıldı ve avludaki kaos tamamlandı.

Biri kolumu yakaladı. Ben beni bir çitin arkasına çekerken insan dünyası katı formlarına ve karla bulanıklaşan çizgilerine geri döndü. Diğer kolu hâlâ askıda olmasına rağmen, şimdi kanla kaplı bir asa ele geçirmişti.

"Mary ve Grant nerede?" Nefes nefese kaldım.

"Grant çoktan güneye doğru yola çıktı, dört at aldı. Silahlarımızı ve teçhizatımızı getirecek," diye yanıtladı Benedict, arkamızı kolaçan ettikten sonra bana hareket etmemi işaret etti. Bir manastırın sığınağına doğru ilerledik. "Mary'yi mi kaybettin?"

Sanki onun sorusuna cevap verircesine, Mereish sesleri geceyi keskin, koordineli bağırışlarla böldü. Kargaşadan tüm kelimeleri yakalayamadım ama "*Ghiseau!*" diye bir uyarı çığlığı duydum.

Ben ve ben salonun, şapelin etrafından dolanıp bahçelerden geçerken figürler yolumuzdan dağıldı. Karda ayak izlerinden oluşan bir kaos vardı ama iz sürmeye ihtiyacım yoktu. Mary'nin nerede olduğunu biliyordum. Çığlıklarını ve küfürlerini duyabiliyordum.

Tam bir asker Mary'yi yere yatırırken mutfakların etrafından dolaştık. Başka bir asker Mary'nin ağzını bir Fırtınakıran maskesiyle kapatarak bağırışlarını bir anlığına bastırdı. Mary onun kafasına vurdu, şakağına bir yumruk indirdi ama onu tutan asker onu ters çevirdi ve yüzünü kara gömdü.

Saldırdım ama üç düşman daha tüfeklerini yolumuza doğrulttu. Ben birini vurdu. Karşılığında tabancamı kaldırdım ve zaman yavaşladı.

Tetiği çektim. Atış bir askerin göğsüne isabet etti ve silahımın kabzasını yanındaki adamın yüzüne doğru savurdum. İkisi de devrildi. Bir üçüncüsü yanımdan geçip gitti ve bir dürtüyle uzanıp

boğazındaki parlayan Magni tılsımını yakaladı. Tılsım serbest kaldı ve Ben gülmeye başladı.

Asker kılıcını kendi karnına saplarken çığlık attı. Benedict hâlâ gülümseyerek etrafından dolaştı ve Mary'nin kalan saldırganlarını inceledi.

Maskeli olan dondu kaldı ve gözlerini yavaşça yukarı çevirdi. Belli ki Benedict'in etkisiyle savaşıyordu ama yeterince iyi değildi - ya tılsımı yoktu ya da hepsi eşit yaratılmamıştı. Kasıldı, geriye düştü ve Mary maskeyi salladı.

Öfkeyle dolu tek bir nota haykırdı. Rüzgâr parçacıkları ondan uzaklaştı ve son muhafız kasıldı, ses çıkarmadan soluk soluğa kaldı. Saçından tutup onu Mary'nin üzerinden çektiğimde, kan çanağına dönmüş gözleri ve dehşete kapılmış yüzüyle yere yığıldı.

Mary yuvarlandı, yüzü çamur, kar, gözyaşı ve kanla kaplanmıştı. Öksürdü ve iki kolunu birden kaldırdı; bir eli bana, diğeri Ben'e uzanıyordu. Birlikte onu ayağa kaldırdık.

"Ne yaptın sen?" Ben, yere düşmüş bir tabancayı kapıp yeniden doldurmaya başlamadan önce kanlar içindeki adama bakarak sordu, kötü durumdaki kolunu kullanırken yüzünü buruşturuyordu.

"Havanın ciğerlerini terk etmesini söyledim," diye başardı, gözyaşlarını geri kırptı ve ölü bir askerin kılıcını almak için eğildi. Koluyla yüzünü ovuşturdu ve ana binaya -ve açık duran bir yan kapıya- doğru işaret etti. Figürler gecenin içinde uçuşuyordu ama kaos azalıyordu. Bizi bir parça dinginliğe bırakmıştı ama bu uzun sürmeyecekti.

"Oruse'den kaçmayı deneyebiliriz," dedi. "Duvarların dışında."

"Adalia geçmemize izin verecek mi?" diye sordum.

"Onu ben idare ederim," diye cevap verdi Tane'nin alçak sesi.

Ben omuz silkti ve bana bir tüfek fırlattı. "O zaman yolu göster, cadı."

YİRMİ DOKUZ

Karanlık Gözlemevi

MARY

Manastırın koridorları ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü, sadece bir şeyin peşinden koşmaktan ziyade ondan kaçıyor gibi görünen bir grup asker vardı. Onlar hızla geçip giderken biz de bir yan geçide sıkıştık, sonra da Oruse'ye giden tünele indik.

Odaklanmak için tüm irademi kullanmama rağmen yolu ben açtım. Acı ve askerin ciğerlerindeki havayı söndürmenin tadı ve *hissiyle* dolu bir kafa arasında beni ayakta tutan tek şey Tane'ydi. Ama merdivenlere ulaştığımızda Tane parlamaya başladı, bedenimden ayrıldı ve bizi merdivenlerden yukarı çıkardı.

Hemen tökezledim, askerlerden aldığım yaralar aniden bir düzine şekilde ortaya çıktı. Düşmeden önce Samuel'in kolunu yakalamayı başardım ama çalınan kılıcım merdivenlere çarptı ve tünele geri düştü.

"Tane!" Samuel beni destekledi ve yarı azarlama, yarı soru şeklinde bağırdı.

Onu görmezden geldi, merdivenin başında durup Adalia'nın tapınağına baktı, çenesi kokuyu yakalayan bir tazı gibi öne doğru itilmişti. Adalia Day elinde bir mızrakla odadan çıkmadan önce onun ihmeline kızacak, sonra da bunun nedeninden korkacak kadar zamanım vardı. Mızrağın sapının yanı sıra başı da ahşaptı, sertleştirilmiş ve cilalanmıştı ve kendi ghisten ışıltısını yansıtıyordu.

Tane ve benim aramda bir bakış attı, bakışları aramızdaki ghisten etinin hafifçe parlayan ipine kaydı. Sonra mızrağı Tane'ye fırlattı.

Tane merminin etrafında büküldü, ruhani bedeni çalkalanan bir duman kütlesine dönüştü. Mızrak yere çarptı ama olan olmuştu. Ben de büküldüm, göğsümden kafatasımın tepesine, el ve ayak parmaklarımın uçlarına kadar yayılan bir acı patlaması.

Onları buraya sen getirdin. Adalia'nın sözleri sadece Tane ve benim tarafımdan duyulabiliyordu ama yine de kulaklarımda, kemiklerimde yankılanıyor, Tane'nin hayalet yarasının acısıyla kovalanıyordu.

Sam'in kolu beni tutarak sıktı. Bir şeyler bağırdı, muhtemelen Benedict'e, çünkü Magni bir saniye sonra sağ elindeki kılıcımla yanımızda belirdi.

Onlarla birlikte gitmekten başka çarem yoktu, tökezleyerek merdivenlerin uzak tarafına gittim.

Bizi korumak için söz vermiştin! Tane karşılık verdi. Şimdi hareket ediyordu, yarı kendisi yarı duman olan bir formda geriye doğru süpürüyordu.

Adalia alay etti, yüzü korkunç bir gülümsemeye dönüştü. Hâlâ çok güzeldi, ipek cübbesinin içinde hâlâ dengeli ve muhteşemdi ama yüz hatları sertleşmiş, öfkeli çizgilere dönüşmüştü. *Ben kendiminkileri korurum ve sen hepsini riske attın.*

"Mary, onu bırakmayı göze alabilir miyiz?" Samuel bana sordu. "Tabii ki onu bırakacağız," diye tersledi Benedict.

"Eğer Tane ve ben ayrılırsak, o öldürülebilir," diye karşılık verdim. Ayaklarımı yere bastım ve Samuel'in omzunun üzerinden ghisten ışığının yükselişini izledim. Yüzünü gölgelerle doldurdu, olduğu gibi yarı dönüktü ve gözlerindeki istemi gördüm.

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ghistings benim dünyamdı, onun değil.

Tane, Adalia'nın mızrağını karo zeminden kapıp sözde Aziz'e doğru hamle yaptığında hepimiz irkildik, hızla ve vahşice saplıyor ve süpürüyordu.

O hareket ederken, Adalia başının üzerindeki ahşap kirişi parçalayıp hançer gibi uzun tahta parçalarıyla kendini silahlandırırken bile, Tane'nin sesi bana geldi.

Koş. Gözlemesine doğru. Başka bir çıkış yolu var. Peki ya sen?

Ben tam arkadayım. Koş!

Samuel'e "Gözlemesinden" dedim. Benedict'in elinden kılıcımı aldım, o da bana ters ters baktı ve tabancasını tekrar eline aldı. Diğer elimi uzattım

Samuel için. Onu sıcak ve sıkı bir şekilde aldı ve hızla merdivenlerden yukarı çıktık. "Takip edecek."

Adalia başını kaldırdı ve tavandan tozlar dökülmeye başladı. Etrafımızdaki yapı titredi.

Yerden kökler fışkırdı. Kalın bir dal yılan gibi kıvrıla kıvrıla bileğime doğru ilerlerken kenara sıçradım.

Benedict o kadar hızlı değildi. Uzanan bir kökün üzerine basmayı seçti ve sadece bacağını daha erişilebilir hale getirmeyi başardı. Kök baldırına dolandı ve tabancasının kabzasıyla köke başarısız bir darbe indirdi. Bu arada Samuel, daha küçük köklerin hücumuyla oradan uzaklaştı.

"Çekilin!" Kılıcımı kaldırdım. Ben teslimiyetten çok şok içinde donakaldı ve ben de köke saldırdım. Boyun eğmedi, çok taze, yeşil ve güçlüydü.

Benedict küfredip kılıcı elimden almaya çalıştı ama onu dirsekleyerek kenara ittim ve kılıcı tekrar tekrar sapladım. Samuel cübbemi pençelemeye çalışan başka bir kökü yakaladı ve tüfeğinin dipçiğiyle bir diğerini yere sabitledi.

Benedict'i tutan kök sonunda teslim oldu ama daha fazlası ayağa kalktı. Üç tanesi doğrudan elime saldırdı ve kılıcıma dolandı; parmaklarımın koptuğunu görmektense bıraktım. Daha fazla kök duvarlardan sıyrılarak uçümüze doğru uzandı ve biz tökezleyerek geçitten aşağıya, bir köşeyi dönüp gözlemevinin kapısını görmeye başladık.

Artık silahsızdım, arkama baktım ve Tane ile aramdaki bağın gittikçe incelmesini, parıltısının bir iplikten biraz daha fazlası olana kadar azaldığını izledim.

Tane!

Ghisten ışığı kabardı. İp kalınlaştı ve Tane köşeden fırladı. Samuel bizi gözlemevinin zaten esnemekte olan kapısından geçirirken o da kemiklerime doğru hamle yaptı.

Ayaklarımızın altındaki zeminde bir gümürtü devam etse de burada hiçbir kök bize ulaşmadı.

Adalia'ya ne yaptın? Tane'ye tısladım.

Tane'nin tek yanıtı *onu ağacından yakmalıydım* oldu.

Bir sehpanın üzerindeki devasa dürbünün hâkim olduğu sekizgen bir odaya göz gezdirdik. Yıldız haritaları ve diyagramlarla kaplı duvarları görmezden geldim, demir bir kancadaki yusufçuk fenerini fark ettim. Tane'nin desteği sayesinde vücudum yeniden sabitlenmiş halde koştum ve feneri aldım.

Samuel odanın uzak tarafındaki başka bir kapıdan geçip eğimli bir geçitten aşağı inerken fenerin altın rengi ışığı etrafımızı aydınlatıyordu. Bir kavis, bir düşüş ve başka bir demir bantlı bariyerle karşılaştık.

Samuel itti ve kapı sıkışmadan önce birkaç santim dışarı doğru sallandı. Diğerlerinin daha önce bu yoldan kaçtığı açıktı, geçit kar ve orman kalıntılarıyla dağılmıştı ama kökler kapıyı tekrar kapatmaya çalışmıştı.

Samuel ikinci kez itti. Kuru yapraklar hışırdadı ve boşluktan yağmur gibi yağdı, buna soğuk, temiz bir hava ve zorlanan köklerin iniltisi eşlik etti.

Geçitten aşağıya baktım, tünelin her an düğümlenmiş dallar ve pençelesen köklerle patlayacağından emindim. Zemin tekrar gümbürdedi ve tavandan toz yağdı.

"Sam?" Kapıya doğru yaklaşarak sordum. Ben görmek için başını çevirdi. "Daha sert it!"

"Öyleyim," diye homurdandı Samuel. Buzla sertleşmiş karın çıtırtısını duydum ve

bir dal kırıldı ama bariyer yerinde kaldı. "Geri çekilin, ikiniz de."

Ben ayağımı sürüyerek uzaklaştım ve Ben yüzünde sessiz bir tiksinti ifadesiyle saklandı. Önce Samuel'e ya da kapıya doğru yöneldiğini düşündüm, sonra kötü kolunu nasıl kaydırıldığını ve koridora nasıl baktığını gördüm. Sürekli öfkeyle parlayan gözlerinin altında acı ve hüznün vardı.

Acıma duygusu beni çekiştirdi.

Samuel bir çatırtı, bir inilti ve yeni bir ölü yağmuru ile kapıya çarptı. Kapı birkaç santim daha gevşedi ve sonunda sıkışarak içeri girdi. Peşinden gitmek için hamle yaptım ama Ben benden önce davrandı. Beni dirsekleyerek kenara itti ve boşluktan içeri girdi.

Sinirimi yuttum ve gecenin serinliğinde onu takip ettim. "Charles'ı bulmamız gerek."

"Bir yol görüyorum," diye seslendi Ben bir adım öteden. Yarı gölgeli hali hareket etti ve dikkatsizce bir çam dalını bıraktı. Dal hemen yüzüme çarptı.

Karmakarışık bir küfür savurdum ve feneri ona fırlatma isteğime karşı koydum. Sinirlerim artık iyice yıpranmıştı, Adalia'nın Tane'ye yaptığı saldırının acısı iliklerime kadar işlemişti ve hızla soğuyan tenime batan binlerce iğnenin acısı gözlerimi yaşartıyordu.

"Dikkat et," dedi geç kalarak.

"Ben senin düşmanın değilim," diye karşılık verdim, feneri hâlâ bir silah gibi kavırıyordum. Çaba sarf ederek kendimi tuttum ve yusufçuk dolu bardağı havaya kaldırdım. "Bu ışığı riske atamayız, burada olmaz."

Sam başıyla onayladı ve ben de fenerin küçük kapısının mandalını açtım. Yusufçuklar özgürce uçarak altın rengi girdaplar halinde etrafımızda dönmeye başladılar. Bir nefes almak için Samuel'e yaklaştılar ve gecenin gerilimine rağmen o sahnenin ürkütücü huşuuna kayıtsız kalamadım - Samuel koyu renkli keşiş cübbesi içinde, çam dallarıyla çerçevelenmiş ve karla kuşatılmış, minik, Öteki Doğumlu yaratıkların girdabıyla çevrili. Sooth'un yüzünde sessiz bir yorgunluk ve kararlılık ifadesi vardı.

Sonra yusufçuklar ağaçlara doğru süzöldüler, karanlık yeniden hâkimiyetini kurdu ve Sam'le birlikte Ben'e yolda katıldık. Koşmaya başladık ya da yaralarımızın ve çukurlu, kabuklu karın elverdiği ölçüde koşmaya başladık.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra - gerginlik ve kulakların zorlanmasıyla dolu dakikalar ve manastırdan gelen rahatsız edici bir ses eksikliği - Charles'ı bulduk. Sakladığımız silahları çoktan almış ve dağıldığımız yerde çalıntı bir at dörtlüsü hazırlamıştı.

"Sam, Öteki'de bizi takip edecekler mi?" Charles tüfeğini dizlerinin üzerine koyup yakasını kaldırırken ve soğuğa karşı kollarını aşağı çekerken sordu. Şafak söküyordu ve arkasındaki ağaçların arasından süzülen hüzünlü bir alacakaranlık, bitkin yüzünü kısmi bir silüete dönüştürüyordu. "O kadar çok keşiş kaçtı ki izimizi bulmak zor olacak, en azından doğal bir gözle."

Samuel başını salladı. "Evet. Inis Hae oradaydı, deredeki büyücünün bahsettiği Sooth. Tithe'de karşılaştık ve başından beri beni takip eden oydu."

"Onu öldürmüş olabilirim," dedi Ben. "Kesinlikle denedim."

Bu beni teselli etmeyi başaramadı, en azından Ben'in yaptıklarına karşı duyarsızlığı yüzünden. Yine de, şiddeti kabullenişindeki basitliği kıskanmaktan kendimi alamadım.

Askerlerin görüntüleri tekrar kafamda titreşti, dehşet, memnuniyet ve öfke parıltıları eşlik etti, o kadar derin, o kadar şiddetli ki, kör olmuştum.

Charles atını harekete geçirdi. "Eğer kokun Hae'deyse, Mary'nin tılsımını takmalısın. Sooth tılsımlarını çok fazla kullanmanın riskleri olduğunu biliyorum ama-"

"Her iki durumda da bizi takip edebilir. En iyi şansımız elimizdeki ipuçlarını değerlendirmek." Samuel kardeşine baktı. "Yine de umarım onu öldürmüşsündür."

Atım Charles'ın yanına geldi ve birbirimize üstü örtülü bir belirsizlikle baktık. Sonra üzerime düşeni bilerek mırıldanmaya başladım. Rüzgârları usulca kendime çektim, onları tattım. Baharın çeşitli olasılıkları elimin altındaydı ve ne olabileceklerini gördüm.

Ölümcül bir buz fırtınası.

Sam devam etti, "*Hart*'ı gözden kaybettim. Onu son gördüğümde hâlâ doğuya, muhtemelen Ostchen'e götürülüyordu."

Toplanan rüzgârlar etrafımda dolaşıyor, sıkıntımı hissediyorlardı. Onlara tekrar sarıldım, şimdi alçak sesle şarkı söylüyordum - bir çocuk ninnisi, bitkin zihnimin üretebildiği tek şey.

Tane umutsuzluğumu hissetti. *Mere'den kaçacağız*, dedi bana, konuşmasının tanıdıklığı etkisiz bir merhemdi.

"Gemiye nasıl kaybedebildiniz? Sadece ghistinglerin görüşünü etkileyebileceğini sanıyordum," diye sordu Charles.

Samuel, "Öteki Doğulu yaratıkların herhangi bir yoğunluğu bunu yapar," diye araya girdi. "Ghisten gemilerinden oluşan bir filo da dahil," dedi Ben, kelime taş gibi

uzun, karanlık bir kuyuya düştü. "Mereish Filosu gibi. Ostchen'de."

"Bütün yollar oraya çıkıyor," dedi Samuel uğursuzca. Bizi incelemek için eyerinde döndü. "*Hart*'ı, mürettebatı ve Uknaras'ı terk edemem. Ayrıca ben Ostchen'i görmekte zorlanırsam Hae de zorlanır. Büyücüler ve ghistinglerle dolu bir şehirde kaybolmak bizim için kolay olacaktır. Hepiniz aynı fikirde misiniz?"

Sorusu yorgun, sinirli ve biraz da yalvaran bir tondaydı. Bu tonu biliyordum. *Hart*'ın kaptanı olarak görevine odaklanmıştı ama bizi riske atmaktan nefret ediyordu.

"*Hart* benim sahip olduğum kadar bir ev," dedim, sözlerime hissetmek istediğim cesareti katarak. Rüzgârlarım artık sabit esiyor, güçleniyor ve etrafımızda sürekli genişleyen bir çalkantı içinde dönüyordu. Yağmur, kar ve güç kokuyorlardı. "Ben de seninleyim."

Charles omuz silkti. Biraz korkmuş görünüyordu, kabadayılık edemeyecek kadar yorgundu. "Pekâlâ," diye kabul etti.

Şafağa bakarken rüzgâr Ben'in karmakarışık, kanlı saçlarını gözlerine savurdu ve "Peki," diye homurdandı.

IMPLING-*Bir insan fetüsü ile yetersiz beslenmiş bir köpeğin karışımını andıran, korkunç bir görünüme sahip Öteki Doğumlu bir yaratık. Küçüktürler, nadiren göründükleri bebeklerden daha büyüktürler ve canlı ete karşı şiddetli bir açlığın yanı sıra son derece kötü niyetli ve sinsi bir doğaya sahiptirler. Aynı zamanda dünyalar arasındaki bariyerden istedikleri zaman geçebilen az sayıdaki Öteki Doğumlu yaratıktan biri olmaları, onları hem yaygın hem de ölümcül kılmakta ve Kış Denizi'ndeki folklorun ortak bir demirbaşı haline getirmektedir.*

-ALPHABETICA: AEADINES'IN YENİ KELİME KİTABINDAN

OTUZ

Sel Suları Yükseliyor

MARY

Sessiz sabah ışığı yola süzülüyor, peşimizdeki ormanı örten fırtınanın içinden süzülüyor, dondurucu yağmurun çıtırtısıyla atlarımızın toynaklarını kovalıyordu. Fırtına arttıkça yorgunluğum da artıyordu, ta ki sonunda yağmur kontrolümden çıkıp bizi geçene kadar.

Kar buza dönüşürken ve soğuk iliklerimize işlerken saatlerce at sürdük. Ağrıyan boğazımı başka bir şarkıya zorlamak bir yana, akan burnum için bile zor nefes alıyordum. Destek için sırtımı dayayabileceğim Tane, Adalia'nın saldırısının etkisinden kurtulmaya çalışırken alışılmadık derecede sessizdi.

Tam atımdan düşüp bir çukura yuvarlanacağımdan ve son uykumu uyuyacağımdan emin olduğum anda, bir kasabanın işaretlerini görmeye başladık - bizi kabaca Riverbank olarak tercüme edilen, daha ince, bakımlı bir orman, ağaçların arasına sıkışmış birkaç ev ve karda ölü bir tavuğun kalıntılarıyla birlikte gösteren gerçek, yardımcı işaretler.

Birkaç dakika sonra orman sona erdi ve kasaba ortaya çıktı. Yağmur altında kasvetli görünüyordu, gri bulut katmanları ve ıslak kahverengi ahşap, kardan yükselen donmuş bir sis ve sular altında kalan kilometrelerce çiftlikle daha da kötüleşti. Her çit direği, her ağaç dalı parlayan buzlarla kaplıydı.

Yerleşimde hiç ışık yoktu, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ne parlayan pencereler ne de tüten bacalar. Bize bakacak bir keçi ya da en yakın çiftliklerden havlayacak bir köpek bile yoktu. Kasaba bir mezardı ve

Etrafındaki çiftlikler, yağmurun şırlıtısı, nehrin akıntısı ve aşırı yüklenmiş ahşapların uzaktan gelen gıcirtısı dışında boğuldu ve sessizleşti.

Omurgama taze bir ürperti yayıldı. Kasabanın uğursuzluk getirdiğinden emin bir şekilde tekrar ormana baktım.

"Sam," diye mırıldandım. "Yalnız olup olmadığımıza bakabilir misin?"

Samuel başını salladı, kapüşonundan yağmur damlıyordu ve eyerine geri oturdu. Benedict, Charles ve ben hep birlikte gözlerinin uzaklaşmasını ve sonra tekrar berraklaşmasını izledik.

"Ormanın içinde, biraz uzakta bir impling var. Büyücü ya da canavar yok."

Bunun Sooth tılsımlarına sahip askerler ya da büyücüler olmadığı anlamına gelmediğini belirtmek için ağzımı açtım ama o konuşmaya devam etti.

"Ama Öteki her zamankinden daha karanlık." Samuel uyuyan kasabayı gösterdi. "Görünüşe göre ilk Kara Gelgit yakın."

"Bir hafta uzaklıkta," dedi Tane dudaklarımın arasından.

Benedict bakışlarını kuzeye dikerek, "İşte kıyı şeridi," diye ekledi. Gözlerimi kısıtım, kar yığınları ve siyah kayalardan oluşan alçak bir kıyıyı seçebildim. Deniz hem çalkantılı bir bulanıklık hem de yaklaşan bir gelgitti, nehrin yukarısına doğru kabarıyor ve tüm su yolunu buzla kaplı bir ucubeye dönüştürüyordu. Her iki yönde de görebildiğimiz kadarıyla kıyılarından taşmış, kasabanın içine doğru ilerliyor ve çevredeki tarlaları kilometrelerce buz tabakasına dönüştürerek kar sisine bulaştırıyordu.

Charles, "Yerel halk uyarılmış olmalı," diye gözlemledi. "Yazık. Gerçi terk edilmiş bir kasaba yine de iyi bir yağma sağlayabilir, tabii boğulmadan ulaşabilirsek."

Benedict bunun üzerine canlandı, ama düşündükten sonra hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Geri dönüp geceyi ormandaki evlerden birinde geçirmeliyiz. Uyuyacak ve atları istifleyecek kuru bir yer bulmak bir yana, o yerleşimin yakınına bile yaklaşamayacağız."

Benedict'in çiftlikteki kadını kuklalaştırma deneyimini tekrarlama düşüncesine dayanamıyordum. Geçtiğimiz evlerde hâlâ yaşayanlar vardı. "Başka bir yol olmalı, sular altında kalmamış bir yol."

"Beni en çok endişelendiren şey köprüler," dedi Samuel. Bulunduğumuz noktadan, doğu ve batı kıyılarını birbirine bağlayan köprülerin paramparça olduğunu ya da sular altında kaldığını görebiliyordum; birincisi her iki kıyıdaki taş işaretlerden biraz daha fazlasıydı, ikincisi ise buz ve moloz yığınlarıyla çevriliydi.

Samuel soğuk deriden bir gıcırtyla eyerinde daha dik oturdu. "Güneyde sağlam bir tane görüyorum. Eğer tam gelgitten hâlâ bir hafta uzaktaysak, su yükselmeye devam edecektir. Yarın sabaha kadar o köprü de yok olabilir ve Ostchen'e giden yolumuz kapanabilir."

"Öyleyse şimdi karşıya geçiyoruz," diye özetledi Charles, sesi kuşkulu çıkıyordu.

Köprü net olarak görülemeyecek kadar uzaktaydı ama karanlık şekli, taşkın nehrin akıntısının üzerinde zar zor da olsa bütün olarak görünüyordu.

"Doğu yakası daha kuru görünüyor," diye itiraf ettim. "Bizi takip edenlerle aramızda bir nehir olsa kendimi daha iyi hissederdim."

Adamlar tartışmaya başladılar. Dizginlerimi düzelttim ve arkamızdaki orman yoluna bir kez daha baktım. Gün sona ererken kar sisi ormanı da kaplamış, gözlerime oyunlar oynuyordu. Karın ağırlığı altında sallanan bir çam dalı mıydı yoksa tüfekli bir asker mi?

Benedict'in sesi düşüncelerimi böldü. "Kararını verdiğinde benimle Ostchen'de buluş."

Atını aniden mahmuzlayarak çalkantılı yoldan aşağıya, sonra da sular altında kalmış tarlalardan birine doğru sürdü. Çatlayan buzun ve şırıldayan suyun sesi, alacakaranlıkta gürültüyle bize doğru sürükleniyordu, ama su atın cidagolarından daha derin değildi.

Sam uzun bir nefes verip dizginlerini toplarken, Charles da Benedict'i su basmış tarlalarda hemen takip etti. Ormanı ve gölgelerini geride bıraktığım için minnettar bir şekilde atımı onun peşinden ittim.

"Ne düşünüyorsun?" Atlarımızı dikkatle yolun aşağısına doğru yönlendirirken Samuel'e sordum.

"Ben'in kurtarılmaya değer olup olmadığını merak ediyorum," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Seni bu duruma sokmaya değer mi?"

Atlarımız tarlaya inerken eyerimde geriye yaslandım. Buzlu su cübbemin eteklerine sıçradı ve zaten büyük olan buz ve çamur tabakasına bir yenisini ekledi.

"Seninle gelmeyi ben seçtim," diye hatırlattım ona. "Böyle düşünemezsin, şimdi olmaz-"

"Yapabilirim ve yapmalıyım." Kendini tutar gibi oldu ve yüzünü buruşturdu. Altındaki atı, görünüşe bakılırsa bu rahatsızlığa boyun eğmiş bir şekilde buzda ilerlemeye devam ediyordu. "Üzgünüm Mary. Yorgun ve aşırı yüklüyüm."

Dürüstlüğü beni iliklerime kadar yaraladı. Atlarımızın arasındaki boşluğa doğru eğildim ve elini yakalayıp sıkıca tuttum. O da benimkini kavradı ve bir süre için

Bir an sessiz kaldık, nefeslerimiz soğukta buharlaşıyordu.

İleride, Benedict ve Charles köprüye yaklaşıyordu. Formlarını görmek giderek zorlaşıyordu, Kış Denizi'nin hızlı alaca karanlığı zaten kasvetli olan manzarayı gizliyordu.

"Eğer Oruse'deki şifacı-büyücünün bir tedavisi yoksa, bundan sonra nereye bakabiliriz?" Atım daha derin bir bölümde ilerlerken ve ben eyerde sallanırken elini bırakarak sordum.

"Hiçbir yere." Bu kelime kapanan bir kapı gibiydi, kesin ve nihai. "Bunu arkamızda bırakmalıyız. Ostchen'e gidiyoruz. *Hart*'ı geri alacağız. Ve sonra güvenli sulara yelken açacağız. Önemli olan tek şey bu."

Ben ve Charles'ın gölgeleri köprüye ulaşmışlardı ya da sel sularının derinleşmesiyle ulaşabildikleri kadar yaklaşmışlardı. Sakin bir günde sesleri bize ulaşabilirdi, ama suyun coşkusu ve rüzgârın esintisi onları uzaklaştırdı.

Tekrar ağaçlara bakma isteğimle savaştım.

"Ostchen'de mutlaka şifacı büyücüler vardır," dedim. "Hâlâ umut var."

"Umut bizi sadece tehlikeye atar. Gemimizi ve mürettebatımızı bulmaya ve canımızı kurtararak kaçmaya odaklanmalıyız," diye karşı çıktı, sesindeki yeni bir sertlik konuşmayı bitirdiği konusunda beni uyardı. Aniden eyerinde iki büküm oldu. "Biri bizi takip ediyor."

Karanlıkta bir parıltı görmek için tam zamanında döndüm. Aynı anda bir tüfek sesi yankılandı, yankılandı ve çok gürültülü, ama yağmur ve sis tarafından bozuldu.

Atım irkildi ve şaha kalktı. Bir an sonra buz gibi suya düştüm, yuvarlandım ve toynak seslerinin kakofonisinden kaçmaya çalıştım. Kirli su ağzıma ve kulaklarıma doldu, buz yüzümü tırmaladı, sonra ellerimi ve dizlerimi buldum.

Sendeleyerek doğrulmaya çalıştım ama sıırıslıklam cüppem beni tekrar aşağı çekti. Kemerimi yırttım, titreyen parmaklarımla çözdüm ve giysiyi bağlayan gizli bağlardan birini kopardım. Uzaktan, atımın kaçtığıнын farkındaydım; bir dizi sıçırayan, çarpan toynak sesi kaybolurken bir düzine toynak sesi kapandı.

"Mary!" Samuel'in çizimleri yanıma indi. Onu güçlükle seçebiliyordum ama sesini, varlığını biliyordum.

İri elleri sıırıslıklam bornozumu kavradı ve son bağlarını da kopardı. Sırıslıklam olmuş giysiyi omuzlarımdan çekti, ellerimi tuttu ve ben de

Dik.

Atı da kaçmış olmalıydı. Ama nal sesleri hâlâ bize doğru geliyordu, giderek daha da yaklaşıyordu; artık dörtnala değil, daha amansız bir hızla. Gecenin içinde bir tüfek daha patladı ve bir sesin bir emir verdiğini duydum.

"Lanet olsun," diye tısladı Samuel, bir kolunu bana dolamıştı, gözlerinin akı karanlıkta soluklaşmıştı. "Hae onlarla birlikte."

"Ölmemiş o zaman," diye hırıldadım.

"Mary!" Charles'ın sesi ileride bağırdı.

Samuel'i cüppesinden yakaladım ve ileri doğru ittim. Düşüşüm ve soğuk yüzünden uyuşan bacaklarımdan biri neredeyse kırılıyordu ama Charles'ın sesine doğru koşarken birbirimize destek olduk.

Alacakaranlıktan bir gölge sıyrıldı; at sırtında, cüppeli ve heybetli bir adamdı, ormandan değil nehirden geliyordu.

Benedict yanımdan geçerken atını dizginledi ve arkasını dönerek atını bizimle yaklaşan takipçilerimiz arasına yerleştirdi. Çenesini kaldırdı ve gözlerini kapatarak uzun bir nefes verdi.

Bir tüfek sesi daha duyuldu, ardından bir şok ve acı çığlığı geldi. Sonra bir el daha ve bir el daha.

Peşimizdekiler birbirlerine ateş ediyordu.

"Ben!" Samuel bağırdı. "Yeter!"

Benedict atını döndürdü ama bizimle takipçilerimiz arasında kaldı.

İleride bir ışık parladı ve atı gergin bir şekilde zıplayan başka bir atlı adamın şeklini aldı. Charles, ghisten ışıyla aydınlanmıştı ve bundan pek de hoşnut görünmüyordu.

"Kendini iyi bir hedef haline getiriyorsun!" Benedict biz yaklaşırken azarladı.

"Onu durduramıyorum!" diye karşılık verdi haydut. Bir tüfek mermisi hemen arkasındaki köprünün tahtasına çarptı ve adam eğildi.

Ben hepimizi geride bıraktı, atını ağır ahşap köprüye doğru itti, kendisi ve bineği ilerlerken su döküyorlardı. "O zaman kımıldayın!"

Charles Magni'yi takip etti, Samuel ve ben artık sadece birkaç adım gerideydik. Gisten ışığı, buz parçalarının desteklere çarptığı ve suyun kirli ve aç bir şekilde köpürdüğü kaynayan nehrin altını aydınlatıyordu. Alçak rayları kaplayan kalın buz sarkıtları bile titriyordu.

Yeni bir buz pıhtısı oluşmaya başladığında gıcırdayan, ağlamaklı bir inilti duyuldu.

"Dur!" Mereish bir ses geceyi yırttı, o kadar yakındı ki bir çığlığı bastırdım.

Samuel ve ben köprünün üzerine atıldık, kaydıkça kaydık ama bir şekilde dik durmayı başardık.

Bir inilti daha ve tüm köprü sallandı. Tane derimi diken diken etti ve Hart'ın gemisini güçlendirirken yaptığı gibi yapının ahşabına doğru fırlayarak onu tutuşturdu.

Köprü tehlikeli bir şekilde gıcırdadı ve arkamızdan toynak sesleri duyuldu.

Samuel ve ben yapıdan fırladık, Benedict ve Charles'ı geçtik ve Tane'nin bizi takip etmediğini fark edene kadar birkaç adım ilerledik. Işığının hâlâ köprünün tahtalarını delik deşik ettiğini gördüm. Gerildiğini hissettim, niyetini anladım ve bir adım daha geri çekildim.

"Geri çekilin!" Onu uyardım.

Büyük bir çatırtı ve inilti geceyi böldü, ardından köprü hareket etmeye başladı

-Ufalanmadı, bükülmedi, ama tamamen değişti. Bir ucu kuzeye doğru savrulurken diğeri kıyıdan güneye doğru kaydı ve her şey akıntının ortasına doğru döndü.

Mereish askerleri çığlık attı. Bir at akıntıya kapıldı ve bir kadın doğu kıyısına doğru çılgınca bir sıçrama yaptı, ancak kısa düştü ve hemen buzun ezmesi tarafından yutuldu. Geri kalanlar tahtaya devrildi ya da raylara tutundu, köprü sallanan, batan bir gemiye dönüşürken tutunmaya çalıştılar.

Tane bir ghisten dumanı bulutu içinde peşimden döndü ve tekrar tenime sıçradı.

Ağlamamak için soğuktan şişmiş bir elimi ağzıma kapattığımı fark ettim ve titreyerek indirdim. Buzdan bir nehirde boğulmak hiç de iyi bir ölüm şekli değildi. Ama karşıya geçemediler. Kaçmıştık. Güvendeydik-

Karşı kıyıdan namlular parladı. Hepsi de kısa düştü ya da yere çarptı ama bu bizi derinleşen gecenin içine doğru daha da uzaklaştırmaya yetti.

"Gitme zamanı." Charles eğilerek bana bir kolunu ve boş bir üzeniği uzattı. Ghisten ışığı hâlâ tenini yaldızlıyordu ama eskisinden çok daha solgundu.

Elini tuttum ve arkasından ata bindim. Samuel de Ben'e katıldı ve dördümüz boğulmakta olan köprüyü geride bıraktık.

Batı kıyısında ışık parlarken bir kez arkama baktım. Altın yusufçuklarla dolu bir fener açılmıştı ve bir adamın yüzü, beni soğuk sudan ve ıslak giysilerden daha fazla üşüten bir yoğunlukla gidişimizi izliyordu.

"Bu o mu?" Samuel'e sordum, sesim duyulacak kadar yüksekti. "Inis Hae mi?"

Tek yanıtı sessiz bir baş sallama oldu.

OTUZ BİR

Şehit

SAMUEL

Gece yarısı bizi kıyıdaki bir hanın avlusuna girerken bulduk, kar ve buzdan oluşan bir adadaki küçük bir balıkçı mezarının sular altında kalan evlerinin hemen üzerinde yer alıyordu. Avlu iki metre suyun altındaydı ama hanın kendisi taş bir temel üzerinde yükseliyordu ve ahırlar gibi kuru görünüyordu.

Benedict'e yaklaştım - bir süre önce atlardan inip onları yönlendirmek zorunda kalmıştık, ne kadar yorgun olsalar da.

"Burada kimseye zarar vermeyin," diye uyardım. "Bizler yoldaki keşişleriz; *siz* onlara bir tane verene kadar şüphelenmeleri için hiçbir sebepleri yok."

Bakışları karanlığın içinde hissediliyordu.

Bir kepenk açıldı ve üst pencereden bir ışık yükseldi.

"Keşişler!" Yaşlı bir kadın sesi Mereish dilinde, daha önce hiç duymadığım kırsal bir tınıya sahipti. "Orada bekleyin, dindar insanlar, sizi sıcak ve kuru tutacağım. Atlarınıza iyi bakın, çatıda saman var."

Kepenk kapandı ve ışık kayboldu, bizi tekrar bahar gecesinin nemli soğuşunda ve damlayan gölgelerinde bıraktı.

"Gördün mü?" Mary fısıldadı. "Şüphelenmek için bir neden yok."

"Ben atlara bakacağım." Ben'e baktım. "Benimle gelir misin?"

Ben itiraz etmeye hazır görünüyordu ama sesimdeki bir şey dikkatini çekmiş olmalıydı. Hanın kapısı açılıp avluya bir kez daha ışık dolduğunda Mary'nin de dikkatini çekmiş, soğuktan yanmış yanaklarını, kurumuş dudaklarını ve neredeyse geceye dönmüş masmavi gözlerini aydınlatmıştı.

Hanın hanımı Grant ve Mary'yi içeri aldı, Ben ve ben de yorgun atları ahırların saman kokulu sığınağına götürdük.

Kapalı bir fenerden bir parıltı sızıyordu. Ben kapağı geri çekti ve altın ve mor yusufçukların karışımı, çeşitli raflar ve aletlerle birlikte beş ahır aydınlattı. Hemen işe koyuldum, eyerleri çıkardım ve raflarda fırça ve kazma aramaya başladım.

"Oruse'yi nereden biliyorsun?" Benedict bir tabureye oturarak sordu.

Grant'in atını fırçalamaya başlarken, "Yardım edebilirsin," diye işaret ettim.

"Tek sağlam kolum var. Soruya cevap ver."

"O kol hâlâ çalışıyor."

"Samuel."

"Diğer manastırı ziyaret ettiğimde, mürettebatın ateşi için bir tedavi arıyordum. Büyücüleri bundan bahsetmişti."

Ben bana soğukkanlılıkla baktı. "Hepsi bu kadar mı? O rahiple Black Tide Tarikatı hakkında konuştuğunu biliyorum. Neden? Bir şifacı neden bizim büyücülüğümüzle ilgileysin ki?"

Scieran ve beni nasıl duymuştu? Fırçayı atın terli ve nemli böğründe gezdirdim. Bunun pek önemi yoktu. İsteddiğimden fazlasını biliyordu ve şimdi o ve ben bir uçurumun kenarındaydık.

Bakışlarını tuttum, onu ve bu konuşmanın olası sonuçlarını, ayrıca Ben gibi tek elle bile kolayca silaha dönüştürülebilecek birkaç dirgen ve diğer aletlerin yakınlığını ölçtüm.

Nabzımın uyarı davulunu duymazdan geldim ve gerçeği söyledim. "Yozlaşmamı tedavi etmenin bir yolu olup olmadığını sordum."

"Neden bir tedaviye ihtiyacın olsun ki?" diye sordu, sesi hâlâ soğuk, hâlâ düzdü. "Uknara kadın seni yönetmek için eğitti."

Başımı yarım salladım. "Yönetmek, evet. Ama hâlâ istediğim vizyonlara - en azından *doğru* vizyonlara- erişmekte zorlanıyorum ve hâlâ hayatımı deli ve genç bir şekilde, bir dünyayı diğerinden ayırt edemeyerek sonlandıracağım. Olsa bana zaman kazandırdı. Bir ya da iki on yıl. Hepsi bu kadar."

Benedict'in yüz ifadesi değişmedi. "Mary biliyor mu?" "Evet."

"Bu 'tedavi' hakkında mı?"

"Evet."

Kardeşim öne doğru oturdu ve bir dirseğini dizine dayadı. "Neden bana söylemedin?"

İlgisi ve bana öfkelenmemesi bir umut kıvılcımı yaktı. "Çünkü kendinden başka kimsenin iyiliğiyle ilgilenmiyorsun."

"Bu doğru değil."

Detay vermesini bekledim ama vermedi. O konuşmamış gibi devam ettim ve Benedict'in kuşatılmış atını okşamaya başladım. Yaratık yorgun bir şekilde bana sokuldu ve ben de kulaklarının arasını kaşıdım.

"Bunun pek önemi yok," dedim. "Baş Rahip bana yardım edemezdi."

"Ormanda bir keşişten daha güçlü Ruhbanlar olduğuna eminim." Ben sert ve çok yüksek bir kahkaha attı. "Peki ya Donanma'nınkı? Kralın? Lanet olası Ess Noti? Büyücülüğün her zerresinde parmakları var gibi görünüyor. İnanamıyorum-"

"Dur," kelimesi ağzımdan çıkıverdi. Onca insan arasında Ben'in kararlarımda delikler açması? Buna tahammül edemezdim. "Dur, Ben. Tedavisi yok."

"Sana inanmıyorum," diye karşılık verdi. "Yüzünde o ifade var, o lanet olası şehit bakışı. Etrafındaki herkesin iyiliği için acı çekmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorsun, bu da bir tedavi *olduğu* anlamına geliyor, ama peşinden gitmek için çok tehlikeli. Bir kez olsun bencil ol Sam. Bana gerçeği söyle."

İtiraf edemeyeceğim kadar kırılmış bir halde tiksintiyle homurdandım. "Bizimiz diğerlerini düşünmek zorunda."

"Bana doğruyu söyle."

Kararlılığım zayıfladı ve bu değişimi hemen Magni gücü olarak işaretlememem yorgunluğumun derinliğinin bir kanıtıydı. Benedict beni izledi, gözleri... daha yumuşak değildi ama yıllardır görmediğim kadar açıktı.

"Bir tedavi var ve Ostchen'de olabilir," diye itiraf ettim, şimdi ona bakıyordum, fırça durakladı. "Ama Ess Noti'de ve bu nedenle ulaşılamaz. Bunu öğrenebilsek bile, senin de iyileşmen gerekecek. Yoksa senin yozlaşman sonunda beni tekrar çözer."

"Gücümden vazgeçmeyeceğim," dedi Ben, başka ne düşünüyorsa gözlerinin ardında saklıydı.

"Gücünü koruyabilirsin," dedim kardeşimin bakışlarını tutarak. "Black Tide'ın yaptığı şey Mereish uygulamalarının kötü bir taklidi. Belki de... Kara Medcezir'in yaptıklarını geri alamazlar ama düzeltebilirler."

"'Belki'," diye tekrarladı Ben tonunu kaybetmeden. "İşte bu yüzden ona sahip olamadın."

Kaşlarımı kaldırdım, konunun aniden değişmesine şaşırımtım. "Pardon?"

Benedict gülümsedi, küçük ve acıyan bir gülümseme. "Mary." Sırtarak baktı ve sonraki kelimelerinin her birini tek bir niyetle telaffuz etti. "Sen. Aptalsın. Bir kez daha, tam şu anda sana sunulan bir kadın var ve değersiz vicdan azapların yüzünden ona sahip olamayacaksın."

Sözleri derimin altına kıymık gibi saplandı. Atlardan uzaklaşıp onunla yüzleştim, aniden ağrıyan kafatasımdaki nabzımın her çarpışı kendimi kontrolümü paramparça etmekle tehdit ediyordu.

"Ben," dedim alçak sesle. "Gücünü her kullandığında kendinden daha çok şey kaybediyorsun. İyilik potansiyelini kaybediyorsun. İnsan olmanın, hissetmenin, sevmenin ve önemsemenin nasıl bir şey olduğunu daha fazla unutuyorsun. Benim yozlaşmam beni delirtecek ve Karanlık Su'ya sürükleyecek. Ama seninki seni bir canavara dönüştürecek. Lirr senin dönüşeceğin şeye kıyasla bir gölgeydi."

'İyilik'ten bahsettiğimde Benedict'in dudaklarında bir hırıltı belirmişti ama şimdi sırtıyordu, acımasız ve affetmez. "İstediğimin bu olduğunu hiç düşündün mü?"

Kollarımda ve boynumda tüylerim diken diken oldu. "Ya bir gün gelir de," diye sordum çok yavaşça, "o kadar uzaklaşmış, o kadar kaybolmuş olursan, incittiğin kişi ben olursam? Öldürdüğün? İşkence ettiğin? Ya damarlarında kendi kanın akan kızını sokakta görürsen ve o senin gözünde et ve kemikten başka bir şey değilse?"

Bu bir akordu vurdu. Benedict'in dudakları kenetlendi, burun delikleri açıldı ve bakışları benimkilere kilitlendi. Gücünün odada dalgalandığını, dehşet, pişmanlık ve kaç, kaç, kaç duygularını beraberinde getirdiğini hissettim. Atlar yer değiştirdi, başlarını savurdular ve bağlarını çekiştirdiler.

Bunu atlattım.

Ben bir daha konuşmadı ve bunun alabileceğim en iyi cevap olduğunu biliyordum. Beni duymuştu. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"Azizim, açlıktan ölüyorum," dedi aniden, ayağa kalktı ve kapıdan dışarı çıktı. "Biraz yiyecek bulmaya gidiyorum."

İtirazımı geri çektim. Başımdaki ağrı çekiç sesine dönüşmüştü ve parmaklarımı şakaklarıma bastırarak gözlerimi kapattım.

Sel sularının içinde sırlısklam botlarla debelenmeye o kadar alışmışım ki, Karanlık Su ayak bileklerimin etrafında şişmeye başladığında bunu fark etmedim bile. Öteki yoğunlaştı ve acının ötesinde kalan az sayıdaki duyumu bastırdı. Handa birkaç ışık yanıp sönüyordu -Grant'ın ince çivit grisi, gecenin bir yerinde turuncu bir parıltısı olan bir yaratık. Mary'ninki ve Ben'inkiler hâlâ gizliydi ama teselli bulamadım.

Ufukta başka bir Sooth'un dalgalı ışığı yanıyordu. Onun ışığı morla çevrili orman yeşiliydi, çürük ve hırpalanmıştı. Ve odağı tamamen, sadece benim üzerimdeydi.

Inis Hae.

Elimi cebime attım. Para orada değildi. Uçuşumuz sırasında mı kaybetmişim? Yere mi düşmüştü?

Panik beni boğmakla tehdit ediyordu, Olsa'nın eğitimi yükselmeden önce serbestçe öfkeleniyordu. Zihnimi ayırmaya başladım, bir parçamı insan dünyasına geri getirdim ve yavaşça, sıkıcı bir şekilde, geri kalanını kırılğan bir ipliğe geri çektim.

Kendime geldiğimde sırtımı ahırın kare şeklindeki direklerinden birine dayamıştım. Baş ağrım hafiflemişti ama hala oradaydı, ağrıyor ve uyarıyordu. Öteki'nin içinde Hae'nin beni izlediği konusunda uyarıyordu.

Parmaklarım sonunda unutulmuş bir cebin içine tıktırılmış madeni paraya dokundu. Onu avucumun sıcaklığına yerleştirir yerleştirmede baş ağrım azaldı ve Hae'ye dair hislerim kayboldu.

Ama onun yerine sadece korku geldi.

* * *

Atların tımarını, yemini ve suyunu bitirdiğimde, hanın ortak salonunda kapsamlı bir yemek hazırlanıyordu. Mary, Grant ve Ben ortalıkta görünmüyorlardı ama hanın hanımı beni -zaten nemli olan ve kullanım izleri gösteren- bir banyo odasına yönlendirdi ve kollarıma bir banyan ve uzun bir erkek gömleği sıkıştırdı.

"Isın ve kurulan, sonra gel ve yemeğini ye," diye annelik sertliğiyle talimat verdi ve sonra beni kendi halime bıraktı.

Yemeğimi bitirip ortak salona döndüğümde, arkadaşlarım çoktan gelmişti; havada sıcak etli börek, ekmek ve kakule ile baharatlanmış meyveli bir şarabın kokusu vardı ve bu koku soğğun sürekli nemli ve keskin havasını bastırıyordu.

Mary masanın üzerinden bana gülümsedi, teni soğuk yerine sıcaklık ve temizlikle pembeleşmişti. Saçları kuru bir düğüm halindeydi ve üzerinde mütevazı renklerde Mereish sargılı bir elbise vardı.

Sinirlerimin gerginliğini gizleyerek ben de gülümsedim. Neredeyse ona Hae'nin baş ağrılarımıyla olan bağlantısını anlatacaktım ama gözlerindeki memnuniyet beni durdurdu.

Sadece bir saat. Bir saatlik huzuru hak ediyordu. Hepimiz hak ediyorduk. Hae, eğer hislerime güvenecek olursam, hâlâ nehrin diğer tarafında kapana kısılmıştı. Zamanımız vardı.

Başparmağımı bilinçsizce diğer kolumda gezdirdim; Mereish madeni paramı kolumun altına gizlediğim bir mendille derime tutturmuştum. Sikke orada durduğu sürece Öteki'yle bağlantım kesilmedi, başım o kadar şiddetli ağrımadı ve dua ettim ki diğer Sooth beni aktif olarak takip edemesin. Benim sikkem Mary'ninki ve Ben'inkiyle aynı değildi ama elimizdeki tek şeydi.

Ancak böyle sürekli bir kullanım beni daha hızlı çürütecekti.

Mary'nin gülümsemesi soldu ve bana uzun bir bakış attı, ama ya yüz ifademi zararsız olarak değerlendirdi ya da sessiz kalmama izin verdi.

"Yemeğini ye," dedi içerideki kadın kapıya yönelirken. "Ben yatağıma gidiyorum, dindar çocuklar."

Ben bu isim karşısında hafifçe sırtıttı. Grant ve o da Mary ve benim gibi eklektik kıyafetler giiyorlardı ama temiz ve kuruydular ve Ben bundan rahatsız olmamış görünüyordu.

Mary bir ekmek çaldı ve ateşin yanında saçlarını silkelerken onu yedi, ardından fincanlarımızı dolduran Grant'in yanındaki sandalyeye oturdu. Tane ise nöbet tutmak için pencereye doğru kaydı. Grant'in hayaletinin çivit grisi ışığı, çiftlik evinde gördüğümüze çok benzeyen uyuz bir tazı şeklinde, hayduttan ayrılıp ona katıldı ve sabırla onun yanında oturdu.

Grant onu tescilli bir güvensizlikle izledi.

Masanın altında, Mary'nin çoraplı ayağı baldırlarımın arasına sıkıştı. Bu kez gülümsemem gerçekte.

"Bu harika," dedi fincanına uzanırken. "Atlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Sen iyi misin?"

"Çok iyiyim," diye yatıştırdım.

"Burada ne kadar kalabiliriz?" Grant, hâlâ açık bir şekilde fişkırmasını izleyerek sordu. Artık kocaman bir yengeç şeklini almıştı ve sürünerek ilerliyordu.

Amansızca duvara
tırmanıyordu.

"Şafağa kadar,"
dedim.

"Peki o zaman," diye toparlandı Grant ve tabağına baktı, "tadını çıkaralım."

Yemek boyunca gerginliğimin bir kısmı azaldı, Mary'nin görünürdeki hoşnutluğu ve çoraplı ayaklarının bacaklarımdan sıcaklık sızdırmasıyla yatıştı. Grant konuşmayı sürdürdü, durumumuz dışında her şeyden bahsetti. Benedict sadece yemek yemekten memnun görünüyordu, ara sıra aramıza bakıyordu ama onun dışında kendi halindeydi.

"Orada, Mereish Güney Adaları'nda güzel bir yaz geçiriyorlar, biliyorsun," dedi Grant, Kış Denizi'nin her çocuğu efsanevi güney iklimini bilse de. Üçüncü kadeh şarabını yudumluyordu ve bunu yavaşça içmek konusunda alışılmadık bir itidal gösterdi. "Tam altı ay kar yağmıyor, bunu hayal edebiliyor musunuz? Yüzünüzün kafatasınızdan donma korkusu yok. Kar olmak yok - annenin ikinci kuzeniyle Jurry'de kaldın çünkü kızak arabaları bile karla baş edemiyor."

Mary tabağındaki et suyunu ekmekle silerek, "Çok spesifik," diye yorum yaptı.

"Bir değil, iki değil, üç kez oldu," dedi Grant komplocu bir havayla, öne doğru eğilerek. Masanın üzerindeki yağ lambasının ışığı, yeni uzamış sarı sakallarına kırmızımsı bir parlaklık veriyordu. "Jurry'den nefret ettiğimi söylemiş miydin? Partiler, parfüm dükkânları ve o kadar tatlı hamur işleri ki, insanın onları yıkamak için bir galon kahveye ihtiyacı oluyor."

"Hamur işlerini ne kadar sevsem de," dedi Mary, "belki de oraya hiç gitmemiş olmam en iyisidir."

İhtiyatlı bir şekilde, konuşmanın bu yönünün onun istediği bir yön olup olmadığını ölçmeye çalıştım. Mary'nin evden ilk ayrılışı Jurry'ye olmuştu ama arabası yolda haydutlar tarafından saldırıya uğramış ve dünyada başıboş kalmıştı. Bu onu Whallum'a ve benim yoluma çıkaran ilk adımdı. Bu aynı zamanda Mary'nin ısrarla kaçındığı bir konuydu ve bu olayı benimle sadece bir kez paylaşmıştı.

Mary gözüme çarptı. Endişemi görmüş olmalıydı, çünkü yüz ifadesi alaycı bir gülümsemeye dönüştü ve neredeyse belli belirsiz başını salladı.

"Arabanızı kaçırانların Tumblerlar olduğuna eminim," diye devam etti Grant patavatsızca. Kırmızı sırlı toprak kadehinde şarabını çalkaladı. "Eminim

Eğer fırsat olursa, bu tür şeyler söz konusu olduğunda kulağımı dört açarım. Onlar çok kötüler, Saint bunu biliyor. Ben de biliyorum. *Beni* soydukları zamanı anlatmış mıydım? Hırsızlığa uğradım ve gereksiz yere işimden oldum. Peruğum mahvoldu."

"Gerçekten de," dedim kesin bir ifadeyle. "Peruk demişken. Ostchen'e varmadan önce yeni kıyafetlere, kılık değiştirmelere ihtiyacımız var. Bir sonraki köyü aramalıyız."

"Çalmak mı demek istiyorsun?" Ben açıklığa kavuşturdu.

Sesi ve ahırda aramızda geçenlerin anısı gibi bu sözcük de beni öfkeliendirdi. "Evet. Korkarım durumumuz daha da kötüleşti."

Mary çatalını indirdi ve Grant gözlerini şu anda şekilsiz bir örümcek şeklinde tavandan masanın üzerine sarkan ghisting'inden ayırdı.

"Inis Hae şüphelendiğimiz gibi beni takip ediyor. Baş ağrılarım bağlantılı. Sanırım Öteki'nin içinde aktif olarak beni ararken geliyorlar. Sikkem şimdilik onu engelleyecektir ama bu korumanın ne kadar tam olduğunu bilmiyorum," dedim, bu gerçekleri sakın ve kararlı bir şekilde dile getirerek. "Bu bizim son dinlenme gecemiz olmalı."

OTUZ İKİ

Bir Daha Asla

MARY

Samuell'in koluna girdim. Hanın mutfağının sıcak ortamında, ocağın sönmekte olan közleri ve içinde altın sarısı bir yusufçuk bulunan bir kavanozun ışığında dinleniyorduk. Akşam yemeğimizin kalıntıları istiflenmiş, Benedict ve Charles odalarına çekilmiş, Samuel ve beni *Hart*'tan ayrıldığımızdan beri sahip olduğumuzdan daha fazla yalnızlık içinde bırakmışlardı.

"Bunu almalısın," dedim ve Yatıştırıcı tılsımımı eline tutuşturdum. "Eğer Hae sana bu kadar takıntılıysa."

Samuel başını salladı ve bir kolunu yukarı çekerek bana koluna dolanmış bir mendili gösterdi. "Kendi tılsımım yeterli olacaktır."

"Ama bu sizi daha da hasta eder," diye belirttim. "Buna bir şans vermek daha iyi değil mi? Ess Noti'nin büyücülerini bozan tılsımlar yapmayacağına eminim."

Tereddüt etti, gözleri parmaklarımdan dudaklarıma kaydı. Cevap vermeye niyetlendiyse de, hiçbir kelime gelmedi.

Onu sıkıştırmak, tılsımı boynuna kendim takmak istedim. Ama bunun yerine, onu öpme dürtüsü beni kuşattı ve o anda, beni engelleyecek hiçbir geçmiş, hiçbir engel yoktu - sadece midemdeki şarabın sıcaklığı ve sıcak bir barınağın rahatlığı vardı.

Öpücüğün zihnimde canlanışını, eğilip ağzımı onunkine bastırırken yaptığım her ince hareketi, nefeslerimizin sıcaklığını ve şarabın tadını gördüm.

Şarap. Sıcakın baş döndürücü etkisi, soğukun anısını ve peşimizdekilerin gerçek tehdidini yok ediyordu.

Farkındalık üzerine yayıldı, çenesi alçaldı, omuzları düzleşti, rezervi odaklanmaya dönüştü. Ama sırtı düz kaldı. Eğilmedi. İçeri girmeme izin vermedi.

"Eğer onu alırsam, takip edilen sen olacaksın," diye işaret etti. "Bunu bildiğim için rahat edemedim. Benimki senin üzerinde işe yaramayacak."

Geri çekildim, aynı anda hem hayal kırıklığına uğradım hem de endişelendim. "Dinlenemedin ama beni öpmeyecek misin?"

Elimi, tılsımımınla birlikte göğsüme doğru itti. Bu onu daha da yakınlaştırdı.

"Seni öpmek istiyorum," dedi. "Ama şimdi pek zamanı değil."

"O zaman o zaman hiç gelmeyecek." Tılsımı tekrar başımın üzerine koydum. "İstenmediğimi hissettiriyorsun, Samuel Rosser."

Yanımdan geçip mutfaktan çıktım ve kısa taş merdivenleri tırmanarak karanlık ortak salona geri döndüm.

Sesi hemen yakınımdan geliyordu. "Mary, seni istemediğimi asla düşünme. Biz... geri durma nedenlerimi biliyorsun."

Sinirlenmiş bir şekilde dudak *büktüm*. Üst kata çıkan merdivenlere ulaştık ve sesimi fısıltıya kadar alçalttım. İçimde bir titreme vardı, günlerce süren uçuşun yorgunluğu ve duyguları, soğuk ve rahatsızlık onun yakınlığı ve teslim olma konusundaki isteksizliği ile çarpışıyordu.

"Evet," diye bağırdım. "Tüm Fırtınaseverlerin iyiliği için iffetli kalmalıyım."

Onun sesi de benimki kadar sessizdi: "Bu haksızlık olur."

Merdivenlerin ilk basamağından yüzümü ona döndüm. Düşüncelerini okuyabilmeyi isterdim ama yanan ateşin ışığı yüzünü daha da gölgede bırakıyordu.

"Sağ salim denize döndüğümüzde, sen ve ben... konuşmalıyız."

Hayal kırıklığı beni pençeledi, ancak arkasında yükselmeye çalışan umut tarafından kalınlaştırıldı.

Ona sırtımı dönerek tekrar merdivenleri tırmanmaya başladım. "İyi geceler, Samuel."

Onun yanıtı bana ulaşmadan önce merdivenlerin tepesindeydim: "İyi geceler, Mary."

* * *

Hanı şafaktan hemen sonra terk ettik. Hanın hanımı bu 'dindar çocuklardan' ödeme almayı reddetmiş, bunun yerine bize yol için daha fazla yiyecek ve içecek yüklemişti. Sam ve ben atları hazırlarken Charles'la sohbet etti ve Benedict avlunun ağzında durup sular altında kalmış yollara ve terk edilmiş mezradan beyaz köpüklü denize baktı.

Yağmur durmuştu ama gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve sular altında kalan boş arazi gün ışığında daha az tedirgin edici değildi. Sırayla yürüdüğümüzde en azından giysilerimiz kuru ve sel suları paçalarımızı ıslatmayacak kadar alçak olsa da, sıırıslık botların ve çorapların verdiği rahatsızlık beni hâlâ rahatsız ediyordu. Erkekler cübbelerine geri dönmüşlerdi ve ben de hanımın hediye ettiği, kısa bir pelerin ve çok beğendiğim kürklü bir şapka ile sarılmış kışlık bir elbise giymiştim.

Güneyden gelen ılık bir rüzgâr, kar ve buzdan daha fazla buğu çıkarıyordu. Atlara sırayla biniyorduk ve tam o sırada Mereish askerlerinin nehri geçip geçmediğini ya da Inis Hae'nin ışıklarımızın görünmesini bekleyerek Öteki'nin peşine takılıp takılmadığını merak ederek tüylerim sürekli diken diken oluyordu.

Bir keresinde, çamur kalınlığındaki kara saplanmış ve tüm değerli eşyaları alınmış bir kızağın yanından geçtik. Bir başka sefer uzaktan insanlar gördük ama bizim onlardan kaçtığımız gibi onlar da bizden kaçıyordu. Geçtiğimiz bir mezra selin çoğundan kurtulmayı başarmıştı ama sert görünümlü kadın ve erkeklerden oluşan bir sıra tarafından gözetleniyordu; bir diğesinde ise unutulmuş tavuklardan ve bacağı gözle görülür şekilde kırılmış, kesik boğazı esneyen ve yaraları pembemsi buzla kabuk bağlamış bir at cesedinden başka bir şey yoktu.

Atımın boynunu okşamak için öne doğru eğildim ve kendimi önümdeki yola odaklanmaya zorladım.

Alacakaranlık çökerken, düz bir kıyı şeridine yakın bir yerde kurulmuş küçük bir yerleşim yerine daha yaklaştık. Sadece yarısı sular altında kalmış ama tamamen terk edilmiş olan bu yerin, birkaç saat dinlenmek için en uygun yer olduğuna karar verdik ama bütün gece burada kalmaya cesaret edemedik.

Atları bir sundurmaya bağlayıp seçtiğimiz evi değerlendirirken, "Erzak aramak için ayrılmalıyız," dedim. Ahşap ve taştan yapılmış, kenarları beyaza boyanmış ve kalın, korunaklı saz saçaklarının altında Mereş ilahileri resmedilmiş küçük, çiftlik benzeri bir yerdi. Bahçesinde buzlu su birikintileri vardı ama başka hiçbir şey bozulmamıştı. Her kim yaşamışsa

Belli ki burada daha yüksek suların geleceğini tahmin etmişler ya da başka nedenlerle iç kesimlerdeki komşularını takip etmeyi seçmişlerdi.

Adamlar aynı fikirdeydi ve çok geçmeden Samuel ve ben bir yöne, Charles ve Benedict de başka bir yöne doğru yola koyulduk. Alacakaranlık koyulaşp sis sise dönüşürken, hâlâ ılık olan güney meltemi içeri süzülürken ürkütücü sokakları taradık. Her yerde saçaklar damlıyor, sel suları çizmelerimize ve giysilerimizin kenarlarına yapışıyordu.

"Bu hava böyle devam ederse Ostchen'e varmadan çimenleri görebiliriz," diye yorum yaptım, yüzümü rüzgâra dönüp yumuşaklığının tadını çıkararak. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum - baharın bu ilk çözülmeleri nadiren gerçekleşirdi - ama bulabildiğim her cesaretlendirmeyi kabul edecektim. "Çimen ve sonsuz çamur."

Samuel kapalı bir kapıya doğru ilerledi, su kapının sağlam cephesine bir adım kadar yaklaşıyordu. "Çamuru dört gözle bekleyeceğimi hiç düşünmezdim."

"Ayaklarımız daha yavaş çürüyebilir bile," diye parlak bir şekilde işaret ettim, kapıyı omuzlayıp açtığında ve içeriye girdiğimizde gerçek, çarpık bir sırtış kazandım. Bu ifade onu değiştirmiş, günlerin yorgunluğunu ve gerginliğini alıp götürmüş ve bana daha basit, daha kolay günleri hatırlatmıştı - Hesten pazarlarında ya da kulübesinin sıcaklığında, okuyarak, tamir ederek ve tanıdık sıradan şeylerle saatlerini geçirerek geçen günleri.

Günler sadece aramızdaki mesafe ve onun yozlaşmışlığıyla ayrılmıştı.

Onun gölgeler arasında ilerleyişini, uzun çizgilerini, geniş bir elin bir panjuru itip ince bir ışık kırıntısını içeri almasını izledim.

Göğsümde yorgunlukla ilgisi olmayan bir ağırı uyandı.

Tane, belli ki dikkat dağıtma zamanının geldiğine karar vererek tenimde kendini gösterdi. Evi aydınlatan ışık, alt katın bir yaşam alanı ve depo olduğunu, merdivenlerle ikinci bir kata çıkıldığını ortaya çıkardı. Sudan çıkmak için sabırsızlanıyordum, Samuel arkamda sallanırken merdivenlere yöneldim.

Üst kat, her ikisinde de büyük yataklar bulunan iki sıkışık uyku odasından oluşuyordu. Biri belli ki çocuklara aitti, terk edilmiş oyuncaklarla doluydu ve penceresi dikkatsizce açık bırakılmıştı. Diğeri ise bu ürkütücü evin ebeveynlerine aitti; içinde seyrek giysiler bulunan bir gardırop, boş bir çamaşır pres ve bir zamanlar yatağın ayakucunda duran sandıkların yerde bıraktığı güneş lekeleri vardı. Yatağın üzerinde çarşaf kalmamıştı ve gardırop yağmalanmıştı ama yine de karıştırabileceğim kadar eşya vardı.

Ben yıpranmış, lekeli ve onarılmamış giysileri topak topak olmuş saman ve kanvas şiltenin üzerine atarken Samuel pencereye doğru ilerledi.

"Bunların neden geride bırakıldığını anlayabiliyorum," diye mırıldandım, bir çorabın dibinde yumruğum büyüklüğünde bir delik açarak. "Ve burada her kim yaşıyorsa tamir etmekten hoşlanmıyormuş."

Samuel cevap vermedi. Pencereden dışarı, gökyüzüne bakıyordu ve yüzünde ışık olduğunu fark ettim -ateş ışığı değil, Tane'nin ışığı değil. Ay ışığı.

Yanına yaklaştım, talihsiz çorap hâlâ bir elimdeydi. Gökyüzü açılmaya başlamıştı. Karanlık kucığında, ince bulut parçalarının arasına tünemiş bir orak ay gördüm. Ve onun ötesinde, başka bir ay. Ve bir tane daha.

Dört ay, hepsi neredeyse aynı karanlık ve aydınlık derecesinde. Hepsi orak. Hepsi birbirlerinden birkaç gün sonra, dönüşlerinde.

"Bunu nasıl görüyorum?" Tane ve Samuel ile aynı anda konuşarak fısıldadım. "Bunlar Öteki'nin ayları."

Samuel başını salladı. Bana yaklaşmıştı, göğsü omzuma değiyordu. "Ben... Benim hiçbir cevabım yok."

"Dünyalar arasındaki ayrım Kara Gelgitler sırasında en ince halini alır." Tane'nin bastırılmış sesi dudaklarımdan döküldü. "Gördüğümüz şey bu."

Tedirgin bir şekilde Samuel'e doğru geri çekildim ve kısmen göğsüne yaslandım. Kollarını bana doladı ve bulutlar tekrar üzerlerini örtene ve karanlık yerleşimi yeniden ele geçirene kadar birlikte ayları izledik.

Evin altını üstüne getirmeyi bitirip bir sandığı erzakla doldururken çok az konuştuk. Samuel onu bir sonraki eve taşıdı, sonra bir sonrakine ve sonra barınağımız için seçtiğimiz kulübeye geri döndük.

Tahıl kovalarını kemiren atlara baktım. Evin içinde ocakta bir ateş yanıyordu ve etrafa saçılmış çok sayıda yeni sandık ve çuval vardı. Charles ve Benedict görünüşe göre gitmişlerdi, çünkü şimdi onlardan hiçbir iz yoktu.

Sam durdu. Döndüğümde kendi sandığını yavaşça masanın üzerine koyduğunu gördüm, sonra kapıyı arkamızdan kapattı.

"Gidip bulalım mı..." Kollarımdan bohçayı alıp bir kenara bıraktı ve ellerime uzandığında sesim soluklaştı. Ellerimi tuttu, teni serin ve pürüzlüydü.

"Handa söylediğin şey, istenmediğini hissettirmekle ilgili. Bunu unutamam. Mary, bu hissetmeni istediğim son şey." Her birini bana verdi

net ve nazik bir şekilde ifade ediyordu. Onda bir hamlık vardı, belki de gökyüzündeki ayların ve etrafımızda meydana gelen değişikliklerin gerçekliğinin uyandırdığı bir şey. Ama daha fazlası da vardı; bir kararlılık, bir kararlılık ve bir ihtiyaç.

"Şimdi seni öpeceğim," dedi. "Karşı mı çıkıyorsun?"

"Ben... hayır, hayır, karşı değilim," diye cevap vermeye çalıştım ama ağzı benimkinin üzerine kapandığında kelimelerim yumuşak bir solukta kayboldu.

Öpücükleri nazik ama ısrarcı, aç ama ölçülüydü ve fırçalar, dokunuşlar ve dilinin kayganlığı arasında nefes almak için yapabildiğim tek şeydi. Eli başımın arkasına dolandı, büyük ve sıcaktı. Kısa süre sonra diğeri de onunla buluşmak için yukarı çıktı, başımı kavradı ve yanaklarımı, çenemi, kulaklarımın kıvrımını sıyırdı.

"Başım dönüyor," diye fısıldamayı

başarabildim sonunda. "Durmamı ister misin?"

"Hayır."

"O zaman seni tutacağım." Kolu belime dolandı, kalçalarımı onunkilere bastırdı ve dünya birkaç dakikalığına daha geri çekildi -şimdi sadece sıcaklık, istek ve ihtiyaç, dokunuşu ve yakınlığından oluşan bir pus.

"Seni istediğime inanıyor musun, şimdi?" Sam'in sesi sersemlemişliğimi giderdi, tam da elbisemi çıkarıp onu yere sürüklemeyi düşünmeye başlamıştım ki.

Dudakları geri çekildi ve bir cevap beklerken alnını benimkine dayadı.

"Evet." Cevabım o kadar yumuşaktı ki neredeyse kendim bile duymuyordum. "Hiç şüphem yok."

Kapı takırdayarak açıldı.

"Etekler yukarı, pantolonlar aşağı, bir sonraki adım bu," diye öğüt verdi Benedict, bir omzunda el çantası vardı. Artık cüppesini giymiyordu ama bir pantolon ve geniş kemerli, ağır bir Mereish ceketini bulmuştu. Ayrıca Mereish denizcilerinin yaptığı gibi gözlerine siyah boya sürmüştü ve saçları dağınıktı.

Kaskatı kesildim. Ben'de bir şeyler değişmişti ve bu, keşiş giysilerinin dökülmesinden ve yorgunluğun körelmesinden daha fazlasıydı. Daha yoğun, daha kendinden memnun, kötücül tehdidi yüzeye daha yakındı. Bunu, dokunuşu aşktan çok korumaya dönüşen Sam ile aynı anda hissettim.

Ben sırtarak yanımdan geçti ve masanın üzerine küçük bir fıçı su bıraktı. "Grant'i bir şeyler içmeye götüreyim mi? İkinizi biraz yalnız bırakayım mı?"

"İçki mi? Nerede?" Charles arkasındaki kapıdan girdi, Sam ve benim birbirimize dolandığımızı fark etti ve yavaşça, bilmiş bir sırıtış attı. Benedict'i dürttü. "Evet, gidip içki bulmalıyız."

Sam benden uzaklaştı. Sözünün kesilmesi ve kardeşinin sözleri onu açıkça sarsmıştı. "Kimse bir daha dışarı çıkmamalı. Bütün bunları halletmemiz ve uyuyabiliyorken uyumamız gerekiyor. Bay Grant, Mary, önce siz uyuyabilirsiniz."

Yapmak istediğim son şey dinlenmekti, vücudum hala ihtiyaçla ısınıyordu ama yorgunluk da vardı. "İkinizi yalnız bırakmanın tehlikeli olduğunu hissediyorum," dedim ikizlerin arasına bakarak.

"Böyle bir yerde 'yalnız' diye bir şey yoktur." Benedict bir kolunu odayı kapsayacak şekilde uzattı, sonra bir sandığa uzandı. Bir bıçağın parladığını gördüm ve bıçağı yere sapladı, bir saniye sonra bıçağa saplanmış küçük bir peynir tekerleğiyle birlikte kaldırdı. "Peynir mi?"

Charles hepimize baktı, sonra elini uzatarak Benedict'e katıldı. Gerginlik dağıldı ve Benedict sert, soluk peynir parçalarını kesmeye başlarken Samuel benden bir adım geri çekildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Samuel.

"Beni öptüğün için mi?" Ben de fısıldayarak karşılık verdim, ancak durumun böyle olmadığını biliyordum. Sadece açıkça konuşmasını istiyordum.

"Hayır, böldüğüm için." Tekrar bana baktı. Gölgelere ve Benedict'in varlığına rağmen yüzündeki gülümseme gerçektir ve gözleri karnımın yeniden ısınmasına neden olacak şekilde niyetliydi. "Seni öptüğüm için değil. Bir daha asla."

OTUZ ÜÇ

Rosser House, Aeadine

Yirmi Yıl Önce

SAMUEL

Elimde bir bozuk para ve boğazımda bir çığlıkla uyandım. Ateşin dans eden ışığında etrafımda hareket eden figürler fark ettim; eğiliyor, uzanıyor, gergin ve kısık sesle konuşuyorlardı. Kambur ve grotesktiler, gölgeler tarafından çarpıtılmışlardı ve çok yakındılar. Çok yakındılar.

Çığlığı serbest bıraktım.

"Samuel, sevgili oğlum, dur. Dur! Sesimi dinle." Büyük, sıcak bir el yüzümün yan tarafını kavradı ve beni terden ıslanmış bir yastığın nemli yumuşaklığına bastırdı. "Bu sadece John Amca. Teyzen de burada. Güvendesin."

Hıçkırıklara boğuldum ve gözlerimi kapatıp kendimi onun eline, sesine sabitledim. Onun sesinin babamın sesi olmasını diledim ama uzun zamandır bu hayal kırıklığına alışmıştım.

"Ben nerede?" diye fısıldadım. "Babam döndü mü? Nerede... annem nerede?"

"Annen kendi güvenliği için götürüldü. O kendinde değil, Samuel. Gözlerini aç, seni görmeme izin ver."

Uydum ve amcamın yüzünü ateşle değil, yatağımın yanındaki masanın üzerinde duran yağ lambasının sabit sıcaklığıyla aydınlanmış olarak buldum. Benim yatağымda, kendi odamda.

Amcam gülümsedi. Gülümsemesi güvenilir bir şeydi, nazik ama kısa, her zaman diğer ifadeler arasında bir köprüydü.

"Şimdi," dedi, daha da ciddileşerek. "Ben de burada. Sizden biraz önce uyandı ve mutfakta yemek yiyor. Baban Samuel öldü."

Ona baktım, tanıdık yüzü aldığım her nefesle tesellisini kaybediyordu.

"John! Şimdi sırası değil!" diye tısladı teyzem, kocasını itti ve yatağının yanında diz çöküp elimi tutmaya çalıştı.

Elimi çektim ve geriye doğru kayarak ikisine baktım. Babam ölmüş müydü? Bu olamazdı. Majestelerinin en iyi subaylarından biriydi, bir kahramandı, nadiren görülürdü ama benim dünyamda güneş ya da mevsimler kadar sabitti.

"Bir çocuğa babasının öldüğünü söylemek için iyi bir zaman yoktur," diye karşı çıktı amcam, ikimizin üzerinde durmak için ayağa kalktı ama bakışlarını benden ayırmadı. "Ve Aziz biliyor ki çocuğun annesi bunu çok uzun süre erteledi, zavallı deli yaratık. Baban altı ay önce denizde öldü, Aeadine'i savunurken iyi ve onurlu bir ölüm. İyileşir iyileşmez seni Ismoathe'deki anıtına götüreceğim. Katedrale güzel bir plaket koymuşlar."

Sözleri zihnime yağ gibi damlıyor, en ufak bir dokunuşta bulaşıyordu. "Ben," diye mırıldandım.

Teyzem ayağa kalktı ve bana ellerini uzattı, ben de sonunda kabul ettim. "Gel, seni ona götüreyim. Dikkatli ol, şimdi."

Birkaç dakika sonra arka mutfağın kapısında durdum. Çoraplı ayaklarımın altındaki kaldırım taşları sıcacıktı ve ateş yüksekti, devasa şöminenin içine yerleştirilmiş fırınlar bir düzine güzel koku yayıyordu. Tek pencerenin dışındaki gökyüzü parlak ve berraktı, göğsümdeki ağrıyla çelişiyordu.

"Sam." Ben ateşe çok yakın oturduğu yerden başını kaldırdı, pelerin gibi giydiği battaniyenin kenarı özenle tırmıklanmış kömürlerden birkaç santim uzaktaydı. Yüzü yara bere içindeydi ve yine kömürlere çok yakın olan bir ayağı sargılarla sarılmıştı.

Teyzemiz telaşla ileri atıldı ve Ben'e uzandı. "Şimdi kalkmana yardım edeceğim Ben ve sandalyeni çekeceğim. Yanacaksın aşkım."

"Hayır," diye yanıtladı Ben. Hareket etmedi. Ona bakmadı bile. Onun yerine gözleri benden alevlere doğru kaydı.

Gözlerimi dikip bakmama neden olan ne yaralarıydı ne de yaraların iyileşme sürecinde olduğunu ve Karanlık Su'da kaybolmuş olmam gerektiğini fark etmemdi.

oldukça uzun bir süre. O tekil "Hayır "ı söylerken gözlerindeki boşluk ve teyzemi -sadece yaygaracı bir yetişkin olarak değil, tamamen bir insan olarak-hiçe saymasıydı.

"Ben?" ekinerek sordum.

Arkasında, mutfağın ağır masasının üzerinde, aşının her zamanki gibi süslü yemek tabaklarından birkaçının dağınık durduğunu fark ettim. Sanki vahşi bir köpek saldırmış gibi görünüyorlardı.

"Sana babamın öldüğünü söylediler mi?" Ben sordu, sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. "Annem de delirdi. şimdi Deniz Harp Okulu'na gidip gemileri nasıl batıracağımızı ve korsanları nasıl paralayacağımızı ğreneceğiz. Sanırım bundan keyif alacağım."

OTUZ DÖRT

Ostchen

SAMUEL

Sonunda, günlerce süren zorlu yolculuktan sonra Ostchen'e ulaştık. Kralın yazlık sarayına ev sahipliği yapan ve Mereish Donanması'nın kalbi olan liman kenti, derin bir körfezin eteklerindeki alçak dağların üzerinden üç farklı katman halinde dökülüyordu.

Bu geniş yerleşimin kadim kalbi dar, katmanlı çatılar ve omuz omuza dizilmiş, gökyüzüne doğru birbiriyle yarışan yüksek taş binalarla belirginleşiyordu. Burası, antik olanı basitçe eski olandan ayıran kalın bir duvarla çevriliydi. İkinci bir duvarın kalıntıları daha sonra eskiyi yeniden ayırıyordu ve şehrin ana gövdesi su kıyısına ve karmaşık bir rıhtım, kilit ve kazıklar ve yüksek, düzensiz kayalık adacıklar üzerinde görünüşte izole köyler ağına doğru uzanıyordu. En az yüz geminin direklerini gördüm ve *Hart*'ı daha önce hiç olmadığı kadar özledim. Şimdi orada, görüş alanımda mıydı? Elbette bilirdim.

Ya da belki de göremezdim, görüşüm engellenmişti. Kör gibi hissediyordum. "*Bu da ne?*" Mary nefes aldı. Attan yeni inmiştik ve şimdi şehre doğru inen uzun, kıvrımlı bir yolun tepesinde duruyorduk. Beyaz karla tozlanmış siyah koyunlar yosunlu bir duvarın üzerinden bizi izliyordu ve havaya sıcak gübre kokusu sinmişti.

Diğer yolcular, arabalar, atlı kızaklar, atlılar ve yaya insanlar gürültüyle yanımdan geçip gidiyordu. Çoğu şehre doğru gidiyordu ve sadece kızaklar dışarı çıkıyor gibiydi.

Kimse bize aldırış etmedi. Biz sadece yol yorgunu hacılardık ve baş sallamaktan başka bir değerimiz yoktu.

Meryem'in işaret parmağının çizgisini takip ederek, rıhtımdan hemen önce şehrin içine sıkışmış dört kuleli devasa bir katedral gördüm. Şehrin içinde ama şehrin bir parçası olmayan bu katedral, körfez boyunca kuzeye, uzaktaki sisle örtülü denize bakıyordu.

Grant, "Pusulanın noktaları olduğunu anladığımı Dört Yüz Katedrali," diye cevap verdi.

Hepimiz ona baktık.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Ben sordu.

Grant başının yan tarafına hafifçe vurarak esprisiz bir şekilde gülümsedi. Atı arkasında rölantide ilerliyor, yolu çevreleyen duvarın dibindeki ilk yeşil otları yalıyordu. "Görünüşe göre canavar her şeyi biliyor. Adalia ona çok şey anlattı ama o pek bir şey anlamamış gibi görünüyor."

"Zamanla anlayacaktır," diyerek Mary'yi yatıştırdı ama ses tonunda bir değişiklik vardı ve sözlerinde Tane'yi hissettim.

Dikkatimi tekrar şehre çevirdiğimde, şehrin doğu, batı ve güney sınırlarının ötesinde, alçak dağların tepelerinde keçi, koyun ve sığırlar için çiftliklerin ve kayalık otlakların nasıl yer aldığını fark ettim. Çok az ağaç vardı; her yer açık ve korunmasızdı ve ihtiyaç duyulduğunda karadan kaçmak için uygun değildi.

Körfezin kuzeyinde, sis kıyısının hemen kenarında ve yıldız biçimli bir kalenin duvarlarının altında, sıra dışı kırmızı yelkenleri açılmış ve siyah boyalı toplarının arkasına muhtemelen yüz top yerleştirilmiş devasa bir ikinci sınıf gemi de dahil olmak üzere birkaç hat gemisi demirlemişti.

"Güzel bir gemi," diye yorumladı Ben imrenerek.

"Ve körfez derin olmalı," diye ekledim onu incelerken. "Mereish Filosu'nun büyük kısmı için yeterince derin ve büyük. Peki nerede? Hepsi seyir halinde olamaz."

"Sanırım sisin içinde." Ben'in bakışları sisi taradı. "Bu da beni ya Mereish kıyılarının ilkbaharda çok incelikli bir sise sahip olduğuna ya da filonun kasıtlı olarak gizlendiğine inandırıyor."

"Filonuzu neden kendi halkınızdan gizliyorsunuz?" Mırıldandım.

"Casuslar mı?" Mary bir adım daha yaklaştı, yanakları serin deniz havasıyla kızarmış ve bakışları dalgındı. Gri gökyüzünü ve taşlı tepeleri arkasına almış, çiğ ve vahşi bir şekilde güzel görünüyordu.

"Ne olursa olsun, o sisin içinde kaç gemi olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedim şirkete. "*Hart* onların arasında olabilir ya da şehir rıhtımında olabilir. Öteki'nin içine girersem, ondan ve Uknara'lardan bir şeyler sezebilirim ama Hae beni görebilir ya da en azından hangi yöne gittiğimizi sezebilir."

"O halde son çare," diye gözlemledi Grant. "Planı uygulayacağız. Atları satar, kulaklarımızı yere dayar ve *Hart'ı* geleneksel yöntemlerle ararız."

"Bir Yüce Rahip de arayabiliriz." Ben atına tekrar binerken bana uzun uzun baktı. Grant'e elini uzattı. "Benimle gel. Bu ikisinin konuşması gerek."

Grant omuz silkerek dizginlerini teslim etti ve Ben'in koluna girerek eyerin arkasına bindi. Ben hemen yola koyuldu ve önerisini havada asılı bıraktı.

"Ne hakkında konuşacağız? İyileşmeden haberi var mı?" Mary sessizce sordu.

"Evet," dedim, ata binip onun için bir üzengiye serbest bırakarak. "Ama istekli değil. Ve ne olursa olsun artık tedaviyi bulma olasılığı yok."

Mary ayağa kalktı ve Grant'in Ben'e olduğundan daha yakın bir şekilde arkama yerleşti. Kollarını ortama doladı, hoşgeldin sıcaklığı içime sızdı.

"Demek bize söyleyip duruyorsun," dedi teslimiyetle. "Şu ikisi başımızı belaya sokmadan yolumuza devam edelim."

Yayılan çiftlikler kısa sürede evler ve dükkânlardan oluşan ağlara dönüştü ve bunlar dış duvara kadar uzandı. Taş bariyerin gözetleme kuleleri parlak boyalı kepenklerle kaplıydı ve çamaşırlar sokaktan geçerek komşu yeni binalara gidiyordu - kiremit veya saz çatılı ahşap ve sevgiyle dekore edilmiş cepheler. Çocuklar su birikintilerinde oynayıp sıçırıyor, arabalar gürlüyor ve yetişkinler alışveriş yapıp sohbet ederek işlerine devam ediyorlardı.

Çok geçmeden bir hayvan pazarı bulduk ve Ben ile Grant burada atları ve takımlarını biraz fahiş bir meblağ karşılığında satmaya başladılar. Parayı mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde bölüştük ve bir sonraki görevimize başladık: şehrin cehennem basıncından geçerek şehir rıhtımlarına giden yolu bulmak.

"Ziyarete mi geldiniz? Eğer bir han arıyorsanız, bu gece bulamayacaksınız," dedi bir işportacı, bir saat sonra bir ara sokağın ağzına sığındığımızda. Bir saat sonra

İri yarı genç adamın ayaklarının dibinde bir sandık dolusu gazete vardı ve bunları yoldan geçenlere küçük teneke dette paraları karşılığında satıyordu. "Gelgitler ve mülteciler yüzünden değil."

Kırmızı pelerinli keşişlerden oluşan bir geçit töreni, ilahiler söyleyerek ve yaldızlı bir tahtırevana öncülük ederek caddenin ortasına doğru ilerledi. Kalabalık kısa bir süre içinde o kadar gürültülü bir hal aldı ki işportacının sesi bile bastırıldı.

Kargaşaya kaşlarını çatı ve eğilip kâğıt sandığını karıştırmaya başladı. Eski, buruşuk bir tanesini çıkardı ve diğer elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Bunu isteyeceksin," dedi doğrudan kulağıma.

Geri çekildim ama kâğıt karşılığında ona bir dette uzattım ve sokağın görece mahremiyetinde arkadaşlarıma yeniden katıldım; burada birkaç kat yukarıdaki bir balkonda battaniyelere sarınmış pipo içen üç fahişe ve aynı derecede uyuşuk bir köpek yığınının altında uyuyan bir sarhoş dışında yalnız olduğumuz anlamına geliyordu.

Kâğıdın kırıışıklarını düzelttim ve birlikte okuyabilmemiz için havaya kaldırdım. Mary'nin sözcükleri nefesinin altında mırıldandığını duydum ve Ben neredeyse hemen pes etti. Duvara yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi ve fahişelere baktı. Biri ona kayıtsızca baktı, biri sahte bir şekilde gülümsedi ve sonuncusu balkon demirine yaslanıp sözsüz bir değerlendirmeye ona baktı. Ben de ona baktı.

"Yakında son yüzyılların en yüksek ikinci Kara Gelgit'ini göreceğiz, sadece önümüzdeki ayinkini geçecek. Aşağı şehir çoktan boşaltıldı ve yukarı Ostchen şu anda kıyı köylerinden gelen binlerce mülteciye ev sahipliği yapıyor," diye okudu Grant, görünüşe göre Benedict'in yararına.

Mary gazeteyi düşündü. "Aeadine bu baharın ne kadar zor geçeceğini biliyor, değil mi? Tüm kıyı köylerimiz ve limanlarımız hazırlanacak mı? Öşür?"

Başımı salladım. *"Bu kadar yüksek olması için hazırlıklı olmayacaklar. Ostchen patlıyor çünkü Mereish köyleri bile donanımlı değil ve bunun geleceğini biliyorlardı."*

"İyi ki uzun süre kalmaya niyetimiz yok," diye mırıldandı Ben. O ve fahişe hâlâ birbirlerini izliyorlardı ama Ben, Aeadine'in sesini sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçak sesle konuşuyordu.

"Bu haber Adalia Day'den mi geldi?" Grant sordu. "Yoksa bunların hepsi Mere'de yaygın bir bilgi mi?"

"Eğer Oruse'nin bir gözlemevi varsa, başkalarının da vardır," dedi Mary. "Ess Noti gibi."

"Evet, Ess Noti'nin bunun farkında olduğundan hiç şüphem yok," diye onayladım. Örgütle ilgili her düşünce sinirlerimi bozuyordu, sadece tehditleri ve hâlâ derime sıkı sıkıya bağlı olan madeni para yüzünden değil.

Bir tedavi her zamankinden daha yakındı. Ve hepimizin iyiliği için -Mary, Grant, Ben, *Hart*, Uknaralar- bunu görmezden gelmek zorundaydım. Belki gece kalmak zorunda olsaydık, sıvışabilirdim ama risk çok yüksekti. Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır.

Devam ettim, "Bu bizim acil ihtiyaçlarımızı değiştirmez. "Acil ihtiyaçlarımızı değiştirmiyor.

Hart."

Ben gözlerini kısarak bana baktı. Aynı anda fahişelerin de canı sıkıldı ve yukarıdaki balkondan kayboldular. "Öteki'ne git Sam."

"Bunu riske atmaya gerek yok. Henüz," diye araya girdi Mary. "Hepimizin kafatasında gözler var ve şehrin etrafında bu kadar çok gemi olamaz. Bence ayrılalım -Samuel ve Charles, Ben ve ben- araştıralım ve yeniden bir araya gelmek için bir yer ve zaman belirleyelim."

Hepimiz birbirimize baktık: Ben vurdumduymaz, Grant ürkmüş ve ben de şaşkın. Birlikte yaşadığımız onca şeye rağmen, Mary'nin sebepsiz yere Ben'le ortak olmaya gönüllü olacağından şüpheliydim.

Belli ki düşüncelerimi okumuştı. "Siz ikizler birlikte çok dikkat çekiyorsunuz ve Benedict -" diye ekledi hayalet gibi bir sırıtışla "- Charles üzerinde korkunç bir etkisi var."

Grant alay etti. "Ben onun üzerinde muhteşem bir etkiye sahibim."

"*Ve*," diye ekledi Mary, daha ciddi bir hal alarak, "Tane var bende. Senin kadar iyi iz süremesem de Öteki Dünya'da yürüyebiliyorum. Ve eğer her şey başarısız olursa, Sam, Öteki'ne bakabiliriz. Yani her çift benzer avantajlara sahip olacak."

Ben bir an için Mary'yi inceledi, şimdi biraz meraklanmıştı, sonra başını salladı. "Tepeden gördüğümüz dört kuleli katedralin önünde buluşabiliriz. Gece yarısı çanları?"

Başımı kaldırıp güneşe baktım ama onu çatıların, kulelerin, baca kapaklarının ve çamaşır iplerinin arasında tamamen gizlenmiş buldum.

Karanlık çökmeden önce hâlâ birkaç saatimiz vardı. *Hart'ı* aramak için sekiz saat. Mary'den ayrı, Ben'le yalnız olduğunu bilerek sekiz saat. Bu hoşuma gitmemişti ama bunda bir hikmet de görüyordum ve Ben'in Fırtınakıran'a tanışıklıklarının bu kadar ilerisinde açıkça zarar vereceğinden şüpheliydim.

Başımı salladım. "Grant ve ben donanma rıhtımına gidip sisin içinden ne bulabileceğimize bakacağız. Mary, Ben, halka açık olanları arayın. Sizinle sonra görüşürüz.

gece yarısı."

OTUZ BEŞ

Ess Noti

MARY

Sanırım kardeşimin onaylamayacağı bir şey yapıyoruz," diye gözlemledi Benedict kalabalık tarafından yutulduğumuzda. Şaşırtıcı derecede yakınımıdaydı, ceketinin düğmeleri omzumdan bir nefes uzaktaydı. "Ess Noti'yi mi arıyoruz?"

"Evet," diye onayladım. İçgüdülerim alçak sesle konuşmamı söylüyordu ama pazar o kadar gürültülüydü ki bu hem imkânsız hem de yersizdi. "Sam kendini kurtaramayacak, bu yüzden denemeliyiz. Bana yardım edecek misin?"

Magni omuz silkti ve beni kenara itti -çok da nazıkçe değil- iri yarı bir adam elinde kocaman bir tazı ile içeri daldı. Hareket eden sadece biz değildik ve bir an için açık kaldırım taşları kaldı. Şehrin kapılarını görebiliyordum, en eski ikinci katmanı. Ahşap ve arduvaz kiremitlerin uzanışının ötesinde, Eski Şehir'in taş surları yükseliyordu - Ostchen'in kalbi, monarşinin yazlık merkezi ve Mere'deki her gücün karargâhı.

Ess Noti de dahil.

Bir iç çekiş gibi, kalabalık tekrar alana taşıtı ve basın yeniden başladı. Bir an için ormanı, toprak kokusunu ve ağaçların arasındaki kutsanmış yalnızlık hissini hayal ettim. Sakinleştirici bir nefes aldım, yoldan geçen birinin keskin kokusunu aldım ve öğürdüm.

Kapıya doğru tekrar yola koyulduğumuzda Benedict, "Ess Noti'nin elinde nasıl bir tedavi varsa, onu kullanmayacağım," diye uyardı.

"Beklemiyorum-" Baharatlı, kızarmış etler satan bir satıcının kuyruğuna girmek zorunda kaldığımızda sözüm kesildi ve midem açlıktan sıkıştı.

Ben ve ben diğer tarafta tekrar buluştuk ve o bana iki şiş etten birini uzattı.

"Bunları çaldın mı?" Şaşkın ve isteksizce etkilenmiş bir şekilde sordum.

"Umurunda mı?"

Yağ, biber ve diğer baharatların tuzlu kokularıyla dolu şişlere baktım. Tereddüt geçti ve bir ısırık aldım. Lezzet dilimin üzerinde patladı ve onursuz, mutlu bir ses çıkarma dürtüsüne direndim.

"Peki, tedaviyi kullanma," dedim. Benedict şimdi kullanmak istese de istemese de Sam'in yardımı ihtiyacı vardı. Belki Ben daha sonraki bir tarihte ikna edilebilir ya da zorlanabilirdi. "Ess Noti'nin karargâhını bulup görebildiklerimizi göreceğiz, çalabildiklerimizi çalacağız."

Ben bana şüpheyi baktı. "Planınız bu mu?"

"Evet," dedim sertçe. Kolundan tuttum ve çığlık atan çocuklar geçerken onu arkamdan çektim. "Gerekirse Tane ve ben yalnız gideceğiz."

"Ess Noti'ye öte-yürüyüşle girmeye niyetlisin."

Omuz silktim, hissettiğimden çok daha soğukkanlıymış gibi davrandım. "Seni kurtarmak için bir hapishaneye girdim ve sen oldukça zorlu bir görevdin. Kaçışın yarısı için ölü ağırlıktan biraz daha fazlası olduğunu da eklemeliyim. Neden Ess Noti'ye girip bir ya da iki kitap çalamayayım?"

Ben beni küstahça süzdü. "Ölü ağırlık mı? Hayatını kurtardığımı hatırlıyorum." "Seninkini en az iki kez kurtardım."

"Ne aradığınız ya da nerede bulacağınız hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Revirden başlayacağım. Tane Mereish dilini okuyabiliyor ve duvarların içinden geçebiliyoruz. İyi bir şansım var."

Bunun üzerine sadece homurdandı ama ben yine de tartışmayı kaybettiğim hissine kapıldım.

İç şehre açılan kapı açık ve korumasızdı. Ötesinde insanlık daha da yoğunlaşmıştı. Hanlar ve tavernalar, hem ahşaptan hem de taştan ve bazen de arduvazdan inşa edilmiş apartmanların yanına sıkışmıştı. Daha çok denizci vardı; kısa paltoları, geniş yürüyüşleri ve siyah çerçeveli gözleriyle dikkat çeken kadın ve erkekler.

Ancak Eski Şehir'in kapıları o kadar da misafirperver değildi. Antik duvarlar kalın ve yüksekti ve onların ötesinde resmi görünümlü taş binaların kuleleri ve çatıları yükseliyordu. Her biri Mereish'te adlandırılmış ve muhtemelen çeşitli yerleşkelere açılan birçok kapı vardı. Hepsi kapalıydı, korunuyordu ya da her ikisi de vardı.

Burada hiçbir çocuk oynamıyordu. Kimse Eski Şehir'i çevreleyen geniş, dairesel yolda kısa süreli güneş ışığı altında sohbet etmiyor ya da çevresini süsleyen heykellerin etrafında oyalanmıyordu. Bir çeşmenin kenarında birlikte oturmaya çalışan bir çift gördüm, ancak yanlarından geçen iki asker tarafından havlanarak uzaklaştırıldılar.

Ben bir anda ortaya çıkan büyük, yassı bir böreği yemeyi bitirip ellerini fırçalarken nefes almak için bir saniye durduk.

Çılgık atan bir dittama rüzgar gülü ile kaplanmış özellikle büyük bir kuleye baktım.

"Bu beklediğimden daha zor olabilir," diye mırıldandım.

"Saçmalık," diye alay etti Ben. Biri kadın biri erkek iki asker yanımızdan geçti ve Ben'in çenesi bir yana kaydı. "Beni takip edin."

* * *

Bir hata yapmıştım. Ben'le birlikte en yakın kapıdan selam vererek geçip, hafif dağınık asker üniformaları içinde Eski Şehir'e girdiğimizde bunu daha iyi anladım.

Aklımda bu çaba basitti: Tane Ess Noti'nin karargâhını tanımlayacak bir şey fark edene kadar sokaklarda dolaşırken kalabalığın içinde gizlenmek, çünkü bir işaret olacağından şüpheliydim.

Ama bu sokaklarda kalabalık yoktu, aralarına gizlenebileceğimiz sıradan kaygıları olan sıradan insanlar da yoktu. Neredeyse herkes askerdı ama silahları farklıydı ve üniformaları erikten griye ve koyu sarıya kadar çeşitlilik gösteriyordu. Bazıları nöbet tutuyordu. Bazıları devriye geziyordu. Bazıları ayak işlerine koşturuyordu. Hizmetkârlar ve memurlar nüfusun geri kalanını oluşturuyor, başları eğik bir şekilde verimli bir şekilde hareket ediyorlardı. Son olarak, iyi giyimli, aidiyetleri belirsiz erkek ve kadınları gördük.

Bu taraftan, diye fısıldadı Tane zihnimin sessizliğinde.

Benedict'e başımı sallayarak bir ara sokağa ve daha da yoğun bir bölgeye girmesini işaret ettim. Sokaklar, ara sokaklar, merdivenler ve köprüler tam anlamıyla labirente dönüşmüştü ve biz

su basmış bir mahzen gibi kokan dar bir kanaldan geçmek için sırada beklemek zorunda kaldılar.

Sonra kulelerin arasından yükselen, değişik renk ve desenlerde taştan bir kubbe gördüm. Tane'nin içinden bir kıpırtı hissettim; diğer ghistinglerin varlığı ve Öteki'nin kendisi.

Sokağın aşağısında, büyük ama dikkat çekici olmayan bir çift kapı korumasız duruyordu.

"Bulduk onu," diye mırıldandım Ben'e. "Bu Ess Noti olmalı."

Çok sayıdaki ara sokaktan birine yerleştik ve ben sınırlarımı yatıştırmak için birkaç dakikamı ayırarak girmeyi planladığım binanın duvarlarına ve kapılarına baktım. Üniformamla oynayan gergin ellerim, üniformamı çaldığım kadının tatlılara düşkünlüğünü çabucak keşfetti ve bunu isteksizce Ben'le paylaştım. Adımlarımı hızlandırdım. O, etrafımızdaki duvarlardan daha az uygulanmış bir şekilde kıpırtısız duruyordu ama bir şekerleme aldı ve dikkati dağılmış bir şekilde emmeye başladı.

Sonunda Ben, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Durakladım, yanağıma bir şeker saplanmıştı. "Evet. Beni bekleyebildiğin kadar bekle. Eğer her şey başarısız olursa, katedralde yeniden bir araya geliriz."

"Hangi katedral?" diye sordu bir kadın sesi.

"Şu-" Düşüncesizce cevap vermeye başladım ama dilim bir Magni büyüü dalgası tarafından bastırıldı.

Güzel ama pratik Mereish kıyafetleri giymiş sarışın bir kadın bize doğru yürüdü. Arkasından aynı şekilde giyinmiş ve elindeki tabancayı doğrultmuş bir adam geldi.

Açık bir gökyüzünün altındaki kasvet kadar sakin olan Inis Hae ateş ettiğinde tabancayı daha yeni fark etmiştim.

Benedict sendeledi. Önüne geçtim ve ellerimi savunurcasına açtım -neden, emin değildim, cesaretim şok ve aptallıktan kaynaklanıyordu- ancak kadının kendi tabancasını doğrulttuğunu gördüm. Bir namlu parıltısı gördüm, eski taş zeminde bir duman pufu.

Tüfekten çıkan top etime saplandı; uyluğuma, diye düşündüm, ama acı hemen gelmedi. Büyümden ayrıldığımı hissettim. Bir nefes ve bir sonraki nefes arasında rüzgârlarımın ayrıldığını, şaşkınlıkla uzaklaştığını hissettim. Başım döndü ve paniğe kapıldım, mırıldanacak bir nota bulmaya çalıştım, ıslık çalmak için dudaklarımı ıslattım.

Hiçbir müzik gelmedi. Hiçbir sihir o bariyeri delip geçemedi.

"Tane," diye mırıldandım yüksek sesle, kelime zoraki, istem dışı.

Varlığı dalgalandı, yatıştırıcı ve güçlüydü. En azından ona sahiptim.

Sarışın kadın -Enisca Alamay, sanırım- yaklaştı. Hae onun arkasından gelerek Ben'le beni ara sokakta engelledi. Geri çekilmeye, en azından yakalanmamızla yüzleşirken Ben'in yanında durmaya çalıştım. Ama bacağım hareket etmiyordu. Yaklaştı, gölgesi sarkan bacağımın yanındaki kaldırım taşlarına düştü.

Gözlerimde yalvaran bir ifadeyle ona baktım. "Bir şeyler yap."

Parmaklarını zaten yaralı olan omzundaki kanayan deliğe soktu. Kan fışkırdı, dudakları acı dolu bir hırıltıyla aralandı. Sadece bu görüntü bile o kadar grotesk, o kadar dehşet vericiydi ki, dilimde safra tadı hissettim.

"Dur," diye bağırdı sarışın kadın. Ben'le ya da benimle değil, üzerimize gelen bir düzine askerle konuştuğunu anlamam bir nefesimi aldı. "Geri çekilin."

"Silahlarınızı bırakın ve öne çıkın," dedi Hae, tabancasını etkin bir şekilde yeniden doldurarak. Yüz ifadesi kontrollüydü ama Ben'in hareketlerini bir kartal dikkatiyle takip ediyordu. "Şimdi."

Ben çatırdayan, inleyen bir kükreme çıkardı. Kurşun bir top kaldırım taşlarına çarptı ve bir çukurun içine yuvarlandı, kanla durgunlaştı ve olması gerekenden çok daha ağır bir ses çıkardı.

Ben'in gücü alevlendi ve kaos patlak verdi. Askerler sendeleyerek içeri girdiler ve doğrudan onlara saldırmadan önce Mereish büyücüleriyle aramızda bir bariyer oluşturdular.

Hae doğaüstü bir hızla kaçtı -sanki her kurşunun nereden geçeceğini ve her elin nereyi kavrayacağını biliyormuş gibi. Enisca Alamay kaosun içinde kayboldu.

Ben kolumdan tutup beni ileri doğru itti. "Koş!"

Sertçe taşlara çarparak devrildim. O anda acı geldi, o kadar yoğun ve kör ediciydi ki öğürdüm.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım. Bunu söylemek çok saçma gelmişti, elbette koşabilirdim. Sadece bir mermiydi, küçük bir kurşun topuydu. Bacağımı *kaybetmemiştim*. Hâlâ oradaydı, sadece küçük bir delik vardı.

Ben'in elini tekrar kolumda hissettim. Beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama neredeyse omzumu yerinden çıkaracaktı.

"Eğer kaçarsan beni *Hart*'ta bul," dedi ve sonra beni bozulmuş balık gibi bıraktı.

Bana dokunan bir sonraki el Enisca'nın eliydi ve yüzümü nazikçe yukarı kaldırdı. Büyü, onun araştıran bakışlarıyla geldi, beni sakinleştirdi ve yatıştırdı ve

Acımı. Hae gitmişti. Ben'in gölgesinin üzerimde gezindiği yerde yükselen duvarlar ve masmavi gökyüzü şeritlerinden başka bir şey yoktu.

"Onu taşıyın," dedi kadın, yüzümü incelerken bile sesini omzunun üzerinden çıkararak. "Geri kalanınız Bay Hae'ye destek olmak için acele edin. Beni bilgilendirmeye devam edin."

* * *

Sonunda, vurulduğum için minnettar oldum - acı dolu, bağlantısız bir şekilde. Hemen hapsedilmek ya da işkence görmek yerine, tam da aradığım kişiye getirildim: Ess Noti'nin Baş Rahibi.

Elbette bunun dezavantajı, Tane'nin yaralarımı hafifletmek için doğuştan gelen yeteneği, büyülenmiş kurşun top tarafından bastırılmış gibi görüldüğü için, aslında vurulmuş olmam ve büyük bir acı içinde olmamdı. Top uyluğumdan çıkarıldığında - neyse ki bu işlem için bayılmıştım - büyüm baş döndürücü bir hızla bana geri döndü ama çenem bir Fırtınakıran'ın tıkcına kilitlenmişti. Şimdi yüksek, dar pencerelerden süzülen bulanık güneş ışığı havuzunda dar bir karyolaya kelepçelenmişim. Burası kafur, limon ve sodalı su kokuyordu, arkasında da kireçli ve kuru bir şey vardı.

Enisca Alamay ve Yüksek Ruhban görüşürken, kısıtlamalarım yüzünden incelikli sorular soramıyor, notlara göz atamıyor ya da Yüksek Ruhban'ın açık bir kapıdan görebildiğim ofisinin duvarlarındaki kitap sıralarını değerlendiremiyordum bile.

Umudumun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Her ne kadar aptallığımı Benedict'in etkisine bağlamak istesem de kendimi mazur göremezdim.

Samuel'e yardım etme çaresizliğim beni aptal durumuna düşürmüştü.

Neyse ki Tane, Enisca'yı ve Ruhban'ı dinliyor, sonunda bulanık zihnime süzülen bilgileri topluyordu.

"Lütfen cadıyı mümkün olduğunca uzun süre burada tutun. Hücrelere girdiğinde, benim erişim alanımdan çıkmış olacak. Şimdilik Faucher'la doğrudan konuşmalıyım," dedi Enisca. Sırtı bize dönüktü ve benim görüşüm hâlâ net değildi ama Tane onun gerginliğini görebiliyordu. "Ona ofisinde bekleyeceğimi söyle ve beni oraya yönlendirmesi için bir görevli çağır."

Faucher mı? İsmi kavradım. Jessin Faucher buradaydı ve bir tür resmi görevli miydi?

"Bu uygunsuz olur," dedi Baş Rahip. Sesi hafif, yüz hatları güzel ve çift cinsiyetliydi. Hafif vücutları yeşim taşından uzun, kuşaklı bir cübbenin içinde gizliydi ve yaşlarını anlamak zordu - tıpkı Enisca'nınki gibi. Daha alçak bir sesle başka bir şey daha eklediler ama ben yakalayamadım.

Enisca kim oluyor da bir Baş Rahip'e emirler veriyor? Tane'ye sordum ama hiçbir şey anlamadı.

Enisca gözden kayboldu ve bir çan sesi duydum. Birkaç dakika içinde bir hizmetçi -ben hariç boş olan- koğuşun kapısını çaldı ve selam vererek kendini tanıttı.

"Bir süre bekleyebilirsiniz. Faucher en az yarım saat daha dönmeyecek," diye uyardı Baş Rahip. Sözlerinde daha derin bir anlam yakaladığımı düşündüm, tam olarak tanımlayamadığım bir katman. Bu anlam onların gözlerinde de vardı, uyarıcı ve anlayışlı.

Enisca onlara uzun uzun baktı ve elinin görüş alanımın hemen altından uzanıp Ruhban'inkini kavradığını gördüm. Sonra ayrıldılar, Enisca ve hizmetkâr gitmişlerdi ve ben Baş Rahiple yalnız kalmıştım.

Kâğıtların hışırtısını ve bir çekmecenin kapanışını duydum, ardından çay dökülürken çıkan tıngırtıyı.

Tane, Öteki'nin içinden kaçabilir miyiz? Bu kısıtlamalardan kurtulabilir miyiz? Çok az şey giymiştim, korkunç, burkucu bir ihlal hissiyle fark ettim; sadece çalıntı, kalçalarım kadar uzanan gömleğim vardı. Böyle giyinerek dikkatlerden kaçmak zor olurdu ama Ben kaçarken ve askerler şehirdeki her katedralde Sam ve Charles'ın peşindeyken burada, Ess Noti'nin merhametine kalmış olmaktan daha iyiydi.

Belki de. Ama yine de yürüyebilmen gerek. Ne zaman?

Bir sonraki bilinçli anlayışım, birinin çok ama çok yakınımda olduğuydu. Bayılmış olmam gerektiğini fark ederek gözlerimi araladım ve başımda dikilen bir adam gördüm.

Inis Hae.

Kısıtlamalarım karşı sarsıldım. Hae şok belirtisi göstermedi ama doğruldu ve daha önce hiç görmediğimden emin olduğum ama tanıdığımdan da bir o kadar emin olduğum yaşlı adama baktı.

"*Hart'tan Mary Firth, ben Adamus Faucher,*" dedi yaşlı adam, Kaptan Jessin Faucher ile paylaştığı uzun burnundan beni izlerken.

Oğlu ya da yeğeni olduğunu tahmin ettiğim *Kızıl Fırtına*. "Ben Ess Noti'nin başıyım ve önümüzdeki günlerde sizin birincil bakıcınız olacağım. Bu da Inis Hae, anladığım kadarıyla onu büyük bir kovalamacaya sürüklemişsiniz."

Üstünkörü giysilerimin içinde kendimi müstehcen bir şekilde savunmasız hissederek ikisine baktım. Maske sıkıydı ve burnum kabul edilmemiş gözyaşlarıyla tıkanmış gibiydi.

"Hmm. Bu çıkabilir," dedi Faucher Senior Hae'ye ve maskemi işaret etti. Elinden bir şey sallandı; kalın, demir bir bilezik. "Bu yeterli olacaktır. Enisca bunu hemen kullanmamakla aptallık etti. Nerede o kadın?"

"Lord Faucher." Baş Rahip'in hafif sesi koridorun öbür ucuna sürüklendi. "Ne büyük bir onur. Size yardımcı olabilir miyim?"

Hae bileziği - kelepçeyi - bileğime sıkıca geçirirken ikisi konuşmaya başladı. Anahtar deliği yoktu, belirgin bir mekanizması yoktu ve sabitlenir sabitlenmez sihrimin bir kez daha öldüğünü hissettim.

Dehşet beni ele geçirdi. Kelepçe sadece Fırtınalar'ı mı bastırıyordu? Ess Noti benim *ghiseau* olduğumu, hatta belki de Tane'nin bir Ghisting Ana olduğunu biliyordu. Öteki Yürüyüş'e karşı önlem almış olabilirler miydi, yoksa bu sadece Tane ve benim çözdüğümüz bir beceri miydi?

Ağzımdaki tıkaç çıkarken temiz havayı içime çektim. Dışlerimin arkasına yüzlerce soru çarptı ve onları sormaktan kendimi zor alıkoydum. Kendimi ya da arkadaşlarımı suçlamadan ne söyleyebilirdim?

Ve eğer Hae buradaysa, Ben, Sam ve Charles'ı kaybetmiş ya da yakalamış mıydı?

"Birlikte olduğum adam nerede?" Ben'den bahsetmenin daha fazla zarar vermeyeceğine karar vererek sordum.

Bir el hemen ağzımı kapattı. Hae, kafatasımı rahatça yatağa bastırdı ve yanaklarımı acayip bir şekilde ezdi.

"Onunla şimdi konuşmak istediğinizden emin misiniz efendim?" Hae sordu. Elinin tadı ter, metal ve barut gibiydi. "Rahip, belki onu daha uysal hale getirebilirsiniz?"

Onu ısırdım. Sarsıldı ve dehşet içinde benden eline baktı. Ne yazık ki kanamıyordu.

Rahip Faucher'dan bana, Hae'ye ve şiddetle salladığı eline baktı. "Amenable?"

Hae'nin ifadesi karardı ama konuşan Faucher oldu: "Enisca buradaydı, peki şimdi nerede?"

Baş Rahip, "Bir görevli ona ofisinize kadar eşlik etti. Sizinle şahsen konuşabilmek için ısrar etti."

"Ofisimde yalnız mı?" "Evet, efendim."

Faucher'ın ifadesinden bir şey geçti ve duruşu değişti, Sanki çoktan kapıya varmış gibi. "Görünüşe göre başka bir yere gitmem gerekiyor. Bay Hae, lütfen Bayan Firth'e dairelerden birine kadar eşlik edin ve orada kalmasını sağlayın."

Hae kaskatı kesildi. "Elbette başka biri-"

"Başka kimseye güvenmiyorum," diye sözünü kesti Faucher. "Onun güvende olduğundan emin olun."

Hae'nin çenesi gerildi. "Yeteneklerim Rosser ikizlerinin peşinde çok daha faydalı olacaktır."

Sam ve Ben hâlâ serbest miydi? İçimi bir rahatlama kapladı. Ama bu Charles'ı nerede bırakıyordu?

"Gemileri ve cadıları elimizde," diye araya girdi Faucher, şimdi kapıya doğru ilerliyordu. "Gözünüzün önünden ayrılmasına izin vermeyin."

Hae, amiri odadan çıkana kadar öfkesini yuttu, sonra küfürler mırıldanmaya başladı. Bağlarımı çözmeye başladı ve zaten lime lime olmuş kalbim yeniden çarpmaya başladı. Başka türlü yürümeyi denemeye cesaret edebilir miydim? Şu pencerelerden dışarı ve... nereye? Ne kadar yüksekte olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gemileri ve cadıları elimizde.

Hae'ye dönüp baktım. Görünüşe göre *Hart*'ın nerede olduğunu biliyordu. Bana söylemesi için onu kandırabilir miydim? Ya da sadece dikkatini dağıtabilir miyim? Eğer buradaysa ve beni izliyorsa, Sam'in izini süren Diğer'de değildir.

Bunu kullanabilirim.

Rahip Hae'ye soğuk bir şekilde baktı. "Onun ağır yaralı olduğunun farkındasın. Yürüyemiyor. Yoksa onu taşımayı mı düşünüyorsun?"

"O bir *ghiseau*," diye cevap verdi, son kayışı da atıp kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı. "Üstesinden gelecektir."

Acıyla irkildim ve ona yumruk attım ama o darbeyi kolayca savuşturdu ve beni saçlarımdan yakaladı.

Rahip açık bir onaylamazlıkla beni izliyordu. "Onu nereye götüreceksin?" "Dairelere."

"Bunun farkındayım. Hangisine?"

Hae beni ayağa kaldırırken aralarındaki konuşmanın izini kaybettim ve ağırlık bacağıma yerleşir yerleşmez dünyam karanlığa gömüldü. Bir an sonra gözlerimi kırıştırdım, hâlâ ayaklarımın üzerinde sallanıyordum, bir yanımda Hae, diğer yanımda Ruhban vardı.

Rahip uzaklaştı, bir süre gözlerimi süzdü, sonra beni kapıya doğru iten Hae'ye başıyla işaret etti.

Ruhbanı bir daha göremeyebileceğimi fark etmek beni çaresiz bıraktı.

"Bozulmuş bir büyücüyü iyileştirebilir misin?" Tüm ihtiyatı bir kenara bırakarak sordum.

"Lütfen! Yapabilir misin?"

Hae başımı acımasız, açık bir avuçla öne doğru itti.

Ruhban'ın yüz ifadesi onaylamaz bir ifadeyle kıpırdandı ama başını hafifçe salladı.

Hae beni revirin kapısına doğru itti ve arkamızdan çarptı, sonra beni harekete geçirdi. "Daha fazla konuşmak yok. Artık soru sormak yok."

"Soru sormak konuşmaktır," diye belirttim ve bir itme darbesi daha yedim. Duvara tutundum ve ayaklarımı zar zor tuttum.

Mary, Tane uyardı.

Dar, karanlık koridorlar ve kilitli kapılar beklediğim Ess Noti'nin geçitleri kutsanmış bir şekilde genişti ve sık sık aydınlık odalara açılan kemerlerle kesiliyordu. Çatlak üst pencerelerden temiz hava akıyordu, serin ve bahar tazeliğinde. Bazı odalar boştu, salonlar kitaplarla, dolaplarla ve arkalarında çeşitli hazinelerin ya da silahların görüldüğü şaşırtıcı derecede şeffaf camlı kutularla kaplıydı. Bir odada insan iskeletleri bulunuyordu, hepsi birbirine bağlıydı ve aralarında mürekkep ve defterler üzerinde çalışan figürlerin bulunduğu masalar vardı. Küçük ve dairesel bir başka odada ise taştan yapılmış tekil bir heykel bulunuyordu; kollarını bir tabutta yatıyormuş gibi göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir figür ve boğazında bir ilmik gibi duran bir taç. Bir anıt olabilir mi? Bir başka odada da Sam'in bir zamanlar Öteki'nden çağırdığı örümcekli mürekkep balığı gibi bir Öteki Doğulu yaratığın iskeleti duruyordu.

Ess Noti'nin salonları bir gizlilik yuvasından ziyade açık ve çekincesizdi. Bu, güçlerinin merkezinde güçlü bir kontrol, bilgi ve güven göstergesiydi.

Ancak kısa süre sonra pencerelerin sıklığı azaldı ve birkaç kapı kapandı. Hae'yi görünce donup kalan ve başını eğen bir sayfa tarafından kısa bir süreliğine açık tutulan bir sayfayı gördüm. İnanılmaz derecede yorgun bir adam gördüm.

deri bir önlükle çalışıyordu. Küçük bir demir ocağı, sıra sıra şişeler ve pencereden gelen ışıkta parlayan çeşitli metallerin topaklarıyla dolu kaselerle dolu taş bir masadan yavaşça doğruldu. Bir tarafta küçük çekmecelerden oluşan bir duvar vardı ve masanın üzerinde sikkelerle dolu kaseler -tılsımlar- duruyordu.

Bir tılsımcı. Ensem diken diken oldu, sonra Hae beni dürttü ve yabancı geride kaldı.

SUMMONER'LARA İLİŞKİN - *Komşu Büyücülerin en büyüleyici türlerinden biri olan Summoner'lar, bir Sooth'un Öteki'ne dair içgörüsüne ve o alemin yaratıklarına karşı doğal bir cazibeye sahip olmanın yanı sıra, bu tür yaratıkları kontrol etme ve etkileme yeteneğine de sahiptir. Bazıları bunun Sooth'un soyundaki Magni büyüünün etkisi olduğunu düşünürken, diğerleri bu becerinin Magni büyüünden ayrı kaldığını ve uygulamada benzer olsa da tamamen kendine has bir tür olduğunu iddia eder.*

Ne olursa olsun, bir Çağırıcı'nın Öteki Doğumlu yaratıkları zorlama, evcilleştirme ve hatta eğitme becerisinin geniş ve heyecan verici uygulamaları vardır ve Mereish halkı için çok değerlidir.

-KUTSALLAR ÜZERİNE YAPILAN KESİN BİR ÇALIŞMADAN: MEREİS ADALARININ
BÜYÜCÜLERİ VE BÜYÜCÜLÜĞÜ, SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN
MEREİSÇE'DEN ÇEVİRİLMİŞTİR

OTUZ ALTI

İmplantlar

SAMUEL

Grant ve ben kalenin ötesindeki alçak dağlara tırmanıp bir duvardan atlayarak denize doğru inerken sis tenimi karıncalandırdı. Orada burada konuşarak ve genellikle ılık bir bahar akşamında şehirden kaçan arkadaşlar gibi görünerek rahatça hareket ettik.

Ancak sis bu görüntümüzün altını oyuyordu. Yarım düzine adımlık mesafede olmayan her şeyi perdeliyor, bizi geçen mevsimin ezilmiş otları ve eriyen karlardan oluşan kendi küçük dünyamızın içine hapsediyordu; sonuncusu daha büyük bir sis bulutuna kendi hafif sisini katıyordu.

Kalenin devasa yükselişi kısa bir süreliğine gelip geçti. Tüylü sığırlar kısıık, kaçamak gözlerle geçişimizi izledi ve bir keresinde bir çocuğun güldüğünü duyduğuma yemin ettim.

Sonra toprak, yarı çözölmüş, çamurlu bir toprak parçasına dönüştü. Grant'i durdurmak için kolumu uzattım, Grant irkilerek bir ses çıkardı ve çamurlu karda kaydı. Bacakları benimkilere çarptı ve ikimiz de zarif bir taklayla yere düştük.

Tamamen toprak, kaya ve ot parçalarından oluşan bir tufanla dağdan aşağı kaymamızı bekleyerek donakaldım. Ama düşen toprağın hafif hışırtısı dışında yer sağlamdı.

"Lanet olsun." Yüzümü buruşturarak yanağımdaki çamuru sildim ve yükselmeye başladım, az kalsın düştüğümüz uçuruma bakıyordum.

"Bekle!" Grant kolumu tuttu, gözleri madeni para gibi yuvarlaktı. Nefeslerimizi tuttuk, sessizlik, sis baskısı başlayana kadar nefes almaya bile cesaret edemedik

kulaklarımda çınladı.

Sisin içinden bir ses geldi. Bir gümbürtü. Bir fırça. Ayakların kayması.

Bir elimi yavaşça çamur bulaşmış ceketimin içine soktum. Grant de aynısını yaptı, yere çömeldi ve sıçramaya hazırды.

Sis dönmeye başladı ve büyük, hantal bir kütle belirdi. Zihnim onu yüzlerce çarpık şekle dönüştürdü - bizi lime lime etmeye gelen Atinalı canavarlar. Onlarla savaşmak için sikkemi çıkarmam gerekecekti, sonra Hae gelecek ve her şey kaybolacaktı.

Sis dağıldı ve tüylü, uzun boynuzlu bir inek bizi sakın sakın süzdü. Yarı gülerek, yarı soluk soluğa bir nefes çıkardım. "Aziz."

"Teşekkür etmek için erken olabilir," diye mırıldandı Grant, kendini iterek dik duruyordu. Ayaklarının dibinde, uyuz köpek formuna bürünmüş, soluk, koyu çivit rengi bir ışık saçıyordu.

Yaratığın bakışlarını ineğe doğru takip ettim. Orada, ineğin kocaman, geniş kafasının üzerine tünemiş bir impling vardı. Bir bebekle açlıktan ölmek üzere olan bir köpeğin uğursuz karışımı olan bu yaratık, hayvanın boynuna binmiş, boynuzlarını tutuyor ve bir yandan da bineğinin rüzgârda savrulan kürkünün üzerinden bizi izliyordu. Çırılçıplaktı, kemikleri solgun, neredeyse nekrotik ete yapışmış ve tombul, yuvarlak göbek ve yanaklarla tezat oluşturunuyordu.

Öteki'nde olsaydım, hatta ona uyumlanmış olsaydım, impling turuncu renkte parlardı. Ama burada, tamamen insan dünyasında, parıltısı zar zor fark edilebiliyordu. Batan bir güneşin son yanığı.

"Sam," dedi Grant, çok alçak sesle. "Şimdi o tılsımı çıkarma riskini almak için iyi bir zaman olabilir."

"Hae bizi bulacak," diye hatırlattım ona, aynı derecede alçak sesle. Sesim titremiyordu ama bağırsaklarım sulanmıştı. Öteki'yle bağlantım olmadan impling'in komutasını alabilir miydim? Yoksa bir Sooth olarak statüm, boğazlarımızı dilim dilim kesip gözlerimizi kafataslarımızdan ayırırken tamamen önemsiz mi olacaktı?

İneğin tepesine geri dönen impling ileriye doğru sürünmeye başladı, yaratığın kafasının üzerine diz çöktü, belli belirsiz insansı kafatası bir tarafa eğildi. İneğin kendisi kıpırdamadı, tedirgin değildi.

"Ya bugün bizi canlı bulur ya da yarın bir çoban cesetlerimizi bulur," diye homurdandı Grant.

İmpling çimlere sıçradı ve bize doğru sürünmeye başladı. Grant bir bıçak çekti. Ben koluma uzandım ve inek aniden alçaldı.

Sıkıntı.

Hareket, soldan ve daha çok sağdan ilerleyen yeni bir ince turuncu kaynağı ortaya çıkardı. Aç, dört bacaklı örümcekler gibi bize doğru sürünen bir düzine impling.

Grant'in hortumu önümüzde uçuşmaya başladı, adımlarında kesinlikle kanin olmayan bir desen vardı. İmplantlardan biri ondan uzaklaştı ama diğerleri üzerimize geldi ve bizi uçurumun kenarına kadar sıkıştırdı.

Kolumdaki mendili yırttım, onu ve bozuk parayı cebime soktum ve Öteki'nin içine düştüm. Değişimin aniliği karşısında irkildim ama içgüdülerim çoktan harekete geçmiş, gücümü toplayıp sesime katmıştı.

"Dur."

Doğal evlerinde turuncu yansımalar gibi parlayan iç içe geçmeler durakladı. Bir tanesi Grant'e o kadar yakındı ki uzun, ince pençeleriyle bileğini pençeleyebilirdi.

"Geri çekilin."

İmplantların yarısı geri çekildi. Diğerleri tereddüt etti ama bir tanesi -ineğin üzerine binmiş olan- sivri bir adım daha attı.

Bakışlarımla karşılaştı, gözleri koyu sarı mat deniz camından çukurlar halindeydi ve başını eğdiğinde boğazında bir şey gördüm. Sıkı. Bronz. Bir süs değil.

Bir yaka.

Zihnimin bir kısmı bunun *imkânsız* olduğunu söylüyordu.

İnkâr edilemez, diye sonuçlandırdı diğeri.

Grant'e "Onları başka biri... kontrol ediyor," diye mırıldandım. Diğer duyularım tamamen meşgul olmasına rağmen, insan dünyasında dudaklarımın hareket ettiğini hissedebiliyordum. Diğer Sooth'un koyu yeşil işaretini aramak için ufka bir göz atma riskini göze aldım. Ama Ostchen ve arkamızdaki deniz, hepsi birbirine karışmış ve birbirini gizleyen sonsuz ışık bulutlarıydı.

Olsa'nın bana öğrettiği gibi zihnimi bölerek, bilinçaltımda *Hart*, Olsa ve Illya'yı aramaya başladım. Burada tek bir anı bile boşa harcayamazdım.

İmplantların hepsi hemen ileri atıldı. Grant boğuk bir ses çıkardı ve omuzlarımız birbirine çarptı.

"Sam!" Grant itiraz etti.

Odağımın tüm gücünü implinglere yönelttim. Bazıları tekrar dondu. Kalanlar ise tamamen kaçtı.

"Ormanlarınıza geri dönün. Efendinizi terk edin," dedim son yaratıklara, yine de tasmalı olana baktım. "İzin verirsen onu senden çıkarmaya çalışacağım."

Geriye sadece üç tane kalana kadar daha fazla impling süzülerek uzaklaştı. İkiisi yakınlarda oyalandı, kümelendi ve tasmalı olanı bekledi.

Sürünerek ilerledi ve çok ince bacaklarının üzerinde durdu, şişmiş karnı sarkıyordu.

Yavaşça, onu karşılamak için çömeldim. Öteki'nin içinde ne kadar uzun süre kalırsam hareketlerim o kadar doğal oluyor, nefes almak, hissetmek ve *görmek* o kadar kolaylaşıyordu. Giysilerimi yolan serçeler gibi çeşitli yönlerde hafif çekiştirmeler hissettim. Vizyonlar ve Bilgiler, ellerini ovuşturan tövbekârlar gibi yaklaştı.

İmpling bir kol mesafesine gelene kadar yaklaştı. "Arkanı dön," dedim.

Yaratık bana dudak büktü ve yoğun diş sıralarını ortaya çıkardı. *Dört* Kesin olmak gerekirse, yoğun diş sıraları.

"Ya da git," dedim ona. Artık daha sakın hissediyordum ve sabrım azalmıştı. "Sana başka seçenek bırakmayacağım."

Küçük canavar sessiz bir çığlık atarak saldırdı. Geri çekildim, pençelerini yüzümden uzak tutmak için tam zamanında bir elimi kaldırdım. Et parçalandı. Deri ve kumaş yırtıldı.

Gücüm dışarı fışkırdı. Yaratık kaçtı ve ben sendeleyerek bedenime geri döndüm; soğuk ve yoğunlaşma, kar ve sis görüntüsü ve yeşilin ilk fırçası. Kolumdan kan akıyordu ama henüz acı hissetmiyordum. Grant'in yuvarlak gözleri ve ani bir panikle etrafımızda dönen kuş kanatları.

Sonra, sanki görünmez bir kanca tarafından sürükleniyormuşum gibi, Öteki'nin içine geri düştüm. Döndüm, ışıkları aradım. Grant. Onun hayaletini. Kaçan implingler. Bir tanesi havada asılı kalmış, uzun tırnaklarını belirgin bir sıkıntıyla birbirine vuruyordu.

Uzakta büyüyen bulanık yeşil bir ışık. Bir çekiş, artık nazik değil. Kaburgalarımın etrafında bir olta.

Inis Hae sadece beni takip etmiyordu. Beni çağırıyordu.

"Sikke," diye mırıldandım. "Bay Grant. Charles!"

Grant parayı elime sıkıştırdığında cebimde hiçbir şey hissetmedim, sadece madeni para vardı. Sanki ateşten düşmüş gibi, titrek nöbetler, başlangıçlar ve görüntü parlamaları içinde uyandım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kustum. Hiçbir şey çıkmadı, bu da beni sonsuz derecede daha kötü hissettirdi ve Grant'in omzumdaki eli için minnettardım. Ön kollarımdan biri sıcak hissetti ve gözlerimi kısıarak baktığımda kan gördüm. Çok fazla kan.

"İşiniz bittiyse," dedi eşkıya yavaşça. "Bir impling daha var."

Karmakarışık bir saç perdesinin ardından gözlerimi kısıtım. Son bir yaratık, küçük ve genç, bir kar parçasının üzerine çömelmişti. Öteki'nde gördüğüm gibi parmaklarını sıkıyordu.

"Gidebilirsin," diye homurdandım küçük canavara, gerçi sikke bir kez daha tenime bulaştığına göre, onun üzerindeki gücümün geçersiz olması gerekirdi.

Ancak öyle olduğundan emin değildim. Hâlâ midem bulanıyor ve başım dönüyordu, Öteki yakınımda gezinirken kendi derimin hemen kenarında sıkışıp kalmıştım. Grant'in ghisten ışığı ve impling'in doğuştan gelen parıltısı bu insan dünyasında çok güçlü görünüyordu ve bir bulanıklık görüşümün sınırlarını terk etmeyi reddediyordu.

İmppling bir adım geri çekildi ama gitmeye niyeti yok gibiydi.

Aklıma bir fikir geldi, düşüncesizce. "Bekle. Hart'ın başını taşıyan gemiyi bul. Sonra gelip beni tekrar bul."

Yaratık ürperdi, sonra kendini yanımdan uçurumun kenarından geçip aşılmaz sisin içine fırlattı. Ne bir sıçrama, ne bir çığlık, ne de uzak bir çarpma oldu. Yaratık basitçe ortadan kayboldu ve ben onun dünyamızda kalıp kalmadığından emin olamadım.

Belki de itaat edecekti. Belki de itaat etmeyecekti.

Onun gidişiyse acı daha da şiddetlendi. Yaraların yerlerini kontrol etmek için kolumu kaldırdım; canavar bileklerimi kesseydi ve ben de birkaç dakika içinde burada kan kaybından ölseydim daha uygun olmaz mıydı?

Grant ben iyice bakamadan kolumu tuttu ve sıkıca bağlamaya başladı. Boşta kalan elimle sikkeyi daha sıkı kavradım ama Öteki'ne dair farkındalığım hâlâ azalmamıştı. Daha önce dikkat çekmek için yaygara koparan imgelemler şimdi bariyerlerimde bir çatlak arayarak geriliyordu.

Çünkü artık gerçekten de bir çatlak vardı, tılsım derime ne kadar sert batarsa batsın kapatamadığım bir çatlak.

"Dikişe ihtiyacın var," dedi otoban görevlisi. "Tedbirli olmalıyız," diye uyardım onu.

Grant gözlerini devirdi, ama kızgınlığı bir perdeydi, hem de ince bir perde. Endişeliydi. "Kapa çeneni ve benimle gel."

OTUZ YEDİ

Sıra Dışı Bir Çözüm

MARY

Hücrem Ess Noti karargâhının uygun bir şekilde uğursuz bir bölgesindeydi, demir bantlı kapılar -hepsi kilitliydi- ve az nüfuslu yusufçuk fenerlerinin sessiz parıltısıyla tamamlanmıştı. Hae bir yan odada iki muhafızla görüştü, bu sırada kolumu asi bir çocuk gibi tuttu, sonra bir anahtar aldı ve beni koridorun sonuna götürdü.

Bir kapının kilidini açtı ve beni ürkütücü derecede büyük, temiz bir odaya soktu. Acı müstehcendi ve görüşüm açıldığında Hae kapı aralığından beni izliyordu.

Daha doğrusu içime baktı, bakışları aniden o kadar yoğun, o kadar vahşiydi ki kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Samuel'de daha yumuşak olsa da bu bakışı biliyordum. Karanlık Su'daydı. Ne görüyordu?

Beni değil.

Ona doğru hamle yaptım, onu yere devirmeye niyetliydim ve - aslında bundan daha fazlasını düşünmemiştim ama şiddetin her türlü iyi görünüyordu.

Eli fırladı ve doğaüstü bir hızla boğazıma yapıştı. "Sus," diye nefes aldı, hâlâ bana bakıyordu. "Odaklanmalıyım."

Gıcırta ile hırıltı arasında bir ses çıkardım, sıktıkça ikisi de boğuldu.

Destek için ön kolunu kavradım ve tırnaklarımı etine geçirdim. Şişen yüzümde sıkışıp kalan bir avuç kalp atışından sonra beni bıraktı. Sendeleyerek masaya çarptım, o da sıvası dökülmüş duvara çarptı.

"Gitmeye çalışırsan haberim olur." Hae az önce boğazıma doladığı elini kaldırdı ve parmaklarını anlamlı bir şekilde uzattı. Gözleri yine bu dünyaya odaklanmıştı. "Tılsımın gitti, kokun bende ve göremeyeceğim hiçbir yere gidemezsin."

Kapının çarpılması, verebileceğim her türlü yanıtı kesmişti.

Aptallık etmişim. Aptaldan da öte, Samuel'in tedavisini bulmak şöyle dursun, Ben'le Ess Noti'ye yaklaşabileceğimizi düşünecek kadar büyük bir aptallık yapmışım.

Hayal kırıklığı göğsümde alevlendi, süregelen korku ve acıyı ve bol miktarda kendine acıma duygusunu bastırdı. Samuel ve Charles'ın düşünceleri beni ele geçirmeden önce bu duygularla birkaç sinirli nefes boyunca eğlendim.

Onlar nerede olduğumu öğrenip peşimden gelmeden ve kendilerini tehlikeye atmadan önce kaçmalıyım. Ama bacağımla titriyor, midem acıdan ekşiyor ve tüm benliğim çıldırtıcı bir şekilde güçsüzleşiyordu.

Önce etrafımı değerlendirdim. İkincisi, dinlenmek. Üçüncüsü, kaçmak. Talimatların bilinçaltımdan mı yoksa Tane'den mi geldiğini bilmiyordum. Ama onlara sarıldım.

Odada rahat bir yatak, bir çekmeceli dolap ve bir kitaplık vardı, ikisi de lavabo ve su sürahesi dışında boştu. Son gün ışığını içeri alan yarım düzine yuvarlak, yumruk büyüklüğündeki giriş dışında pencere yoktu. Işığın çoğu, tamamı altın rengi erkeklerden oluşan bir yusufçuk fenerinden geliyordu ve ısı, görünmeyen suyun tıslaması eşliğinde duvarların kendisinden geliyordu.

İçinde bulunduğum durumun ağırlığına rağmen, temiz bir yatakta dinlenmek boşa harcayacağım bir şey değildi. Kendimi yumuşak çarşaflara ve ağır battaniyelere attım ve yüzümü lavanta kokulu yastığa gömdüm.

Ne öğrenebileceğini görüyor musun? Bana göz kulak olur musun? Yanan gözlerim kendiliğinden kapanırken Tane'ye sordum.

Her zaman.

Bir süre sonra kapı çalındı. Tüfeğini hazır tutan bir muhafız içeri girdiğinde gözlerimi yeni açmışım. İkinci bir muhafız elinde bir sandalyeyle onu takip etti, sonra da önlüklü bir adam.

Tılsımcı. Bitkin görünüyordu ama muhafız sandalyeyi bırakırken başıyla teşekkür etti.

Zekice ayağa kalktım.

"İkiniz de gidebilirsiniz," dedi tılsım yapımcısı, daha çok askılı küçük bir sandığa benzeyen yapılı bir çantayı omuzlarından indirerek.

Muhafızlar ondan bana baktılar.

"Bu hiç akıllıca değil efendim," dedi biri Mereish dilinde.

Adam öyle bitkin bir iç çekti ki titredi. "Peki, ama beni rahatsız etmeyin." Yatağın kenarına oturmamı işaret etti ve sandalyesini yüzüme doğru çekti.

Hareket etmedim, ondan biri kapıyı kapatmış olan muhafızlara baktım. Sinirlerim gerilmişti. O neden buradaydı?

"Benim adım Maren," dedi adam Aeadine dilinde, çantasını sandalyenin yanına koyarken. Acelesi yokmuş gibi görünüyordu, hatta oturma fırsatı bulduğu için minnettardı.

İsmi tanıdım, ancak o anki durumum ve belirsizliğim nedeniyle aramızdaki bağlantı gözümünden kaçtı.

"Mereish dilinde konuş," diye tersledi muhafızlardan biri.

Maren dönüp ona baktı, oturuyor olmasına rağmen bir şekilde burnunun ucuyla bakmayı başarmıştı. "O Mereish dilini anlamıyor."

Muhafızlara baktım, hakkımda ne kadar şey bildiklerini merak ediyordum.

Maren'e inanırlar mıydı? "Usti, o

zaman," diye ısrar etti gardiyan.

"Usti dan bana bok," ben cevap yardımcı o dilinde , bakarak

uygun bir şekilde üzgün ve kararsızdı.

Maren demek istediğini kanıtlamak için bana eliyle işaret etti, sonra muhafızlara dönüp Aeadine dilinde konuşmaya devam etti. "Mary Firth. Bir süre önce Hesten'de kaptanınızla tanıştım ve ona bir tılsım yaptım."

Sam'in tılsımcısı bu muydu? Gözlerimi dikip bakma dürtüsüne karşı koydum ve muhafızların iyiliği için korkumu ifade etmeye çalıştım.

"Senin öldüğünü sanmıştık," diye fısıldadım.

"Kolunu uzat," diye talimat verdi Maren. "Kanını almalıyım. Seni görebilmemin tek yolu bu."

İtaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Bu adama güvenme arzum beklenmedik derecede güçlüydü. Bu hissin etrafında hiçbir büyü yoktu, yine de böyle bir yerde bundan asla emin olamazdım.

"Dükkanınızı yaktılar ve sizi kaçırdılar mı?" Açıkladım. "Onlar mı?"

Maren elimin tersini dizine koydu ve çantasından bir şişe ve bir iğne çıkardı. "Evet. Bu insanların kim olduğunu anlıyor musun?"

Örgüt mü? Adını söylemeye cesaret edemem, muhafızlar bunu anlayacaktır. Koruyan El. Bir zamanlar bir azizin hizmetkârlarıydılar."

Başımı salladım. "Atışları ve tılsımları yapan, büyüü bastıran sen misin?"

"Tek değilim ama en iyisiyim." Sesinde gururdan çok pişmanlık vardı. İğneyi havaya kaldırdı. "Bu acıtacak."

Derime saplarken kıpırdamadan durdum. Kan damlacıkları akmaya başladı ve parmağımı şişenin ağzına sıkıştırdı. En etkili kan alma yöntemi olmadığını gözlemledim ama o daha çok zaman kazanmakla ilgileniyor gibiydi. Onunla Ess Noti içinde bir müttefikim olabilirdi.

Ama bu kan ne için kullanılacaktı? *Ghiseau* ve Fırtınakıranlara karşı kullanılacak tılsımlar ve atışlar yapmak için mi?

"Fırtına Duvarı'nın ötesindeki olaylar ortaya çıktıktan sonra, *birçoğu* Hesten'e geldi," diye açıkladı Maren, sesi boş ve ölçülüydü. "Sorular sordular, şüpheli bağlantıları olan herkesin peşine düştüler. Kaptanınızın dükkânıma yaptığı ziyaret ortaya çıktı ve ben... ortaya çıkarıldım."

Midem bulandı. Bu adamın başına gelenler bizim suçumuzdu. Fırtına Duvarı'nın ötesinden gelen yoldaşlarımızdan bazıları da buraya mı düşmüştü? Bu duvarların içinde mi?

İçimde diğer hücreleri aramak için kısa ve şüphesiz umutsuz bir dürtü uyandı, ancak bunu bir kenara itmeye çalıştım. Eğer buradan tek başıma ve canlı çıkabilirsem, bu bir mucize olurdu. Cesur kurtarmalar için zamanım yoktu.

Yine de bu düşünce aklımdan çıkmıyor, *Hart* ve *Uknara*'lara doğru kayıyordu. "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu bir muhafız *Mereish* dilinde.

"Onun gücü, sınırları ve benzeri şeyler," diye karşılık verdi Maren. "Bir daha sözümü kesme."

Muhafız yere tükürdü, iğrenerek kaşlarını çattı ama sustu.

Riske girip sordum, "Başka kaçırılan var mıydı? Başka *ghiseau*? Belki de yakın zamanda, benim gemimden?"

Maren başını salladı. "Benimle aynı anda bir avuç *Ghiseau* getirildi. Daha fazlası varsa da ben görmedim."

"Kim olduklarını biliyor musun?"

"Hayır. O zamandan beri... başka yerlere dağıldılar." "Bu kulağa uğursuz geliyor."

"Öyle. Büyücüler ve *ghiseaular*, özellikle de yabancı olanlar, güçlerini kullanacaklarına güvenilemeyenler, bunun yerine kan, kemik ve deney için kullanılırlar. Ve bu kulağa geldiği kadar karanlık bir şey Bayan Firth."

Kıpkırmızı damlacıklar şişenin kenarından aşağı doğru süzüldü ve yavaşça dibinde toplanarak sözlerini vurguladı.

"Yani yeni bir *ghiseau* duymadınız mı? Bir Usti çifti?" Maren başını salladı ve sessizlik uzadı.

"Bizim yüzümüzden başına bunlar geldiği için üzgünüm," dedim sessizce, ama omuzlarımdaki ağırlık sadece onun için değildi. Bizimle birlikte Fırtına Duvarı'nı aşıp gelen ve geri almaya çalıştıkları hayatlarından koparılan, ister yoldaş ister düşman olsun, isimsiz *ghiseau* içindi. Her nerede olurlarsa olsunlar Uknaralar içindi.

Maren'in gülümsemesi yapmacık ve kuruydu. "Bu sadece bir zaman meselesiydi. Hesten'de bir bıçağın üzerinde yürüdüğümü biliyordum. Çok özgürce konuştum, çok fazla tılsım sattım. Ama yakın zamana kadar *bu* insanlar çoğunlukla sadece casus ve işgüzardı." Sesini alçalttı. "Sonra Faucher kontrolü ele geçirdi, araştırmalarını, servetini ve kralın desteğini getirdi. Şimdi, ilerlemeleri dünyayı değiştiriyor. Gevşek bir iplikten geri kazanılması gereken bir varlığa dönüştüm."

Sesimi alçalttım, muhafızın dinleyen kulaklarından ismi gizlemeye çalıştım. "Jessin Faucher ile bir akrabalığı var mı?"

Maren zorlukla algılanabilen bir iç geçirdi. "O onun babası. Bağlılıkları göz önüne alındığında, oğlunun hâlâ hayatta ve özgür olmasının tek nedeni de bu. O bir Ayrılıkçı, Usti'nin sahip olduğu güce sahip olmaması gerektiğine inananlardan."

Zihnim Jessin'le karşılaştığımız zamana, Sam'le aralarında geçen konuşmalara ve bize verdiği kâğıtlara geri döndü. Jessin kendi babasına karşı çalışıyor olabilir miydi? Mereish'in Usti ile ilişkisini açıkça baltalıyor olabilir miydi?

Çok fazla bağlantı ve soru var ama bunları çözmeye yetecek enerji yok.

"Jessin Faucher ve Mereish Filosu'nun tamamı Ostchen," diye itiraf etti Maren, ciddi gözlerini benimkilere dikerek.

"Burası Donanma'nın ana demirleme yeri... Burada toplanmaları normal değil mi?"

"Ben *filonun* tamamından bahsediyorum Bayan Firth. Neredeyse denize elverişli tüm gemiler denize indirildi ya da geri çağrıldı, şüphe uyandırmadan yapılabilecek her şey yapıldı. Gelecek ayki Black Tide'da Aeadine'i istila etmeye hazırlanıyorlar. Eminim siz

sel sularını gördünüz mü? Önümüzdeki ay daha da büyük olacak ve filo Aeadine Demir Yeri'nden geçip şişmiş Whall Nehri'nden Jurry'ye doğru yelken açacak. Ordularını karaya çıkaracaklar ve Aeadine yıl sonuna kadar Mereish olacak."

Kendimi solgun hissettim, yanaklarım buz kesmişti. Anchorage'ı hiç görmemiştim ama Aeadine ve Mereish suları arasında bir siper görevi gören adacıklar ve gizli kayalıklardan oluşan uzun bir hilal olduğunu biliyordum. "Aeadine'in gelgitlerden haberi yok. Bunların hiçbirine hazırlıklı olmayacaklar."

"Kesinlikle." Maren şişesinin mantarını kapattı. "Kış Denizi'ndeki savaşın sona erdiğini görebiliriz Bayan Firth. Geriye sadece iki güç kalacak: Usti ve Mereish. Capesh zaten Mereish liderliğini takip ediyor. Aksi takdirde ghistings kaynakları olmazdı, bunu biliyor musunuz?"

Uzaktan başımı salladım. Savaşın sona ermesi. Bu sözler umut dolu olmalıydı, barış, aydınlık ve çekişmelerin sona ermesi. Anneler, babalar, çocuklar ve sevgililerin nihayet evlerine dönebilecekleri anlamına geliyordu.

Ama bu şekilde değil. Halkım ezilmiş, Wold'larımız hasat edilmiş ve büyücülerimiz biçilmişken olmaz.

"Aeadine'i uyarmalıyız," dedim, ceplerimiz çalıntı tılsımlar ve büyüleri atışlarla dolu olarak bizi Ostchen'e doğru yola çıkaran duyguları yineleyerek.

Bakışları yukarı kaydı. Gözleri yuvarlak, şaşkın ve biraz da kararsızdı. "Biz mi?"

Durakladım. Kendimi, Samuel'i, Benedict'i, Charles'ı ve *Hart'ı* kastetmiştim. ve Uknara'lar, ama neden Maren'i de dahil etmeyelim? O da en az

I. Onu ortadan kaldırmak Ess Noti için kesinlikle bir darbe olacaktı ve belki de büyü bilgisini Aeadine ile paylaşmaya ikna edilebilirdi.

"Kaçacağım," dedim Mereish adama, sözlerime güven katarak. "Seni de yanımda götürmeye çalışabilirim. Bana taktıkları bu kelepçe ne işe yarıyor?"

Maren hızla gözlerini kırıştırdı ve elindeki aletleri temizleme hareketi yaptı. "Büyücülüğünü bastırıyor."

"Öteki'yle bağlantıyı engelliyor mu?"

"Büyücülüğünüzü bastırıyor, yani evet?" Kaşları çatıldı ama başını kaldırıp bakmadı. "Bu da aynı şey."

"Yani... başka şekillerde. Boş ver. Çıkarabilir misin?"

"Belki." Bana sert bir bakış fırlattı, ilk sorum karşısında hâlâ kafası karışmıştı. Aklıma ilk kez Mereish'in bile bir Ghisting Ana *ghiseau'nun* güçlerini tam olarak bilmiyor olabileceği geldi. Yoksa Otherwalking, Maren'in bile hiç öğrenmediği, çok iyi korunan bir sır mıydı?

Her iki durumda da, hâlâ bir avantajım varmış gibi görünüyordu. "Nerede uyuyorsun?" diye sordum.

"Benim hücremde." Maren temkinli gözlerle beni izledi, yüzünü başka yöne çevirmişti.

gardiyanlardan. "İki kapı aşağıda, solda."

"Buradan gizlice çıkmanın bir yolunu biliyor musun?"

Bir an kararsız göründü, sonra "Bunu bana bırak" dedi.

Tırtıklı bir gülümseme buldum. "O zaman bu gece senin için geleceğim. Hazır olun."

OTUZ SEKİZ

Ebe

SAMUEL

Grant'le birlikte tepelerden sendeleyerek çıktığımız bir saat içinde kan kaybından ölmedim, ancak impling'in pençeleri ön kolumu şeritlere çevirmişti. Grant, amirallere yakışır bir beceriklilik göstererek, körfeze tutunmuş köylerden birinin dışında, kazıklar üzerine kurulu küçük bir evde, gözleri faltaşı gibi açılmış bir ebeyi beni tekrar dikmesi için ikna etti.

"Ostchen'in kuzeydeki en güvenli şehir olduğunu söylerler," dedi kadın Grant, Mereish Güney Adaları'ndan gelen ziyaretçilerle birlikte deniz manzarası ararken kudurmuş impling ile nasıl karşılaştığımızı dramatik bir şekilde anlatmayı bitirdiğinde. "Ama buraya çok fazla yaratık geliyor. Bunun *bizim yüzümüzden* olduğunu, lentolarımızı işaretlemek ve bahçelerimizi korumak için yeterince dikkatli olmadığımızı söylüyorlar."

Bunun üzerine, şöminenin tahtasına oyulmuş bir sembolü kayıtsızca işaret etti. Aynı sembol, çobanpüskülüne benzeyen dallarla birlikte pencerelerin ve kapının üzerinde de duruyordu.

"Ama yapıyoruz. Yine de yaratıklar geliyor. Ben diyorum ki..." Hâlâ etime gömülü olan ipliği çekiştirerek beni irkiltti. Yanımda dar bir koltukta oturan Grant, onunla tanışmak için öne doğru eğildi. Oldukça güzeldi ve bizden sadece birkaç yaş büyüktü. "Gemiler yüzünden. Çok fazla ghisting ve büyücü var. Öteki'nden gelen şeyler - onlar gibi olanı arıyorlar, değil mi?"

"Bu yeni bir olay mı?" Dikkatimi dağıttığı için minnettar olarak sordum. Kıvrımlı iğnesinin tekrar yayılmış etime yaklaştığını görmek yardımcı olmadı.

omzunun üzerinden, beyaz boyalı duvarda asılı duran, üzerinde Mereşçe kelimeler ve çayırda bir geyik yavrusu olan bir askıya dikkatle baktı.

Görüşümün kenarlarında, Öteki hâlâ gözyaşı gibi bulanıktı.

Kadın başını salladı. "Evet, bu mevsim, gemiler dönmeye başladığından beri. İlk Kara Gelgit olduğu için bu gecenin hayvanlar için en kötüsü olacağını söylüyorlar. Selden bahsetmiyorum bile."

Sözleri hafifçe söylenmişti ama ben derinden etkilenmiştim. Yolda bir yerlerde günün nasıl geçtiğini anlamamıştım. Aceleyle kafamda geceleri geriye sardım ve kaçınılmaz bir anlaşılmaya vardım.

Bu gece, Öteki'nin dört ayının ve insan dünyasının karanlıkta birleştiği, gelecek ayki halefinden sonra ikinci olan ilk Kara Gelgit'ti.

O halde belki de Öteki'nin imgelemimde dolaşan kalıntıları tamamen benim yozlaşmamdan ya da Hae'nin çağırmasından kaynaklanmıyordu.

Belki de.

"Hangi gemiler geri döndü?" Grant sordu. "Filo mu?"

Yine başını salladı ama bu seferki daha belirsizdi. "Hiç böyle bir şey görmemişim. Fahişelerin söylediğine göre yüzden fazla savaş gemisi varmış. Her gece kürek çekiyorlar." Alaycı bir gülümseme takındı. "Bu kış çok işim olacak."

Mereish Filosu'nun tamamının Kuzey Adalar, Mereish anakarası ve Güney Adalar arasında yayılmış üç yüz kadar savaş gemisi olduğundan şüpheleniliyordu. Ancak Ostchen civarında aynı anda iki düzineden fazla aktif gemi bulunmamalıydı, geri kalanlar gelip giderken küçük bir kısmı konuşlanmıştı.

Eğer limandaki diğer gemilere ek olarak Ostchen yakınlarında yüz savaş gemisi varsa, Diğer'deki ışıkların bu kadar kör edici olmasına şaşmamak gerekirdi.

"Bitti," dedi ebe, son dikişini attı ve koluma temiz bir bandaj sardı. Bağladı ve dizimi annece okşadı, sonra arkasına yaslandı ve elini uzattı. "Üç dette."

Grant ona parasını ödedi ve oradan ayrıldık. Evin odun dumanı ve bitki kokusunun yerini denizin kokusu ve sisin karıncalanması alırken, Grant'a anakaraya giden köprüye doğru başımla işaret ettim, ancak başım dönüyor ve hâlâ bitkin hissediyor olduğum için önden gidemeyecek kadar yavaşım.

Gelgit çamuru, çöp yığınları, kayalar ve deniz faunası ve midyelerle sarılmış direkleri ortaya çıkarmak için gelgit geri çekilmişti.

"*Hart*'ı bulmak için zamanımız olmayabilir," dedim. Botlarımız, bir arabanın geçebileceği genişlikte ama birkaç çürümüş tahta ve martı pislikleriyle bembeyaz olmuş bir korkuluktan oluşan köprüde çok yüksek sesle yankılanıyordu. Güneş batı ufkuna yaklaşırken ve gökyüzü pembe ve turuncuyla çiçek açmaya başlarken sorumlu kuşlar tepemizde dönerek çığlık atıyorlardı. "O filonun haberini alarak kaçmamız artık çok önemli. Mereishler istilanın eşiğinde olmalı ve yeni büyülu araçlarıyla? Çaresiz durumdayız."

Grant bir adam ve çocuklarının geçmesine izin vermek için durakladı. Arkalarından bir grup gündelikçi geliyordu, üstleri başları kir içindeydi ve anlamakta güçlük çektiğim bir lehçeyle konuşuyorlardı.

"Ne yapacağız o zaman?" Grant sordu. "Eğer *Hart*'ı bulamazsak... Bir gemiye ihtiyacımız var."

"Bir tane alırız." Sağlam elimle ensemini ovuşturdu. "Kahretsin, koşullar daha kötü olamazdı. Yine de ilk Kara Gelgit'in karanlığı kesinlikle bir avantaj olacak, eğer kaçışımızı doğru zamanlayabilirsek. Aksi takdirde daha uzun süre mahsur kalabiliriz."

Ostchen'e geri dönen ana yola katıldık, evlerine dönen işçilerin ve alışveriş yapanların akışına karşı gittik. Birkaç meraklı bakış bize doğru geldi ama binaların, rıhtımların ve küçük adaların karmakarışık yükselişine yaklaştıkça daha fazla görmezden gelindik. Baktığım her yerde, evlerin ve rıhtımların altında karanlıkta beliren figürleri fark etmeye başladım. Çöpçüler, bulabildiklerini topluyor ve evlerinin desteklerinden midye çıkarıyorlardı.

Grant alaycı bir sırıtışla "Daha iyi olabilirdi," dedi. "Daha iyi olabilmesinin pek çok yolu var."

Bir cıvıltı bakışlarımı iki fıçının arasındaki gölgelere, bir implingin çömeldiği yere çevirdi. Tasmalı olan değil, *Hart*'ı araması için gönderdiğim gençti.

Aceleyle Grant'i yolun dışına ve varillerin arkasına çağırdım. İmpling kayboldu ve yeniden ortaya çıktı, ince pençeleri takırdadı ve rahatsız edici derecede ciddi bir yüzle bana baktı.

"Geyiği buldum." Yaratığın sesi yüksek ve kırılgandı, bir şekilde hem şiddetli bir rüzgârda dalların sürtünmesi hem de çatlak bir tekneden geçen suyun tıslaması gibiydi.

Grant haysiyetsiz, boğulur gibi bir ses çıkardı. "*Konuşuyor mu?*"

Ona bir bakış attım. "GörünüŖe göre öyle." Küçücük canavarın önünde yavaşça çömeldim. "Gemi nerede?"

Yaratık küçük, yanık turuncu gözlerini kırıştırdı ve kuzeyi işaret etti. "Gemilerle birlikte."

"Daha açık olabilir mi?" Grant sordu.

İmpling'in minik bakışları ona kaydı ve daha da daraldı.

Umut, yağa bulanmış çıra gibi içimde tutuştu. "Lütfen bizi oraya götür, ama gizlice. Bunu yapabilir misin?"

Hevesle başını salladı ve yarı yarıya gözden kayboldu. Tekrar konuştuğunda, sesi açık parmakların arasından dökülen kumun sessiz törpüsüydü.

"Bu taraftan."

OTUZ DOKUZ

Yılan ve Yıldızlar

MARY

Gece yarısı olduğunda koridorlar sessizdi. Tane ve ben kapımda hazır bir şekilde beklerken nöbetçilerin son ayak sesleri de duyuldu ve sessizlik hakim oldu.

Hazır mısın? Zihnimizin sessizliğinde Tane'ye sordum.

Cevap olarak, hain çivit rengi bir ışık ellerimden aşağıya ve kapıya doğru aktı, kapı hemen açıldı ve neredeyse yüzüme çarpıyordu. İki figür içeriye baktı. Bir sandalyeyi kapıp sallamak üzereyken

-Dondum kaldım.

"Olsa?" Mırıldandım. Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. "İllya?"

"Merhaba, Mary." Olsa elinde çıplak kılıcıyla odayı pratik bir şekilde taradı. İkisi de yorgun da olsa bütün görünüyordu, Olsa sarı saçlarını pratik bir tutam halinde taramıştı ve İllya... şey, İllya sık sık fırtınadan yeni çıkmış gibi görünürdü, bugün de farklı değildi.

"Yalnız mısın?" Olsa sordu.

"Evet," dedim şaşkınlıkla. "Burada olduğumu nereden biliyorsun? Seni sordum ama..."

İllya sandalyeyi elimden aldı ve bana baktı. "Ne oldu sana böyle?"

Hâlâ revir kıyafetimin ve bandajımın üzerinde olduğumu hatırladım ve hiçbir şekilde iffetli olmasam da kalçalarım bile yoktu.

"Bacağımdan vuruldum ve kıyafetlerimi aldılar."

Illya dudak büktü ve kolunu bana doladı. Şüphesiz niyeti sadece beni ayakta tutmaktı ama yıpranmış sinirlerim bir kucaklaőma hissetti. Ne yaptığımı anlayamadan kollarımı sıkıca boynuna dolamıőtım. Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi.

Illya da bana sıkı ve sıcak bir şekilde sarıldı ve kıdemli bir baba rahatlığıyla sırtımı sıvazladı. En azından o, benim soyunmuş halimden rahatsız olmamıőtı.

"Olsa geldiğınızı görmüş," diye açıkladı, daha pratik bir kolunu omuzlarıma dolayarak. "Biz de kaçma zamanının geldiğine karar verdik."

"Şanslıyız." Gözlerimi kısarak ikisinin arasına baktım, hâlâ gözyaşlarını inkâr ediyordum. "Ben de tam gitmek üzereydim."

Olsa gülümsedi, sıcak ama dikkati dağılmıştı. "Biliyorum. Ama diğerkahinler de gidebilir. Acele etmeliyiz."

Başımı salladım ama elimi kaldırdım. "Baş Rahip Samuel'i iyileőtirebileceklerini söyledi. Onlarla konuşma riskini göze alabilir miyiz? Ktphanelerini araőtırabilir miyiz?"

"Denedim." Olsa bana gergin ve özür dileyen bir bakış attı. "Samuel'in tedavi umudunu biliyordum. Bunu birçok kez tartıőtık. Geçen hafta Jessin Faucher'ın bize verdiğibelgeleri geri almaya çalışırken konuyla ilgili bir kitap buldum. Gemi ele geçirildiğinde onlara da el konulmuştu."

"Kağıtlar mı?" Neden bahsettiğini ve neden önemli olduklarını bir an için anlayamadan tekrarladım. "Onları geri aldınız mı? Kitap nerede?"

"Bunun zamanı değil," diye araya girdi Illya.

"Belgeler bir ofiste kilitliydi, çok iyi korunan bir ofiste. Bozulmuş büyücüler hakkındaki kitapla neredeyse kaıyorduk. Onu kütüphanede buldum."

"Şimdi kitap gitti, sen buradasın ve zaman akıp gidiyor," diye araya girdi Illya. "Bırak bizi *gidelim*."

Son bir umuda sarıldım. "O zaman Ruhban'ı alabilir miyiz?" "Bu çok büyük bir risk," dedi Olsa kararlı bir şekilde.

İtiraz etme ihtiyaı duydum ama onun haklı olduğunu biliyordum. Ruhban'ın nispeten nazik davranmış olması kolay teslim olacakları anlamına gelmiyordu ve Enisca'yla bir iliőkileri varmış gibi görünüyordu.

Bu beni hasta ve umutsuz hissettirdi ve gücüm beni terk etti. Faucher'in kağıtlarının önemi benim için hâlâ belirsizdi ve Samuel ne kadar karşı çıkarsa çıksın, onlar olmadan hayatımızın daha basit olacağını düşünüyordum.

Ama Samuel'in tedavisi tamamen başka bir konuydu.

"O zaman onun için hiç umut yok," diye özetledim, bunalmış bir halde.

"Sadece biz ölürsek," dedi Olsa.

"Peki," dedim korkularına duvar örerek. "Ama iki kapı aşağıda bir adam var, o da bizimle gelmeli. Onun bir çıkış yolu var."

Olsa tereddüt etti -belli ki bunu öngörmemişti- ama sadece bir anlığına. Başını salladı ve yola koyulduk, ben topallıyordum ama kararlıyım.

Maren'in kapısının kilidinde çalıntı bir anahtar ve işte oradaydı, paltosunu ve şapkasını giymiş, bir omzunda ağır bir çanta vardı. Yol arkadaşlarımı görünce gözleri döndü ama tek kelime etmeden bize katıldı.

Bileğimi ve kelepçesini anlamlı bir şekilde havaya kaldırdım. Maren bir anahtar çıkarıp taktı ve nazik bir manevrayla kelepçeyi kızarmış derimden çekip çıkardı.

Gücüm geri geldi ve rahatlayarak iç çektim.

"Ayrıca, bunu da almalısın." Maren tek bir ince altın zincir üzerinde iki tılsım uzattı.

"Sooth ve Magni'ye karşı," diye açıkladı Mereishli adam ve kendi yakasının altına uzanarak tılsımın aynısını çıkardı. Uknaras'a bir bakış attı. "Misafir beklemiyordum ama ayrılmadan önce size tılsımlar temin edeceğim. Muhafızların çoğu Magni, hazırlıklı olmalıyız."

Yola çıktık. Heyecanlı, gergin ve kararlıyım; sadece kilitli kapıların yanından geçerken biraz duraksayan baş döndürücü bir karışımdı bu. Her biri olası başka bir tutsağı, bizim gibi kilit altında tutulan ve Aziz'i bekleyen başka bir büyücüyü işaret ediyordu.

Eğer hepsini kurtarmaya çalışırsak, hiçbirimiz kaçamayız, diye hatırlattı Tane bana, kendi pragmatik tarafıma ses vererek.

Samuel muhtemelen denerdi, diye belirttim, onun düşüncesi suçluluk duygumu artırıyordu. Dahası, rollerimiz tersine dönseydi, elinde benim için bir tedavi olmadan gider miydi?

Burada olmadığı için ne kadar şanslı.

Maren önden giderek bizi bilinçsiz muhafızların arasından geçirdi ve gizli bir yan kapıdan geçirdi.

İki kat merdiven ve dairesel bir geçitten sonra Olsa mırıldandı, "İleride biri var. Bir ghisting mi?"

Maren sıkıca başını salladı. "Biliyorum ama o odadan daha fazla tılsım da dahil olmak üzere bir şeyler almalıyım. Acele et."

İllyə hoşnutsuz bir ses çıkardı ama Maren çoktan büyük bir çift kapının bir tarafını iterek açmıştı.

İçeriye girdiğimizde yavaşladım ve devasa alana ağzım açık baktım. Diğer odalar gibi altıgen şeklindeydi ama daha büyüktü ve daha merkezi olduğunu hissediyordum. Çarkın göbeği.

Yükseltilmiş platformlar çeşitli yüksekliklerde orada burada duruyordu. Kubbeli tavandaki yüzlerce cam bölmeden süzülen yıldız ışığı, odanın etrafında dönerken yolumuzu aydınlatıyordu. Platformların üzerine tünemiş metal aletlerin üzerinde parlıyordu - Oruse'de gördüğüm gibi büyük bir casus gözlüğü. Yakalanan ışık, sanatsal bir tel kafes içinde binlerce parçadan oluşan büyük bir kürenin sayısız cam ölçeğinde parlıyordu.

"Burası bir Karanlık Gözlemevi," diye açıkladı Maren, odanın yarısını çoktan geçmişti. O bir masanın üzerine inip bir anahtar kilide sokarken ben de topallayarak arkasından gittim. "Ess Noti'nin Öteki'ne baktığı yer. Bu casus gözlükler ghisten ağacından yapılmıştır, ancak sadece ortadakinde yaşayan bir ghisting vardır. Yaşlı ve yavaş ama zalimdir. Ona karşı dikkatli olmalıyız."

Olsa ve ben söz konusu dürbüne baktık. Devasaydı, pirinç ve gümüşle desteklenmiş ahşaptan yapılmıştı ve uzun bir üçayak üzerine tünemişti. Gövdesi benim boyumdan daha uzundu ve bir ucunun altında, bir gözlemcinin dar görüş alanından bakabilmesi için küçük bir platform daha duruyordu.

Maren bir çekmeceyi tıkırdatarak açtı ve bir yığın mühürlü belgeyi ve gevşek kâğıdı alıp çantasına tıktırmaya başladı. Bu sırada Illya gözlemevinin çevresinde devriye geziyor, süt gibi yıldız ışığı ve karanlık gölgeler arasından geçiyordu.

"Bunlar kayıtlar, hesaplamalar ve tahminler." Maren çekmeceyi iterek kapattı ve bir başkasını açtı.

"Peki bunun için neden hayatlarımızı riske atıyoruz?" Olsa söyledi.

"Çünkü aksi takdirde Mereishler Kış Denizi üzerindeki tek güç haline gelecekler." Maren tüm çekmeceyi çekip çıkardı, sahte bir dip açtı ve bir tılsım koleksiyonu çıkardı; bunlardan birini Illya'ya uzattı, diğerlerini cebine attı.

"Bunu istemiyor musun?" Olsa sordu. "Halkınızın üstünlüğünü mü?"

Maren kısa bir kahkaha attı. "Ayrılmamın iyi bir nedeni vardı. Bilgi boyun eğdirmek için kullanılmamalı, bu yüzden onu paylaşmalıyım. Gidelim mi?"

Tekrar adım atmaya başladık.

"Karanlık Gözlemevi nasıl mümkün olabilir?" Harika görünen gözlüklere tekrar bakarak sordum. "Gerçekten Öteki'nin içine bakabilirler mi?"

Maren alçak sesle, "Sooth'un kanı ve ghisten büyüü sayesinde bakabiliyorlar," diye açıkladı. "Adamus Faucher uzun yıllar boyunca deli olarak kabul edildi, uzak manastırlarda inzivaya çekilerek çalıştı, daha geniş dünya tarafından saygısızlık gördü. Bu onu sadece daha kararlı hale getirdi. Ess Noti'nin ve kaynaklarının kontrolünü ele geçirdiğinde, Mere'yi bir gecede değiştirdi."

Maren'in sesi ince bir nefesle kesildi. Ghisten ışığı kabarıken omzumun üzerinden aceleyle bir bakış attım ve orada, büyük görünümlü gözlüklerin arasında bir ghisting cisimleşti.

Geniş, yılan gibi bir yüzün içindeki deniz camı gözleriyle bizi izliyordu. Vücudu sarmal ve pulluydu ve Illya'dan üç kat daha uzundu, şimdiye kadar gördüğüm en büyük ghisting tezahürüydü. Odanın ortasında yığılmış bir şekilde oturuyordu, yıldızların süzölmüş ışığında hayalet mavisiydi.

Kardeşim, Tane selamladı.

İzinsiz *girenler*, diye tısladı yılan. Köşeli kafası bir yana eğikti, mat gözleri yolumuzu takip ediyordu. *Burada olmamanız gerekiyor*.

"Gidin." Olsa, Maren'i dürttü. "Şimdi."

Maren ona soru sormadı. Bizden önce bir oyuğa girdi ve bir kapının koluna uzandı. Biz de peşinden hızla içeri daldık.

Odanın içinde sinirli bir takırtı yankılandı. Maren elindeki anahtarları karıştırdı, sonra da tamamen düşürdü. Çömeldi, gölgelerin arasında onları bulmaya çalıştı ve korkuyla yılanı baktı.

İzinsiz girenler.

Tane beni dürterek uzuvlarımın kısmi kontrolünü ele geçirdi ve dönmemi istedi.

Yılan çözülmeye başlamıştı, hareketleri tamamen sessizdi, ama bir şekilde onları hissediyordum - zeminde, havada, sudaki dalgalanmalar gibi. Hayır, suda dalgalanmalar vardı, ayak bileklerime dolanan ve anahtarları Maren'in arayan ellerinden saklayan siyah su. Su sıçramasının sesi kısık, uzak ve çarpıktı ama Olsa'nın ani nefes alışını ve Illya'nın alçak sesle küfretmesini duyduğum kadar net duydum.

"Neler oluyor?" Fısıldadım. Yılan, devasa boyutuna rağmen narin bir şekilde platformdaki aletlerin arasından geçti ve ışığının ürkütücü solgunluğu odayı doldurdu.

Maren küfretti ve Olsa aşağı inerek aramasına yardım etti.

İlk Kara Gelgit geliyor, diye yanıtladı Tane, ghisten formu tezahür etmeye hazırlanırken derimin üzerinde kaymaya başlamıştı.

Yılanın başı yere doğru indi -Karanlık Su, bir şekilde yer değiştirdi- ve sarmalları onu takip etmeye başladı, sudan yükseğe kalkıp saldırmaya hazırlanırken uzadı ve kıvrıldı.

Tane, yılanla aramızda tezahür etmiş bir şekilde duruyordu. Ona büyük bir kedi şekli, Olsa'nın Ris'i ve ayaklarının etrafına dolanan bedensiz bir sis - İlyia'nın Noek'i- katıldı.

"Bu... bize zarar verebilir mi?" İri cüssesinin arkasına geçme dürtüsüne direnerek İlyia'ya tısladım. Koşamamak bana eziyet veriyordu ve kötü durumdaki bacağımın üzerindeki ağırlığı hafiflettim. "Doğrudan mı? Fiziksel olarak mı?"

Yanıt olarak İlyia önüme geçti.

"Ah!" Maren'in muzaffer nefesi gözlerimi tekrar kapıya çevirdi.

Oda sesler içinde patladı. Çatırtılar ve kıymık sesleri havayı doldurdu, ardından tahta parçaları -parçalanmış sandalyeler, kırık raflar- feryat fğan ıslık çalarak bize doğru fişek gibi fırladı.

Tane bir bileğini salladı. İlk dalga geniş bir alana yayıldı ama bir diğeri çoktan parçalanmaya başlamıştı, havayı yırttı, nefes almam için geçen sürede masaları ve sandalyeleri parçaladı.

Ris yok oldu ve girdap gibi dönen ghisten dumanından oluşan kaotik bir bariyerin içinde Noek'e katıldı. Parçalar yağmur gibi yağıyordu ama birden fazlası kırılıp geçerek etrafımızdaki taşlara ve ete saplandı.

İlyia geri çekildi, bir parça yüzünün yan tarafını yarararak sakalını ve kulağını keserken iki büküm oldu. Olsa saldırıyı yandan karşılamak için döndü, kalçasına ve uyluğuna el uzunluğunda tahta mızraklar saplandı. İkisi tarafından büyük ölçüde gizlenen Maren ve ben daha az açıktaydık, ama yine de neredeyse baldırıma bir parça giriyordu.

Ben de Olsa gibi arkamı döndüm ve göz ucuyla Maren'in anahtarı kapının kilidine soktuğunu gördüm. Kapı döndü ve Mereish adam omzunu bariyere attı.

Bariyer hareket etmedi. Yılanın ortadan kaybolmasıyla aynı anda tahtasından Ğisten ışığı dökülmeye başladı. Gölgeler kabardı, bizi kendi ghistinglerimizden ve inatçı, ele geçirilmiş kapıdan gelen bir ışık balonunun içinde bıraktı.

"Mar Oke!" diye bağırdı bir ses.

Hep birlikte geriye dönüp baktığımızda küçük bir figürün odaya doğru adım attığını gördük, meydan okuması hortumun olduğu yere yönelmişti. Kapı daha parlak bir şekilde parladı ve başka ışıklar belirmeye başladı, her tahta parçası, her

Odada kalan ahşap nesne Karanlık Su'nun altında uğursuz bir aydınlığa büründü.

Tahtanın içinde saklı kalmasına rağmen yılanın hareketini tekrar hissettim.

Yeni gelen konuşmaya devam etti, bu sefer Mereish dilinde. Tane kendini göstermiş ve dikkati dağılmış olduğu için tercüme edemedim.

Odadaki parlayan her tahta parçası titredi, ayak bileği derinliğindeki suda, üzerimizde, duvarlarda, hatta tavana kadar titreyen ışık ve gölgeler saçtı. Karanlık Su kayboldu ve yüzlerce ışık parçası bir araya gelerek soğuk, çıplak taşın üzerinde kıvrılmış, mağrur bir şekilde duran yılanı yeniden oluşturdu. Kendisinden başka sadece kapı tutuşmuş halde kaldı ve dördümüz hortuma bakarken yerinde kilitli kaldı.

Enisca Alamay bize doğru yürüdü ama yılanla konuştu. "Şimdi," dedi Mereish dilinde, nihayet zihnimin yorumlayabileceği bir kelimeydi bu.

Kapıdaki ışık kayboldu. Maren hemen içeri daldı ve kapıyı bizim için açtı.

"Kimsin sen?" Olsa, Enisca'ya sordu.

"Git, çabuk," diye ısrar etti yeni gelen, soruyu duymazdan gelerek. "Kapıdan geç."

İhtiyacım olan tek şey buydu. Kendimi koruma güdüsüyle acı içinde topallayarak geçtim ve Olsa ile Illya da beni takip etti. Enisca, beni şaşırtarak, son bir sözle bizi takip etti, sonra da kapıyı arkamızdan kapattı.

Tane, Ris ve Noek en son geldiler, kapının artık terk edilmiş ahşabından geçip kemiklerimize geri döndüler. Tane'nin dönüşüyle düşüncelerim karmakarışık oldu, yeni imgeler, düşünceler ve imalar korosunun saldırısına uğradım ama rahatlamam hepsinden ağır bastı. Bacağımdaki ağrı hafifledi.

"Ne yapıyorsun?" Enisca'ya Mereish dilinde sordum. Bana bakmayıp karanlık geçitte ilerlemeye başlayınca kolundan tuttum. "Bize *yardım* mı ediyorsun?"

"Az önce sizi Mar Oke ghisting'den kurtardım," diye karşılık verdi diğer kadın, benden yoldaşlarıma bakarak. "Bunun çok açık olduğunu düşünüyorum." Bununla birlikte sesi değişti. Sesli harfleri yuvarlanarak ve duruşu değişerek kusursuz bir Usti'ye dönüştü. Önce Olsa'nın, sonra da Illya'nın gözlerine baktı. "Ben Enisca Alamay'ım ve bir Usti casusuyum. Eğer kaçmak istiyorsanız beni takip edin."

Uknara'lardan, geçidin en uzağında duran ve hareket etmezsek bizi terk edecekmiş gibi görünen Maren'e baktım

Yakında.

"Bir *Usti* casusu mu?" Tekrarladım. Zihnimin arkasında bağlantılar örölmeye başladı; Jessin Faucher ve onun *Usti* hakkındaki düşünceleri ile Samuel'e emanet ettiği kâğıtlar aklıma geldi. O kâğıtlar şimdi neredeydi? Uknara'larla birlikte ele mi geçirilmişlerdi?

"Ya da benimle kaçma," diye tersledi Enisca, Maren'in yanından geçerken. "Her iki durumda da Mere'den ayrılmam gerekiyor. Bunu sizinle birlikte yapmayı umuyordum ama geminiz ve mürettebatınız olmadan başka bir yol bulabilirim."

Olsa bir adım öne çıktı. "Nerede olduklarını biliyor musun?"

Diğer *Usti* kadını başını salladı ve bakışlarını Olsa'dan ayırmadı. "Mürettebatınızın bir yerde, ayrılmaya hazır bir şekilde tutulmasını bile ayarladım. Eğer kurtarırlarsa."

"Benim için yeterince iyi," diye homurdandı Illya, bizi yolcu edip kapıya baktı. Kulaklarımı zorladım ve diğer taraftan gelen, uzaktan gelen ama gittikçe yükselen bağırışları duydum. "Kaçma zamanı."

KIRK

Dört Yüz

SAMUEL

Hart, Ostchen'in batı yakasındaki uzun ve geniş bir rıhtımın sonunda yer alıyordu. Buraya ana şehirden ulaşamıyordu ve bunun tek nedeni biz oraya vardığımızda gelgitin rıhtımın büyük bir kısmını buz gibi su altında bırakmaya başlamış olması değildi.

Bölge yüksek bir duvar ve güçlü bir kapıyla korunuyordu, kapının ardında ise özel bir tersane bulunuyordu. Grant ve ben bir tentenin altından etrafı izlerken, muhafızlar gemilerin güvertelerine çıktılar; hepsi de neredeyse su altında kalmış bir rıhtıma bağlanmıştı. *Hart*, sapasağlam ve denize doğru bakıyordu; yanında da armaları tamamen sökülmiş, sıradan bir kadirge vardı.

Mürettebatımın *Hart'ta* kalıp kalmadığı sorusu çabucak cevaplandı. Aeadine'in vurgulu sesiyle bir şarkı korusu ızgaralardan yükseldi. Ayağa kalkan muhafızlar ızgaraya hücum edip çekiçe vurdular. Mürettebat daha yüksek sesle şarkı söylüyordu.

Omzumda bir el hissettim ve Grant'in geniş bir sırtışıla beni izlediğini görmek için başımı çevirdim.

"Gördün mü, pek çok şey yolunda gidebiliyor," dedi.

"Sen ne zamandan beri şirketin iyimserisin?" Gökyüzüne bakarak cevap verdim. Güneş batıdaki dağın üzerinde kaybolalı çok olmuştu ve karanlık neredeyse tamamlanmak üzereydi. Gelgit yakında en yüksek seviyesine ulaşacaktı.

Grant yanaklarını şişirdi ve yarım bir omuz silkti. "Görev boştu sanırım. Katedrale gidelim mi?"

"Yapacağım," diye karar verdim. "Lütfen burada kal ve nöbet tut, nöbetçilerin değişip değişmediğini ve herhangi birinin kapıdan geçmesine izin verilip verilmediğini işaretle."

Grant bir züppenin parmak hareketiyle selam verdi. "Emredersiniz, efendim."

* * *

Dört Yüz Katedrali'nin önündeki açık meydan geç saate rağmen tıklım tıklımdı. Çeşitli tarikatlardan keşişler, rahipler ve rahibelerden oluşan küçük bir ordu, Kara Medcezir'den kaçan mültecilerin arabaları, çocukları ve canlı hayvanlarıyla dolu bir kalabalığın arasından ilerliyordu. Aileler arabalarının ya da kaba tentelerinin altında uyuyor, birkaç düzine mangal yanıyor ve askerler çevrede oyalanarak kalabalığı acıma ve ihtiyatla izliyordu.

Çanlar neşeli bir gece yarısı korosunu çalarken kalabalığın kenarında dolaştım, sonra yarım saat geçti. Yüzleri ayırt etmek neredeyse imkânsızdı, ışık ve gölgeler birbirine karışmıştı. Ama Öteki hâlâ görüş alanımın köşelerinde, büyülü ışıklarıyla oyalanıyordu. Eğer Mary buradaysa ve tılsımını çıkarmışsa, Öteki'nin içine tamamen girmeden onu görebilecek kadar yakın olma şansım vardı.

"Samuel," diye seslendi bir kadın sesi.

Döndüğümde Mary'yi değil, Olsa Uknara'yı gördüm. Ellerini ısıttığı mangalı bıraktı ve merdivenlerden inerek bir ara sokakta gözden kayboldu.

Şaşkınlık ve cevap arayışı içinde onu bir merdiven ve iki sokak aşağıya, şehrin sel bölgesine kadar takip ettim. Olsa tüm bu süre boyunca hiç konuşmadı ve beni sessizce yükselen, buz gibi suların içinden geçirdi. Tanımlanamayan nesneler yanımdan geçip gitti ve gecenin soğuğu tuzlu su ve kaynayan insan çöprü kokusunu engelleyemedi. Ama sel suyu nispeten yalnız olduğumuz anlamına geliyordu - yaşlı bir adam omuzlarında bir çocuk ve bir ipe bağlı bir salla geçti, iki sırk gibi genç omuzlarında sandıklar taşıdı ve hepsi bu kadardı.

Sonunda Olsa, merkezi rıhtımların yakınındaki bir depoya tutunan bir dizi merdiveni tırmandı. Beklentim yükselirken peşinden sıçradım.

Dört figür içeride, bir yağ lambasının ışığında bekliyordu. Gözlerim amansızca Mary'ye takıldı, yüzü sıcak ışıpta solgundu. O baktı

Saçları örgüsünden dağılmış ve vücudu bir tekne pelerinine sarılmıştı.

Ben daha kapıdan tam olarak çıkmadan bana doğru uzandı. Aradaki boşluğu iki adımda geçtim ve onu kollarımın arasına aldım, ancak yumuşak bir acı sesi çıkardığında gevşedim.

Geri çekildim ve ona baktım, pelerinin altında sadece bir şal giydiğini fark ettim. Gözle görülür derecede kalın bandajlarla kaplı uyluğunu tuttu ve bana gergin bir gülümseme sundu.

"Senin suçun değil," diye yatıştırdı. "Vuruldum. Bana sarılmayı bırakma."

İtaat ettim ama açıklama için diğerlerine bakarak başının üzerinden sordum. "Ne oldu?"

"Çok az şey." Illya karısıyla konuşmaya dalmışken bana dikkati dağılmış bir şekilde el salladı ve çarpık ama pek de komik olmayan bir gülümseme takındı.

"Çok şey, daha doğrusu." Odanın arka tarafında, bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir yüz gülümsedi ve selamlamak için yarı eğildi.

"Bay Maren," dedim şaşkınlıkla. Odadaki son kişiyi tanıdığımda, onun nasıl burada olduğuna dair sorular dilimde düğümlendi.

Tabancama uzanmak için Mary'den uzaklaştım. "O neden burada?"

Enisca Alamay pencerenin yanında durmuş, hem sokağı hem de kapıyı izleyecek şekilde konumlanmıştı. Yüzünde temkinli bir ifade vardı ama kanada yaslanmış uzun tüfeğe doğru hiçbir hareket yapmadı.

"Hayatımızı kurtardı," dedi Mary aceleyle. "O bir Usti casusu, Sam. Ess Noti'nin içinde. *Hart'ın* nerede olduğunu biliyor ve mürettebatın orada birlikte tutulmasını ayarladı. Ayrılırken onu da yanımızda götürmemiz karşılığında."

Bay Maren başıyla onayladı ve aramızda ciddi bir el işareti yaptı. "Aylardır bana yardım ediyor ve bu gece kaçmak için açık bir yolumuz olmasını sağladı."

"Kaçmak mı?" Sersemlemiş bir halde tekrarladım. "Ess Noti'den mi? Ben nerede?"

"Ess Noti tarafından yakalandım," diye açıkladı Mary. "Ama Ben daha önce kaçtı."

"Peki o nerede?"

Mary başını salladı. "Bilmiyorum. *Hart'ta* benimle buluşmaya çalışacağını söyledi ama hiç bakma fırsatımız olmadı."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Illya bana sert bir işaret yaptı. "Ben de öyle dedim."

"Belki de geminizi çoktan bulmuştur," diye sözümüzü kesti Alamay. "Bana biraz zaman ayırdıktan sonra ona katılabilirsiniz Kaptan Rosser. Ben Ess Noti'nin içinde bir Usti casusuydum. Şimdi ise Ostchen'den çıkış yolu arayan bir Usti casusuyum. Bana güvenmeye meyilli olmayacağınızı biliyorum ama yoldaşlarınızın hayatını kurtardım, mürettebatınızla ilgilendim ve geçişimin karşılığı olarak size bir şey daha vereceğim. Bay Maren beni arayışınızdan haberdar etti."

Çok ama çok hareketsiz kaldım. Meryem'in gözlerini yüzümün yan tarafında hissettim, ifadesindeki umudu gördüm ama gözlerimi Alamay'dan ayıramadım.

"Nedir o?" diye sordum.

"Seni ve kardeşini nasıl iyileştireceğimi biliyorum." Alamay'ın sözleri alçak ve düzdü ama odanın her köşesine ulaşıyor gibiydi. "Tedaviyi uygulamak için gereken tüm becerilere sahip değilim ama Bay Maren sahip ve bildiklerimi onunla paylaştım."

"Nasıl?" Sözcük çatladı, bir ömür boyu süren korku ve endişe etrafımı sardı. Öteki'nin bulanık kenarları görüşümde biraz daha derinleşti ve başım ağrımaya başladı.

Mary'nin eline uzandım. İki elini de benimkilere doladı ve tek kelime etmeden beni sabitledi.

"Bu nasıl yapılabilir?"

Bay Maren ciddiyetle anlatmaya başladı. "İkinci Kara Gelgit'in doruğunda, insan dünyası ile Öteki arasındaki bariyer en ince halinde olacak."

"İlk Kara Gelgit bu gece," diye atıldı Mary, umudu benimki kadar şiddetli ve ani. "Bunu kullanamaz mıyız?"

"Yeterli olmayacaktır." Bay Maren başını sallayarak ikimizi de dört kelimeyle paramparça etti. "Bariyer daha ince, evet, ama yeterli değil-"

Alamay ona azarlayıcı bir bakış atınca sözünü kesti.

"Doğru zamanda, yapmam gereken çeşitli... eşyaların yardımıyla," diye devam etti, biraz daha ihtiyatlı bir şekilde, "hem sen hem de ikizin fiziksel olarak dünyalar arasındaki bariyeri geçebilirsiniz. Orada, Öteki'yle olan bağınız -gücünüzü sağlayan bağ- iyileştirilebilir. Sanırım biraz zaman alacak."

Görünüşe göre Öteki Gezinti'nin birden fazla yolu vardı.

"Bay Maren henüz o eşyaların ne olduğunu tam olarak bilmiyor," diye araya girdi Enisca. "Onun için beni terk etmeyi düşünme. Ya ben gelirim ya da sen gidersin."

delirir ve kardeşin bir canavara dönüşür."

"Bu bilgiyi nereden buldun?" diye sordum. Bir yanım çoktan sevinçten çılgına dönmüştü, umut damarlarımda uzun kibritlerden çıkan kıvılcımlar gibi köpürüyordu. "Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

Alamay'ın bana karşı sabrının tükenmekte olduğu belliydi. Küçük, sıkı gülümsemelerinden birini daha zorladı. "Ess Noti'nin Baş Rahibi ile yakındım."

"Çok yakın," diye ekledi Bay Maren. Alamay ona tekrar ters ters baktı ve bu sefer kaşları kalkık, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirmiş bir halde başka tarafa baktı.

"Ess Noti dünyanın başına bela oldu ve Ruhban Ines de en az sizin kadar kurban. Biz kuyruğumuzu kıstırıp kaçarken onlar sadece içten içe savaşıyor." Alamay uzun, sakinleştirici bir nefes verdi. "Şimdi, eğer tatmin olduysanız, fazla zamanımız yok."

Mary'nin gözleri arkama kaydı, kaşları birbirine yaklaştı. "Charles nerede?"

Alamay'ı bir süre daha inceledim, sözlerini tarttım. "Bay Grant *Hart*'a göz kulak oluyor. Bu akşam erken saatlerde yerini tespit ettik."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek içimdeki bir şeyi harekete geçirdi ve son anları ve onların ifşaatlarını geride bırakıp bundan sonra ne olması gerektiğine odaklanmaya başladım.

Grant'e dönmek. *Hart*'ı geri almak. Ben'i bul.

Bu kesin hedefler beni rahatlattı.

"O zaman Charles ve Benedict çoktan bir araya gelmiş olabilirler," dedi Mary. "Eğer Ben katedrale hiç gelmediyse."

"Doğru," dedim kendimi toparlayarak. "*Hart*'a gidiyoruz. Önceliğimiz onu ve mürettebatı serbest bırakmak - eğer Ben o zamana kadar gelmezse, onu aramak için Öteki'ne gideceğim."

Sonunda bir protesto bekledim ama iddiam sadece sessizlik ve ağır bakışlarla karşılandı.

Alamay en sonunda, "İhanetimin şimdiye kadar ortaya çıkmış olma ihtimali var ama yine de kimlik bilgilerimin bizi gemiye bindireceğine inanıyorum. Gelgit bizimle olsa bile limandan çıkmak başka bir mesele olacak. Tüm filo o sisin içinde."

"Tehlikeli olacak," diye onayladım.

"Sisle başa çıkabilirim," dedi Mary ve Olsa da başıyla onayladı. "Yine de bir dikkat dağıtıcı yararlı olacaktır."

Zihnim tepedeki patlamalara ve ebenin sözlerine kaydı. Doğrudum, haftalardır hissetmediğim kadar dengeli ve kendimden emin hissediyordum. "Onu bana bırak."

* * *

Enisca Alamay, *Hart'ın* demirlediği küçük, özel tersanenin kapılarına yaklaştı. Bir ara sokağın gölgelerinden izledik -Grant, Mary, Uknaralar, Bay Maren ve ben, hepimiz sessiz ve hareketsiz, silahlarımız hazırda.

Alamay kapalı kapıların önünde küçük görünüyordu, dizlerine kadar sel sularının içindeydi ve ellerini ceplerine sokmuştu. Bir elini bir çan ipini çekmek için kaldırdı, sonra gözle görülür bir sabırsızlıkla beklemeye başladı.

"Etrafta yüzebiliriz," diye fısıldadı Mary bana.

"Yakında iş oraya varabilir," diye cevap verdim, ama sıırıslıklam giysiler, nemli pudra ve donmuş kaslarla herhangi bir dövüşe girmek istemezdim. "Ama Benedict hâlâ gelmedi. Biraz daha bekleyelim."

Konuşurken bile bakışlarım amansızca rıhtımda geziniyor, uzun boylu, karanlık bir figür arıyordu.

Onun yerine, bir fenerin görüş alanıma girdiğini ve bir grup figürün başka bir sokaktan bize doğru döndüğünü gördüm. Sıkkeyi tekrar tenime bastırmış, Hae'nin dikkatli gözleri olmadan birkaç dakika daha geçirebilmek için varlığımı feda etmişim ama hareket tarzlarını tanımışım: aceleci ama kontrollü, koordineli ve dikkatli.

"Askerler," diye uyararak herkesi geri çekmelerini işaret ettim. Buna uydular ama Alamay'ın askerleri de işaretlediğinden emin olmak için bir an daha bekledim.

Usti casusu döndü, ışığa baktı ve hemen kapıdan çıktı. Görüş alanımdan çıktı ve arkasında su şırıltıları eşliğinde başka bir yola doğru ilerledi.

Tekrar ortaya çıkıp Grant'in yanında, sokağımızın ilerisinde belirlediğinde - Grant şaşkınlık içinde fısıltıyla "Merhaba," dedi - askerler birkaç adım ötedeydi. Artık daha temkinli hareket ediyorlardı, gözleri geceyi tarıyordu. Geçişlerinin dalgaları ara sokağımızı istila ederken kendimi nemli bir duvara yasladım.

Askerler bir nefes aldıktan sonra inleyerek açılan kapıya vardılar. Diğer tarafta iki asker daha bekliyordu ve acele bir değiş tokuşı başladılar.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Illya yanıma çömelerek.

Ne var ki askerler aptal değildi; kapı çoktan kapanmış, tersanenin içine doluşmuş düşmanları engellerken, yarım düzine asker Alamay'ın gittiğı yöne doğru hızla koşmaya başlamıştı.

İşte o zaman Benedict geceden ayrıldı. Rıhtımdan doğruca kapıya doğru yürüdü, siyah deniz suyu uzun paltosunun eteklerini geriye çekiyordu. Bize hiç bakmadan doğrudan yanımızdan geçti.

"Ben," diye tıslamaya başladım.

İkizim ya beni duymadı ya da görmezden geldi. Dikkatini kapıya ve az önce ayrılan askerlere vermişti.

Kanlı, morarmış kırmızı görüş alanımın köşelerine doğru kaydı. Yakınlarda bir yerden çığlıklar ve silah sesleri yükseldi, sonra sessizlik çöktü.

O gergin, dehşet dolu sessizlikte kapının bir tarafı gıcırdayarak tekrar açıldı. Tek bir muhafız göğsünü tutarak tökezledi. Sel sularının içine yığıldı; renksiz dalgalar onu yuttu ve bir daha ayağa kalkamadı.

"Kara Gelgit," diye mırıldandı Alamay'ın sesi, Grant'in duymadığım bir sorusuna cevap verirken. "Tüm büyücüler bu gece daha güçlü."

Ben dönüp bize baktı, siyah çerçeveli gözleri gölgeler içinde bembeyazdı. "Geliyor musunuz?"

İkizimin peşinden tersaneye girdiğimizde, muhafızların geri kalanı ya ölmüş ya da saklanmıştı. Ben bizden önce *Hart'ın* yattığı uzun, kısmen batık rıhtımın sonuna doğru ilerledi.

Mary'nin alçak ısığı adımlarıma musallat olurken onun peşinden yürüdüm. Sis çoktan çökmeye başlamış, bizi görüş alanımızdan çıkarmıştı.

"Zamanlaman kusursuz," dedi Ben, *Hart'ın* sakın cüssesinin yanında beni beklerken. Ceketinin düğmelerinin yarısı kopmuştu ve sıırılsıklamdı; gözleri ter ve deniz suyundan kızarmış, koyu renkli denizci sürmesi yanaklarından aşağı akıyordu. Sol elindeki kılıcın ağzı temizdi, su damlacıklarıyla çakıllanmıştı ama parmak eklemlerinde ve tırnaklarının etrafında kan vardı.

Kardeşimin eylemlerine ve uğursuz görünüşüne karşı beslediğim endişeler *Hart'a* tırmandığımda sustu. Geminin adaşı olan buğu, ayaklarımızın altındaki ahşapta ölçülü bir hoşnutlukla dönüyordu,

Subaylarım yeni açılan kapaklardan tırmanmaya başladığında yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Bay Penn," diye selamladım adamın ön kolunu kavrayarak. Sis yanımızdan girdap gibi geçti ve Mary'nin ıslığı alçak sesle mırıldanan bir şarkıya dönüştü.

Adamın sırtışı da bir o kadar genişti ve gözlerinde bir parıltı vardı. "Kaptan Rosser, sizi yakın zamanda göreceğimi biliyordum."

Kolunu biraz daha sıkıca kavradım, sonra bıraktım. "Bayan Skarrow ve Bay Keo?"

Bayan Skarrow da bize katılarak ve saçaklarını çekiştirerek, "Daha kötü durumda olsalar da buradalar," diye cevap verdi. "Onu hazırlayalım mı Kaptan?"

"Evet, çok iyi. Mümkün olan en kısa sürede limandan ayrılıp Aeadine Demir Yeri'ne gideceğiz," diye cevap verdim, ılık sudaki kaslar gibi rolüme geri döndüm. Ambar kapağından eğildim ve mürettebatın geri kalanının aşağıda dizildiğini, yukarı baktığını ve zorlukla kontrol altına alınmış tezahürat dalgaları tarafından kuşatıldığını gördüm. Aralarında Willoughby'yi gördüm, kolunu yorgun görünen Poverly'ye dolamıştı. Ama hepsi iyiydi.

"Çok yakında hepiniz ayağa kalkacak ve özgür olacaksınız," diye söz verdim, sesimi taşıyabileceğim kadar yükselterek.

Birkaç cılız alkış koptu ve ben de onları selamlayıp geri çekildim. Bayan Skarrow ve Bay Penn çoktan dağılmış, gemiyi kalkışa hazırlayan bir düzine en iyiye katılmışlardı.

Bay Keo kaldı, çenesini kaldırmış ve umut dolu gözlerle beni izliyordu.

"Bay Keo. Bayan Firth bizi koruyacak ve Bayan Uknara da rotamızı belirleyecek.

limanın. Diğerine geçmem gerekecek. Ben dönene kadar güverte senin."

"Emredersiniz." Keo selam verdi. Geniş, kukuletalı gözleri sakinleşmiş, gülümsemesi Bay Penn'inkinden daha az vahşi olmuştu. "Geri dönmeniz çok güzel Kaptan. Görüyorum ki almaya geldiğimiz şeyi almışsınız?"

Benedict tam o sırada yanımızdan geçerek refakatçiye doğru ilerledi ve "Sam, bir cerrah tutman gerekiyor," diye seslendi.

"Evet," dedim, kendi gülümsemem gerginleşti. "Sanırım öyle."

Gemiyi hareket ettirmek kolay bir iş değildi ama acele ve ihtiyatlı bir şekilde rekor sürede tamamlandı. Mary ve Olsa dümenin yanında yerlerini aldılar, çünkü ilk rüzgar gerçekten şarkı söylemeye başlamıştı ve körfezdeki daimi sisi mevcut, daha ince miasma ile buluşmak üzere çekiyordu. Başka bir rüzgâr yelkenlerimizi karıştırdı

tek başına, Mary'nin daha önce nadiren sergilediği bir özen ve incelikle bizi rıhtımdan uzaklaştırdı.

Ayaklarımızın altındaki güvertede dalgalanan *Hart*'ın ghisten ışığıyla, her büyüklükteki geminin yanından geçtik ve ara sıra meraklı bekçilere katlandık. Bazıları tamamen sular altında kalmış, bazıları ise yüksek suların ancak üzerinde olan kazıkları ve köprüleriyle uyuyan dış köyleri geçtik ve son yerleşim yerleri ile kalenin yüce manzarası arasındaki açık bir alana girdik.

Mary ve Olsa'ya katıldım, bunun üzerine sonunda madeni parayı bedenimden çıkardım ve tamamen Öteki'ne düştüm.

Olsa orada, o ikinci alemde, dünyalar arasındaki sınırda yaşıyordu. -Dümenciye verdiği dikkatli komutlarla gemimizi sisin içinden geçiriyordu. Parıltısını fark ettim, sonra o alemin derinliklerine daldım.

Ebenin de söylediği gibi, Ostchen'in etrafındaki Ötekidoğumlu yaratıklar sayısızdı. Parıltıları görüş alanımın köşelerindeki loş yansımalarından, çarpışan, kör edici ışıklardan oluşan bir kaosa dönüştü. Karanlık Su'dan, suyun içinden parlıyor, onu karanlıktan *başka* her şeye dönüştürüyorlardı. Öteki o gece renkliydi, canlı ve saldırgandı. Ghisten gemilerinin çizgileri bile aydınlatmanın gücüyle soldu ve bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Onları tekrar açtığımda ışıklar daha az ezici değildi, ama odaklanmam daha sabitti.

Ve böylece çağırmaya başladım. Beyaz ışıkları ve turuncu olanları, çürük moru ve çamurlu sarıyı, altını ve tozlu, koyu gülün en nadir, en ince titreşimlerini çağırdım. Bazıları çağrıma kayıtsız kaldı. Diğerleri saldırgandı, bana dıştan direniyorlardı.

Geri kalanlar sürüler halinde geldi.

Böylece Ostchen'den boğuk çığlıklar, çanlar, silah sesleri ve su sıırıltılarından oluşan doğaüstü bir kakofoni içinde ayrıldık. Sis dağılırken orada burada hayvanlarımı görevlerinin başında gördüm. Tanıdık bir dittama dalgaların altına daldı ve demirli bir geminin yanında çığlıklar atarak yeniden ortaya çıktı. Tomurcuklanan bir çiçeğin kafasına sahip devasa bir ahtapot, kalenin top bataryalarından birine kenetlendi, bacakları su ve hastalıklı turuncu ışıktan bir girdaptı. Bir huden, korkunç bir sürünün göz kamaştırıcı beyazlığıyla aydınlanan dalgalar boyunca hücum ederek, yaratıkları gövdelerinden uzaklaştırmak için dikilen bir grup geminin etrafında dönmeye başladı. Köpekbalığı ile yılan arası zarif bir yaratık, titreyen, gürleyen kanatlarıyla bir yılan boyuna yükseldi.

Daha küçük, daha küçük yaratıkların dağılmasıyla aşağı düşmeden önce ön direk.

Ancak görülebilen tek ışıklar Ötekidoğanlar değildi - ne Karanlık Su'da ne uyanık dünyada ne de benim bulunduğum yer arasındaki bataklıkta. Kahinlerin, Magni'lerin ve Fırtınakârların ışıkları her tarafa yayılmış, gemilerini koruyor, rüzgârları döndürüyor, sisi temizliyordu. Her biri daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı.

Körfezin ağzını geçtiğimizde ve Mereish Filosu'nun tamamı görüldüğünde bunlar daha da güçlendi. Her tarafta, her biri ghisten ışıltısıyla aydınlanan direklerden oluşan bir orman vardı. Tam filonun sınırını ayırt edebileceğimi düşündüğümde, başka bir direk, başka bir gövdenin kütlesi ve daha fazla büyü ışığının parıltısını gördüm. Ghistingler her tarafta beliriyor, çoğu Çağırıcı olan Kahinler gemilerinin güvertelerinde çalışırken yaratıkları geri püskürtüyorlardı.

Bir el bileğime kapandı ve uzaktan, madeni paranın etime bastırıldığını hissettim. Mary'nin sesi bana geldi, irademle birleşerek beni kendime geri çekti. Işıkların çarpışması tamamen olmasa da azaldı - dünyalar arasındaki sınırdan pek çok yaratık geçmişti ve Öteki duygum bu gece tamamen bastırılamazdı. Kafamı karıştırıyordu, biraz da mide bulandırıcıydı ama bundan da öte, heyecan vericiydi. Kanım damarlarımda sıcak bir şekilde dolaştı ve gücümün etrafımızdaki her yerde, yanaklarımdaki sisin serin nemi gibi dönerek ve dalgalanarak yayıldığını hissettim.

"Neredeyse bitti," diye mırıldandı Mary. Yakınımda durdu, elleri hâlâ benimkileri kavırıyor, madeni parayı avucumda tutuyordu. Sisle sarılmış filoya başını salladı ama gözlerim onun yüzünü terk etmeyi reddetti.

Bakışlarım onunla dolduğunda, gücümün baş döndürücü telaşı azaldı, ışıklar biraz daha soldu ve kemiklerimde biraz daha huzur hissettim. Ellerinin serin dokunuşu, yakınlığı ve sesinin tınısıyla bana demir attı.

Bakışlarıma şaşkınlıkla karşılık verdi. Diğer elimi onunkinin üzerine koydum ve sis dalgalanırken, filo ve tüm canavarları belirsizliğe gömülürken birbirimize sarıldık.

Açık deniz önümüzdeydi ve rotamızı değiştirdik, eve doğru gidiyorduk.

Savaşa doğru gidiyoruz.

KIRK BİR

Gerçek

MARY

Kulübemin yakın sınırlarına adım attığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Kapalı kapıya yaslandım, gözlerin beni izlediği hissinin geçip gitmesine izin verdim ve her nefes alışımında haftalarca süren kaygıdan kurtuldum.

Odanın kokusu burnuma geldi - mum fenerimden gelen balmumu ve kirlere astığım lavantayla karışan havasız gemi kokularının bir karışımı. Küçük masam masa olarak duvara dayalı duruyordu, sandalyem ise ağır dalgalarda devrilmemesi için perdeye asılmıştı.

Sandıklarımın birinin yanına gittim ve açtım. Belli ki ben yokken karıştırılmıştı ama giysilerimin çoğu olduğu gibi duruyordu ve hamağım hâlâ bir kenarda duruyordu.

Yatağımı kirlere bağlamakla meşgul oldum, sonra da kıyafetlerimi değiştirdim. Ancak vücudumdaki günlerin stres terini ve kirini saymamıştım ve temiz bir vardiyayı tenime sürme fikri savunulamazdı.

Mutfağa gidip bir kova sıcak su istedim ve ısınmasını beklerken Sam'in kamarasının kapısına doğru yürüdüm.

"İçeri gel."

Ben'i de orada bulmayı umarak kapıyı yavaşça açtım ama Sam'in yalnız olması beni şaşırttı. Pantolonuyla sobanın yanında oturuyordu, gömleksiz ve yalınayaktı. Temiz görünüyordu ve nemli saçları alnından geriye doğru taranmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu bakışlarımı yakalayarak. "Böyle gülümsediğinde beni sinirlendiriyorsun. Sanki benimle alay ediliyormuş gibi hissediyorum."

"Taşralı bir çocuğa benziyorsun," dedim, kapıyı kapatıp odaya geçerken. Nehir kasabasındaki koridordan beri baş başa kalmamıştık, aramızda iki adım mesafe bırakmıştım.

"Ah." Hiç utanmadan kendine baktı. Beklediğimden daha az gergindi ama yine de duruşunda son birkaç haftanın ağırlığını görebiliyordum. "Mary?"

"Evet?"

"Ne yapmam gerekiyor?"

Sorduğu sorunun acemiliği kalbimi yerinden oynattı. Bir sandalye kaptım ve önüne çektim. "Korkarım her taraftan kuşatılmış durumdayız Sam. Daha açık konuşmalısın."

"Ben'le ilgili olarak."

"Ah." Oturdum ve devam etmesini bekledim.

Elimi tuttu ve kalçasının üzerine koydu. Başparmağı parmaklarımın arkasında dalgın dalgın gezinmeye başlayınca biraz daha yaklaştım.

"Kaçtık, evet ama Benedict'in geleceği mahvoldu. Tüm kibar toplum olmasa bile Amirallik, Ben'in benim değil Bayan Irving'in sevgilisi olduğunu biliyor. Artık Anchorage'a doğru yola çıktığımıza göre... bunun sonuçlarının ne olabileceğini düşünmek zorundayım. Bir hafta içinde Ben ve ben kendimizi Güney Filosu Amiraline sunmak zorunda kalacağız. Filo ve Mereish sihirbazları hakkında getirdiğimiz haberler göz önüne alındığında, muhtemelen bana *-Hart'a-* bir görev teklif edecektir. Belki geçici. Belki de teklif etmez."

"Usti ile sözleşmemiz var," diye ihtiyatla işaret ettim. Samuel'in Donanma'ya dönme düşüncesi beni dehşete düşürüyor ve geleceğimle ilgili boğuşamayacak kadar yorgun olduğum soruları gündeme getiriyordu.

"Mereish'le yüzleşmek için gemilere olan ihtiyaç çok fazla olacak," diye devam etti. "Böyle zamanlarda *Hart'ın* yelken açmasına izin vermezler. Peki gerçekten ayrılabilir miyiz? Mereish Filosu'nun ne kadar büyük bir tehdit olduğunu bilerek?"

"Olabilir."

İsteksiz bir yarım gülümseme verdi. Ben kendimi o kadar bağlı hissetmesem de ikimiz de onun prensiplerinin gitmesine izin vermeyeceğini biliyorduk.

"Ne olursa olsun baskı altında kalacağım," dedi Sam.

"Ya sana daimi bir görev teklif ederlerse?"

Başparmağını okşaması yavaşladı. Gözlerinin etrafına bir gerginlik çöktü ve bakışları güverteden bana doğru kaydı.

Boştaki elimi onunkinin üzerine koydum. "Sam."

Kendine gelir gibi oldu. "Baştan çıktım."

Sonra bana baktı, bütünüyle bana baktı ve dünya etrafımızda küçüldü. Dalgaların tekneye vuruşu, kerestelerin gıcirtısı ve geminin sürekli bakımının yarattığı ızgara, takırtı ve gümbürtü kaybolmuştu. Her şey bu tekil ana teslim olmuştu -Sam ve ben ve onun bir sonraki adımında ne söyleyeceğinin belirsizliği.

"Ama sözleşmeniz Usti ile devam ediyor. Onlar senin koruyucun."

Bir an söyleyecek bir şey bulamadım, sonra "Eğer görevinizi geri almaya karar verirsiniz, güneye gidip annem ve Demery'ye katılacağım" demeyi başardım.

"Yeni bir gemi bulamayacak mısınız?" Temkinli görünüyordu. Onu tam olarak neyin kışkırttığını merak ediyordum - başka bir kaptan istemediğim fikri mi, yoksa türümün iyiliği için birlikte kaydettiğimiz küçük ilerlemenin hızla hafızalardan silineceği gerçeği mi?

Hissettiğimden daha soğukkanlı görünmeye çalışarak omuz silktilim. "Kime güvenebilirim ki?"

Ama lütfen Sam, bana karşı hiçbir yükümlülük hissetme. Başka beklentilerim var."

"Zorunluluk yok. Yine de, eğer izin verirsen, senin yanında kalmaya niyetliyim." Ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleşti ama gözlerini hüznü kapladı. "Sana olan sevgimin yanı sıra, başka sorunlar da var. Mesela Ben. Onun suçunu üstlendim çünkü Donanma'dan atılmasının onu mahvedeceğini biliyordum. Bu hâlâ doğru."

Konuşmaya devam etti ama benim dikkatim aniden, sarsıcı bir şekilde durdu. *Senin yanında kalmaya niyetliyim.* Bunu söyleyip başka şeylerden bahsetmeye nasıl devam edebilirdi?

Ona kaşlarımı çattım.

"Ben kötü biri, itibarı yerle bir oldu. Karanlığın içine daha da itilecek. Yine de artık bir tedavimiz var -ya da Bayan Alamay öyle iddia ediyor. Ve o bunu kullanmayacak," diye devam etti Sam, kızgınlığını umursamadan. "O zaman iyileşmesi için onu zorlamalı mıyım? Onu kandırmalı mıyım? Eğer bunu yapmazsam, onu terk etmiş gibi olurum ve yaptığım tüm fedakârlıklar boşa gider."

Seni tutmaya niyetliyim.

Zihnimi zorladım. "Evet, onu kandırırız, ona yalan söyleriz, gerekirse onu zorlarız. Onun için her şeyini verdin, neredeyse hepimizin hayatı dahil."

Suçluluk ifadesi yüzünü kapladı.

"Doğru seçimi yapma yeteneğini uzun zaman önce kaybetti," dedim parmaklarını gereğinden fazla sıkı tutarak, ama Samuel bundan rahatsız olmamış görünüyordu. "Öyleyse onun için seçim yap. Bu ikiniz için çok da alışılmadık bir durum değil, değil mi?"

"Hayır," diye onayladı. "Öyle değil."

"O zaman anlaştık," diye özetledim, sandalyemde daha da öne kayarak. Dizlerimiz birbirine değdi. "Endişelenmeyi bırakacaksın ve Ben'i kendi iyiliği için tuzağa düşürmene yardım edeceğim. Ve senin iyiliğin için şimdi dikkatini dağıtacağım."

Sam aniden bakışlarımla karşılaştı. Gözlerinde duygular titreşti - vaat edilmiş bir mutluluğun hayaleti. Sonra tanıdık bir tereddüt onları kovaladı.

Midem bulandı.

"Bunu yapma," diye uyardım. "Kendini şimdi kapatma."

Birden iki eli başımı kavradı ve beni uzun, yavaş bir öpücük için kendine çekti. Rüzgârda kurumuş dudakları benimkilere karşı sertti ama sıcak ve muhtaçtı. Başım hafifledi ve öne doğru eğildim ama bu yeterince yakın değildi.

Eteklerimi dikkatsizce yukarı sıyırdım, sandalyemi şangırdatarak üzerine çıktım ve öpücüğü derinleştirdim. Sırayla yüzünü kavramama ve başını geriye yatırmama izin verdi.

Elleri aşağıya indi, belimin kıvrımlarını kavradı ve eteklerimin altına doğru kaydı. Uzaktan Tane'nin varlığını hissettim, kamaranın kapısının dışında nöbet tutmak için geminin ahşabının arasından kayarak uzaklaştı.

"Bu konuda tereddüt etmedim. Senin hakkında." Kelimeleri bulmakta zorlandım. Ağzını serbest bıraktım, kendi ağzımı kullanarak boğazının kenarına bir dizi öpücük ve ısırik yerleştirdim. Parmakları kalçalarımın çıplak etinde gezindi. "Sadece düşünüyordum... Azizim, pantolon giymiyorsun. Mary. Neden pantolon giymiyorsun?"

"Niyetim yıkanmaktı ama sen dikkatimi dağıttın." "Hava hala çok soğuk."

"Oldukça sıcak."

Elleri durdu ve gözlerini araladı. "İstesem benimle evlenir miydin? Birbirimizin yanında bir yıldan fazla zaman geçirdik. Birbirimizi en kötü ve en iyi hallerimizde gördük ve sana olan sevgim, kendi isteğim dışında bile olsa, daha da arttı."

Kaşlarımı çatarak arkama yaslandım. "Tekrar et, yavaşça."

Yüzünü buruşturdu. "Demek istediğim... sana karşı hissettiklerim, istesem bile geri çevirebileceğim bir şey değil, ki bunu tüm kalbimle istemiyorum. Birçok evlilik çok daha azı üzerine kurulmuştur. Sana güvenlik ve Kaptan ve Stormsinger olarak ilişkimize meşruiyet verirdim."

Elleri kaydı ve daha yukarı yerleşti, tırnakları sırtımı sıyırdı.

Bir ürpertiye bastırdım. "Bunu şimdi tartışmak zorunda mıyız? Yoksa kamaranın kapısını kilitleyip seninle sevişebilir miyim?"

Gözle görülür bir şekilde kendisiyle savaştı ve gözlerindeki arzusun yerini yavaş yavaş ciddiyet aldı. Elleri tekrar kıpırdadı, yumuşadı ve dizlerimin dış tarafına koydu. Derin bir nefes aldım, dalın kırılmasını bekliyordum.

"Bu denizlerde senin için yapamayacağım hiçbir şey yok Mary Firth," dedi sonunda. "Bu yüzden sizi riske atmayacağım. Konumlarımız bir yana-"

"Konumlarımızın bir önemi olmamalı."

"Onlar bir yana," diye vurguladı, "sana hiçbir güvence vermemişken, senden daha fazlasını alma, senden bir çocuk yapma riskine girmeyeceğim. Ne kendim, ne akıl sağlığım ve bütünlüğüm, ne de geleceğimiz konusunda sana hiçbir güvence veremezken."

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirirken bocaladı. "Bunu seve seve göze alırım," diye mırıldandım, umursamazca değil, gülerek değil, şimdi bana baktığı kadar ciddiyetle. "Ama senden vermeye razı olduğundan fazlasını da istemeyeceğim."

Sessizce başını göğsüme yasladı, ben de çenemi onun başının üzerine koydum ve sadece... nefes aldık. Belirsiz bir süre sonra başını kaldırdım ve arkama yaslandım, ellerimi göğsüne götürerek artık yavaşlamış olan kalbini hissettim.

"Bana biraz daha zaman ver," diye mırıldandı saçlarıma ve başımı usulca öptü.

"Pekâlâ. Sadece birazcık."

Tane, kapı çalınmadan hemen önce bağlantımız üzerinden bir uyarı gönderdi. Samuel saçlarını geriye tarayıp ayağa kalkarak gömleğine uzanırken isteksizce ayağa kalktım ve eteklerimi yeniden düzenledim.

"Evet?" diye seslendi gömleğini pantolonunun içine sokarken.

"Konuşmamız gerek." Olsa'nın sesi odunların arasından geldi. "Eğer ikinizin de işi bittiyse."

"Sooths," diye mırıldandım, şişmiş dudaklarımı fırçaladım ve kapıyı açtım.

Olsa elinde Willoughby'nin her zamanki özeniyle hazırlanmış bir kahve servisiyle içeri girdi ve masanın üzerine koydu. Her birimize birer fincan doldurdu ve tekrar konuşmadan önce fincanları alıp oturduğumuza emin oldu.

Tane kamaraya geri döndü ve benimle yeniden bir araya geldi.

"Jessin Faucher'ın bize verdiği kâğıtlara *Hart* yakalandığında el konulmuştu," dedi söze girmeden. Kaçışımızın ardından bunu unutmuştum ve Samuel'in tepki vermesini beklerken kahvemi yavaşça yudumladım.

Samuel kendi fincanını önündeki masanın üzerinde gevşekçe tutuyordu, sıvı geminin hareketiyle hafifçe sallanıyordu. "Emin misin?"

Olsa başını salladı. "Ess Noti'nin özellikle onları aradığına inanıyorum. *Hart*'ın yakalanmasına ya da hapishaneden kaçmasına neden olan şey Mere'deki varlığımız değildi; bunlar eş zamanlı olarak gerçekleşti ve ilk başta bizi esir alanlar Illya'nın kaptan, benim de onun Sooth'u olduğuma inandılar. *Hart*'ın sahte adı *Macholka* olduğuna inandılar, ta ki Illya ve benim *ghiseau* olduğumuzu anlayana ve Benedict'in kaçışı ortaya çıkana kadar."

"Ess Noti, Kaptan Faucher'ın belgeleri bize verdiğini öğrenmiş olmalı," diye sözlerini tamamladı Samuel. "Ve onları geri almaya geldiler."

"Jessin Faucher, Ess Noti'nin başı Adamus Faucher'in oğlu ve babası oğlunu kendisinden korumaya çalışıyor," diye araya girdim. "Jessin'in izlenmediğinden şüpheliyim. Mürettebatı arasında casuslar var mı?"

İkisi de bana baktı, Samuel'in bu bilgiden çok etkilendiği belliydi, Olsa ise derin düşüncelere dalmıştı.

"Bay Maren daha fazlasını biliyor olabilir," diye önerdim.

"Enisca kesinlikle biliyordur," diye ekledi Olsa. "Ancak kamarasından neredeyse hiç çıkmadı ve benimle konuşmuyor. Onunla herhangi bir cevap bulabileceğimizden şüpheliyim."

"Ama," diye araya girdim, "gelgit, istila, Mereish büyücülüğü hakkında öğrendiklerimiz... Bunların herhangi biri bizim için gerçekten önemli mi?"

"Kış Denizi'nde savaşı gizlice sürdüren bir ulusa hizmet ediyorsak önemi var," dedi Samuel. Daha önceki karşılaşmamızın tüm kalıntıları ifadesinden ve duruşundan silinmişti ve artık tamamen kaptandı, Samuel Rosser, onuruna bağlı ve bağımsız. "Anneni senden çalan ve şu anda Mereish Filosu'nu kıyılarımıza sürükleyen savaşın aynısı. Ben bunun bir parçası olmayacağım."

İnanç ve utanç içimde çarpıştı. "Annem artık bu işin içinde değil, biz de olmamalıyız. Belgeler gitti. Jessin bizi neyin içine çekmeye çalıştıysa artık bizim sorunumuz değil."

"Bayan Alamay-" diye başladı Samuel.

"O bir Usti *casusu*," diye karşılık verdim. "Neden bize bir şey söylesin ki? Yoksa onu sorgulamayı mı planlıyorsunuz? Ben'i onun üzerine salmayı mı?"

"Bunu yapmayacağım."

"O halde ondan hiçbir şey öğrenemeyeceksiniz," diye sözlerini tamamladı Olsa. Kahvesinin yüzeyine sakince üfledi ve Sam ile benim aramdaki masanın üzerine bir buhar girdabı gönderdi.

Usti olarak onun ve Illya'nın tüm bunlar hakkında tam olarak ne hissettiklerini merak ettim ama paylaşmaya meyilli görünmüyordu.

Samuel bize karşı koymak ister gibi baktı ama bunun yerine derin bir nefes aldı ve çenesini pek de baş sallama sayılmayacak bir şekilde aşağı indirdi. "Şu an için kabul ediyorum. Belgelerin kendileri olmadan spekülasyon yapmaktan başka yapabileceğimiz çok az şey var ve daha acil endişeler bizi kuşatıyor. O yüzden şimdilik bunu bir kenara bırakmalıyız. Bayan Alamay şimdilik bizimle kalmaya niyetli mi?"

Olsa başını salladı. "Ya da o öyle diyor."

"O halde hâlâ bir fırsat var. Ancak," diye devam etti Samuel, "konunun kapandığını düşünmüyorum. Yerleşik casusumuzun elinde bilgi varsa ve paylaşmaya karar verirse ya da Jessin Faucher ve *Kızıl Fırtına* yollarımızı tekrar kesiştirirse, gerçeği öğrenme fırsatının elimden kaçmasına izin vermeyeceğim."

KIRK İKİ

Amiral Rosser

SAMUEL

Hart, Aeadine Anchorage'ın en önde gelen yerleşim yeri olan Renown'un güneyindeki kanala sürüklendi. Aeadine ve Mere arasında uzun bir adalar yayı olan Anchorage, klanların ulus haline gelmesinden ve barutun ortaya çıkmasından önce de çekişmelere sahne olmuştu. Adalar her çağdan kalma yıkık kaleler ve tahkimatlarla doluydu ve tehlikeli dış kayalıklarda Mereish saldırganlarına uyarı olarak bırakılmış birkaç görünür gemi enkazı yoktu.

Ancak üç kale bütün olarak ayakta duruyordu. Renown Kalesi, her bir burcu uzun toplardan oluşan bir batarya ile donatılmış yedi köşeli duvarlarıyla kendi adını taşıyan kasabaya hükmediyordu. Aynı kaleler zincirin kuzey ve güney uçlarında, ufukta düzensiz bloklar halinde görülebiliyordu.

Aradaki stratejik noktalar duvarlarla çevriliydi ve iki küçük batarya Renown Limanı'na batıdan tek girişi koruyordu. Bu beşgen burçlar arasında büyük bir zincir asılı duruyordu ve midye kabuklu çeliğin kirli parıltısı dalgaların arasında parlıyordu.

Yaklaşırken, "Selamlayın Bayan Skarrow," diye talimat verdim. Yelkenlerin gölgeleri kayarak gözlerime bir güneş ışığı huzmesinin girmesine izin verdi. "Ve renklerimizin yükseldiğini görün."

"Emredersiniz efendim."

O uzaklaşırken, güneşi daha fazla görebilmek için bir anlığına şapkamı çıkardım. Rüzgârdan üşümüş tenime sıcaklık sızıyor, güvertenin pürüzsüz tahtaları üzerinde denizcilerin gölgeleri uçuşuyordu.

Mary yanıma yerleştı ve bir an için sessizce durduk. Gözlerimi tekrar kapattım, yarısı güneş ışığının huzurunu geri almak, yarısı da kalçalarımın dolanmış uzun bacaklarının anısını daha iyi düşünmek için.

"Doğru olanı yapıyoruz," dedi bana ve endişesini fark ettiğimde hayallerim yumuşadı. "Belgelerim var, Donanma bana baskı yapamaz. Tane yanımda."

"Ve sen de bana sahipsin," diye hatırlattım ona.

Gülümsemi ve önündeki kuleleri inceledi ama gülümsemesi dilediğim kadar içten değildi.

Boğazımı temizleyerek üç boynuzlu atımı tekrar yerine taktım. Onunla birlikte sorumluluklarım da tekrar üzerime yıkıldı ama artık yük değil, ağırlıklılar.

Bayan Skarrow baş merdivenlerden çıktı. "Zevkle, Kaptan." Başımı salladım.

Skarrow döndü ve geminin ortasında sakince seslendi: "Kibriti çak!"

Tek bir top patladı, adaların sessiz hattında yankılanan bir ses.

Bir meydan okumayla karşılaşmayı, demirde bırakılmayı ve karaya bir uzun bot gönderilmesi için işaret verilmesini bekliyordum. Ancak selamlamamızdan sadece birkaç dakika sonra, havayı kemik derinliğinde bir gümbürtü doldurdu. Limanın ağzındaki zincir batmaya başladı ve doğudaki kule bir karşılama bayrağı çekti.

Gemi zinciri geçerken Hart ortaya çıktı. Devasa hayalet canavar dalgalar arasında geminin önünde ilerleyerek ona Renown'un sakın ve korunaklı sularına doğru rehberlik etti. Gözetleme kuleleri düştü, zincirin tekrar yerine kaldırıldığını gösteren bir inilti duyuldu ve Renown Kalesi görüş alanımızı doldurdu.

Merkez kalede dört bayrak dalgalanıyordu. Biri kanlı tacıyla Aeadine bayrağı, ikincisi Güney Filosu'nun altın flaması ve bir diğeri de Anchorage'ın bayrağıydı: iki kundaksız topun arasına yerleştirilmiş bir ada üzerinde bir kale.

Ancak dikkatimi çeken son bayrak oldu: koyu çivit rengi bir flama. Keskin bir dönüş yaparak limandaki gemileri inceledim.

Devasa birinci sınıf *Triumph*, diğer yarım düzine geminin arasında demir atmış, yelkenleri rüzgârda sadece renklerini bırakacak şekilde açılmıştı: Aeadine Kuzey Filosu'nun savaş flaması. Amiral John Rosser Howe'un renkleri, benim

Amcası ve yirmi yıl önce Ben'le beni Black Tide'dan kurtaran adam.

Triumph'u son gördüğümde hâlâ karadaydı, Ismoathe'deki donanma rıhtımındaydı. Ahşap kaburgaları şimdi kaplanmış ve koyu mavi top ağızları ve küpeştelerle bozulmamış bir beyaza boyanmıştı. İsmi, kış tarafında, tam bize dönük olarak aynı derecede muhteşem bir maviye boyanmış ve altın yıldızla belirtilmişti. Kış tarafındaki pencerelerin camları o kadar ince ve berraktı ki içerideki hareketleri görebiliyordum. Amcamı masasının başında, defterlerinin ve çizelgelerinin üzerine dökülen serin güneş ışığı altında hayal edebiliyordum. Ama muhtemelen kalede olacaktı.

"Ne kötü talih." Ben yanıma yaklaştı ve çocuksu bir hoşnutsuzlukla yanaklarını şişirdi.

"Bu Kaptan Irving'in gemisi mi?" Mary endişeyle kısık bir sesle sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Ben benden önce. "Amcamızın, Amiral Rosser'ın." Gözleri bana kaydı. "En son ne zaman konuştunuz?"

"Görevimi bıraktığım zaman." Bakışlarımı devasa gemiden ayıramıyordum. İçimde güvensizlikler titreşiyordu, özellikle de *Hart*'ın durumundan utanç duyuyordum. Yolculuk sırasında kendi gemilerimiz tarafından parçalanmamak için ona yeniden isim vermiş ve gövdesini yeniden boyamaya başlamıştık ama görev tamamlanmamıştı.

Amiral artık biliyor. Bayan Irving'le birlikte olanın sen olmadığını biliyor, diye fısıldadı içimden bir ses -kendimin duygusuz ve bencil bir versiyonu. Amcamızın kınamasının tüm gücünü alacak olan Ben'di, ben değil.

Ve kardeşimin gözlerindeki gölgelerden, o da bunu biliyordu.

* * *

Amiral Rosser onu son gördüğümde bu yana geçen yıllar içinde çok az yaşlanmıştı. Ben ve bana güçlü çene hatlarımızı veren kan bağı belki de onda fazla uzamış, temiz traşlı profiline bir kürek görünümü vermişti. Başının, narenciye kokan kestane rengi peruğunun altında kel olduğunu biliyordum ve kalın siyah yakalı, altın düğmeli, koyu çivit rengi elbisesi, parıldayan tırtıklarıyla sürekli kolonya ve puro kokusu taşıyordu. Gözleri geniş ve koyu kirpikliydi, yüz hatlarının genel gücünü yumuşatıyor ve ince bir kavrayışa işaret ediyordu.

Meşe panelli küçük çalışma odasına girdiğimizde uzun bir süre bizi inceledi, belli ki bir konuda kararını vermişti. Sonunda, bir kez

kapı kapandığında başını salladı. "İçgüdülerim hâlâ sizi çağırıp şekerleme ikram etmek yönünde. Oturun, Kaptan Rosser."

Bir açılış salvosu için bu beklediğimden çok daha nazikti.

Ben, amiralin masasının diğer tarafındaki tek sandalyeye oturmamı işaret etti ve kendisi için ağır döşemeli, süslü ve dalgalı ikinci bir sandalye çekti. Sandalye biraz fazla tıkırdadı ve Amiral Rosser'ın kaşları çatıldı.

"Amca," dedi Ben, otururken.

"Amiral," diye mırıldandım, oturmadan önce küçük bir selam verdim.

"Birkaç gözlem yapmama izin verin." Amiral Rosser parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçirdi. "Son duyduğuma göre, sen Benedict, Mere kıyılarında boğulmuşsun. Ve sen, Samuel, Usti Krallığı adına bir korsanın peşinden güneye, Mereish sularına yelken açmıştın. Şimdi anladığım kadarıyla siz... bu onaylanmamış ve tamamen aptalca girişim sırasında birbirinize rastladınız?"

"Meseleler çok daha karmaşık," diye itiraf ettim. Amiralin bayrağını kalenin üzerinde gördüğümünden beri bu konuşmayı onlarca kez planlamıştım ama seçtiğim kelimeler birden anlamsız gelmişti. Ben ve onun çöküşüyle başlamayı bekliyordum, daha az kişisel meselelerle değil. "Çok iyi bildiğinizi bildiğim gibi, Usti tarafsız bir taraf olmaya devam ediyor Amiral ve bu yüzden Mereish sularına girişim Aeadine'i ilgilendirmiyor."

"Ah, yine de bu meselelerin nasıl algılandığını biliyorsunuz," diye karşılık verdi Amiral. "Siz Aeadine'siniz, eski bir subaysınız. Belgeler. Politika. Algı. Benimle olan bağlarınız. Aktif bir savaş döneminde en büyük düşmanlarımızı kışkırttınız, kaostan bahsetmiyorum bile - kıyı şeridimizi harap eden yüksek gelgitlerden bahsediyorum. Dış adaların çoğu sular altında, bunu fark ettiniz mi? Ve gökyüzünde dört ay görüldü. Sadece Kahinler tarafından da değil."

"Evet, efendim." Sesimi ve yüz ifademi rahat tutarak ilerledim. "Ve bu konuda söyleyecek çok şeyim var. Ben ve benim nasıl bir araya geldiğimize gelince, korsanı takip ederken kardeşimin varlığını hissettim ve onu kurtarmayı başardım. Bu girişim sırasında, hepsi de son derece önemli olan pek çok şeyi ortaya çıkardık."

Ben anlatıyı sürdürerek Mereish'in büyü sanatındaki ilerlemelerini ve Ess Noti'nin bastırma çabalarını kısaca özetledi. Sonra tekrar söz alarak Mereish Filosu'nun istilasının ve yaklaşan Kara Gelgit'in gerçekliğini ortaya koydum.

Ancak Maren'den ya da Bayan Alamay'dan bahsetmedim. Bayan Alamay'ı kendi isteğimle ifşa etmemeye karar vermiştim - onun güvenini kazanmak için bir adım daha atmayı umuyordum. Ama Mereish adamı Renown'a varmadan önceki gece bana gelmiş ve gemimdeki varlığını ya da yeteneklerini şimdilik açıklamamam için bana yalvarmıştı.

Bay Maren, "Yine tutsak olurum, bu kez benim değil sizin halkınızın tutsağı olurum," demişti ve ben de ona karşı çıkamamıştım.

Yine de bana ticaretiyle ilgili bir yığın not göndermişti.

"Öğrendiklerimizin hepsi burada," dedim, paketi çekip masanın üzerinde kaydırarak. "Ancak, size anlatacak daha çok şeyim var."

Amcam kaşlarını kaldırdı. "Az önce bana işgalin eşiğinde olduğumuzu ve kıyı köylerinin yarısının bir ay içinde yok olacağını söylediniz. Nasıl daha fazlası olabilir?"

"Mereish Ayrılıkçıları, Usti'nin hem Mere'yi hem de Aeadine'i sürekli çatışmaya yönlendirdiğini, barış girişimlerini engellediğini, kışkırtıcı olaylar uydurduğunu ve bunun gibi şeyler yaptığını iddia ediyor. İddialarına inanıp inanmadığımı söyleyemem. Ama ne olursa olsun ortaya çıkarılmalılar."

Amcam uzun bir iç geçirdi ve masasının çekmecesini açtı. Bir puro kutusu çıkardı ve alışılmadık bir dikkatsizlikle masanın üzerine attı.

"Her zaman böyle iddialar olmuştur," dedi ve önce bir, sonra iki, sonra da üç sigaranın ucunu kesip her birimize verdikten sonra bir mum alıp aramıza koydu. "Komplolar ve gizli eller, karanlıktaki bıçaklar ve sahte renkler. Bu söylentilere neden aldırış edeyim ki?"

Purosunu yaktı ve yavaşça üfledi. Ben ve ben de onu takip ettik ve tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldım. "İddialarda bulunacak kadar bilgim yok. Sadece bilgileri dikkatinize sunmak ve sizin daha iyi karar vermenize bırakmak istedim. Bu konularda benden daha eğitimli olduğunuzu tahmin ediyorum."

Amiralin gözlerinde bir miktar eğlence belirdi. "Nezaketiniz her zaman takdire şayandı Samuel, ama bu biraz ağır oldu. Bildiğim ya da şüphelendiğim şeyler hakkında size çok az şey söyleyebilirim, bilsem ya da şüphelense bile. Aslında, seni bu konudan tamamen vazgeçirmeli ve bu sıkıntılı zamanlarda kendi iyiliğini düşünmeye teşvik etmeliyim."

Amcamı izledim, sözlerinin arasını okumaya çalıştım. "Anlıyorum."

Bir süre dumanlı, ağır bir sessizlik içinde oturduk. Sonunda, başka bir konuyu açma fırsatını yakaladım.

"Ben'in Alice Irving'le olan ilişkisine dair gerçeğin artık bilindiğini fark ettim." Konuşurken Ben'e bakmadım ama göz ucuyla başını arkaya eğdiğini gördüm. Boyun eğerek bir duman çıkardı. "Onun yaptıklarını kendime aitmiş gibi göstererek Amiralliği yanılttığının ve Mere'e girişimden herkesin memnun olmayacağını da farkındayım. Ancak bulgularımız ışığında Amirallik'in bizim değerimizi anlayacağını umuyorum. Filoyla birlikte Mere'ye doğru yelken açmak niyetindeyim. Benedict, ahlaki hatalarına ve gemisinin kaybına rağmen - elbette daha az acil koşullar altında bir soruşturmanın gerekli olabileceğinin farkındayım, ancak... Majestelerinin Kraliyet Donanması'nın bir subayı ve paha biçilmez bir varlık olmaya devam ediyor."

İkizimin bana odaklandığını hissettim, derimin altına iğne gibi batıyordu.

Amiral Rosser ofladı, görünüşe göre bu özel konuşmayı sürdürmekle ilgilenmiyordu. "Anlaşıldı. Şimdi bana şu Mereish gözlemeylerinden ve bu eş benzeri görülmemiş gelgitlerle ilgili inançlarından biraz daha bahsedin."

Buna mecbur kaldım ve görüşme ciddiyetle başladı. Amcam hikayemizin sınırlarını test ederek ve tavizler, yeni bilgiler, gözlemler ve gerçekleri ortaya çıkararak sorguladı ve araştırdı. Ess Noti'nin eylemlerinden ve bu sırada teslim ettiğim tılsımlarının gücünden bahsettim. Amcam bunları daralmış gözlerle ve acımasız bir duman çıkararak aldı. Tepkisinde bir şaşkınlık olmadığını hissettim, ancak kendi sorularım bir kenara itildi.

Sonunda amiral tılsım kesesini ve büyü lü iğneyi cebine attı. Masanın ortasındaki bir kâseye kül attı ve şöyle dedi: "Bunların nasıl karşılanacağına dair bir söz veremem ama ikinizi -ve mürettebatınızı, Samuel'i- gizliliğe teşvik etmeliyim. Başınızı eğin ve davranışlarınızı temiz tutun."

Benedict sakın ve kuruntusuz bir ifadeyle, "Her zaman öyle yaparım," dedi.

Amcamız ona sakinleştirici bir bakış attı. "Benedict. Geminin kaybıyla ilgili bir soruşturma açılacak, ancak geçici olarak görevden men edileceğinden şüpheliyim. Bu yüzden tekrar ediyorum, başını eğ ve davranışlarını temiz tut. Samuel'in yanında kal ve mahkemeye çağrılmayı bekle. Görünüşe göre bir istilayla karşı karşıya olduğumuzu düşünürsek, bunun uzun sürmeyeceğini söyleyebilirim."

"Elbette." Ben sandalyesinin bir koluna yaslanmış, purosunun ucuyla dudaklarını rahatça okşuyordu. Ama diğer elinin parmaklarını gördüm.

sandalyesinin kolunda titriyordu. Çocukluğumuza dair bir görüntü bir anda gözümün önüne geldi; amcamızın çalışma odasının önündeki bankta birlikte beklerken, kucağında yeni sopa yemiş ellerini tutuyordu. Sorumluluğun ağırlığı o zaman da peşimi bırakmamıştı, şimdi de bırakmıyordu.

"Bu akşam sizi masama davet ederdim ama gelişinizin ve haberlerinizin nasıl karşılandığını değerlendirmek için zamana ihtiyacım var," diye sözlerini bitirdi amiral. "Irving burada değil- bu konuda biraz zarafet bulduk. Ama tekrar söylüyorum, size ısrar ediyorum. Başınızı eğin ve donanma işlerinden uzak durun."

Başımı salladım ve puromu külledim, izmaritini kâsede bıraktım. "Çok iyi, efendim."

"Bunu yaptığım için özür dilerim," dedi Ben beklenmedik bir şekilde.

Amiralin gözleri ikizimin üzerinde sabitlenmişti. Ben de o na baktım, yalan söyleyip söylemediğini araştırdım. Onun yerine duruşunda yoğun bir savunmacılık, zoraki bir umursamazlık buldum. Purosunun külü kalın İsmani halısının üzerine döküldü.

"Bayan Irving ile ilişki kurmamalıydım," diye ekledi Benedict. "Tatmin edici değildi ve karmaşıklıklar beklediğimin çok ötesindeydi."

"Bu, iktidardakileri etkileyecek türden bir pişmanlık değil," dedi amcamız. "Her zaman olduğu gibi tepkilerden pişmanlık duyuyorsun, yaptığının yanlışlığından ya da ahlaksızlığının bedelini kardeşinin ödemesine izin vermekten değil."

"Görevimde asla başarısız olmadım," diye cevap verdi Ben sert bir şekilde. "Ve yapmayacağım da. Bana yeni bir gemi, bir ghisting ve bir Stormsinger verin, değerimi on kat kanıtlayayım."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi amiral. Gözlerinde bir şey vardı, belki pişmanlık ya da hatırlanan bir nezaket, çocukluğumuzu ve beklenmedik baba kisvesini hatırlıyordu. "Ama askeri liyakat sizi ahlaki hatalardan kurtaramaz."

Kurtarmak. Bu kelimeyle Alice Irving'le yaşadığım olayın utancının omuzlarımdan kalktığını gerçekten fark ettim. Artık gölgedeki kişi ben değildim, lekelenmiş adıma biraz iyilik eklemek için çaresizdim. Başından beri olması gerektiği gibi Ben artık kötü adamdım.

Ama bu değişimde bir tehlike vardı.

"Amca," dedim, görüşmeyi sonlandırmaya hevesliydim. "Bizim için aracılık ettiğiniz için teşekkür ederiz. Memnuniyetinizi bekliyoruz."

Amiral başını salladı. "İkinizi yeniden, sapasağlam gördüğüme sevindim. Sen... iyi misin?"

Kimsenin onun gerçekten ne sorduğunu netleştirmesine gerek yoktu. İçimden ona devam eden bozulmamı ve yaklaşan tedavimizi anlatmak geldi. Ama tedaviden bahsetmek Benedict'le aramda kapatamayacağım bir kapı açacaktı.

"Öyleyiz," dedim ve Ben başını sallayarak şaşırtıcı derecede samimi bir dudak kıvrımı ekledi.

"Güzel." Amiral boğazını temizledi. "Sizi yakında çağıracağım. İyi günler, çocuklar."

KIRK ÜÇ

Şekerleme

MARY

Rosser'lar kalede, Uknara'lar kulübelerinde saklanırken ve Enisca ziyaretçileri reddederken, Charles ve ben Renown'da pratik işlerle meşgul olduk. Bir terzi buldum, çeşitli ihtiyaçlar satın aldım ve *Hart*'ın yakalanması sırasında çalınan ya da yok edilen eşyaların yerine yenilerini sipariş ettim. Charles, dükkân sahibinin cazibesine çok kolay kapıldıktan sonra, kremle süslenmiş, tozlu gül pembesinden oluşan, tamamen kullanışsız bir takım sipariş etti.

"Peki bunu nerede giyeceksin?" Sokağın çamuruna ve eriyiklerine geri adım attığımızda sordum. O gün hava ılıktı, esinti hafifti ve tek gerçek soğuk hala karla kaplı ara sokaklardan geliyordu.

"Kur yapmak," diye karşılık verdi.

Zoraki bir hafiflikle konuşarak, "Savaşta ölürsek kimseye kur yapamazsın," dedim. Yakın bir ölüm ihtimali bana uzak bir şeydi. "Paranı boşa harcamış olabilirsin."

"Paramı mezara götüremem, Mary."

"Yeterince makul," diye kabul ettim.

Sonra kullanılmış ama kaliteli bir çift bot aldım ve ayağımdaki botu değiştirdim.

Sokakların çamuruna ve eriyiğine karşı sıırıslıklam ayakkabılar. Ayrıca bir miktar şekerleme ve tatlı da satın aldım; içinde bulunduğumuz durumun zorluğunu göz önünde bulundurduğumda bunu tamamen haklı buluyordum, özellikle de gözüm sürekli omzumun üzerinde olduğu için.

Mere'den geçişimiz üzücü ve sinir bozucu olmuştı. Ama şimdi Charles yanımdayken Aeadine kaldırım taşlarının üzerinde dursam da, kendimi sadece biraz daha az savunmasız hissediyordum. Donanmadan bir Sooth'un sokaklarda özgür bir Fırtınakıran olduğunu fark etmesi ne kadar sürerdi? Beni sorgusuz sualsiz yakalarlar mıydı?

Bunu öğrenmemeyi tercih ederdim. Cebimdeki şekerlerle *Hart*'ın sandalının yanındaki rıhtıma döndük ve Bay Keo ile kürekçilerimizin kendi işlerinden dönmelerini beklemek için yakınlarda oyalandık.

Zaman uzadı. Charles kıpırdandı, esintiyi kokladı ve gözlerini yakındaki bir tavernaya dikti. "Bir şeyler içmeye gitsek nasıl olur? Ve iyi bir yemek. Willoughby'nin çabalarını takdir ediyorum ama şu anda basit bir biftek ve patates iyi gelirdi."

Başımı salladım. "Gemiye dönmeyi tercih ederim. Devam et, *Hart* beni buradan görebilir." Suyun karşısındaki gemiyi gösterdim.

Charles bir süre daha düşündü, sonra başını salladı. "Biri seni götürmeye çalışırsa çığlık at. Ah, ve onları öldürmemeye çalış?"

Bu ricayı hafifçe sırtarak ve şapkasının kenarına hafifçe vurarak yaptı, sonra da uzaklaştı. Ama sözleri mideme ağır bir şekilde oturdu.

Dikkatimi dağıtmak için ağzıma bir şekerleme attım. Dakikalar ilerliyordu ve ben üşümeye başladığım için ayaklarımın üzerinde kayıyordum. Bir yandan yaklaşan istilayı ya da Mere'de hareketsiz bıraktığım ciğerlerimi düşünmemeye çalışırken, bir yandan da toffeelerin yarısını tükettim.

Birinin yaklaştığını hissettiğimde pişmanlıkla kutuya bakıyordum.

"Sen *Hart*'tan Stormsinger'sın." Kırklı yaşlarının başında, bir deniz subayının kruvaze, siyah yakalı ceketini giymiş olan adam rıhtımda bana doğru baktı. Rütbesini hemen okuyamadım ama midem ayaklarımın altındaki iskeleye çarptı.

"Efendim," diye selamladım onu ve içimden gelen bir dürtüyle tatlıları uzattım. "Şekerleme ister misiniz? Korkarım kutunun yarısını yedim bile. Eğer paylaşmaya başlamazsam, kesinlikle hepsini yiyeceğim."

Bu teklif tam da umduğum etkiyi yarattı. Ayakları yerden kesilmiş bir halde bana göz kırptı. "Siz Samuel Rosser'ın *Hart*'ından Fırtınakıran'sınız," diye açıkladı, bu kez daha güçlü bir şekilde.

"Lütfen bir şekerleme alın," diye ısrar ettim. İçten içe telaşlandım. Bu adam beni güpegündüz askere almaya çalışmazdı, değil mi? Charles ne kadar uzaktaydı? Görünürde yoktu ve meyhanenin kepenkleri de kapalıydı.

Yabancı daha da hoşnutsuz görünüyordu ama bir süre sonra uzanıp şekerlerden birini kopardı. Ağzına attı ve çiğnedi, gözleri büyüdü. "Bunların içinde çikolata mı var?"

Başımı salladım. "Var."

Adam bir dakika daha çiğnedi, sert tatlıyı dişlerinin arasında gezdirdi ve sonunda açıkça daha rahatlamıştı.

"Özür dilerim," dedi elini uzatarak. "Kendimi unutmuşum. Ben Majestelerinin *Tazminatı*'ndan Teğmen Adler'im ve Fırtınakıran'ımız geçen ay ağır yaralandı. İzin verirseniz, yetenekleriniz hakkında sizinle konuşma fırsatı bulduğum için çok memnun olurum."

Ağzıma bir şekerleme daha atmak üzereyken durakladım. "Beni gemimden uzaklaştırma fırsatı mı istiyorsunuz?"

Yüzünde mahcup bir ifade vardı. "*Recompense*'te bir pozisyon almak konusunda sizinle konuşmak isterim, evet."

"Beni omzuna atıp götürmeyi tercih etmez miydin?" İçgüdüsel korkum beklenmedik bir yüzüzlük olarak dışa vurdu ve ben de buna odaklandım. "Yoksa bunu daha özel bir yere gittiğimizde ve suyun karşısında mürettebatım tarafından izlenmediğimizde mi yapmak niyetindesin?"

Teğmen Adler omzumun üzerinden baktı. Tam o anda *Hart*'ın demir attığı yerden bize doğru çevrilmiş bir dürbünün ışığı parladı.

"Ülkenizin iyiliği için bana katılmayı düşünmenizi rica etsem, bu sizi etkiler miydi?" diye sordu, daha alçak sesle konuşarak.

Şekerlemeyi ağzıma attım ve çiğnemeye başladım. Mereish'le ilgili durumun ne kadarının rütbelerden aşağıya süzüldüğünü bilmiyordum ama Adler bana kaptanı ve gemisi adına geliyorsa, kendini bilgilendirecek bir tipe benziyordu.

Adler ince bir şekilde gülümsedi. "Cevabınız sessizlik mi?"

"Usti Kraliyetine ve *Hart*'a bağlıyım," dedim, ancak bunu yutkunmak için zaman ayırdıktan sonra söyledim. "Sadece kaptanıma sadık olmakla kalmıyorum, aynı zamanda bu sözleşmeye de bağlıyım. Beni öylece kaçırmadığınız için size minnettarım Teğmen Adler. Ama *Hart*'ı terk etmeye ikna olamam."

Başını eğdi. "Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, hanımefendi."

Ben de başımı eğdim ve o da beni terk etti. Sooth değildim ama kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken onu tekrar göreceğim hissinden kurtulamadım.

AEADINE SAPKINLIKLARI - *Aeadine halklarının birçok sapkınlığından ve tek azizlerinden bahsetmek bu çalışmanın amacından uzaklaşmak olur. Bununla birlikte, Aeadine Ay Kültü'nden kesinlikle bahsetmek gerekir. Gistinglere tapınma ve ayın karanlığına hürmet de dahil olmak üzere topraklarının kayıp geleneklerine sempati duyarak, Mereish büyüleri ve inançları hakkında bildikleri çok az şeyi almışlar ve Aeadine halkları arasında kendi bastırılmış kültlerini oluşturmuşlardır. Geçmiş barış dönemlerinde, Mereish misyonerleri bu kültü anlamaya ve izlemeye, hatta zaman zaman onlara yardım etmeye çalışmışlardır, ancak bu çabalar Mereish Kraliyeti tarafından hoş karşılanmamıştır.*

-KUTSALLAR ÜZERİNE YAPILAN KESİN BİR ÇALIŞMADAN: MEREİS ADALARININ
BÜYÜCÜLERİ VE BÜYÜCÜLÜĞÜ, SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN
MEREİSÇE'DEN ÇEVİRİLMİŞTİR

KIRK DÖRT

Kara Gelgit Toplanıyor

SAMUEL

Ertesi gün Benedict kaleye çağrıldı. Davet edilmeden ve sinirlerim gergin bir şekilde, limandayken ikmal için levazım subayından, topçudan, marangozdan, kaptandan ve diğerlerinden gelen talepleri inceleyerek pratik konularla meşgul oldum. Mere'de gördüğümüz ve Kara Gelgitler, Ess Noti ve Faucher'ın sihirleri hakkında bildiğimiz her şeyi Amiralliğe yazılı bir rapor haline getirdim. Sonra zahmetli bir şekilde iki kopya çıkardım ve bunları Maren'in notlarının kişisel kopyalarına ekledim. Bir paketi deniz sandığıma koydum, diğerini ise ailemin Lesterwold'un doğusundaki büyük ölçüde unutulmuş evine sessizce postaladım. Bundan sonra ne olursa olsun, güç sahipleri ifşaatlara nasıl tepki verirse versin, bir kayıt olacaktı.

Rosser'ların eviyle ilgili bilgi almak ve eski arkadaşlarıma ulaşmak için birkaç mektup daha gönderdim. Sonuncusunu yıllardır yapmamıştım ve şimdi bunu yapmak için büyük bir gurur duymam gerekiyordu, ancak müttefiklere ihtiyacım olduğunu hissediyordum ve Alice Irving'in Ben ile olan ilişkisinin gerçeğinin benim hakkımdaki düşüncelerini yumuşatmaya başlamış olabileceğini umuyordum.

Kulübenin kapısı çarparak açıldı. Ben içeri girdi, şapkasını yere fırlattı ve ilmikle boğuşan bir adam gibi kravatını çekiştirdi. Mary onun arkasında kapı aralığında belirdi, içeri süzüldü ve kapıyı ihtiyatla kapattı.

"Resmi bir sorgulamaya kadar men edildim," diye öfkелendi kardeşim. Bir elini uzattı, boğuk kravat parmaklarının arasındaydı. Ne kadar az kontrolü

çığlık atana kadar her kelimede soldu. "Kahrolası Mereish Filosu geliyor ve bana bir gemi vermeyecekler!"

Magni gücü odanın içinde dalga dalga nefret dolu, yoğun bir büyüyle yayıldı.

Tane teninde titreşirken Mary benimle omuz omuza durdu. "Mürettebata öfke kusuyor," diye fısıldadı.

"Ne diyorsun sen?" Ben tersledi.

Mary irkildi ve ben de ona ters ters baktım. "Sakin ol."

Ben'in öfkesi zirve yaptı. "Bana öyle bakma! İkiniz de bakmayın. Size zarar vereceğimi mi sanıyorsunuz? Bu boktan dünyadaki tek müttefiklerim? Bana katlanmaları için *büyü* yapmak zorunda olmadığım tek insanlar?"

"Bu bana söylediğin en nazik şey olabilir," diye yorumladı Mary. Adam ona ters ters baktı.

"Ben." Ona yaklaşmadım. "Geminiz tüm mürettebatıyla birlikte kayboldu ve sadece siz sağ kaldınız. Bir sorgulama gereksiz değil."

"Bu enkazla ilgili değil! *Alice*'le ilgili!" Ben kravatı bana fırlattı ama kravat güvertede sakın sakın dalgalanmakla yetindi. Tatmin olmamış bir halde bize doğru ilerledi, nefesleri kesilmişti, dudaklarında yarım düzine iptal edilmiş hezeyan vardı. Yüzümdeki uyarı ifadesiyle durdu, gözle görülür bir gerginlik vardı.

"Ben rezil oldum. Dövüşmeme izin vermeyecekler. Bir hafta dolmadan sarhoş serserileri lağımlardan toplayacaklar ama *beni* almayacaklar."

Hiç acıma hissetmedim, düşününce bu beni şaşırttı. Benim son dört yıldır katlandığım şeyleri o da yaşıyordu.

"*Hart* limanda oturmayacak," dedim kararlılıkla. "Ve çatışmaya girdiğimizde gemimde bulunan herkes üzerine düşeni yapmakla yükümlüdür. Size kıyıda kalmanız mı emredildi?"

"Ne emri? Emir mi? Hayır." Ben uzun bir süre bana baktı, sonra alnını tutup şakaklarına öyle bir bastırdı ki başparmakları bembeyaz oldu. "Sam, rütbelerimi hak ettim. Siktiğimin erine indirgenmeyeceğim."

"O zaman yapma," diye önerdi Mary, sabrının sonuna geldiği belliydi. "Bir taverna bul, sarhoş ol ve kendine acıma. Eğer hayatta kalırsak, seni yerden kaldırırız. Ya bize yardım etmek için orada olmadığın için ölürsek? Kendine her zaman birkaç yeni müttefik bulabilirsin."

Ben masada bir sandalye çekip oturdu. Her çizgisi titriyordu, gerginlikle doluydu, sonra yaşamı tükendi. Ağzını açtı

ve zihnim bir özür, bir itiraf, bir minnettarlık umuduyla ileriye doğru koştı. Hiçbiri gelmedi.

"İyi," dedi sonunda. Kamaranın etrafına baktı, gözleri kamaşmıştı. "Gemide kalabilir miyim? Seninle savaşılabılır miyim?"

Başımı salladım.

"Güzel. Bir içkiye ihtiyacım var."

Mary gelip Ben'in yanında durdu. "Hayır, sana eşlik edecek biri lazım. Ve eğer içki içip zar oynar ve Renown'daki her aptalın cebini yağmalarsak, bu bir kenara bırakılacak."

Ben ona ihtiyatla baktı. "Haydut nerede? Her zamanki suç ortağın değil mi?"

"O da gelecek."

Ben bir an için hesap yapar gibi göründü, sonra bana bakmak için onun etrafında eğildi. "Peki, geliyor musun?"

* * *

Mary ve Grant'i daha önce de kâğıt oynarken izlemiştim ama o gece onları kazanırken, kaybederken ve tekrar kazanırken izlediğimde iki şeyin farkına vardım. Birincisi, kâğıttan daha fazlasını oynadıklarıydı; ikisi uyum içinde çalışıyor, etraflarındaki yerliler, denizciler ve astsubaylar hiçbir şeyden haberdar değilken belirli hedefleri taktiksel olarak dolandırıyorlardı. İkincisi, ancak ikinci içkimden sonra, Mary'ye açıkça hayran olmama isteğimi kaybettiğimde yakalamaya başladığım hareket ve ifade incelikleri aracılığıyla iletişim kurmalarıydı.

Ellerinin aynı anda masanın tahtasında gezindiğini gördüm ve Tane'nin de onların küçük planının içinde olduğunu, sadece *Ghiseau*'nun duyabileceği işaretler fısıldadığını hiç şüphesiz biliyordum. Takdire şayan ve içler acısı bir durumdu ama hayatımda ilk kez umurumda değildi. Mary mutluydu ve ben de bunu paylaşmaktan kendimi alamıyordum, aramızdaki sıcaklık giderek artıyordu. Damarlarım hoş bir hafiflikle uğulduyordu, Ben yanımda bastırılmış olsa da rahattı ve şimdiye kadar kimse bizi tanımamış gibi görünüyordu.

Illya gecenin bir noktasında bize katıldı, masaya belli belirsiz bir şişe kırmızı tarçınlı likör bıraktı ve kesinlikle saçma olsa da meyhanenin yarısını kahkahalarla çalkalamayı başaran bir içki oyunu başlattı. Ondan sonra mekanın kontrolü onun eline geçti ve likörün ikinci ve üçüncü boğumları arasında bir yerde masalar

geri itildi ve dans başladı. Biri bir keman, bir başkası bir davul çıkardı.

Ben'le yan yana sandalyeme daha da gömüldüm ve beş kadının -uç denizci ve iki yerli, biri ayağa kalkarken bebeğini bıraktı- boş alana geçip bolca topuk sallama, etek savurma ve koordineli bağırışlarla güney Aeadine dansına başlamasını izledim. Bir süre sonra iki kadın daha onlara katıldı, taverna müdavimlerinin tezahüratları arttı ve seslerden etkilenen daha fazla insan sokaktan içeri doluştu.

"Bu Çoban Kız!" Mary kulağıma çok yüksek sesle bağırdı. İçkisini elime tutuşturdu ve eteklerini kemerinden yukarı çekerek bana sııttı. "Bunu tanıyorum!"

Tek yapabildiğim gülmekti -gerçek bir kahkaha, derin, rahatlamış ve özgürleştirici bir kahkaha- o kavgaya atılırken. Diğer kadınlar onu kahkahalar ve ellerini uzatarak karşıladı, keman çalmaya başladı ve dansın adımları daha da hızlandı.

"Ne kadar derin bir kırsal kesim," diye yorumladı Ben. Cevap vermeyince, beni değerlendirmek için başını yana eğdi. "Bir embesile benziyorsun."

Bakışlarına karşılık verdim, sırtışıının genişliğinin tamamen farkındaydım. Düşünceler ve endişeler her zaman olduğu gibi zihnimin arka tarafını dolduruyordu ve Karanlık Su görüşümün kenarlarında oyalanıyordu. Ama başım ağrıımıyordu ve içki ile müzik arasında dünyayı görmezden gelebiliyordum.

Şimdilik.

"Artık iyileşemeyeceğine göre, onunla ne yapacaksın?" Ben sordu.

Bu benim sırtışıımı bozdu. Kadınların dansı kahkahalar ve tezahüratlarla sona erdi. Dansçılar soluk soluğa yere yığıldılar, Mary yıpranmış örgüsünü omzuna atmıştı. Sonra müzik yeniden başladı ve kadınlar yeni bir dans için yeniden organize oldular. Mary bu dansı pek bilmiyor gibiydi ama bu onu caydırmadı ve diğerleri onu da aralarına aldılar.

"En ufak bir fikrim yok," diye cevap verdim Ben'e.

"Ne istiyor?" diye sordu.

Cevap vermek yerine Mary'nin içkisini yudumladım.

"Ne kadar zamanın olduğunu düşünüyorsun? Öteki seni almadan önce?"

Soruları canımı sıkımaya ve huzurumu kaçırmaya başlamıştı. Karanlık Su kabardı, görüş alanımın köşelerini terk etti ve odayı örtmek için genişledi. Mary'nin formu deniz mavisi ve griden oluşan bir girdaba dönüştü.

obsidyen dalgaları ayak bileklerimin etrafında. Ben'in büyüünün karamsar kırmızı nabızı yüzümün yarısını kapladı.

"Kendime bir yıl verirdim," diye cevap verdim. Kelimeler şaşırtıcı bir duygusuzlukla söylenmişti; bu bilgiyi daha önce incelememiş olsam bile artık bildiğim bir şeydi. Karanlık Suyu göz kırparak görüş alanımın kenarlarına geri çektim. "Hae ile olan bu mesele zamanımı önemli ölçüde kısalttı."

Ben bana baktı, her zamanki gibi anlaşılmazdı.

Bardağı boşalttım. Tarçın burnumu yaktı ve beni tamamen insan dünyasına geri çekti.

"Ben olsam yapardım. İyileştirme."

Ben'in bu sözleri gerçekten söylediğini anlamam kayda değer bir zaman aldı. Döndüğümde onu Mary'nin dansını izlerken buldum ve gözlerinde üzüntü görmedim, gerçekten değil, ama ona yakın bir şey.

"Emin misin?" Mary ile yapmak istediğimiz şeyin sırrı kafamın içinde çalkalanırken sordum.

"Evet," diye cevap verdi. "Mereish Filosu geri döndürüldükten sonra. O zamana kadar ikimizin de güçlerimize sonuna kadar ihtiyacımız olacak. Anladığım kadarıyla, bir mucize olmazsa, kariyerim sona erdi. Hayatım şu anki haliyle sona erdi. Ben de değişmeliyim."

Buna itiraz edemezdim. Aslında zorlukla konuşabildim. Ani duygu patlaması ve gözlerimdeki sıcak, nemli bulanıklık için damarlarımdaki alkolü suçlamak istedim. Ben nasıl böyle konuşabiliyordu? Yalan mı söylüyordu? Tedaviyi ondan sakladığımdan ve kabul etse de etmese de kullanmaya niyetli olduğumdan mı şüpheleniyordu?

Ona söylemenin cazibesi çok güçlüydü. Neyse ki şarkı bitip de piste daha fazla dansçı doluştuğunda Ben gözlerini kaçırdı; kadınlar birbirleriyle ve rastgele erkeklerle eşleşiyordu.

Mary bize baktı, ağzı açıktı, belki de katılmam için beni çağıracaktı. Ama ifadelerimizdeki ciddiyeti görünce gözlerindeki neşe biraz olsun kayboldu.

Bir yabancı öne çıktı ve elini uzattı. Mary reverans yaptı ve onunla birlikte dansa katıldı.

Alnıma bir gölgenin dokunduğunu hissettim. "Bu adamı tanıyor mu?"

Grant diğer tarafımdaki sandalyeye oturdu, yüzü kızarmıştı ve kucağında bozuk paralar ve ucuz mücevherlerle dolu şapkasını tutuyordu. "Hiçbir fikrim yok," dedi dalgınca, ayaklarını başka bir boş sandalyeye uzattı ve

kazancını gözden geçirip ceplerine tıktırdı. "Ama sinirlenmene gerek yok, iyi birine benziyor."

Mary ve partnerinin bir başka kırsal dansla pistte dönüp durmalarını izledim. Adamın eli kızın belinde, kızın eli de adamın omuzlarındaydı ve adımları öyle bir akıcılık ve bütünlükle atıyorlardı ki, bu dansı çocukluklarından beri bildiklerini anladım.

Kısa süreli ve içgüdüsel bir sahiplenme duygusu hissettim. Sonra Mary'nin birkaç dakika önce bana nasıl baktığını hatırladım ve bu duyguyu uzun, sakın bir nefesle söndürdüm.

"İstekli olduğun için teşekkür ederim," dedim Ben'e, gözlerim hâlâ Mary'deydi. "Gerçekten."

Ben kelimeleri elinin tersiyle itti. Mary'nin partner seçiminden pek de memnun görünmüyordu. "Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

"Hayır." Sırıttım. "Kalbinde bir yer bulduğun için minnettarım... yani kalbinde değil ama Mary'yi kabul ettiğin için minnettarım."

"Ona değer veriyorsun," diye alay etti Ben, yüzünde alaycı bir kuşkuculuk vardı. "Bu yüzden o sensin ve sen de benim kanımdansın. Ayrıca, o işe yarar biri. Onunla dans edecek misin, yoksa o hödüğün bütün gece onu ellemesine izin mi vereceksin?"

"Ellemek yok," diye onu sakınleştirdim. "Bir içki daha al."

Şarkı bittiğinde Mary dans arkadaşını yanına getirdi ve tanışma faslı başladı. Kalede görevli bir asker olan August Wade, Ben'in ve benim neredeyse tıpatıp aynı olan yüzlerimizi tahmin edilebileceği gibi irkilerek inceledikten sonra bana bir selam verdi. Gülümsemesi içtendi, dolgun yanaklı ve çocuksuydu, ancak benden çok daha genç olamazdı. "Kaptan Rosser, sizin adınızı çok duydum," dedi ikimize, Mary'ninkiyle aynı aksanı daha derin, erkeksi bir gürültüyle ortaya koyarak. "İyi ya da kötü, kabul ediyorum, ama bir adamla yatana kadar onu yargılamayacağım. İkiniz de iyi bir tipe benziyorsunuz."

"Öyle mi?" Ben alaycı bir tavırla sordu ve ben de onu tekmeleme isteğime karşı koydum. "Olabilirler," diye çıtlattı Mary, bana derin bir gururla bakarak

kalbimi kabarttı. "August da Wold'dan, Round-the-hill'den."

"Bu bir kasaba adı mı?" Ben sırttı.

"Hayır, kasaba değil." August güldü, Ben'in küçümsemesini hem gördüğünü hem de daha önce buna katlandığını belirten bir şekilde sırttı. Mary'ye baktı.

"Bir mezra mı?"

"Bir kulübe, bir değirmen ve birkaç inek." Mary omuz silkti.

"Aşağı yukarı," diye onayladı August. "Şimdi, bir sonraki dans için bir arkadaşına söz verdim. Müsaade eder misiniz? Hancının kızı, seni tekrar görmek bir zevkti."

"Cowherd'ın oğlu," diye karşılık verdi, var olmayan bir şapkanın kenarına dokunarak.

Sanki bir işaretmiş gibi, kalabalığın arasından tombul ve güzel, yakası iliklenmemiş ve kravatı çıkarılmış asker üniforması giyen başka bir kadın sıyrıldı. Bize onaylayan bir bakış attı, Mary'ye küçük, barışçıl bir gülümseme sundu ve elini August'a uzattı. Birlikte hareket ettiler.

Başka bir şarkı başladı, bu seferki İlyya'yla birlikte kavganın ortasındaydı. "Yani onu tanıyor musun?" Açıklığa kavuşturdu.

"Bir ya da iki kez karşılaştık." Mary kucağıma yerleşti, irkilmeme gülümsedi ve içkisini geri aldı.

Kollarımı beline dolayacak kadar kendime geldim ve deniz, lavanta ve taze, tatlı ter kokusunu içime çektim. Taverna müzik, dans ve gürültülü şarkılarla dolup taşarken Ben yanımda oturmuş dinlenerek içiyordu.

Konuşmak imkânsız hale gelmişti ama umurumda değildi. Zihnimin gerisindeki sesi, amcama çok benzeyen, edepi olmaya teşvik eden sesi görmezden geldim. Başka bir meyhanenin, başka bir gecenin ve bizi uzun süre bölen ve hala uyarılar fısıldayan anlaşmazlığın anılarına direndim.

Bunun yerine, kollarını boynuma dolayıp şakağımı öperken başımı Mary'nin göğsüne yasladım. Tavernada bu durumda olan tek çift biz değildik.

"Efendim." Konuşanın geldiği yöne doğru döndüm ve kalabalığın arasından bana doğru eğilen orta yaşlı bir adam gördüm. Uzun paltosu ve uzun çizmeleriyle bir kara adamına benziyordu, gemide çalışmaktan çok karlı kırsalda yürümek için daha iyiydi. Cildi yıpranmıştı ve vücudu sıırım gibiydi, biraz da göbeği vardı. İfadesi dostçaydı ama gözlerinde kollarımı Mary'ye dolamama neden olan tuhaf bir heves vardı.

Mary bakışlarımı takip ederek döndü ve Ben içkisinden başını kaldırdı.

"Beyler," diye düzeltti adam kendini, endişeyle gülümseyerek ve şapkasını çekştirerek. "Beni hatırlamayabilirsiniz, en son yirmi yıl kadar önce tanışmıştık. Adım Pitten, Bay Jeremy Pitten ve annenizin bir arkadaşıydım, aziz hanımefendinin ruhu şad olsun."

Hafızam bir haydut dalgası gibi üzerime hücum etti. Bu adamı hatırladım, daha gençti, şapkasını şimdi olduğu gibi tutuyordu, Rosser House'un girişinde Black Tide büyükleri annemi selamlarken. Parmaklarımızda derslerimizden kalma tebeşirlerle çalışma odasının kapısında oyalanan Ben ve bana gülümsemişti. Mürebbiyemiz bizi geri çağırmıştı ama annemin bu adamı ve yaşlıları oturma odasına götürüp kapıyı kapattığını görmeden önce değil.

Mary sertçe ayağa kalktı ve daracık alanda Pitten ile benim arama girdi. Onun bir nefes gerisinde durdum ve belli belirsiz Ben'in adamı kuşatmak için adım attığını fark ettim.

Pitten bir kez daha gülümsemeye zorladı. Neşeli, hızlı müzik ve müşterilerin kahkahaları ve gevezelikleri şimdi uğursuz bir nitelik kazanmıştı, rahatsız edici ve kanımın ölümcül davuluyla uyumsuzdu.

"Size bunu vermeye geldim, hepsi bu." Pitten bir eliyle bir mektup uzattı, Mary'nin etrafından dolanarak doğrudan bana vermeye çalıştı.

Mary onu kaptı. "Git buradan. Şimdi."

"Elbette, elbette," dedi Pitten, basının içinde olabildiğince geri adım atarak, yıpranmış kasketini ellerinin arasında sıkarak.

Ben adamın arkasında belirdi, aralarında sadece bir avuç gürültülü taverna müdavimi vardı. İlk kez onun gözlerindeki cinayet benim gözlerime de yansımıştı.

Pitten bir adım daha geri çekildi, sonra bir dürtüyle kuşatılmış gibiydi. "Siz ve kardeşiniz Black Tide Oğullarısınız, Bay Rosser." Bakışları Ben'i aradı, onun arkasında olduğunu fark etmemişti. "Ve bu kutsal bir zaman. Midden Ghist'e saygı göstermek için bize katılmalısınız. Annen de böyle olmasını isterdi."

Midden Ghist. Ormandaki terk edilmiş şapelde yaşayan yaratık, Lesterwold'daki tek ghisting.

Mary açılmamış mektubu bir elinde ezerek ilerledi. "Kendimi kaybedip pişman olacağım bir şey yapmadan önce git buradan."

Pitten gözlerini yüzümden ayıramamanın gerginliğiyle seğirerek döndü ve Ben'in kalabalığın başının üzerinden onu izlediğini görünce donakaldı.

Mary ekledi, "Ya da yapmayacağı bir şey yapar."

SAYGIDEĞER KAPTANLAR SAMUEL VE BENEDICT ROSSER,

Kara Ayların İkinci Dönüşünün 7. Gününde,

Geçtiğimiz yıl Fırtına Duvarı'nın kuzeyinde meydana gelen olayları büyük bir saygıyla öğrendim. Söylenti ve spekülasyonlardan anladığım kadarıyla annenizin inancı meyvelerini vermeye başladı ve ruhu çoktan Sonsuzluk'ta bizden önce yerini almış olduğundan, gücünüzün zirvesine ulaşırken size rehberlik ve danışmanlık yapmak benim için büyük bir onur olacaktır. Kara Gelgitler yaklaşıyor ve Sadıklar Aeadine'deki kutsal yerlerde toplanıyor, annenizin bizimle birlikte ibadet ettiği o nazik günlerden hatırladığınıza eminim.

Size konseyimi özgürce ve büyük bir endişeyle sunuyorum. Halkımızın Black Tide'ın öğretilerini nasıl küçümsediğini ve sizi bize karşı nasıl kıskırttığını bilmiyor değilim. Bunu cehalet ve korkudan yapıyorlar, açık ve net başarılarımızı inkâr ediyorlar. Ancak sizler dünya insanlarısınız ve bizim müdahalemizle ortaya çıkan kendi gücünüzün derinliklerini biliyorsunuz. Buraya, Renown'a geldiğimde öğrendiğime göre, Mere'de bulunmuşsunuz. Şüphesiz onların büyücülere ve büyücülüğe duydukları saygıyı görmüşsünüzdür ve belki de kendi halkınızın size böyle bir saygı göstermemesine öfke duymuşsunuzdur.

Biz sizi olduğunuz gibi görüyoruz. Sizler Aysız Gökyüzünün en güçlü ve onurlu Kara Medcezir Oğullarısınız ve bu mevsimin İkinci Dönüşü yaklaşırken, sizin de bizimle aynı çekimi hissedeceğinizden hiç şüphem yok - Öteki'ne, içinizdeki güce, yıldızların arasındaki gölgelerin kutsallığına.

Size anlatacak daha çok şeyim var, özellikle de olacakların ışığında metne dökülmemesi gereken ifşaatlar. Size yalvarıyorum, beni Gümüş Yılan'da arayın.

Saygılarımla,

J. Pitten

KIRK BEŞ

Göçebe

SAMUEL

Ertesi gün karlı, kasvetli ve sessiz bir gündü. Amcamdan Ben ve beni öğlen yemeğini Renown'un birçok hanından birinde yemeye davet eden bir not geldi. Bir akşam yemeği davetinin diğer güçlü erkek ve kadınları da içermesi daha muhtemeldi - özellikle çatışma zamanlarında hiçbir akşam yemeği masası boşa harcanmazdı. Bu, öğrendiklerimizi daha fazla paylaşma ve iktidardakilere hızlı hareket etme ihtiyacını vurgulama şansı olurdu.

Özel bir öğle yemeği, haberimizin nasıl karşılandığı konusunda iyiye işaret değildi.

Davetiyeyi masanın üzerinde, Bay Pitten'in buruşturulmuş, açılmamış mektubunun yanına bıraktım ve bir fincan soğuk kahvenin ardından pencereden dışarı baktım. Gemi sessizdi, mürettebat dinleniyor ya da kıyıdaydı, sadece her zamanki gıcırtilar ve uzaktan gelen ayak sesleri çınlayan sessizliği bozuyordu. Sıcak hava baharda sık sık olduğu gibi değişmişti ve kalın, tombul kar taneleri galeri pencerelerinin ötesine düşüyor, limanın seslerini boğuyor ve hemen dalgaların üzerinde eriyordu. Rıhtımdaki düz cepheli binalar, ön planda karla tozlanmış gemiler, günlerini geçiren kasaba halkının benekleri ve kat kat beyaz benekli çatılar ve Renown Kalesi'nin bulutlu kasvetinde kaybolan baca dumanlarıyla bir tablo gibi görünüyordu.

Bakışlarım kaçınılmaz olarak Bay Pitten'in mektubuna döndü. Birbirinden kopuk bir hassasiyetle hareket ederek mührü açtım ve mektubun içindeki birçok kırıklığı açtım.

parşömen. İçinde, kullanışlı, süssüz bir elden çıkmış bir kare sözcük buldum. Gözlerimi önce imzaya diktim. *J. Pitten*.

Bu mektubu yazan kişi, annemi kendi oğullarını zehirlemeye ve onlara işkence etmeye ikna edenlerden biriydi. Kendi iyiliği için hapse atılmasının ve sonunda ölmesinin nedeni onlardı.

Öfke boynumun kızarmasına ve kulaklarımın uğuldamasına neden oldu. Gevşetmek için kravatımı çekiştirdim ve mektubu iki kez okudum. Bir yardım teklifi. Saygı. Acı bir of çektim ve Ben'in Black Tide'a tapanların toplantısına katıldığını hayal ettim. Senaryo tilkinin kümese girmesi gibi gelişti ve hayal ettiğim gibi müdahale etmedim.

Ancak kısa süre sonra mektuba verdiğim içgüdüsel tepki soğuyarak daha hesaplı bir şeye dönüştü. Mektubu üçüncü kez taradım, tek tek noktaları çıkardım ve zihnimde daha yavaş bir şekilde evirdim çevirdim.

Eğer Kara Gelgit bu bahardaki gelgitin normalden daha fazla olduğunu biliyorsa, bunu *nasıl biliyorlardı*? Onlar Karanlık Gözlemeyleri ve gisten azizleri olan Ess Noti değillerdi. Onlar yosunların arasında çıplak dans eden köylülerdi ve paylaşmaya meyilli olsa bile Midden Ghist ile iletişim kurmanın hiçbir yolu yoktu.

Yine de onlar ve Midden Ghist buradaydı.

Size anlatacak daha çok şeyim var, yazıya dökülmemesi gereken vahiyler. Bu cümle en uzun süre aklımda kalan cümle oldu ve süregelen öfke ve kızgınlığımın arasında kendimi Pitten'in ne söyleyebileceğini düşünmeye zorladım. Tüm manipülasyonlarına ve işledikleri suçlara rağmen Kara Dalga Ben ve beni güçlendirmeyi başarmıştı, bu süreçte bizi yozlaştırmış olsalar bile. Bırakın Anchorage'ı, Aeadine'de Kara Gelgit hakkında bizden daha fazla şey bilebilecek tek kişi onlardı.

Soğuk kahve fincanımı alıp boşalttıktan sonra Mary'yi bulmaya gittim.

"Olacakların ışığında' derken ne demek istiyor?" Mary oturduğu yerden sordu.

kulübesindeki sobanın yanındaki cılız sandalyeye oturdu. Arkasına yaslandı Kolları sobanın yanında, ayak bilekleri eteklerinin ve diktliğini hayal meyal hatırladığım kalın bir yorganın altında yığılmıştı. Birkaç kumaş parçası -soluk yeşil motifli hardal sarısı- birkaç ay önce kaybolan kravatlarımdan birine şüpheli bir şekilde benziyordu.

Mary mektubu sallayarak söz konusu kelimeleri işaret etti. "Mereish Filosu'ndan haberi var mı? Yoksa tüm bunlar Black Tide ve onların

ritüeller mi? Belki de bahar gelgitlerinde normalden daha fazla güç olduğu sonucuna varmışlardır."

"Bu beni de endişelendiriyor," diye itiraf ettim, eğer fırsat verilirse tarikatın Anchorage'daki büyücülere verebileceği zararı düşünerek. "Sen ve Tane, Bay Pitten ile görüşmemde bana eşlik eder misiniz? Daha fazlasını öğrenmeliyim ama bunu tek başıma yapamam... yapmamalıyım."

Yüz ifadesi ciddiyetini korudu. "Elbette."

"Uknaras'ı uyarmalıyız," diye devam ettim. "Eğer bir şeyler ters giderse müdahale edebilirler. Belki Bay Grant Ben'e göz kulak olabilir. Tarikatçıların yakınında olmamalı. Bayan Alamay nerede?"

Mary mektubu tekrar tarayarak, "Kıyıya çıktı," diye cevap verdi. "Bay Penn söyledi."

"Öyle mi?" diye sordum ama Mary sadece omuz silkti. "O bir mahkûm değil."

"O bir casus."

"Karnı acıkan ve belki de giyecek bir şeyler alması gereken bir casus, belki de biz onu Hesten'e bırakana kadar kamerasında otururken okuyacağı bir kitap ya da her ne yapmayı planlıyorsa." Mary konuyu bir kenara bıraktı. "Sam, ne beklemeliyim? Black Tide Tarikatı'yla ilgili hiçbir deneyimim yok. Köyümde hoş karşılanmazlardı ama Ormancılar onları kovalayana kadar bahar aylarında törenleri için Ghistwold'da toplandıklarını hatırlıyorum. Ormanda kamp kurarlardı ve bazen şarkı söylediklerini duyardım. Köyün çocukları onları soğukta çıplak dans ederken gördüklerini söylemişlerdi. Karda bile. Ghistwold'da bahar ılık *değildir*, ağaçlar çoktan yaz geldiğini düşünse bile."

Dansçıların çıplaklığından çok soğuktan endişe duyuyor gibiydi ve her şeye rağmen dudaklarımın kenarından bir gülümseme geçti. Sonra annemin de sık sık bu kutlamalara katılanlardan biri olduğunu hatırladım ve gülümsemem soldu.

Mary beni inceledi, belli ki düşüncelerimi ayrıştırmaya çalışıyordu. "Charles'la gidebilirim," diye önerdi. "Senin adına."

"Buna gerek yok." Mektubu ondan geri alıp katladıktan sonra cebime koydum. "Bunu yapmalıyım. Ne yaptıklarını öğreneceğiz ve ilgili bilgileri Amiralliğe ileteceğiz."

"Bize inanıyorlar, değil mi?" diye sordu, gözleri uzak ve düşünceleri derindi. "Mereish büyücülüğü hakkında mı? Usti ile ilgili meselelerin daha fazla olduğunu biliyorum."

karmaşık, ama..."

"Umarım amcamla konuştuğumda bu konuda bir fikir edinebilirim," diye söz verdim. "Ben ve ben bugün öğlen onunla buluşacağız. Bizimle gelir misin?"

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Yaklaştım ve sandalyesine doğru eğilerek ellerimi sandalyenin arkasına, başının iki yanına koydum. "Çünkü onun seni filodan haksız yere çalınmış bir hava cadısı olarak değil, olduğun kişi olarak görmesini istiyorum."

"Endişeli misin?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. "Donanmanın beni almaya çalışacağından mı?"

"Her zaman öyleyimdir," diye cevap verdim kasvetli bir şekilde. "Ama o benim ailemin reisi. Seninle ilgili niyetimin açık ve net olmasını istiyorum."

Başını benimkinden birkaç santim öteye eğdi ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Söylenen niyetleriniz," dedi alaycı bir tavırla. "Bunları duydum ama yine de nadiren yaşıyorum."

Onu hafif ve yumuşak bir şekilde, dokunmaktan çok nefes alarak öptüm ve başını arkaya eğmiş, daha fazlasını beklerken tatmin oldum.

Ben geri çekilirken hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Öğlen," dedim.

* * *

Renown'un kilise çanları on bir buçukta çalarken, sancak tarafından bir bağırış duydum.

"Samuel Rosser!"

Gözlerimi kısarak güneşe baktığımda tanıdık, siyah gövdeli bir geminin demir attığını gördüm.

Bir an için, yırtıcı, üç direkli gemiyi bir zamanlar olduğu gibi gördüm - *İsimsiz* - yüzü olmayan bir figür başı ve onlarca yıldır Kış Denizi'ne eziyet eden bir kaptanı vardı. Şimdi adı *Nomad*'dı - geniş, bağırان ağzı dışında her şeyi gri bir ineğin altına gizlenmiş, pelerinli bir keşişin çarpıcı bir figürünü taşıyordu - ve bicorn şapkalı bir figür başüstünde duruyordu.

"Kaptan Fisher!" Sesimde bir sırtışıla karşılık verdim. Küpeştenin üzerinden eğildim. "Sizi Renown'a getiren nedir?"

"Evet, nazik sofraya davetinizi kabul ediyorum!" diye bağırdı ve ellerini kulaklarına götürerek bir gösteri yaptı. "Saat yedide benim için bir tekne gönderin!"

Güldüm. "Evet, Kaptan!"

"Çok iyi, Kaptan!" Fisher şapkasını salladı ve gemisinin güvertesinde gezinmeye başladı.

Döndüm ve kız soğuktan pembe yanaklarıyla güverteyi geçerken Poverly'nin dikkatini çektim. "Bayan Poverly, Bay Willoughby'ye bu akşam masamızda bir misafirimiz olacağını ve iyi bir şarap kullanacağını söyleme nezaketinde bulunun."

"Evet." Poverly kasketinden fırlayan buklelere dokundu ve güvertede hızla uzaklaştı.

Mary geçerken kıza bir göz attı, sonra benden *Göçebe*'ye baktı. Kaşları kalktı. "Helena mı?"

Mary'nin bugün dış görünüşü için epey kafa yorduğu belliydi; saçlarını toplamış, yanaklarını pürüzlendirmişti. Kalın, pelerin benzeri paltosunun altına ne giydiğini göremiyordum ama giysinin kendisi güzeldi, mavi renkteydi ve geniş kapüşonunun etrafında beyaz kürkten bir saçak vardı. Yaşından daha büyük görünüyordu, onu tanıdığım güçlü Fırtınakıran. Amcamın da aynı şeyi göreceğinden emindim.

"Çadırların resmi kıyafet olarak kabul edildiğini bilmiyordum," diye yorum yaptı Ben, paltosunun yakası kalkık ve gözleri hafif gölgeli bir şekilde bize katılarak. "Gidelim mi?"

* * *

Amiral Rosser, iyi döşenmiş bir han olan The Gilded Peacock'ın personeli önümüze çorba kâselerini koymayı bitirip odadan çıkarken üçümüzü süzdü. Oda büyüktü, belli ki daha kalabalık bir grup için tasarlanmıştı ama sıcaktı ve Renown'un batısındaki denizin eşsiz manzarasına sahipti.

Hayalperest duyularım mavi-gri ufkun bulanık çizgisini bir filo ile örtüştürdü, yelken kulelerine dönüşen lekeler, top namlularının kıvılcımları ve atış ısıkları.

Hayallerimi göz kırparak uzaklaştırdım.

Amiral, Ben ve bana hitap ederek ve Mary'yi görmezden gelerek, "Hava cadınızı davet ettiğimi hatırlamıyorum," dedi. Gardım hemen yükseldi-

Amiral Rosser karanlık ruh hallerinden birini yaşıyordu. Hareketleri ani, sözleri sivri uçluydu ve gözlerinde kızgınlığa varan bir gerginlik vardı. "Bu son derece düzensiz bir durum."

Mary kibarca gülümsedi ve bir fincan şarabı yudumladı.

"Sizinle tanışmanın akıllıca olacağına inandım," dedim, omurgam kaskatı kesilmişti. "Mary Firth mürettebatımın bir üyesi."

Neredeyse bundan daha fazlası olduğunu da ekleyecektim ama amcamın tavırları bunun bugün pek hoş karşılanmayacağını söylüyordu. Onu nadiren böyle bir durumda görmüştüm.

-En sonuncusu da utanç içinde görevimden istifa ettiğim zamandı.

"O zaman neden marangozunu getirmedi? Lostromonuz nerede?" Amiral Rosser masanın geri kalanına eliyle işaret etti. "Elbette, onları çağırın!"

"Sanırım haberimiz pek iyi karşılanmadı," diye araya girdi Ben, kehribar rengi soğan çorbasından ince siyah pirinç taneleri ayıklarken.

Yaşlı adam bakışlarını Mary'den ayırdı ve yıpranmış bir sabırla Ben'i inceledi. "Mereish Filosu'nun yaklaşması oldukça ciddiye alındı, sizi temin ederim. Anlayacağınız, zaten tetikteydik - artan gelgitler, Öteki'nin ve uydularının bazı doğal olmayan görünüşleri ve büyücülerin artan gücü tam olarak fark edilmedi. Çeşitli gemilerin Mere'ye dönüşü kesinlikle dikkat çekiciydi."

"O halde buraya neden geldik?" Ben soğuk bir şekilde sordu.

"Mereish Filosu'nun ne zaman ve nereye saldıracağını bilerek bize netlik ve yön verdiniz." Amiral bir şekilde bu sözlerin kulağa övgüden tamamen yoksun gelmesini sağlamıştı. "Yeni Mereish büyülerine gelince, bu benim tartışmaya yetkili olduğum bir konu değil. Jessin Faucher'ın Ustiler hakkındaki iddiaları da öyle... Yine de bunları aklınızdan çıkarmanızı tavsiye ederim."

Mary henüz çorbasına dokunmamıştı ama kaşığına masanın üzerinde dikkatle tutuyordu.

"Ama Amirallik harekete geçiyor?" diye sordu. Köylü aksanını yumuşatmak için çaba sarf ettiğini fark ettim. Amcamın ona bu kadar umursamaz davranmış olması, Amirallik kararları konusundaki cehaletimden daha çok sinirlendirmişti beni. "Konu kraliçeye mi getiriliyor? Kendimizi büyülü mermilere ve benzerlerine karşı silahlandırmak için çok az zamanımız olduğunu biliyorum, ama kesinlikle bazı savunmalar yapılabilir."

"Kraliçe mi? Kadın, bu ulusun nasıl yönetildiği hakkında en ufak bir fikrin var mı?" Amiral Rosser'ın göz kapakları inanamayarak titredi. Eliyle işaret etti.

kapıya kadar. "Gidebilirsiniz."

Ben'in başı dönerek beni izledi. Perdenin açılmasına hazırlanan bir seyirci gibi hafifçe arkasına yaslandı.

"Amiral Rosser," diye araya girdim. "Bayan Firth'ü getirmemin bir nedeni var-"

"Bana hakaret etmek için mi? İsteklerimi hiçe saymak için mi?" diye karşılık verdi amiral. "Samuel, bu kadın neredeyse hiç terbiye edilmemiş. Beni sorgulamak mı? O bir varlık, hepsi bu ve uygunsuz bir arkadaş." Son söylediğimde bakışları sertleşti ve Mary ile benim ne tür bir arkadaşlık yaptığımızı düşündüğünü açıkça ortaya koydu. "Yeğenlerimle özel olarak konuşmak niyetindeydim."

Ayağa kalktım ve Mary'ye elimi uzattım, aklım çoktan kapıdan dışarı fırlamıştı.

Ancak Mary hareket etmedi. Onun yerine Tane ortaya çıktı. Mary'nin tenini bir nehir sisi gibi terk etti ve şekil değiştirerek Mary'nin tam arkasında durdu, ellerini sandalyenin arkalığına dayadı. Bunu yaparken tüm oda titredi, sadece çorbayı ve fincanlarımızın içindekileri titretecek kadar.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Amiral Rosser." Tane'nin derin tonları Mary'nin sesine karıştı, Stormsinger'ın dudaklarından sakın bir hassasiyetle ve -memnuniyetle fark ettim- Mary'nin kendi aksanıyla döküldü. "Sizin konumunuzdaki bir adam, Mereish'in Yüksek Kaptanları hakkındaki inançlarından habersiz olamaz, gerçek yeteneklerinin kapsamı söylentilerle gizlenmiş olsa bile. Şimdi size söylüyorum, ben de onlar gibiyim. Ve eğer önümüzdeki savaşta benden ya da benim türümden herhangi bir yardım bekliyorsanız, benimle saygıyla konuşacaksınız."

Ben, çorba kâsesini iki eliyle kaldırarak sandalyesinde arkasına yaslandı ve yudumlamaya başladı.

Amiral Rosser ayağa kalktı. Mary'den bana şaşkınlık ve biraz da tedirginlikle bakarak ellerini masaya dayadı. "Nedir bu?"

Tane, Mary aracılığıyla, "Biz *Ghiseau*'yuz," diye cevap verdi. "Ben bir Ghisting Ana'yım ama ben Mary'yim ve Mary de benim."

Amiral Rosser uzun, çok uzun bir süre daha Mary ve Tane'ye baktı. Sonra başını yavaşça eğdi ve yerine oturdu. Bir şey açıktı - ya amcam son yıllarda çok daha açık fikirli olmuştu ya da *ghiseau*'nun varlığı büyük bir şok değildi.

"Affınıza sığınıyorum Bayan Firth," dedi ve boğazını temizledi. "Belki de daha açık konuşmalıyım. Samuel, otur. Yeniden başlayalım."

Ana yemek servis edildiğinde, amcamın endişesinin nedeni açıldı.

"Bir süredir rüzgârlarda bir değişiklik olduğundan şüpheleniyorduk," dedi yemeklerimiz soğurken - Ben'inki hariç, o da çoktan yok olmuştu. "Öncelikle şunu anlamalısınız, Mereish'lerle çatışmaya dair garip hikâyeler her zaman çok olmuştur ama Yüksek Kaptanlar ve onların Yüksek Gemileri yaygın değildir ve hiçbirini yakalanıp canlı tutulmamıştır. Savaşın son sezonunda bir tanesi ele geçirildi - annenizin de görev yaptığı bir tanesi Bayan Firth - ama birkaç saat içinde kendilerini öldürdüler.

"Daha yakın zamanlarda, güçlerinin bazı Mereish düşmanlarını etkilemediğini iddia eden Aeadine Magni'nin hikayelerini duydum. Mereishlerle girdiği bir çatışma sırasında vurulduğu için görme yetisinin kaybolduğunu iddia eden bir Sooth'u da duymuştum. Ancak, ameliyattan sonra uyandığında eski haline dönmüş ve mesele kan fûğü ve yaralanma ile açıklanmıştı. Hiç kimse suçlunun tüfek mermisi olabileceğinden şüphelenmedi."

"Dolayısıyla henüz hiçbir şey yapılmadı," diye gözlemledi Ben.

"Bulduğunuz eşyalar ve notlarınız dünyayı hem inanmaya hem de harekete geçmeye ikna etmek için uzun bir yol kat edecektir, ancak Büyük Gelgit yaklaşırken şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla zaman alacaktır." Amiral başını tekrar Mary'ye doğru eğdi. Tane geri çekilmişti ve Mary bir kez daha ortaya çıkmıştı. "Bayan Firth'ün ve Tane Ana'nın bağı da öyle. Tabii kendinizi bu odanın sınırları dışında da tanıtmaya istekliyseniz."

Dünyanın Mary'yi ve onun olduğu her şeyi kabul etmesi fikri hoşuma gitse de, bundan korkuyordum da. Mary sadece güçlü bir Fırtınakıran olmayacaktı. Tekil bir anomali olacaktı. Bu onu koruyabilir ya da her zamankinden daha büyük bir risk altına sokabilirdi.

"Değilim," dedi Mary, bencilce bir rahatlamayla. "Satın alınmayacağım, tehdit edilmeyeceğim ya da kukla gibi oynatılmayacağım ve eğer açıkça ortaya çıkarsam bunun benim kaderim olacağını biliyorum. *Hart*'tan Mereish'e karşı şarkı söyleyeceğim, elimden geleni yapacağım ve işim bittiğinde kendi yoluma gideceğim. Bırakın yokluğumda yaptıklarım kendi adına konuşsun."

"Pekâlâ," dedi amcam, yemeğine bakarak. "Şimdi yemeğini ye, ben de sana anlatabileceğim her şeyi anlatayim."

KIRK ALTI

Vahiyler

MARY

Altı saat sonra Helena Fisher, Sam'in yanındaki başka bir masada sandalyeye oturdu ve düğmeleri açık ceketinin uzun bir iç çekişle düşmesine izin verdi. Charles, Ben ve Uknara'lar henüz bize katılmamışlardı ama masa tertemizdi; tabaklar ve çatal bıçak takımları bembeyaz bir masa örtüsünün üzerine serilmişti, iki şişe şarap ve dumanı tüten istiridyelerin arasında kızarmış ekmeklerin üzerine tuzlu reçeller ve peynirler konmuştu. Willoughby hiçbir şeyi saklamamıştı.

Masanın altından diğer korsan kaptanın çizmelerini çıkarırken çıkardığı takırtıyı duyduğumda gülümsemekten kendimi alamadım. Onu iyi tanı mıyordum ama Sam'in en yakın arkadaşıydı ve ikisini izlemek hoşuma gidiyordu.

"Benim masamda çoraplarınla mı oturuyorsun?" Samuel sordu.

"Yüzbaşı Rosser," dedi Fisher, açık ceketini ve dantel kravatıyla tamamlanmış ince işlemeli yeleğini göstererek. "Güvenilir dostlarımla birlikteyim. Ve bir korsana, bir Marque Mektubu'nun izin vereceği kadar yakınım. Bu yüzden bu hayatı benimsemeye karar verdim."

Sam ışınlanmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Bu ifade acı verici bir şekilde sevimliydi.

"Pekala," dedi ve şarap şişesini doldurmadan önce elinden kaptı. Kadehini kendisi doldurdu. "En azından düzgün bir ev sahibi olmama izin ver."

Fisher yumuşadı. Sam hepimizin kadehlerini doldurdu ve tekrar yerine oturdu.

"Senin ve *Hart*'ın başına gelen her şeyi bilmek istiyorum." Fisher hafifçe ayıldı, geçmiş yıllarda yaşadığı olaylar onu rahatlatmıştı. *Hart* eskiden onun

Sam'le birlikte birinci ve ikinci kaptan oldukları ve şimdi benim olan kamarayı paylaştıkları zamanları hatırladım. Mürettebatın birkaç üyesinin daha önce onu coşkuyla selamladığını duymuştum.

"Ama bundan önce ve şirketimizin geri kalanı gelmeden önce," Fisher masaya doğru başını salladı, "şunu söylememe izin verin - Renown'dayım çünkü bir Mereish savaş adamı bizi Özgür Kanal'ın dışında taciz etti. Mereish sularına oldukça yakın seyrediyorduk, kabul ediyorum ama o gemi bizi sınırın çok ötesine kadar takip etti. Amiralliğe rapor ettim bile. Ama yelken açtığımızda ne gördüm? *Kuzey* Amiralinin bayrağını mı? Samuel, amcan neden burada?"

"Amiral Rosser'ın varlığı özel bir önem taşıyor," diye söze başladı Sam. "Gemisi onarımdan geçiyordu ve gelecek hafta kuzeye gidip Gelgit'e hazırlık için Kuzey Filosu'na katılmayı planlıyordu - yani beklenen gelgit ve onunla birlikte ortaya çıkan olağan güvenlik açıkları için genel hazırlıklar. Ama korkarım durum bundan ibaret değil."

Sam son olayları anlatmaya başladı. Hikâye boyunca Charles ve Ben, Bayan Skarrow ve Bay Keo ile birlikte Uknaralar da bize katıldı. Enisca ve Maren kendi başlarına kalmayı tercih etmişlerdi; Maren araştırmaya dalmış, Enisca ise Aziz'in zamanını nasıl değerlendirdiğini biliyordu. Bildiğim kadarıyla yine karaya çıkmış olabilirdi ve günün erken saatlerinde kahve ve tatlı tekliflerimi nazikçe geri çevirmişti.

Sam hiçbir şey saklamadı ve tabaklar toplanıp kekler ve kahveler servis edilirken sözlerini şöyle bitirdi: "Hesaplarımıza göre ikinci Kara Gelgit'e ve Mereish Filosu'nun gelişine hazırlanmak için on altı günümüz kaldı. Bir öneride bulunabilir miyim, Helena burada kal. Hizmete alınmadan önce Amiralliğe kendini sun. Yazılı bir sözleşme yapın. Sana baskı yapmak zorunda kaldıklarından daha iyi bir tazminat ve ödüllerden pay alacaksın. Seni amcama bir mektupla göndereceğim."

"Anlıyorum... ve bunu takdir ediyorum."

"Kuzey Filosu'nu, hatta Güney'in tamamını geri çağırmak için yeterli zaman yok," diye ekledi Ben, tabağındaki kat kat kekin ve dumanı tüten bir fincan kakuleli kahvenin üzerine. "Bu soytarılar peruklarını düzelttiklerinde ortalık ayağa kalkacak. Kanaldaki takibinizi nasıl karşıladılar?"

"Kaçamak bir şekilde," diye yanıtladı Fisher. Kendi kahvesine krema ekledi ve karıştırdı. "Sanırım askere alınmadan önce kaçabilirim, ama bu oldukça korkakça görünüyor ve para ödülünü takdir ediyorum."

"Sadece hayatta kalırsak para ödülü olacak," dedi yemeği yeni güllü kremalı takımını giymek için bir fırsat olarak değerlendiren Charles yanımdan. Şimdiye kadar sessizdi ve gözlerinde yeni bir yorgunluk fark ettim. Son günlerde Sam'e o kadar odaklanmışım ki, arkadaşımı ve son olayların baskısının onu nasıl etkileyebileceğini ve sürekli artan ghisting aktivitesini çok az düşünmüştüm. "Aklımın bir köşesinde Güney Adalarına gidip kendimi Demery'ye tekrar kabul ettirmek var."

"Yani..." Sam bir elini masaya koymuş, küçük çatalı parmaklarının arasında unutmuştu. "Bu akılsızca değil. Bu savaştan kaçmak isteyen hiç kimseye haksızlık etmem. Ayrıca mürettebatıma kalmaları ya da kendi yollarına gitmeleri için seçenek sunacağım."

Olsa ve Illya'ya baktı ve biraz da pişmanlıkla ekledi: "Kendinizi bizim çatışmalarımıza dahil etmenize gerek yok."

"Biliyoruz," dedi Illya tabağındaki son çikolata parçalarını sıyrarak.

"Gemide kalacağız ama savaşmayacağız," dedi Olsa. Skarrow ve Keo'ya baktı ve orada durdu, ama ne demek istediğini anladım - Ben ve Sam'i iyileştirme ritüeli boyunca görmek için kalacaktı. "Biz Usti'yiz ve mevcut söylentiler göz önüne alındığında savaşa dahil olmamız iyi yansımayacaktır."

Sam başını salladı ve konuşma devam etti ama benim aklım Uknaralarda kaldı. İlk kez Faucher'ın suçlamalarının ve bu çatışmadaki konumlarının Usti çifti için ne anlama geldiğini gerçekten düşünecek zamanım oldu. Onları nadiren sadece mirasları açısından düşünürdüm; onlar sadece dostlarımız, birlikte büyük zorluklarla karşılaştığımız ve sadakatlerini birçok kez kanıtlamış müttefiklerimizdi.

Bu sadakate rağmen, içimde bir huzursuzluk omuriliğime doğru ilerledi. Evet, Olsa'nın gemide kalması pratikti; Sam ve Ben'in iyileşme sürecine dahil olmak istiyordu ve tavsiyeleri çok değerli olacaktı. Ama o bir Usti olarak tüm öğrendikleriyle ne yapacaktı? Son olayları başlatan Usti'nin Mereish bilgisine olan açlığı, Monna'yı avlamaları değil miydi?

Masanın karşısında, Olsa'nın Sooth gözlerindeki önsezi titreşimini fark ettim. Çıplak eli masanın üzerinde duruyordu ve ben-Tane- ghisten bağlantımız aracılığıyla bir titreşim hissettim. Sözsüz, sorgulayıcı ve güven vericiydi.

Küçük bir gülümseme gönderdim. Aptalca davranıyordum. Olsa'ya neredeyse kendi anneme güvendiğim kadar güveniyordum.

İçimde Tane kıpırdandı.

Ama Enisca'ya güvenebilir miyiz?

KIRK YEDİ

Boğulan Ağaç

SAMUEL

Gün batımı Renown'u boğuk turuncu bir ışıkla sararken Mary ve ben Gümüş Yılan'a yaklaştık. Uzaktan düdüğü sesleri geliyordu ve kuzeyde bir yerlerde top sesleri neredeyse kusursuz bir eşzamanlılıkla duyuluyordu.

Bugün bir toprak adamı gibi giyinmiştim; sıradan bir yelek, gömlek ve boyun atkısı üzerine açık, pratik, koyu yeşil ceketimde kaptana dair hiçbir ipucu yoktu. Mary de aynı alçakgönüllülükle giyinmişti; vücudunun üst kısmına örme bir şal sarmıştı ve saçlarını geniş sarı kurdeleli keçe bir şapkanın altına takmıştı.

"Bunlar sadece tatbikat," dedim ona ve hanın kapısını tıklattım. Üç katlı ve genişti ama biraz bakımsızdı. Soluk mavi boyası soyulmuş ve güneşten griye yaklaşmıştı.

"Bu kadar mı? Burada onlardan iki düzine kadar var, ama inanın bana, zaman bu kadar zor olmasaydı bir tane bile almazdım," dedi hancının karısı birkaç dakika sonra Bay Pitten'ı sormamız üzerine. "Ama bir süre önce gittiler. Bir sapkınlık ya da başka bir şey için başka bir adaya gittiler. Sizin gibi iyi bir çiftin onları umursadığını söylemeyin bana?"

"Kesinlikle umursamıyoruz," diye cevap verdim. "Bizi bu adaya yönlendirebilir misiniz?" Eşinden yol tarifini aldıktan sonra Mary ve ben bir kez daha yola koyulduk. Neyse ki yol bizi doğrudan kasabanın dışına, doğuya bakan deniz duvarının gölgesindeki birkaç köprüden ve bazıları daha fazla olan kara parçalarının üzerinden geçirdi. ada olarak adlandırılmaya diğerlerinden daha layıktı.

Sonunda duvar büyük, antika bir gözetleme kulesinde sona erdi ve bize kayaların, kıştan donmuş çalılarının ve püsküren suların arasından batı denizinin engelsiz bir manzarası sunuldu.

Son bir köprü, bu ahşap ve ayak altında gıcırdayan köprü bizi hedefimize götürdü. Burası zincirdeki birkaç adadan biriydi ve yumuşak kuma kök salmış, kaya, yosun ve keskin iğneli yatakların arasına serpiştirilmiş kozalaklı ağaçlardan oluşan bir ormanı destekliyordu. Ağaçların üzerinde hâlâ kar tepelikleri vardı ama esinti ılıktı.

Mary ve ben ormanın kenarında durduğumuzda, "Tarikatın buraya gelmesi ne kadar da uygun," diye yorum yaptım. Önümüzde yosunlar ve kaymış taşlarla çevrili açık bir patika uzanıyordu.

Mary uzanıp parmaklarımı sıktı, sadece bir anlığına. Sonra en yakın ağaca yaklaştı ve avucunu ağacın kabuğuna koydu.

"Batı ucundalar," dedi gözleri yüzümü ararken. "Sensiz de gidebilirim Sam."

Başımı sertçe salladım ve yola koyuldum. Bir adım sonra o da bana yetişti ve ormanın çevresinde yan yana ilerlemeye başladık. Sessizce ilerliyorduk, konuşmuyorduk ama gizlenmeye pek gerek yoktu. Ada dalga sesleri, martıların azalan çığlıkları ve rüzgârla savrulan ağaçların iniltileriyle doluydu.

İkincisi şarkı sesine teslim olduğunda, yavaşladık ve ağaçların arasından daha ihtiyatlı bir şekilde devam ettik. Dalgaların sesi yaklaştı ve ileride, solmakta olan gün ışığında, ağaçların arasında suyun parıltısını gördüm.

Yavaşladım, Öteki'nin içinde dolaştığımdan emindim. Ama hâlâ görüş alanımın dışında olmasına rağmen, orman bütün ve gerçektir ve Mary'nin şekli değişmemiştir. Adanın bu tarafı yükselen gelgitlerle sular altında kalmıştı.

Ağaçların arasından kahkahalar ve el çırpımlar eşliğinde armoniler süzülüyordu.

"Ürkütücü," diye mırıldandı Mary, eteklerini kemerinden yukarı çekip ayakkabılarını çıkardı ve bir cebine sokmaya başladı.

Bir an için dikkatim dağılmış bir halde ikinci ayakkabının kayboluşunu izledim. "Oraya ne kadar sığdırabilirsin?"

"Bir şişe şarap. Bir bebek."

"Denedin mi?"

"Şarap, evet."

Black Tide tarikatçılarının şarkı sesi dalgalar ve rüzgârla birlikte yükseldi ve gözlerim onlara doğru kaydı. Işıklar parlayan kasvetin içinde, gri ve eflatun alacakaranlığın tonları arasında bir alev dansı yapıyordu. Sözsüz bir anlaşmayla tekrar yola koyulduk. Y a k l a ş t ı k ç a derinleşen su, sürüklenen çam iğneleri, dallar ve ara sıra balık olduğunu umduğum şeylerle doluydu. Mary'nin eteklerini bile ıslattığında, büyük, tıknaz bir ağacın arkasında durduk ve

Karanlığın içinden.

Otuz kadar figür ormanın kenarında, batıya ve mor-turuncu güneş ışığının son kalıntılarına bakan bir açıklığı işgal etmişti. Gelgit yer yer o kadar yükselmişti ki bazı figürler bellerine kadar suya batmış, grubun gövdesi ise diz boyu suyun içinde hareket ediyordu. Bazıları tamamen giyinikti. Bazılarının pantolonları ya da etekleri yukarı kıvrılmıştı, gözleri ilaçtan donuklaşmış bir adam ise gölgeli ağaçların arasında çıplak bir şekilde dolaşıyor, kafatasımda gümbürtüsünü hissettiğim derin bir baritonla şarkı söylüyordu. Elinde bir meşale vardı ve arada bir yağlanmış kamıştan bir parça sıyrılıyordu. Alev alev yanarak dalgaların üzerine sürükleniyor ve sönüyordu.

Yine de en ürkütücü manzara buğulanmaydı. Midden Ghist'in başörtülü figürü, açıklığın ortasındaki hasat edilmiş ahşap heykelini kaplayan hayalet etiyle ince bir şekilde kendini gösteriyordu. Belli ki tuzlu dalgalardan korumak için görünmeyen bir kaide üzerine yerleştirilmişti ve ışıldayan, deniz camı gözleriyle kendisine tapanlara başkanlık ediyordu. Tanıdık tacı boğazını bir ilmik gibi sarmış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir kadavra gibi duruyordu.

Mary'nin parmakları koluma saplandı. "Bu hortumu biliyorum," diye tısladı. Sesi değişti ve Tane'nin alt perdesine kaydı. "Benzerini Ess Noti'nin salonlarında gördük."

"Kara Medcezir nesiller boyunca o buhara taptı," diye mırıldandım. "Ess Noti'nin yaratık ve kült hakkında bilgi sahibi olduğunu düşünmek çok da zor değil."

"Kendilerini bilgilendirmek başka bir şey, taştan bir heykel oymak başka bir şey," diye karşılık verdi Mary. "Tane onunla konuşabilir ama her Ghisting bir Ana Ghisting'e gerektiği gibi saygı göstermez. Özellikle de tapınılanlar."

Adalia Day'in Oruse'den çıkarken bizi rahatsız eden köklerini hatırlayarak onaylar gibi bir ses çıkardım.

Onu peşimden ağacımın gölgesine çektim, daha da gizlendim. "Bu bağlantı beni rahatsız ediyor. Benimle konuşmam gerek

Amca... tüm Black Tide tarikatçılarının sadakatleri şüphelidir."

Mary başını sallamaya başladı ama dondu kaldı. Ağacın arkasına doğru eğilerek karanlığın içinden baktı. "Bu Teğmen Adler! Beni askere almaya çalışan kişi."

Onun bakışlarını takip ederek, suç işleyen adamı sıradan kıyafetler giymiş, ağaçlardan birine yaslanmış ve uyuşturucudan bulanıklaşmış gözlerle okyanusa bakarken buldum.

"Kendinden utanıyor," diye mırıldandım, onu görmenin göğsümde nasıl bir öfke pıhtısı yarattığından bahsetmeyi ihmal ederek. "Kendinden ve tüm hizmetten."

Ancak teğmenin varlığı utanç verici olmaktan da öteydi. Bu, Kara Medcezir'in Donanma'da taraftarları olduğu anlamına geliyordu ve bir subayın gittiği yere pek çok sıradan denizci ve asker de giderdi. Kara Medcezir hiçbir zaman dışa vuran bir şiddet uygulamamıştı; sadece büyücülerin hizmetlerine boyun eğmişti.

-Ama askeri güçle ilgili herhangi bir bağlantı aklıma yatmadı.

Mary'ye de aynı şeyi söyledim, sesim o kadar kısıktı ki kendimi tekrar etmek zorunda kaldım.

"Size yaklaşan kişinin Adler olmasından hoşlanmıyorum," diye ekledim, kelimeler çok yumuşaktı. "Belki de onu burada bulmak tesadüf değildir."

"Ya da belki de akranlarından daha alışılmışın dışındadır," diye belirtti Mary. "Ne olursa olsun, Kara Gelgit'ten korkmayı reddediyorum."

İlahi söyleyen tarikatçılar tarafından yere yatırılmış ve kör edilmiş Mary'nin görüntüsü bir an için bana saldırdı. Hayal değildi ama yine de ağzımı kurutacak kadar netti. "Tanıdığın başka birini görüyor musun?"

"Enisca."

"Pardon?"

Mary'nin bakışlarını takip etmek için döndüm. Orada, başka bir ağacın gölgesinde Enisca Alamay bizi izliyordu. Bir elini kaldırdı, Usti'nin üç parmağıyla dudaklarına dokunarak sessizlik işareti yaptı, sonra yaklaştı.

"Ne yapıyorsun burada?" Meryem casusa fısıltıyla sordu.

Alamay Hanım pantolon ve belden bol, uzun bir palto giymişti. Saçları bir başörtüsünün altında gizliydi ve çam özü ile tuz kokusu alıyordum.

"Ne zamandır onları izliyorsunuz?" diye ekledim.

"İlk grubun ghisting ile kasabadan ayrıldığını gördüğümünden beri. Yüzden fazla adanmışın gelip gittiğini saydım ve önümüzdeki haftalarda başkalarının da onlara katılacağından bahsettiklerini duydum."

"Neden onları izliyorsun?" Mary bastırdı.

"Ess Noti'nin doğal olarak Kara Medcezir Tarikatı'na özel bir ilgisi var," diye açıkladı Alamay. "Eminim nedenini anlıyorsunuzdur."

Mary ve ben bakıştık.

"Peki ya onların ghisting'i?" diye sordum. Hâlâ Alamay'a gerekliliklerin ötesinde bir konuda güvenmek istemiyordum ve tarikat ile Ess Noti arasındaki bağlantılar beni pek rahatlatmamıştı. "Ess Noti onu tanıyor mu?"

Alamay ağacımızın sığınağında daha dık durdu, gözleri tarikatçıların üzerindeydi. "Evet, gerçi ben de bir şey bilmiyorum. Renown'da bir tarikatçı beni yanına almaya çalıştı ve araştırmak akıllıca göründü. Birini tanıdın mı? Seni işaret ederken gördüm."

Mary Adler'i teşhis etti, ancak gece giderek yaklaşıyor ve figürleri ayırt etmek zorlaşıyordu. Su da yükselmeye ve ormanı sel basmaya devam ediyor, tam derinliğine doğru ilerliyordu. Dalgalar Midden Ghist'in oyma cübbelerinin etrafında yükseliyordu.

Birkaç meşale taşıyıcısı gittikçe derinleşen sudan yürüyerek çıkmaya başladığında sessizliğe gömüldük. Arkalarındaki derelerde ateş ışığı titriyor, ağaçların gövdeleri boğulan odunların arasından uzun, ürkütücü gölgeler yayıyordu.

Meryem geri çekildi, Alamay başka bir ağacın gölgesine sığındı ve onlar yaklaştıkça ben de çömeldim.

Sesler geliyordu, yumuşak ve komplocu ama su tarafından güçlendirilmiş.

"...ne büyük bir onur," diye ısrar etti genç bir erkek sesi, sesi hayranlık doluydu. "Elbette rolümü oynayacağım."

Bir kadın cevap verdi, sesi derin, olgun ve sakindi. Kadının sözleri genç adaminkiler kadar etkili olmadı ama onun yanıtı yine aklımıza geldi.

"Öyle olması gerekiyorsa," dedi, sesi artık daha az hevesli geliyordu. "Elbette."

Gölgelerin arasından bir görüntü bana doğru yüzüyor, deniz yılanlarının bir tekneye dokunması gibi savunmalarına dokunuyordu. İnsan dünyası ile Öteki arasındaki uçuruma doğru ilerledim.

Görüntü hızla ilerleyerek duyularımı doldurdu. Bir geminin parçalanmış top güvertesinde kan kaybından ölmek üzere olan, parçalarla dolu genç adamı gördüm. Genç bir kadınla garip ama içten bir tutku gecesi geçirdiğini ve onu rıhtımda bırakırken gözlerindeki gururu gördüm. Onu sadece birkaç dakika önce, Midden Ghist'in ışıltısında yükselen gelgitin sularında parmaklarını izlerken gördüm.

Ayrıca tarikatın geri kalanının dağıldığını ve birkaç dakika sonra bu ağacın yanından geçeceğini de öngördüm. Ghist'i de beraberlerinde getireceklerdi ve o da Tane'yi kesinlikle hissedecekti.

"Gitmemiz gerek." İşaret ettim ve sözsüz bir anlaşmayla yola koyulduk.

Ormanın daha kuru, daha yüksek bölgelerine ulaşana kadar durmadık. Etrafımızdaki küçük kuyu sessizdi, bir kez daha yıkanan suyun ve eğilmiş çamların arasından geçen rüzgârın basit, sabit sesleriyle doluydu.

Böylesine gölge katmanlarıyla çevrili orman gecesini belirgin bir şekilde tedirgin edici buluyordum. Alamay da benimle aynı fikirde gibiydi, ağaçları yakından izliyordu ama Meryem rahattı.

"Ne gördün?" Alamay bana sordu. "Öteki'nde mi?"

"O genç adam ölecek." Gerçeği büyük bir ciddiyetle söyledim. "Gemide, yaklaşan savaşta. Başka bir önemi yok."

Alamay omuz silkti. "O bir denizci. Pek çok kişi ölecek."

"Ne yazık ki öyle. Her halükârda amcamla konuşmalıyım. Midden Ghist'in Ess Noti'yle bağlantısı önemsiz olsa bile, tarikatın bu kadar çok sayıda toplanmasına izin verilmemeli."

"Neye zarar veriyorlar?" Alamay sordu, sorusu içten geliyordu. "Bu bir prensip meselesi," diye cevap verdim ve ellerimi Ceketimin cepleri. Sıcaklığına rağmen su beni iliklerime kadar üşütmüştü. "Şimdi çekilelim. Belki de yeni günle birlikte her şey netlik kazanacaktır."

KIRK SEKİZ

Hazırlıklar

SAMUEL

Bahar yağmurları Aeadine Anchorage'a yağmaya başladı. Yağmur on gün boyunca hız kesmeden devam etti, ara sokaklardaki son kar kalıntılarını da yok etti ve boğucu bir sis yarattı. Sıcaklık yükseldi ama oldukça serin kaldı, limanın sakin sularında bile kemiklerin ağrımaya ve geminin tahtalarının daha yüksek sesle gıcırdamasına neden olan türden nemli bir soğuk.

Bu süre zarfında amcamla iki kez görüştüm. Bu görüşmeler, Black Tide ile ilgili endişelerimi ona aktarmaya çalıştığım ve Donanma ile hükümetin mevcut durumu hakkında kendimi yeniden bilgilendirdiğim, büyük ölçüde kişisel olmayan görüşmelerdi.

Sorularımın neredeyse her seferinde çürütüldüğünü gördüm. *Hart* filoyla birlikte denize açılacak olsa da, artık Majestelerinin subaylarından biri değildim ve amcam özgürce konuşmıyordu.

Öz amcam ve eski amiralim tarafından dışlanmak sadece acı verici değil, aynı zamanda sonsuz derecede sinir bozucuydu. Filo ve yaklaşan çatışmayla doğrudan ilgili olmayan, örneğin Kara Medcezir taraftarlarının gelişinin kısıtlanması gibi konuları gündeme getirdiğimde bile dikkate alınmıyordum.

"Bunu geçmişin bilincinde olarak söylüyorum ama Black Tide Renown için gerçek bir tehdit oluşturmuyor. Neden olsunlar ki? Elbette baş belası ve aptallar ama aptallığa karşı bir yasa yok," demişti amcam ilk buluşmamızda. "Bu liman sadece bir deniz üssü değil. Burası, yasalar çerçevesinde dilediğini yapabilen vatandaşları olan bir yerleşim yeri. Sana onları görmezden gelmeni tavsiye ederim Samuel."

"Peki ya haydutlukları?" Üsteledim. "Ess Noti bunu biliyor efendim. Ya bir bağlantı varsa?"

"O zaman bu daha uygun tarafların ilgilenmesi gereken bir konu," diye cevap verdi amiral. "Bir Usti korsanı değil."

O akşam *Hart*'ın büyük kamarasında, Maren, Uknara'lar, Grant ve Mary ve hatta sırlarımıza tamamen dahil olan Fisher'ın da bulunduğu bir akşam yemeğine ev sahipliği yaparken Alamay, "Renown'daki sadece yirmi silahlı gemi daha büyük bir endişe kaynağı," dedi. Bir fincan hafif alkollü çay içen Maren'in yanına oturdu. "Mereish Filosu gelmeden önce kaç gemi daha getirilebilir?"

"Elli," diye yanıtladı Ben. Geldiğimizden beri pipo içmeye başlamıştı ve mavi renkli bir duman bulutu başının üzerindeki tavana yapışmıştı. Yine de bu alışkanlık onu sakinleştiriyor gibiydi ve kimse şikâyet etmedi.

"Şansımız yaver giderse," diye sözümü kestim. Odanın arka tarafındaki açık galeri pencerelerinin dışında, yağmur sessiz liman sularına çarpıyor ve sis kasabayı gizliyordu.

Fisher kendi romlu çay bardağını kaldırdı. "Ben de onların arasında olacağım. Geçici bir görevi kabul ettim ve yalnız değildim. Kaptanından kamarotuna kadar üç silahlı tüccar sıkıştırıldı."

"Yine de halkınızın tehdidin bu kadar büyük olduğunu anladığını sanmıyorum," dedi Alamay. "Gelgit'in Ess Noti'nin tahmin ettiği yüksekliklere ulaşacağına inanmıyorlar. Hâlâ tahkimatlarının bir anlamı olacağına inanıyorlar."

Küçük kadını izledim, sadece Aeadine için değil, benim Kara Gelgit'le ilgili endişelerim için de ne kadar değerli olabileceğini ilk kez düşünmüyordum. Zaten araştırmaya başlamıştı. Belki de onun çabalarını teşvik etmeliydim. Hatta onu donatmalıyım. Belki ona tamamen güvenemezdim ve dikkatli olmam gerekirdi ama müttefiklere ihtiyacım vardı.

Ve casusluk konusunda benden çok daha yetenekliydi.

"Neye inandıklarını nereden biliyorsun?" Grant bir kâğıt destesinin üzerine eğilmiş, kendi kendine dalgın bir oyun oynarken ona sordu. "Onları gözetliyor muydun?"

Alamay'ın düz bakışı yeterli bir cevaptı. "Usti'nin yardımını istemek için

Tithe'ye mektuplar gönderildi ama yeterli zamanımız olduğundan şüpheliyim," dedi. "Tithe'de nadiren dörtten fazla Usti savaş gemisi bulunur," dedim. "Hatta

Bize yardım edebileceklerse bile tarafsız kalmalıdır."

"Dışarıdan bakıldığında, her halükarda," dedi Olsa.

"Sen ne yapacaksın?" Benedict Alamay'a sordu.

"Bunu söyleyemem. Yeni emirler almam biraz zaman alabilir."

"Benim sorduğum bu değil," diye üsteledi. "Yaklaşan çatışmada ne yapacaksın? Yeteneklerinizle mi?"

Şirket sessizdi, onun cevabını bekliyorlardı.

Usti casusu "Kara Gelgit bitene kadar gemide kalacağım," dedi ama nedenini söylemedi -Ben onu iyileştirme planımız hakkında karanlıkta kaldı. "Ama savaşmayacağım, bu benim tarzım değil. O zaman Hesten'e döneceğim. Kardeşin beni oraya götüreceğine söz verdi."

Ben ikna olmuş görünmüyordu. "Usti'nin işe karışması hakkında bildiklerini bize anlatmalısın. Jessin Faucher'ın Sam'e verdiği belgeler ortadan kaybolmuş olabilir ama içinde ne olduğunu bilmediğinize inanamıyorum."

Ben'in sözleri uhrevi bir güçle söylenmiş olmalıydı çünkü Alamay'ın yüz ifadesi isteksiz bir ihanet ifadesiyle gerilmişti. Paylaşmayı seçtiğinden daha fazlasını biliyordu. Ama bu kendi başına büyük bir şok değildi.

Ben anlamlı bir şekilde gözüne takıldı.

"Neden umursuyorsun?" Mary Ben'e meydan okudu. Ben sadece omuz silkti.

Alamay toparlandı, ifadesi bir kez daha donuklaştı. "Jessin'in iddiaları doğru olsa ve Mere ile Aeadine'in güçleri halkımın çatışmalarını yaydığına ikna olsalar bile, bunu umursayacaklar mı? Bölünmeleriniz zaten çok derin değil mi? Yoksa bu, Usti'nin artık tarafsız olmadığı daha büyük bir savaşa mı neden olacak?"

"Bu Kış Denizi'ndeki herkes için felaket olur," diye belirtti Olsa.

Ben dudaklarının kenarına bir gülümseme gizledi. "Ne yazık olurdu," diye yorumladı piposunu tekrar dişlerinin arasına yerleştirip yeni bir duman çıkararak. "Ne kaos ama."

* * *

Daha fazla gemi gelmeye başladı. Amcamın hoşnutsuzluğuna rağmen bunların yarısından azında yirmiden fazla top vardı ya da Renown Limanı'na çekildiklerinde boyaları parlayacak kadar yeniydiler.

Bir sonraki görüşmemizde amcam, "Bu gemiler beşiklerinden daha yeni çıktılar, mürettebatları da öyle," diye yorum yaptı. Duvarın üzerinde durup

Şehrin doğusunda, yeni gelenlerin düzenli bir şekilde demir atmasını izliyordu. "Keşke Benedict'i yeniden göreve getirebilseydim. Onun etkisi bunlardan birinde çok uzun bir yol kat ederdi."

Ellerimi ceplerime soktum. "Bir istisna yapamaz mısın?" Amcamın dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Sonunda, "Hayır.

Ancak," bakışlarını bana çevirdi, "eğer bu süre zarfında kendini kanıtlarsa savaş, bu çok uzun bir yol kat eder. Tabii Samuel, çocuk için tüm umutlarımı bir kenara bırakmamı ve kendi iyiliği için onu hapsetmemi tavsiye etmezsen. Eğer onun çok ileri gittiğini düşünüyorsan, bunu bana söylemelisin."

Ellerimin görünmemesine şükrediyordum, ani sıkılışlarını gizliyordum. "Bunun sonu annemiz için iyi bitmedi."

Amiral Rosser'ın pişmanlığı açtı ama pratiklik ve yılların kabullenişle sertleşmişti. "Hayır, öyle olmadı."

Annemle ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek kendime nefes almak için bir an verdim. "Ben henüz kaybolmadı amca. Kendini kanıtlayacak."

Amiral Rosser başıyla onayladı ve limanı incelemeye geri döndük.

Bu süre zarfında Black Tide Tarikatı'ndan uzak durdum ama Alamay, çabaları artık kamaramın mahremiyetinde bir kese altın ve tarikatla ilgili kendi bilgilerimle sessizce destekleniyordu ve bana onların hareketleriyle ilgili birçok rapor getirdi.

"Ormanda gördüğümünden çok daha fazla tarikatçı var ve sadece daha fazlasının geldiğini kastetmiyorum - gerçi bazıları kesinlikle geldi," dedi Alamay bana bir akşam güvertede durup İsmoathe'den gelen yeni gemilerin silah talimlerini izlerken. Mürettebatları körüklere, düdüklere ve ara sıra subaylarının kırbaçlarına koşuşturuyordu. "Tarikat genel olarak ne kadar yaygın?"

Başımı salladım. "Tüm Aeadine'de belki beş bin bağlıları var."

Alamay bunu düşündü, mavi gözlerinin arkasından düşünceler geçiyordu. "Belki de onda biri şu anda burada."

Tüylerim diken diken oldu. "Gelgitlere tapmak için mi? Yoksa başka bir amaç mı keşfettiniz?"

Usti kadın omuz silkti. "Ne Bay Pitten'in ne de Teğmen Adler'in kişisel yazışmalarında uygunsuz bir şey bulabildim - şu ana kadar aralarındaki en nüfuzlu kişi o gibi görünüyor."

"O halde onlara katlanmalı ve dini coşku içinde görevlerinden kaçmamalarını ummalıyız," dedim.

"Gerçekten de öyle."

On üçüncü gün yağmur kesildi ve güneş Renown'u mevsimsiz bir sıcaklık dalgasıyla yıkadı. Rüzgârlar da değişmiş, güneyden düzenli bir şekilde esmeye başlamıştı. Sabahları adaların kayalıkları güneşte buharlaşıyor ve gelgitler yükselmeye devam ediyordu. İki gün boyunca suların çekilmesi de durdu, ta ki dış adalar sürekli su altında kalana kadar.

Renown'daki on beşinci günümüzün sabahında, yükselen güneş *Hart*'ın gölgesini dalgaların üzerine düşürüp kasabanın doğuya bakan her penceresinde parıldarken, uyarı çanları çalmaya başladı.

Ana tepeye tırmandığımda Mary'yi çoktan orada, iki tayfa ve bir dürbünle kümelenmiş, alçak sesle konuşurken buldum.

Batı ufkunu kalenin omzundan ve kasabanın uzantısından görebiliyorduk. Ve orada, denizin çizgisinin berrak, aydınlanan gökyüzüyle buluştuğu yerde, lekeler gördüm; kırmızı ve derin, cömert mor saçılmış beyaz yelken kuleleri.

Mereish Filosu ufukta belirmişti. Renown'a sadece otuz Aeadine gemisi gelmişti ve dış adalar çoktan sulara gömülmüştü.

"Sayabilir misiniz, Bayan Echings?" Nöbetçilerden birine sessizce sordum.

Koyu tenli, kuzeyli bir Aeadine kadını olan zayıf Bayan Echings, "İlk saydığımda üç düzine vardı efendim," diye cevap verdi. Geniş ve yuvarlak gözleri, bunun ne anlama geldiğinin farkında olarak asık suratlı ve esprisizdi. "Ama daha fazlası var."

"Uygun gelgit yarın sabaha kadar olmayacak," diye fısıldadı Mary. *Hart* limanın yumuşak sularında sallanırken Mary'nin eli benimkine kaydı, diğeri küpeşteye dayandı. "Neden erkenden buradalar? Suyun en yüksek seviyeye ulaşmasını beklemeleri gerekmez mi?"

"Zamanında yardım toplayamayacağımızı biliyorlar," diye cevap verdim, rüzgâr sözlerimi Bayan Echings ve bekçi arkadaşından saklayacak kadar alçak sesle. "Ama tamamen hazırlıksız değiliz. Emirlerimiz yakında gelecek."

"Gelgit yükselmeden önce saldırırlarsa..." Mary de aynı sessizlikte konuştu, dudakları boynumdan aşağı tüylerimi diken diken edecek kadar yakındı. "Bu eylem ne kadar sürebilir? En büyük dalga gelirse ve saldırıya uğrarsak... İyileşmen Sam. Savaşın ortasında bunu nasıl yapabiliriz?"

"Bay Maren'le konuşmamız gerekiyor," diye sözümü bitirdim.

Birlikte aşağı indik. Güverteye ilk ben indim ve Mary'ye tekrar elimi uzattım, o da kabul etti. Güvertede yolumuza devam ederken Olsa'nın

Mürettebatın bir kısmıyla birlikte bir dürbün ve Mereish hatlarının dar bir görüntüsü üzerinde konuştukları yerden gözlerini ayırdı ve onu takip etmesi için başıyla işaret etti.

"Bayan Poverly!" Olsa'nın yanında bulunan kıza seslendim. Kaleye doğru başımı salladım. "İşaret bayraklarına dikkat edin ve herhangi bir değişiklik olduğunda beni uyarın."

Kız başını salladı. Mürettebatın geri kalanından gelen sorgulayıcı bakışları bir kenara ittim ve aşağıda gözden kaybolurken yüz ifademi sakın tuttum.

Birkaç dakika sonra Mary, ben ve Olsa kamaramda Bay Maren ve Alamay'la bir toplantı yaptık.

Alamay sinirli bir ifadeyle, "Ayin, Gelgit'in yükseldiği sırada yapılmalı," dedi. "Devam eden herhangi bir savaştan bağımsız olarak."

"Mereishler saldırmak için o zamana kadar beklemeyebilirler," dedim, zihnim zamanlama ve taktiklerle çalkalanıyordu. "Muhtemelen o zamana kadar Renown'u enkaza çevirmek ve sular çekilmeden önce anakaraya yönelmek niyetindeler."

"Yani hepimiz ölmüş ya da esir düşmüş olabiliriz," diye belirtti Mary.

Alamay sertçe başını salladı. "Evet ama bir Sooth bunu öngörmediği sürece bunu şimdiden bilemeyiz ve o zaman bile bir boşluk olabilir. Ne olursa olsun. İyileştirmenin yapılabilmesi için önümüzde bir gün var ve hesaplarıma göre en uygun zaman üçüncü sabah çanından hemen sonra olacak. Çok erken ya da çok geç olursa hepimiz için risk artar. Eğer şafağa kadar bitiremezsek, gelecek yıla kadar beklemeniz gerekecek ve Öteki'nin aylarının yardımı olmadan işimiz çok daha zor olacak."

"Peki ya zaman savaşın ortasında gelirse?" Mary sordu. Bakışlarını bana çevirdi. "Görev yerini terk eder misin?"

Alamay kesin bir ifadeyle, "Bırakmalı," dedi.

"Ayin birkaç dakikadan fazla sürmez," diye ekledi Bay Maren. "Yine de işimiz bittiğinde durumunuz hakkında bir şey söyleyemem."

"O halde planımız değişmedi," diye özetledim. "Kara Gelgit'in İkinci Dönüşü sırasında üçüncü çanda burada toplanacağız, ayini tüm acelemizle gerçekleştireceğiz ve görevimize döneceğiz. Subaylarımı hazırlayacağım. Ben'in de aşağıda bana eşlik etmesini sağlayacağım. Olsa, sen ve Illya tılsımlarınızı hazırlamalısınız; ona boyun eğdirmek için hazırlıklı olmalısınız."

KIRK DOKUZ

Sahiplik

MARY

Benedict, Charles ve benim yanımdaki surlara yaslanmış, sürekli yer değiştiren meraklı kasaba halkıyla birlikte Mereish Filosu'nu izliyordu.

Filonun ufku doldurmasının üzerinden saatler geçmişti ve Samuel, Renown'daki neredeyse tüm diğer gemilerin kaptanlarıyla birlikte kaleye çağırılmıştı. Geri kalanlar ya çoktan yola çıkmış ya da demir yerindeki kilit noktaları takviye etmek için ayrılmıştı ve kalenin tepelerinde sürekli mesaj bayrakları dalgalanıyordu.

"Demirleme yeri yakında dūřecek," dedi Benedict sōze girmeden. "Ve benim kariyerim sona erdi."

"Kariyerin uzun zaman önce bitmiş olmalıydı," diye hatırlattım ona.

Charles sessizdi, ya kendi dūřüncelerinde kaybolmuştu ya da Benedict'in kendine acıdığı anlardan birine daha dahil olmamaya kararlıydı.

"Ben iyi bir subaydım," diye karşı ıktı Ben. "Emirlere itaat ettim. Ŭlkemi ve műrettebatımı korudum. Lirr'in yakalanmasına ve Mere'den kaçmasına yardım ettim, Mereish Filosu'nun ve diğer tehditlerin haberini getirdim. O halde neden karanlıkta yaptığım özel bir eylem yűzünden cezalandırılıyorum? 'Yakışıksız davranış' - onlar kim oluyor da benim kiminle yatacağıma karar veriyor?"

Onun ateşli bakışlarıyla karşılaştım. Kızgınlığının bana yönelik olmadığını biliyordum ama kalbim yine de ilkel, dehşet dolu bir çarpıntı geçirdi. Yűzűme yansıtmadım, öfkesine karşı vakar ve soğukkanlılıkla cevap verdim.

"Ben, bir kez olsun kendinden bařka birini dūřűn."

"Düşünüyorum," diye hırladı. "Bir gemiye ihtiyacım var. Görevimi yapmak ve kendimi bir kez daha kanıtlamak için bir fırsata ihtiyacım var."

Charles boğazını temizledi ve doğruldu. "Duvardan aşağı bir tur atacağım," dedi, ellerini ceplerine soktu ve ayık, geveze kasaba halkının arasından geçerek uzaklaştı.

"Yine de bencillik," dedim Ben'e. "İyileşmediğin sürece asla gerçek bir şefkat, samimiyet ya da pişmanlık hissetmeyeceksin."

Ben bir an beni izledi, kapana kısılmış bir fareye işkence edip etmeyeceğine karar veren bir kedi gibi, sonra tekrar denize baktı. "Bunun işe yarayacağına gerçekten inanıyor musun?"

"İnanıyorum." Filoyu işaret ederek gerçeği saptırmaya çalıştım. "Dışarıda yakalayabileceğimiz bir Yüce Ruhban olmalı. Samuel'e Mere'de bir tedavi bulmuş olsaydık bunu yapacağını söylemiştin."

Ben homurdandı. "O zaman bunu kastetmiştim. Ama olduğum şeyden zevk alıyorum. Varlığım bir suç değil."

Bir hayal kırıklığı dalgasını bastırdım. "Ben. Leydi Alice seni yatağa götürdüğünde ne hissettin?"

Ağzı müstehzi bir sırıtışla dönmeye başladı ama ben devam edince durdu: "Sana gülümsediğinde ve sevgiyle baktığında ne hissettin?"

"Benim Samuel olduğumu düşündü." "Evet, ve?"

Bu soru karşısında kafası karışmış gibiydi. Etrafımızdaki kasaba halkının seslerinde de bir durgunluk oldu ve bir süreliğine dalgaların sesi ve uzaktan gelen bir çan sesi ön plana çıktı.

Kalede bayraklar tekrar değişti ve casus gözlükleri parladı.

"Kıskanç," dedi Ben sonunda. "Şaşırdım. Gücümü onun üzerinde kullanmak zorunda kalmadım. O... hâlâ mutluydu."

"Ve bu mutluluğa kazara da olsa *senin* sebep olduğunu bilmek? Bu yeniden ama daha gerçek bir duygu mu?"

Başını çevirdi ve aniden gözleri, nefesi çok yakındı. Yumuşak, güç dolu bir gürültüyle sordu: "Benimle yatmak mı istiyorsun, Mary?"

Yanımızdan geçen bir adam bize onaylamayan bir bakış fırlattı ve aceleyle yoluna devam etti.

Bir an için düşünemedim, güç ve arzuyla ve çiçek açan bir ateşle sarmalanmışım, sonra Tane beni dürttü. Tekrar nefes aldım, öfkemi yuttum.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," diye cevap verdim, sesimi aynı derecede alçaltarak. "Kariyerin bitmiş olabilir ama hayatın bitmedi. Ve -bunu belirtmek benim için ne kadar gereksiz olsa da- Samuel'in iyileşmene ihtiyacı var. Bir gün Öteki'nin içinde sıkışıp kalacak ve kimse onu kurtaramayacak."

"İdare eder." Ben bu fikri bir kenara attı ama yüz ifadesinde yarı gömülü, çiğ bir şey vardı. "İyileşmeden seninle yatmayacağını ya da seninle evlenmeyeceğini biliyorum. Ama Mary." Yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi ve fısıldamak için yaklaştı, "Ben o olabilirim."

Gücü yine tenimi okşadı ama daha az etkiliydi.

Neredeyse burun buruna gelmemize rağmen soğuk bir şekilde, "Fırsat çıkarsa kendini iyileştirmene izin ver," diye karşılık verdim. Fırtına Duvarı'nın kuzeyinde Samuel, Benedict'in işbirliğini şan ve güç vaatleriyle sağlamıştı. Ben de aynısını yapabilirdim. "Bana yapacağına söz ver. Ben de seni bu savaşın kahramanı yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Nasıl?"

"Kırmızı yelkenli Mereish gemileri önemli, değil mi? Jessin Faucher'ınki de onlardan biri ve Ess Noti'nin başkanının oğlu."

Sırıttı bana cahil gibi göründüğümü söyledi. "Evet," dedi abartılı bir sabırla. "Mor yelkenliler bayrak gemileridir. Kırmızılar ise filo başlarıdır."

"Birini alacağız ve senin de övgüyü almanı sağlayacağım. Saint, amirallerini ve amiral gemisini ele geçirip kaos yaratacağız. Ve ben, *senin* komutanda, o filoyu paramparça edeceğim."

Ben'in ağzı buruştu. Gözlerinde hayranlık vardı, sanki söylediklerime inanamıyordu ama bundan zevk alıyordu. "Bu delilik."

"Tek bir sözümle gemilerini batırabilirim. Ben ölemem. Mürettebatı konuşmadan dize getirebilirsin."

"Sesimiz ölümcül

geliyor." "Bunu

yapacak mısın?"

"Bin adamı aynı anda kontrol edemem," diye uyardı Ben. "Onlar da Adjacent'lar ve tılsımlar olmasa bile, kendilerine ait Sooth'lar ve Stormsinger'lar. Samuel de küçük oyunumuza katılmak isteyecektir. Eğer yapabilirlerse ona itibar kazandıracaklar."

"Senin için her şeyi yapar," diye hatırlattım ona, kelimeler acı gelse de. "Hadi ama Benedict. Yapalım şu işi. Daha kötü ihtimallerle de karşılaştık."

"Tamam." Ben aniden doğruldu ve kalabalığa baktı. Konuşma sesleri değişmişti ve onun bakışlarını takip ederek askerleri gördüm

duvar boyunca ilerliyorlardı.

"Etrafta dolaşmak yok!" diye seslendi bir asker. "Bu surlar askeri harekât için temizlenmeli!"

"Gemiye dönme vakti geldi," diye gözlemledi Ben. Ellerini ceplerine sokup uzaklaşırken nefesi kıvrıldı.

Durakladım, ama artık seyrelmiş olan kalabalığa hızlıca bir göz attığımda Charles'tan hiçbir iz bulamadım. Bizimle muhtemelen gemide buluşacağına karar vererek ve askerlerle yüzleşmek istemeyerek, kasaba halkının merdivenlerden aşağıya ve Renown'a doğru akışına katıldım.

Mary, Tane'nin sesi düşüncelerimin arasından süzülüp geldi. Öteki'nde bir karışıklık var. Nefes al.

Kalabalığın akışından ayrıldım ve sessiz bir sokağa adım attım, kendimi dağınık eski binaların arasındaki bir oyuğa sıkıştırdım.

Uzun, yavaş bir nefes vererek kontrolü bıraktım ve Tane bizi Öteki'nin içine çekti. Evler kayboldu ve su ayak bileklerime dolanmaya başladı, hatırladığımdan daha soğuktu.

Oraya.

Tane'nin iradesinin itişini takip ettim ve kuzeye ya da güneye değil, doğrudan yukarı baktım.

Hiçbir şey görmüyorum, dedim tedirginlikle. Yumuşak turuncular ve sarılarla parlayan birkaç uzak yaratığın geçici geçişinden başka bir şey yok. Ghisten gemilerinin ve Fırtınakuşlarının parıltıları limanı kaplamıştı ve diğer büyücülerden oluşan bir grup kalede oyalanıyordu.

Aylara bak, diye ısrar etti Tane.

Ciğerlerim ağrımaya başladı. İlk nefesimi bıraktım ve Öteki'nin gökyüzünü ararken ikinci nefesimi çaldım.

Dört ay vardı, hepsi de birbirinin aynısıydı; en çıplak oraklar, neredeyse görünmezler.

Omurgamda bir ürperti belirdi. *Bizim ayımız Öteki'nde de görülebiliyor mu? Görmemi istediğin şey bu mu?*

Daha dikkatli bak. Mor bir parıltı.

Öyle yaptım, limanın diğer tüm çarpışan ışıklarını filtreleyerek uzaklaştırdım ve kararan dört aya odaklandım. Yavaş yavaş, olgunlaşmış eriklerin ve eski çürüklerin rengi olan koyu mor bir parıltı kaydettim. Kanatlı ve kemikli bir şekli de vardı.

Bu mesafeden fark edilebilmesi için çok büyük olmalı.

Nedir bu? Tane'ye fısıldadım.

Verdiği yanıt, ayın karşısındaki garip, iskelet yaratığın görüntüsünden daha ürperticiydi.

Bilmiyorum. Bir duraklama, sonra acil bir ses, *Biri geliyor.*

Son nefesimi verdim ve kaldırım taşlarındaki botların ritmiyle insan dünyasına geri döndüm. Sessizdiler, sürünmüyorlardı ama kontrol altındaydılar ve gözlerim sahiplerini bulduğunda sokağa çıkışım çoktan engellenmişti.

En öndeki figür, dar omuzlu ve geniş kalçalı orta yaşlı bir kadın, elinde bir tomar kâğıt tutuyordu. Kanımı donduran sert bir sesle konuştu. "Mary Firth. Ben Teğmen Isolde Barlowe. Majestelerinin Kraliyet Donanması tarafından geri alınıyorsunuz. Ülken ve kaptanın uğruna kendi isteğinle gel. Akıntı yükseliyor ve Aeadine'in ihtiyaç duyduğu an geldi. Direnirseniz, zorla götürülürsünüz."

Kadınla aramızda bir buçuk adım vardı. Kalçasında bir kılıç vardı, eldivenli bir eli kabzasında duruyordu. Arkasındaki altı bordo ceketli denizcinin süngüleri tüfeklerine takılıydı, gözleri eğik şapkalarının altında gölgelenmişti.

"Geri mi alındı?" Tekrarladım. "Ben hiçbir zaman onlara ait olmadım. Usti Krallığı tarafından korunuyorum."

Barlowe, "O zaman kaptanınız sözleşmenizi Amirallik'e götürmekte ve davanızı anlatmakta özgür, ama şimdilik benimle gelmelisiniz," dedi.

"Gitmeyeceğim." Sözcükler kendiliğinden ağzımdan çıkmıştı ama ciddiydim. Öfke boğazımı yaktı, kızgınlık ve adaletsizlik etrafımızdaki havayı donmak üzere olan bir su gibi gergin hissettirdi.

Barlowe bunu uzun, etkilenmemiş bir göz kırpışla fark etti. "Eğer bunu yapmazsanız, kaptanınız tutuklanacak ve Aeadine Krallığı'nın mallarını saklamaktan yargılanacak." Askerlerine ilerlemelerini işaret etmek istercesine iki parmağı havada bir elini kaldırdı.

Bakışlarım bir ömür boyu uyarılar, korku ve adaletsizlikle beslenen bir parıltıya dönüştü. "Blöf yapıyorsun. Kapınızda bir Mereish filosu var ve Kara Dalga yükseliyor. Gemimin bana, senin de ona ihtiyacın var."

"Gelgit'ten korkuyorsanız, sesinizi en önemli yere verin." Barlowe'un sesi demir gibiydi. Askerlerini ileri doğru salladı ve sert eller kollarımı kavradı. "Gel. Şimdi."

"Kullanılmayacağım!" Tane'yi bakışlarımda hissettim, hayalet gölgesinde değil ama özünde; onun uzun yılları, bizim gücümüz. Rüzgârlarım da geldi, dönüyordu ve harekete geçmeye hazırdı, saldırmaya ve yönünü şaşırtmaya hazırdı. Dilimin ucunda bir şarkı daha vardı, askerlerin ciğerlerindeki nefesi çekmeye hazırdım.

Ama açık bir alanda bir düzine düşmanla karşı karşıyaydım ve bu savaşı kazanma şansım düşüktü. Ben çoktan gitmişti ve Charles'tan da hiçbir iz yoktu. Samuel hâlâ kaledeydi. Onların yokluğunun beni bu kadar savunmasız, bu kadar terk edilmiş hissettirmesinden nefret ediyordum.

Ellerimin titremesine rağmen kendimi çelikleştirdim. Eğer karşı koyarsam, kendime sadece acı ve daha sıkı bir tasma kazandıracağımı deneyimlerimden biliyordum. Ama isteyerek gidersem, kaçmak için bir şans bulabilirdim.

Ben de kendimi ara sokaktan çıkarıp Aeadine Kraliyet Donanması'nın pençelerine bıraktım.

* * *

Amiral Evane Solace, ensesinde lacivert bir kurdeleyle tutturulmuş siyah peruğu olan iri yarı bir kadındı. Çift boynuzlu şapkası, Aeadine Güney Filosu'nun amiral gemisi *Recompense*'in büyük kamarasında tıkış tıkış oturan diğer bir düzine kaptanı itip kakmakla tehdit ediyordu.

Aeadine Demir Yeri'nin batısındaki yüksek direkler ormanı boyunca yaptığım yolculuktan dolayı nemli ve üşümüşüm. Göğsümde öfke alev alev yanıyordu ama Solace bakışlarımla karşılaştığında ellerimin titremesi durmuştu.

Haklı kızgınlığımı görmesini, bunun en azından onu duraksatmasını umuyordum. Ama Solace'ın gözleri konuşmaya dönmeden önce çok az oyalandı. Dalgınca bir tarafa doğru işaret etti ve Barlowe beni diğer dört kadının bölmeye karşı oluşturduğu sıraya doğru yönlendirdi.

Bir tanesi Stormsinger maskesi takıyordu. Gençti, kadınlığa yeni adım atmıştı, yanakları gözyaşı lekeli ve dolgundu. Diğer ikisi gri saçlıydı, biri mesafeli bir bakışa, diğeri ise kararlı ve kendinden emin bir havaya sahipti. Sonuncusu cılız, orta yaşlı bir kadındı, dar bir yüzü ve bana annemi hatırlatan gözleri vardı; kederli, boyun eğmiş. İçi boş.

"Siz kimsiniz?" diye sordu cılız kadın. Sözcükler ağzından henüz çıkmıştı ki acı dolu bir homurtuyla kesildi.

Kır saçlı kadınlardan biri ellerini eteklerinin önünde birleştirdi. Cılız kadın kolunu koruyucu bir şekilde yanına soktu ve sessizleşerek önüne bakmaya başladı.

Zihnim çalkalanırken onun bakışlarını kamaranın diğer ucuna kadar takip ederek şirkete baktım. Belli ki diğer kadınların Fırtınasever olması müttefik oldukları anlamına gelmiyordu.

Bir erkek sesi "Dikkat!" diye bağırdı. Koyu lacivert ceketinin geniş siyah manşetleri ve şapkasının iki yerine üç noktalı olmasıyla dikkat çeken bir teğmen önümüze yerleşti.

Teğmen Adler. Tabii ya. Bu onun gemisiydi, *Recompense*.

Maskeli kız ağlamaya başladı. Yanına gitme, kolumu ona dolama dürtüsü ayaklarımı sallamama neden oldu.

İliklerimde Tane kıpırdandı. *Önce kızı serbest bırakacağız. Anlaştık.*

"Bayan Slorach ve Bayan Elsher daha önce filo eylemi gördüler ve Diğer Stormsinger'larla birlikte çalışma konusunda deneyimliler," dedi Adler. "Sizi onlar yönlendirecek. Tüm emirlere itaat edeceksiniz. Çizginin dışına tek bir adım, tek bir sapma notası ve işaretlenecektir." Bunun üzerine gözleri önce sıırım gibi kadına, sonra da bana kaydı. Bakışları daraldı, sonra Slorach ve Elsher'e döndü.

-Gri saçlı yaşlı kadınlar. Hangisinin hangisi olduğundan emin değildim.

"Bu," diye beni işaret etti, "Anne Firth'ün kızı. Eğitimsiz ama eminim ondan iyi bir şekilde faydalanabilirsiniz."

Onu izledim, yüz ifadem dümdüzdü. "Beni serbest bırakın ve filoyu tek başıma batırayım," diye yem attım.

Teğmen doğrudan gözlerimin içine bakmak için ilerledi. Rıhtımdaki adam ortalıkta görünmüyordu, bir şekerleme teklifiyle irkilmişti. Burada gücü elindeydi ve üstleri bizi izliyordu.

Belki de görünmemeyi umuyordu ama boyumuz aynıydı ve Benedict Rosser'la öfkesinin doruğundayken karşı karşıya gelmişim.

Ben de ona baktım.

Teğmen gözlerini benden ayırmadan, "Bayan Firth için on kırbaç," dedi. "Bacaklarına. Ciğerlerini doldurmak için mücadele etmesini istemiyoruz."

Etrafındaki havayı tek bir nefesle söndürdüm ve nefes nefese kalıp dizlerinin bağı çözülene kadar bunu yaptığımın farkına bile varmadım.

Bir el enseme kavradı. Bir çığlık attım ve döndüğümde gri saçlı Fırtına Şarkıcılarından birinin beni geriye doğru çektiğini, döndürdüğünü ve bölmeye sabitlediğini gördüm. Başka eller de gelip beni ezmeye başladı. Başımın etrafında bir maskenin tanıdık kayışlarını hissedene kadar mücadele ettim, sonra kontrolümü kaybettim.

Bu adamlar ve kadınlar benim halkım değildi, vatanımı, akrabalarımı ve Ghistwold ile kayrak tepeleri arasındaki köyü savunan tek kişiler değildi. Onlar benim düşmanlarımdı.

Maskenin üstünden yüzüme temiz hava vurdu. *Recompense*'in baş güvertesine, rüzgârın içine doğru itilirken gözlerimden akan öfke dolu yaşları kırıştırdım. Paltom ve dış giysilerim çıkarıldı, gömlek ve pantolonuma kadar soyuldum. Kollarım zorla başımın üstüne kaldırıldı. Sarsıldım ve çırpındım, dönmeye çalıştım, ancak arkamda elinde kırbaç olan asık suratlı bir adamın pozisyon aldığını gördüm. Etrafında denizciler armadan bakıyor, topçular işlerinde bocalıyor ve diğer Stormsinger'lar izlemek için sıralanıyordu. Genç kız yine ağlıyordu, neredeyse kendini gözyaşları ve sümükle boğacaktı.

Çılgılık atmak, rüzgârın güverteyi yırtıp geçmesini talep etmek ve bana boyun eğdirilemeyeceğini ve kontrol edilemeyeceğimi kanıtlamak istedim. Ama sesim çıkmıyordu.

Rüzgâr sanki beni izliyormuş gibi hafifledi. Geminin sallanması hafıftı ve güvertede tayfalar, bosun'un düdüğü tizleşip bir subay işlerine dönmeleri için bağırırken bile bakmaya devam ediyorlardı.

Diğer gemilerdekilerin de izleyip izlemediğini merak ettim -Fırtınacılar ve Kahinler, subaylar ve sıradan denizciler, denizciler ve askerler.

Döndüm, boş yere *Hart*'ı aradım. Yine sadece diğer Fırtınakârları gördüm; kızı, yaşlı kadını ve cılız olanı... Bakışları o kadar soğuk olmasaydı merhamet gibi gelebilecek bir şeyle bakışlarımı tutuyorlardı.

Bu bakış *cesaret* istiyordu.

Tane, bana yardım et, diye fısıldadım. Gözyaşlarım yanaklarımda ve kirpiklerimde donmaya başladı. Öteki'nin içine adım atmak, bağlarımdan kurtulup denize atlamak istedim. Bunu yaparsam tekrar sudan çıkarılacağımı ve Sam ile *Hart*'ın cezalandırılacağını benim bildiğim kadar Tane de biliyordu.

Yalvarışım değişti. *Buna dayanmama yardım et*.

Onun zihnimin önüne geçtiğini ve kontrolü ele aldığını hissettim. Paniğim uykunun kıyısında geziniyormuşum gibi azaldı, gerilmiş kollarımın ve bir düzine yeni çürüğün acısı da öyle.

Dayanacağız, diye mırıldandım düşüncelerimin sessizliğinde, alnımı direğin nemli tahtasına yaslayıp bir düdük sesi duyarken. *Dayanacağız. Ve suyun üzerinde filolar oluşturacağız*.

Uyu, Mary, diye fısıldadı Tane.

İlk kırbaç vurulduğunda gözlerimi kapattım.

ELLİ

Oğullarım

SAMUEL

Bunun olmasına nasıl izin verirsin?"

" Kapı arkamdan çarptı, penceredeki camlar kırıldı ve şöminedeki odunlar bir kıvılcım bulutu içinde parçalandı. Kıvılcımlar süslü siyah perdenin üzerinden geçerek masasında oturan amcamı aydınlatan mum ışığına karıştı.

Amiral Rosser kalemini bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. O bakışı tanıyordum; temkinli ve hesaplı. Hangi ikiz olduğumu anlamaya çalışıyordu ve tahmin ettiğim kadarıyla, vahşi saçlı ve öfkeli halimle, her zamankinden daha çok Ben'e benziyor olmalıydım.

"Kendini kontrol et," diye emretti Amiral Rosser. "Bu benim elimde olan bir şey değildi."

"Senin elinde değildi' mi?" İlerleyerek tekrarladım. "Amiral Solace sizi devre dışı mı bıraktı?"

"Otur, Samuel."

"Siz eşit değil misiniz?" Avuçlarımı masanın üzerine koyup öne doğru eğilerek talepte bulundum. "Sesiniz çıkmıyor mu? Onu savunmayı *denedin* mi?"

"Otur yerine!" Emir o kadar keskin ve sert geldi ki dizlerim büküldü - sadece bir parça. Sandalyeyi ittim ve tatmin edici bir takırtıyla devrildi.

Amiral Rosser masadan geri çekildi, başparmağını şakağına götürdü, derin ve sakinleştirici bir nefes alırken parmakları alnına gömüldü. "*Hart* iyi bir

gemi, Samuel. Ama bir Fleetbreaker'ı onun için harcayamayız. Mary, Solace ile yelken açmalı. Şansımız varsa, silahlarımızın menziline girmeden önce Mereish'i parçalayacaklardır. Bu mesele senden, benden ya da bir cadıdan daha büyük ve görev fedakârlık gerektiriyor - bunu açıklamam gereken son kişi sensin."

Sözleri, bir zamanlar hayatımı dayandırdığım ve kalbimin solgun bir köşesinde hâlâ özlemini duyduğum sözde özverili, metanetli inançlara doğru ilerliyordu. Ama Mary'nin rızası olmadan götürülmesi, annesini kullanan ve onu korsanlara kaptıran insanların eline düşmesi fikri... buna katlanamazdım. Hele de güvendiğim ve Mary'nin Tane'yi ifşa ettiği öz amcam suç ortağıyken.

"Size söz veriyorum, harekâttan sonra size iade edilecek." Amiral masanın etrafından dolanmaya başladı ve bana bakmak için masanın kenarındaki korunağı terk etti. Sessizliğimden cesaret alarak daha alçak bir sesle devam etti: "Değer verdiği kişileri koruma ve yanında tutma arzusundan daha doğal bir duygu yoktur. Ama bu bir savaş Sam. Fırsat verilirse Mary hepimizi kurtarabilir. Bu yüzden ona bu fırsatı vermeliyiz."

"Eğer öldürülürse-" diye başladım ama bitiremedim.

Amcam bir adım daha yaklaşmadı ama yüzünün sert çizgileri bir parça yumuşadı. "Hiçbir garanti veremem. Ama savaştan sonra serbest bırakılmasını sağlayacağım. Sana söz veriyorum."

Alay etme isteğime direndim. Başım ağrıyordu; Hae'nin arayışının bir uyarısı mıydı yoksa sadece fiziksel bir tepki miydi, bilemiyordum. Karanlık Su, kalbimin her atışında bir yükselip bir alçalıyor ve pencerelerin dışındaki limanın doğal ışıkları, menzildeki her hortlağın, büyücünün ve gizlenen canavarın ışığına dönüşüyordu.

İçgüdüsel olarak Mary'yi hissettim, *Recompense*'teki diğer Fırtınakapanların ışıklarının bulanıklığıyla birleştim.

İmgeler peş peşe bana saldırmaya başladı. Kırmızı yelkenli bir geminin üzerime doğru geldiğini gördüm. Gökyüzünün dokusundan fırlayan yılan gibi, Ötekidoğumlu bir canavar ve batık bir ormanın ağaçlarının yanından aşağıya doğru sürüklenen efsane sahneleriyle kabartılmış toplar gördüm. Ölüm ve yıkım yüzlerce şekilde gözümün önüne geliyordu ve Mary'nin şarkı söyleyen sesi tüm bunların arasından geçiyordu.

Soğuk metal elime değdi ve sallanarak göz kırptım. Amcam önümde durmuş, elimi madeni parama dolamıştı. Gözleri yuvarlaktı, makamının şatafatı ve pratikliği terk edilmişti.

"Samuel?" diye sordu, bir baba gibi yüzümün yan tarafını okşayarak. Bir an için o benim babamdı, hayallerim anılarımla çarpışıyordu.

Babamın bir eli benim yanağımda, diğeri Ben'in.

Birbirinize iyi bakın, evlatlarım.

Amcam beni serbest bıraktı ve Karanlık Su, hayallerle birlikte geri çekildi.

Amiral Rosser'ın ilk kez neredeyse nutku tutulmuştu. "Samuel... bir doktora ihtiyacın var."

"Mary'ye ihtiyacım var," diye cevap verdim, kendimi masanın üzerinde sabitlemek zorunda kalmam soğukluğumu azaltmıştı. "Ve gemime dönmeliyim."

"Kara Dalga dindikten ve tehdit geçtikten sonra onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye tekrar söz verdi amiral. "Bu sadece aylar sürecektir Samuel."

"Aylar mı?" Geri fırlattım. Yalnız kalma, kendimi amiralden ve onun yarattığı duygu karmaşasından ayırma ihtiyacıyla kendimi ayağa kaldırdım ve kapıya doğru ilerledim. "Bu savaştan sonra onu geri alacağım. Gelgit'in canı cehenneme."

Amcamın cevabını duymak için oyalanmadım.

Şok olmuşum, Ben koridorun karanlığında duruyordu. Karanlık su botlarının topuklarına vuruyordu ve başı bir tarafa eğikti.

"Duydun mu?" Topuklarının üzerinde dönüp benimle aynı hizaya geldiğinde sordum. Amcamı uyarmamak için alçak sesle konuştum, yemyeşil halı ayak seslerimizi boğuyordu ve uzaktan, algımın sınırında bir su şırıltısı vardı.

"Evet," diye karşılık verdi kardeşim. "Yine de orada olmadığımız için Charlie ve bana öfkelenmek yerine suçu tamamen amcama yüklemene şaşırdım."

"Beni kışkırtma," diye uyardım. "Ne olursa olsun güvende olmalıydı."

"O zaman gerçekten bu işin peşini bırakacak mısın?"

"Hayır," diye hırladım. "Ama *Hart* saflardaki yerini alacak. Eğer *Recompense*'in Stormsinger'ları Mereish Filosu'nu tek bir silah bile ateşlenmeden durdurabilirse? Öyle olsun. Ama öyle olacağından şüpheliyim."

Sokağın serin ve nemli havasına girene kadar bir daha konuşmadık. Hava değişiyordu ama bunun doğal olup olmadığını bilmek imkânsızdı. Bir haftadır ilk kez kar yağıyordu, ağır ve nemliydi, çoktan sulu kara dönüşmüştü.

"Bu iş bittiğinde bana zafer vaat edilmişti Sam," diye söze girdi Ben, belli ki önceki tartışmamızdan uzaklaşmıştı. "Ve hayatta yeni bir şans."

"Kötü şöhrete ve hayattaki bir şansa razı olacak mısın?"

Ben bana soran gözlerle baktı. "Ne için kötü şöhretli olabilirim?"

"Umarım Cesaret. Muhtemelen ihanet. Çünkü I
olacak değil ayrılmak Mary gemime dönmeden
Anchorage'a gidemeyiz."

Ben bunu düşündü, sonra omuz silkti ve şapkasını çıkarıp yüzünü bir yaz esintisiymiş gibi karla karışık yağmura çevirdi. "Öyle olsun."

* * *

Hart küçük bir korsan filosunda yerini alıp Aeadine hatlarının en güneyinde tüccarlara baskı yaparken gökyüzünden acı bir yağmur yağıyordu.

Nem giysilerime, saçlarıma ve sakallarıma yapışmıştı ve yağlanmış paltom her yere yayılan soğuğu durdurmak için çok az işe yarıyordu. Çeşitli Fırtınakıranların uygulamalarına rağmen henüz dağılmamıştı; bu da tasarımının Mereish olduğu sonucunu pekiştiriyordu. Rüzgârdaki seslerini dinledim ama hiçbirisi Mary'ye ait değildi.

Yağmur sadece görüş mesafemizi kısaltmakla ve filodaki her denizcinin sefil bir şekilde ıslanmasını sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda barutu, kırmızı ahşap fiçilerinde mühürlenmiş neme dayanıklı Usti barutunu bile bozmakla tehdit ediyordu. Güverte kaygandı. Etrafımda eller kum kovalarını yere atıyor, Bayan Skarrow uzun topların hazırlıklarını denetliyor, Bay Penn keskin nişancılarımıza talimat veriyor ve Bay Keo güvertede dolaşıyordu. Kıç tarafta Poverly, Bayan Echings'e rapor verdi ve birlikte mizanadan bir dizi renkli bayrağı geçirdiler. Biz hazırдық.

Kumpanyamızdaki diğer gemilerden de benzer bayraklar yükseldi, hepsi parlak ve yeniydi ama sağanak yağmurda güçlükle görülebiliyorlardı. *Nomad* yakınlarda pusuya yatmış, siyah gövdesi yağmurdan titreyen dalgalar arasında bulanıklaşmıştı. Eski korsan gemisinin buğusu kısmen belirgindi ve pelerinli başlığının ahşabı üzerinde ışıldayan çivit rengi bir yağ gibi kayıyordu. *Hart*'ın kendisi de tam anlamıyla kendini göstermiş, tıpkı benim geminin ön tarafında onun arkasında oyalandığım gibi, baş tarafının önünde dalgaların üzerinde oyalanıyordu. Dışlerini kış meşesinin dalları gibi açmış, yağmurdan etkilenmiyordu ve deniz camı gözleri dalgaları pençelerken batıya sabitlenmişti.

Liderimiz *Drake*, kırmızı ve altın rengine iki direkli bir donanma brigantini idi. Onun adaşı olan *ghisting* -tıpkı Ostchen'den kaçarken çağırdığım canavar gibi, birden fazla titreyen kanadı olan büyük bir yılan-

Ana direğin etrafına aynı şekilde sarılmış olan figür başı, geminin baş tarafını omurgadan küpeşteye ve pruva direğine kadar dolanıyordu; dişlerle dolu ve öfkeyle köpüren vahşi gözlü acımasız bir başla kaplanmıştı. Ben izlerken, bir çocuk pruva direği boyunca koştu ve canavarın yaldızlı başının üzerinde asılı kaldı. Bir saniye sonra alevler parladı; bir an için parlaktı, sonra bir duman bulutu içinde söndü. Çocuk geri çekildi, koyu gri duman yağmura rağmen heykelciğin çenesinden süzölmeye devam etti.

"Ne kadar dramatik," diye mırıldandı Grant yanımda, küçümsemesinin içinden hayranlık sızıyordu. Kılıcı, tabancası ve tüfeğiyle tam teçhizatlıydı ama genelde giydiği şık giysileri terk edip yağlı bir palto ve boyun atkısı giydiği için pek de kendinde görünmüyordu.

Filo boyunca daha fazla ghisting uyandı. Bu durum savaş sırasında alışılmadık bir şey değildi ama bu derece bir tezahür daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Gemiye bağlı her ghisting bir gösteri aşamasındaydı, değişen, hayalet ışıkları insan dünyasındaki gemi fenerlerinin aydınlatmasına katılıyordu. Bir avuç Öteki Doğulu yaratık da denizde pusuya yatmış, kan kırmızısı hudenler ve beyaz morgorilerden oluşan uzak bir girdap, fırtınalı bir gökyüzündeki serçeler gibi derinlere doğru akın ediyordu. Büyük bir savaş gemisinin mizana direğinin tepesinden bir impling yükseliyor, belli belirsiz ursine bir ghisting tarafından takip ediliyordu. İsteddiği zaman insan dünyasından çıkıp Öteki'ne geri dönüyordu.

Bu ima dışında, yaratıkların gerçekte hangi dünyada yaşadığını söyleyemezdim. Artık hem lanetim hem de gerçek Kara Gelgit'in amansız, bulanık baskısı tarafından askıya alınmış bir şekilde sürekli olarak uçurumun kenarında oyalanıyordum. Terli tenimde pasif bir şekilde duran tılsımım bile beni sabit tutamıyordu.

Kara Gelgit gelmişti ve dünyaların dokusu kâğıt inceliğindeydi, tıpkı benim uyanık dünyaya tutunuşum gibi.

"Ben," dedim alçak sesle.

Grant ve benim arkamda durmuş olmasına rağmen beni kabul etmedi. Gücü sürekli bir bulut halinde etrafında dolaşıyordu, kan gibi kıpkırmızıydı ve görünmeyen bir rüzgârda dönerek gözle görülür bir şekilde çalkalanıyordu.

"Eğer Öteki'nde kapana kısılırsam, beni kamarama götür ve komutayı devral," dedim çünkü kardeşim her şeye rağmen yetkin bir stratejist ve komutandı.

"Elbette," dedi Ben, gözünü kırpmadan.

"Ve Mary'nin Donanma'nın elinde kalmamasını sağla."

Yağmur güverteyi dövüyor ve şapkasının kenarından damlıyordu. "Bu hiç de küçük bir istek değil."

Başımı salladım. "Farkındayım. Yine de, senin için yaptığım onca şeyden sonra, bunu benim için yap." "Ölüyormuşsun gibi konuşuyorsun Samuel. Geri geleceksin."

Grant da bana baktı, konuşmuyordu ve sessizdi.

İtirafımın beni panikletmiş olması gerekirken sesim titremedi. "Belki de."

Konuşma daha fazla ilerleyemeden uzaktan bir top ateşlendi. Mereishler menzillerini test ediyorlardı. Bakışlarımı Aeadine gemilerinin ön hattında gezdirdim, hepsi de yüz ya da daha fazla topa sahip devasa savaş gemileriydi ama sığramayı göremeyecek kadar uzaktaydım.

Yanıt olarak bir başka silah daha patladı, bu kez Aeadine Filosu'ndan. Namlusunun parladığını gördüm ve hatta neredeyse yüz geminin gıcırtiları ve hışırtıları arasından duyulabilen atış düdüğünü duyduğumu sandım.

Sonra şarkılar başladı.

ELLİ BİR

Fırtına Kız Kardeşler

MARY

Dünyam şarkı, kaos ve rüzgâra dönüştü. Sesim, sert bakışlı Slorach'ın önderliğinde ve Amiral Solace'ın ara sıra verdiği emirlerle Fırtına Şarkıcıları arkadaşlarımla birleşti. Seslerimiz, yağmuru Mereish Filosuna ve giderek kalınlaşan arduvaz bulutu ve çalkantılı rüzgârdan oluşan bir taca doğru geri çağıran sayısız armoniye karıştı.

Donanmaya duyduğum öfke ne kadar şiddetli olursa olsun, kükreyerek sesimi gökyüzüne gönderirken bir tür özgürlük hissediyordum. Bir rahatlama. Kanımın damarlarımda dolaşmasına ve ciğerlerimin tuzlu, canlı havanın her nefesinin tadını çıkarmasına neden olan bir şenlik.

Kara Gelgit'in yükselişi sarhoş ediciydi. Soğuk bir kış gecesinde bir ocağa yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum, yağmur hâlâ kafa derimi ıslatıyor ve nemli saçlarım boğazıma yapışlıyordu. Güç, donmuş etten sızan ısı gibi beni doyuruyor ve tek bir hedefe yer bırakıyordu.

O gücü serbest bırakmak.

Sesim konserden kaymaya başladı. Gözlerimi kapattım, yeni rüzgâr ipliklerini kendime çektim. Her birinin tadına baktım, olasılıklarını hissettim.

Etrafımızdaki gemilerde, diğer Fırtına Şarkıcıları denize ve gökyüzüne kendi zaman zaman uyumsuz ilahilerini söylüyorlardı. Birçoğu Mereish Fırtına Şarkıcıları'nın ters rüzgârları ve yağmur dalgalarıyla savaştı - önce yırtıcı bir fırtına dalgası, sonra da düşman filosunun önündeki dalgalar boyunca sürünen tanıdık sis kümeleri. Her yelkenleri doğal olmayan rüzgârla doluydu ve ben bu rüzgârı onlardan çalmaya karar verdim.

Diğer Aeadine Fırtınakıranları yeni, taze bir doğu rüzgârı çekti ve Aeadine Filosu Mereish'e doğru yumuşak, kavisli bir ilerleyişe başladı.

"Rüzgârlar gibi gel," diye şarkı söylüyordu etrafımdaki kadınlar. *"Ormanlar parçalandığında."*

"Anne, anne, ey benim annem," diye uyum içinde şarkı söyledim, sesim kendi içime çekildikçe yumuşadı. Tane bir kış soğuğu gibi tenimde titredi. *"Ormanın derinliklerinde ve ormanlık tapınakta..."*

Silahlar patlamaya başladı ama ben irkilmedim. Gözlerim kapalıydı ama yine de rüzgârı ve ince, kıvrımlı bir yağmur sisini görebiliyordum. Gökyüzünde kaynayan bulutları da gördüm; her iki filonun üzerindeki gökyüzü de yaklaşan öfkeyle dolup taşıyordu.

"Dalgalar gibi gel, donanmalar karaya oturduğunda," diye şarkı söyledi yoldaşlarım.

Birinin kolumu tuttuğunu hissettim. Onları görmezden geldim, kendi şarkıma devam ettim. *"Yaylarımız sizi saklayacak, köklerimiz derinlere uzanacak..."*

Biri elini kolumdan çekti ve hararetli bir konuşma duydum. Sonra etrafımdaki boşluk genişledi - artık bedenler ve sesler yerine rüzgârla doluydu.

Gözlerimi açtım. Diğer Fırtınacılar uzaklaşmış, beni sırtım kış küpeşteye dönük bir şekilde yarım daire şeklinde bırakmışlardı. Gözleri benim üzerimdeydi ve yavaşça şarkımı yankılamaya başladılar.

Rüzgâr aramızda dönüyordu, gücü her geçen an artıyordu.

"Barınağımızda uykunuzu bulun," diye şarkı söyledim.

Fırtınacıların arkasında Amiral Solace'ın asık suratını gördüm ve Teğmen Barlowe-Adler hiçbir yerde görünmüyordu. Onların ötesinde, bizi geminin geri kalanından ayıran, kırmızı kaplamalı sırtlar ve hazır tüfeklerden oluşan bir sıra duruyordu.

Hepsinin ötesinde, filolar arasındaki boşluk -Dünya Dışı ışıklarla dolu siyah, dalgalı dalgalar- giderek kısılıyordu. Sis dalgaları dalgalanıyor, silah dumanıyla yoğunlaşıyor ve topların flaşlarını turuncu ve kırmızı darbelere dönüştürüyordu.

"Yaprak ve dal ve kök ve asma," Bakışlarımı ve irademi suyun ötesine, Mereish gemilerine sabitledim. Diğer Fırtına Şarkıcıları'nın sesleri benimkilerle birleşerek gücümü artırdı ve sözlerimi tek başlarına gidebileceklerinden çok daha uzağa taşıdı.

"Zamanın yürüyüşüne boyun eğme..."

Yağmur fırtınası bana, bize, güç ve etki korumuza boyun eğmeye başladı. Son direncinin de bir telaş ve girdap içinde kaybolduğunu hissettim ve yüzümdeki hava aniden ısındı.

Uzaktan Amiral Solace'ın bağırarak verdiği emirleri duyuyordum. Fırtınacı arkadaşlarımın şarkıları da gemimizin hareketleri gibi sekteye uğradı.

İlk kasırga dalgaların üzerine inerken ben devam ettim. Kasırga yüzeyi sıyrıp geçerken su kekeleyerek yukarı doğru patladı; bir, iki derken bir su hortumu denizden gökyüzüne doğru korkunç, iliklerimi donduran bir su ve rüzgâr kükremesiyle fırladı. Bir Mereish gemisine kararlı bir kayıtsızlıkla çarptı ve filonun derinliklerine dalarak çatırdayan tahtaların ve çığlık atan denizcilerin sesini bastırdı.

En genç Stormsinger dehşet içinde çığlık attı ve ellerini ağzına kapattı.

O anda içimde bir şeyler titredi. Annemin Donanma'da geçirdiği zamanları, filoları sulara gömdüğü ve binlercesini su dolu bir mezara gönderdiği zamanları anlatırken acı dolu gözlerini gördüm. Beni korumaya çalıştığı gelecek buydu.

Tane de bunu hissetti. Derimin altında dalgalandı ve ışığı gözlerimi bulandırdı - o ışığın artık görünür olduğunu biliyordum. Gözlerim insan dünyasında parlıyordu, tıpkı filolar arasında denizi tarayan Öteki Doğumlu yaratıklar gibi.

Başka bir Stormsinger irkilmiş bir çığlık attı. Askerlerden bazıları döndü ve Amiral Solace, garip bir şekilde içimi memnuniyetle dolduran belirsiz bir yoğunlukla bana baktı.

"Kışın soğuşuna aldırmayın," diye şarkı söyledim, ama sesim rüzgârla hemen uçup gitti. Hava büyücüsü arkadaşlarımın bakışlarıyla karşılaştım, onları şarkılarını sürdürmeye, güçlerini bana ödünç vermeye çağırdım. Yarısı devam etti, sesleri her zamankinden daha güçlüydü. *"İnsanların baltaları ya da döktükleri kan."*

Bir başka kasırga benim çağrıyla gökyüzüne yükseldi, sonra bir başkası ve bir başkası. Topların gürültüsü rüzgârın ve suyun uğultusuna, gergin halatların uğultusuna, gövdelerin suya çarpmasına ve yelkenlerin şaklamasına karıştı. Geminin dört bir yanından denizciler kükrüyor ve diğer gemilerden, kaosun içinden bile bize doğru tezahüratlar yükseliyordu.

Sonra top menziline girdik. Denizciler Stormsingers'ın etrafını daha sıkı sardılar; etten bir duvar bizi nişancılardan korurken, filoları tam olarak görmemizi sağlıyordu.

Beşinci ve altıncı kasırga gökyüzüne doğru yükselirken, su rüzgârı kovalarken ve inleyen bir dolu tufanı taşırken nefes nefese, aksayan bir kahkaha attım. Gökyüzü benim katedralim, siklonlar da onun sütunlarıydı; namlu flaşları ve ateşle çiçek açan sisle çevrili ve gün ışığından yoksun, çürük bir zemin.

Seslerimiz ayrılmaya başladı, armoniler neredeyse uyumsuzluk içinde bükülüyordu, o kadar rahatsız edici, o kadar güzeldi ki, kollarımdaki her tüy diken diken oldu.

Mereish Filosu'yla aramıza büyük bir savaş gemisi girdi; Aeadine'in devasa birinci sınıf gemilerinden biriydi, yüksek direkleri ve bir kadın savaşçı figürü vardı, altı büyük kanadı Hart'ın dişleri gibi geminin ön tarafını kaplıyordu. Savaş gemisi tam bordasını açtı ve dumanların arasından, çok da uzak olmayan bir Mereish fırkateyninin direğinin arma ve yelken karmaşası içinde sallandığını gördüm.

Gözlerimi kısarak kapattım ve sadece şarkıma odaklandım. Yine de Tane'nin ışığı hâlâ parlıyordu ve farkındalığı devam ediyor, beni daha insanlık dışı gözlemlerle dolduruyordu: Altımızdaki sudaki Ötekidoğumlu canavarlar, *Recompense*'in ghisting'inin zihni, ayaklarımın altındaki odunların arasından Tane'ye fısıldıyordu. İskelet kanatlı mor bir canavarın Karanlık Su'daki ghisten gemilerinin loş yansımalarını süpürdüğünü ve bir dittama'nın pruvamıza indiğini gördüm.

Mary!

Kırmızı paltolarıyla geminin geri kalanını görmemi engelleyen denizcilerden üçü dönerken Tane gözlerimi zorla açtı. İlki -güzel ve yuvarlak yanaklı- tüfeğini kaldırdı.

Doğrudan bana doğru.

Kısa bir an için gözlerindeki çatışmayı gördüm. Ama parmağı, üzerinde obsidyen bir yeni ay resmi olan bir halkayla işaretlenmiş tetiğin üzerine kapandığında, hiçbir çatışma yoktu.

Kollarımı havaya kaldırdım ve yana döndüm. Başıma doğru gelen tüfek mermisi bir elimi parçaladıktan sonra pazumu ve boynumun yan tarafını sıyrıp geçti. Mermi geçerken bir Mereish tılsımının susturucu gücünü hissettim; sonra mermi kayboldu ve Teğmen Barlowe beni güverteye çıkardı. Tek görebildiğim onun mavi ceket ve cesetlerin gürültüsüydü ve tek hissettiğim açık yaralarımındaki yakıcı, kör edici acıydı.

Tekrar görebildiğimde, yatay ve hâlâ botlarla dolu bir şekilde, güvertede iki Fırtınakanatçının daha öldüğünü gördüm. Beni selamlamaya çalışan zayıf kadının kafasının arkası yoktu. Diğerinin, Slorach'ın ise

Sırtında işe yaramaz bir şekilde, bir ciğer dolusu kanla boğuluyordu. Açık dudaklarından fişkırان kan, yapışkan iplikler halinde güverteye damlıyordu.

"Aşağı inin!" Teğmen Barlowe kulağıma söyledi. Beni yanlara doğru çekiştirdi, hâlâ vücudunun sığınağında tutuyordu. "Kımıl!"

Ama kış tarafta kapana kısılmıştık. Kış güverte birbirine girmiş, kılıçlar parlıyor, bedenler kaynaşıyordu.

Ayaklarımı buldum ve küpeşteye yaslandım. Tane çoktan işe koyulmuş, düşüncelerimi yönlendirmeye başlamam için acımı yeterince dindirmişti.

"Ess Noti," diye nefes aldım tam karşıma yerleşmiş olan Barlowe'a. Bundan hiç şüphem yoktu, ancak lojistik, ince ayrıntılar o anda aklıma gelmedi. Uzaktan, siklonlarımın hâlâ Mereish Filosu'nu parçaladığını hissediyordum - kendimin uzantıları, ipek iplikler kadar ince iplere bağlı tazılar. Zorlanıyorlardı ve kontrolü yeniden kazanmam gerekiyordu. "O kadın, o asker, üzerinde yeni ay olan bir yüzük takıyordu. Black Tide Tarikatı mı? Ama tüfek topu Ess Noti'ydi."

Barlowe'un Ess Noti ya da Black Tide Tarikatı'nın tehditlerinden haberdar olup olmadığı belli değildi. Tekrarladı, "Sizi aşağı indirmeliyiz. Sana hareket etmeni söylediğim anda beni takip et ve alçakta kal."

"Hayır," diye cevap verdim. Korku artık bedenimden ayrı, uzak ve alakasız bir şeydi. Bu kadar gücü, bu kadar potansiyeli hissetmişken hiçbir parçam rüzgârdan ayrılmayı kabul edemezdi. Ess Noti iş başında olsa bile, bu benim görevim değildi. "Yukarıda daha fazlasını yapabilirim. Black Tide ve Ess Noti, Barlowe. Onlar hakkında ne yapacaksın?"

Barlowe iki denizciye işaret verdi. Sırayı bozdular ve ilerlediler.

"Büyücülerin hepsini aşağıya götürün," diye ekledi ve daha fazla denizciye kalan Fırtına Şarkıcıları-Elsher ve sürekli ağlayan kıza doğru işaret etti.

Gemi bir patlamayla sarsıldı ve dünya irkilmiş bir nefes alarak durakladı. Sağımızda, yağmur ve sisin arasından görünen bir Aeadine brigantini karından dışarıya doğru paramparça oldu. Turuncu ve kırmızı bir alevle patlayan ateş, bakan gözlerimi yaktı. Enkaz her yönden tiz sesler çıkarıyordu; mesafeden dolayı etkisiz kalsa da duyulabiliyordu.

Bir adım ötemde bağılıyor olmasına rağmen Barlowe'un sesi kulaklarıma yavaşça ulaşıyordu. "Ona aşağıya kadar eşlik edin! Sen! Bana Dördüncü Teğmen'i getirin. Amiral nerede?"

Mereish Filosu'nda siklonlarımdan biri bir su tufanıyla çökerken denizciler kollarımdan tuttu. Küçük bir geminin üzerine düştü ve gemiyi öyle şiddetli bir şekilde salladı ki, denizciler devrilmiş bir sandıktan çıkan bebekler gibi denize düştüler.

Biz kalan Fırtınakuşları götürüldük, artık sadece üç kişiydik. İkinci bir patlama gemiyi sarstığında çeyrek güverte merdivenlerini yarılamıştık, bu patlama o kadar yakındı ki herkes eğildi -ben hariç. Parçalar havada uçtu, bir tanesi başımın o kadar yakınından geçti ki rüzgârın hızını hissettim.

Uzaktan, tüm siklonlarımdan kontrolünü kaybettiğimi biliyordum ama onları tekrar kavrayamayacak kadar şoktaydım. Kanla ıslanmış kolumun yanından geçerken, başka bir Aeadine gemisinin yanında dalgalara karışan yelken parçalarını gördüm; bu geminin baş bodoslamasının neredeyse tamamı havaya uçmuş ve alevler içindeydi. Gemi denize teslim olurken, çılgın denizciler geminin direklerine koşuyor, ambarlarından kadın ve erkekler kadar su ve çer-çöp fıskırıyordu.

Recompense'in güvertesinde silah *sesleri* duyulmadan önce yoldaşlarımı değerlendirmek için ancak zaman bulabildim - bir muhafız kalçasında uzun bir parça tutan diğerine yardım etmek için çabalıyordu. Çığlıklar yeniden alevlendi ve Magni'nin kırmızı yakasını taşıyan yakındaki bir asker kanlar içinde yere yığıldı. Tiz bir çığlık genç kızın tökezleyen formuna eşlik etti. Elsher'la birlikte güvertenin altına süpürülmeden önce yaralarını görmeye vaktim olmadı.

Bir an için yalnızlık hissine kapıldım; bütün gözler başka bir yerdeydi. Artık gemiden atlayabilirdim. Elbette, diğer Fırtınakârlara karşı gerçek bir sadakatim yoktu, onları kalıcı bir şekilde özgürleştirme umudum da yoktu. *Hart*'tan gelen Mereish'le hâlâ savaşabilirdim.

Sonra kasırgaların gücünü hatırladım, hepimizin seslerinin uyum içindeki çalkantısını. Ne kadarı Tane ve benim, ne kadarı onların?

Yanımdaki parmaklığa bir kurşun daha isabet ettiğini hissettim ve diğer Fırtınakârların peşinden aşağıya daldım.

CANAVARLAR, ÖTEKİ-Düz Büyücüler uzun zamandır Öteki'nde yaşayan ve yerleşik sınıflandırmalara ve unvanlara meydan okuyan canavarlardan bahsetmektedir. Bunların çoğu, implingler ve benzerlerinin aksine, diyarlar arasında istedikleri gibi geçiş yapamazlar ya da yalnızca folklorda kalacak kadar nadiren ortaya çıkarlar. Bununla birlikte, son zamanlarda bu yaratıkları sınıflandırmak için girişimlerde bulunulmuş ve yeni kategoriler önerilmiştir: mürekkep balığı benzeri ishalk, kanatlı argreth ve ursine andowt. Ayrıca bakınız:

ANDOWT, ARGRETH, ISHALK, OTHERBORN.

-ALPHABETICA: AEADINES'IN YENİ KELİME KİTABINDAN

ELLİ İKİ

Çağırıcılar

SAMUEL

Majesteleri *Drake'in* görünmeyen bir patlamayla titremesinden birkaç dakika önce ölümünü gördüm.

"Hazır ol!" *Hart'a* doğru bağırdım. Her yerde mürettebatım güverteye indi ve Olsa, yanımda, mizana direğinin arkasına geçti.

Patlamalar *Drake'in* içinde dalgalanıyor, top ağızlarından ateş püskürüyor ve armadaki nişancıları sarsıyordu. Ateş kıçtan pruvaya doğru hızla ilerlerken, hayaletleri geminin etrafında tehlike içinde dönüyordu. Ateş geminin baş tarafına ulaştığında, hayalet Drake sessiz ve dehşete düşmüş bir acıyla şaha kalktı ve *Hart'ın* ışığının tedirgin bir tepkiyle ayaklarımın dibindeki güvertede dalgalandığını gördüm.

"Bu bir kaza değildi," dedi Olsa yanımda, duruşu hâlâ gerginlikten çarpıktı. Bakışlarını filonun diğer ucundaki bir başka patlamaya, ardından bir diğerine çevirdi.

Ancak üçüncü patlama, kasırganın uğultusundan güçlkle duyulabildi. Aeadine Fırtınakıran'larından biri -şimdi görünüşe göre yolundan sapmış olan- üç gemi ötede yere inerken bir uyarı daha yaptım. Deniz gökyüzüne doğru patladı ve aşağıdaki sudan pırıl pırıl, çalkantılı bir morgori akıntısını da beraberinde götürdü.

Bir nefes boyunca bu manzaraya sadece ağzım açık bakabildim, sonra dudaklarımdan emirler döküldü. *Hart'ın* mürettebatı cevap vermek için çabaladı ve ben de rüzgâr ve spre y bizi hırpalarken örtülere tutundum. *Hart* yavaşça kasırgadan uzaklaştı. Filomuzdaki diğer gemiler de aynı şeyi yapmak için acele ettiler ve *Nomad*

Mereish'le aramızdaki boş denizin seyrek uzantısı. Bir borda fırlattı, toplar eşzamanlı bir dalgalanmayla ateşlendi, övünecek zamanım yoktu.

"Samuel!"

Benedict güverte merdivenlerinden yukarı doğru ilerledi ve önündeki bir denizciyi kılıç ucuyla dürttü. Adamın bariz bir şekilde esir alınmış olmasına rağmen, Benedict kılıcını dikkatsizce kullanıyordu ve önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde adamın ceketinin arkasında birkaç kanlı delik izi vardı.

Benedict mahkûmunu saçlarından yakaladı ve başını geriye doğru eğdi. "Bu piçi tanıyor musun?"

Bay Pitten Magni-dulled gözlerle bana baktı.

"Gemimde ne yapıyordun?" Sooth'un duyuları o kadar keskindi ki, her sesi duymadan önce biliyormuşum gibi hissediyordum. "Sabotaj ve cinayet."

Bay Pitten tepki vermemek için kendini zor tutarak yüzünü buruşturdu.

Benedict başıyla cebini işaret etti. "Üzerinde bir Ess Noti tılsımı buldum, bir Magni tılsımı." Pitten'in başını sertçe salladı ve adamın yüzü acıyla buruştu. "Ne yazık ki ben bir Black Tide Oğluyum Bay Pitten ve o şey lanet olası bir bibloydu."

Pitten ani bir dehşet içinde soluk soluğa kaldı ve Benedict'in gücü ikiye katlanmış görüşümde onun etrafında dalgalandı.

"Gemimi sabote etmeye geldin," diye tekrarlardım. "Ve öldürmeye, ama kimi? Hepimizi mi Bay Pitten? Ellerinize bu kadar çok kan bulaşmasına dayanabilir misiniz?"

"Gemiyi devre dışı bırakacaktım, hepsi bu, yemin ederim!" diye itiraz etti tarikatçı.

"Neden? Kimin emriyle? Tarikatın mı?" *Drake*'in kömürleşmiş enkazını işaret ettim.

Pitten hayal kırıklığı içinde çılglık atmaya çalıştı ama Benedict'in gücü burnuna ve ağzına hücum edince boğuldu. Kasıldı.

"Cevap ver, hemen," diye talep etti Ben.

"Adamın peşine düştüler, Mereish adamının!" Toprak adamının yüzünden gözyaşları süzülüyordu ama bakışlarında suçlamaların izleri de vardı. "Başka seçeneğim yok. Onu öldürmek zorundayım. Bunu bana o söyledi! Midden Ghist! O-" "Maren! Bay Maren'i koruyun!" Olsa'ya döndüm. Çoktan koşmaya başlamıştı.

güverte boyunca ilerledi ve bir kapaktan geçerek gözden kayboldu. Ben, "Alamay'a da bakın!" diye eklerken, Illya ona katılmak için acele ediyordu.

Halatların ve yelkenlerin oluşturduğu kafesin ve *Drake*'in enkazının ötesinde, Mereish Filosu'nun gemileri arasında devasa, koyu mor bir ışık köpürüyordu.

Dehşet beni ele geçirdi. Büyük bir şey Öteki'nin içinden geçmeye çalışıyordu ve perde bu kadar inceyken bunu başarmasının uzun süre alacağından şüpheliydim. İster bir Mereish Çağırıcısı'na boyun eğsin, ister kendi isteğiyle gelsin, tehlikeli olacağından hiç şüphem yoktu.

Benedict'e, "Bay Pitten'ı aşağıda güvende tutun," dedikten sonra geminin ortasına bakan küpeşteye doğru ilerledim. "Beni dinleyin! *Drake*'ten kimseyi gemiye almayacağız, sabotajcıları riske atamayız. Bay Penn! Ambarda bir arama düzenleyin, gemide daha fazla kaçak yolcu olabilir. Bay Keo, bizi güneşe götürün."

Emirlerim ben daha onları vermeyi bitirmeden uygulanmaya başlamıştı. Savaşın içinden dikkatlice süzülüp diğer gemilerin arasından geçerek daha açık sulara girdiğimizde, dürbünümü çektim ve tekrar o çalkantılı, mor ışığa doğrulttum. Anomalinin yanındaki bir Mereish gemisinin güvertesinde, ışıklarının orman yeşiline kahverengimsi bir çit oluşturan iki Sooth gördüm.

Sooth'lar, ama bitişik. Çağırıcılar.

"Bayan Poverly." Kız yanımda donup kalmış, bir görüntüye ya da başka bir şeye takılıp kalmıştı. Paramı avucuna koydum. "Öteki'ne gitmeliyim. Bunu üç dakika içinde bana geri ver ve bende kalmasını sağla, anladın mı? Cep saatiniz var mı?"

Poverly hararetle başını salladı. Beklediğimden daha az korkmuş, daha çok bunalmış ve bu görev için minnettar görünüyordu. Parayı bir elinde tutup diğer eline saatini aldı, sonra ben güverte küpeştesini iki elimle tutup başımı eğerken yakınımnda durdu.

Öteki beni yutmak için sıçradı. Filolar seyrelti, ghisting'in yaşadığı ağaçların ve büyümlü ışıkların yansımalarından biraz daha fazlası haline geldi. Gemilerin arasındaki ve bazen de üzerindeki Öteki Doğumlu canavarların ışıkları iki katına çıktı.

Çürük mor ışığa odaklandım. Yaratığı burada gördüm, bütün ve açık bir şekilde, dünyalar arasındaki kâğıt inceliğindeki duvarda titreyerek asılı duruyordu.

Canavar daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Suyu daldı ve geniş, kuş kanatları üzerinde tekrar yükseldi - tüyleri deniz yosunu dokusundaydı, suyla dalgalanıyordu ve ham kemikten ince bir çerçeveden sarkıyordu. Kafası gözsüz bir kafatası ve uzun, vahşi bir gaga ile kaplıydı ve bacakları kargılardan daha uzun pençelerle son buluyordu.

Bir nefes boyunca bariyeri zorlamasını izledim ve hareket tarzımı tartıştım. Mereish Çağırıcıları açıkça canavarı Aeadine'e karşı kullanmak niyetindeydiler ama onları durdurmaya mı çalışmalıydım yoksa canavarın geçmesine izin verip

Mereish'e geri mi çevireyim? Gücümü Mereish büyücülerine karşı kullanırsam kazanabilir miydim?

Yanağımın yanından bir şey geçti. Geçerken döndüm ve zihnimin gözünde bir tüfek topu gördüm. Önce şok, sonra da içime bir korku saplandı.

Biri bana ateş etmişti ama insanların dünyasında değil.

Öteki dünyada.

Parmaklığın arkasına çömeldim, tam o sırada bir kurşun daha parmaklığa isabet etti. Her iki âlemde de bulunan ghisten ağacı, topu canlı bir et gibi yuttu. Çatlama yok, kırılma yok. Kıymık yok.

Orada, suyun karşısında, Mereish Çağırıcılarından birinin bana döndüğünü gördüm. Üçüncü bir atış için sıraya girerken uzun bir tüfek omzuna dayanmıştı.

Silahının soluk parıltısını zar zor fark ettim; ghisten ağacı kadar parlaktı.

-Büyük kanatlı canavar sonunda insan dünyasına tamamen girmeden önce. Bir parıltıya dönüştü, filoya dağılmış diğer yüzlerce canavar ve büyücü gibi bir yansımaya. O parıltının bir Aeadine gemisinin üzerine indiğini gördüm, pençeleri güvertiyi tırmalarken ve arma parçalanırken parlaklığı titreşiyordu.

Arkamdaki küpeşteye bir kurşun daha isabet etti ve zihnim duraksadı, kararmaya yüz tuttu. Kalp atışlarının gürültüsü ve kulaklarımdaki kan uğultusu arasında tek bir düşünce kök salmıştı. Daha fazla ışık bana doğru yaklaşıyordu ve kaç tanesinin bir Mereish Çağırıcısı'nın iradesine cevap verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Canavarları -özellikle de filoya dehşet saçan kanatlı olanı- durdurma şansım çok azdı.

Kendime ait bir silaha ihtiyacım vardı.

ELLİ ÜÇ

Ölümden Daha Kötü Kaderler

MARY

Geriye kalan iki Fırtına Şarkıcısı, Solace'ın büyük kamarasında toplanmıştı; bu kamara, harekât için duvarları yıkılmamış birkaç kompartımandan biriydi. Şimdi figürlerle dolu olmadığından, odanın kitap kutuları ve kadife perdeler, yerdeki kilimler ve kirislere sabitlenmiş süslü fenerler ile cömert olduğunu görebiliyordum, ancak şimdi hiçbiri yanmıyordu.

Kıç balkona açılan kapı, galeri pencerelerinin arasında açık duruyor ve kamarayı nemli, dumanlı bir havayla dolduruyordu. Kapının önünde kümelandik, başlarında on altı yaşından biraz büyük bir asteğmen olmak üzere, güvenilir olduklarını umduğumuz yarım düzine denizci bizi izliyordu. Belli ki suikast tehdidine, sabotaja uğramış gemilere, kısıtlı görüş açısına ve yeni talimatlara rağmen görevlerimize devam etmemiz bekleniyordu.

Asteğmen ise bir mataradan bir şeyler içmek için arkasını dönmüş ve odadaki herkesin kışkırtıcı bakışlarından kaçınmıştı. Elleri titriyordu ve yüzünde kan vardı. Hepimizin hayatı tehlikede olmasaydı ona acıyabilirdim.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Sonunda çocuğun kendini gizlice sarhoş etme çabasını yarıda keserek talep ettim.

"Tehdit geçene kadar burada kalacağız," diye geveledi ve şişeyi yanına bıraktı. Kendi sesindeki titremeyi duyunca utançtan yanakları kızardı. "Devam edin."

"Ne ile? Zar zor görebiliyoruz," diye tersledi Elsher.

"Bizi öldürmeye çalışıyorlar!" dedi genç Stormsinger. Gözleri kocaman açılmış ve elleri titriyordu. Kolu sargılıydı ve yüzünde boğazından aşağı kıpkırmızı akan ve gömleğini ıslatan bir tanesi de dâhil olmak üzere çok sayıda kesik vardı.

Elsher ve asteğmen kısa ve hararetli bir tartışmaya girdiler; Elsher üstü kapalı talimatlar veriyor, kız da karşılık veriyordu. Çocuğun durum hakkında ya da ne yapması gerektiği hakkında çok az fikri olduğu hızla anlaşılıyordu.

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, denizciler de benimle aynı fikirdeydi.

Tane'nin ve benim düşüncelerimiz sorunsuz bir şekilde bir araya geldi. Black Tide'ın Ess Noti hükümleri vardı, Ess Noti tarafından bilinen bir ghisting'e tapıyorlardı ve Mereish baskısı dışında kendi halklarına saldırmak için hiçbir sebepleri yoktu. Bu baskının nasıl geldiği ve Black Tide'ın ne kadar istekli olduğu belirsizdi ve bir dereceye kadar önemli değildi. Görünüşe göre, fırsat verilirse bizi öldüreceklerdi.

Genç Stormsinger gözlerimle buluştu ve duygularımın -heyecan, korku, kafa karışıklığı, kararlılık- karmaşası içinde birdenbire, şiddetle, fırsatım varken denize atlayıp *Hart*'a yüzmüş olmayı diledim. Ama aynı zamanda bunu yapmadığım için de rahatlamaıştım.

Çatışmanın üzerine sesimi yükselttim. "Bir planım var. Ve sanırım durumla ilgili bazı içgörülerim de var."

"O zaman konuş." Elsher bana döndü ve asteğmenden vazgeçti.

"Black Tide Tarikatı Aeadine büyücülerini öldürüyor ve sanırım gemilerimizi sabote ediyor," dedim odadaki herkesi de dahil ederek. "Kullandıkları silahlar Mereish casuslarına bağlı. Eğer doğru tıslımlara sahiplerse büyüye karşı koyabilirler ve eğer vurulursak tüfek topları gücümüzü bastırabilir."

"Nasıl?" diye sordu asteğmen, sesi kaybolmuş gibiydi. Matarası parmaklarının arasından sarkıyordu.

Tamamen şaşırmamış olsam da öfkem içimde alevlendi. "Üstleriniz size bunu söylemeliydi. Uyarılmalıydınız."

Asteğmenin yüzü kızılın daha da koyu bir tonuna büründü. Matarasından bir yudum aldı ve ağzını sildi. "Black Tide neden bize ihanet etsin ki? Onlar... onlar Aeadine."

"Ama Mereish büyücülerine tapıyorlar," dedi Elsher.

Başımı salladım. "Piç bir akrabalıkları var. Gerekçeleri ne olursa olsun, içinde bulunduğumuz durum bu. Şimdi." Açık balkon kapısına baktım ve Elsher'la göz göze geldim. "Siklonların kontrolünü yeniden ele geçirmemiz gerekiyor."

İkimiz balkona çıktık, bir nefes sonra da kız onu takip etti. Silah dumanı, ateş, kan, yanan katran ve kenevir kokusuyla yüklü rüzgâr bize doğru gelirken parmaklıklara yaslandık. Topların gürültüsü hiç kesilmiyordu ve geminin gövdesine çarpan parçalar gümürdüyordu. Yüzüstü yatan bir cesedin yanımdan geçişini izledim ve bakışlarımı yukarı doğru zorladım.

Savaş görüşümüz sise boğulmuştu ve neredeyse sadece Aeadine gemilerinin orta ve arka hatlarından oluşuyordu - ya da eskiden yanan bir düzine hurda ve umutsuzca manevra yapan gemilerden oluşan bir dağınıklıktan ibaretti. Siklonlarımı göremiyordum ve batıda sadece iki tane kaldığını hissediyordum.

"Buradan bir işe yaramayız," dedi Elsher geminin kış tarafına dönerek. "Onların gemileri kadar biz de kendi gemilerimizi yok edebiliriz."

"O zaman saklanalım!" dedi kız. "Onların istediği de bu, değil mi? Belki bizi rahat bırakırlar."

Giderek artan bir kızgınlıkla ona baktım, ama tekrar konuşmadan kamaranın kapısının açıldığını ve bir erkek sesi duydum.

"Oh, Aziz'e şükürler olsun," diye mırıldandı Elsher ve kızla birlikte aceleyle kabine geri döndüler.

Kapı aralığında çerçevenlenmiş bir halde donup kaldım.

"Bize doğru gelen bir Mereish gemisi var. Denizciler, yukarı, hemen." Teğmen Adler etkili ve sertti, komuta ederken rahattı. Kılıcı kınındaydı, görünürde tabancası yoktu. Kapana kısılmış üç büyücüye suikast düzenlemeye gelmiş bir adama benzemiyordu ama...

Hepsine lanet olsun. Adler'in burada olduğunu nasıl unutabilirdim? O kaosun içinde bile hatırlamalıydım, hatırlamalıydım-

Askerler ayrılmaya başladı. Asteğmen kapının eşiğinde şapkasıyla oynarken, kulübenin güvenliğinden ayrılmaya isteksiz olduğu her halinden belli olan, sessiz ve gergin sorular soruyordu.

"O Black Tide!" diye bağırdım. Asteğmen şaşkınlıkla bana baktı ama Adler onu koridora itti, kapıyı kapattı ve mandalı çevirdi.

Elsher bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Adler'in ağzının kenarları, cesaretlendirici bir gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde yukarı kalktı. Nedense isteksiz ifadesiyle kılıcının kabzasına dayadığı eli arasındaki tezat daha da dehşet vericiydi.

Eline kan bulaşmıştı.

Arkasından biri kapıya vurmaya başladı.

"Sadece Mereish Filosunu tehdit edenleri öldüreğim," dedi, sesi alçak ve sakindi. Gözlerini bana dikti ve boştaki eliyle ceketinden bir cam şişe çıkardı. "Karar verin, cadılar. Bir tehdit misiniz? Bunu için ve savaşın geri kalanında gücünüz bastırılsın. Solace seni kullanamayacak ve sen de yaşayabileceksin. Aksi takdirde..." Palasını çekti ve eğerek ışığın bıçaktan aşağı akmasını sağladı.

Kız gözlerini şişeye dikerek öne doğru atıldı ama Elsher onu sertçe geri itti.

"Biz kraliçeye aitiz." Yaşlı kadın ters ters baktı. Bunu yaparken kabindeki hava değişti, saçlarımızı ve giysilerimizi karıştırdı. "Onun keyfine göre yaşar ve ölürüz."

"Kendi adına konuş," diye mırıldandım. Avucumu açtım, alçak bir nota mırıldandım ve parmaklarımı kapattım.

Quelling Adler'ı anında etkiledi. Sendeledi, nefes almaya çalıştı. Bir parça nefes alabildi ama ben nefesini tekrar keserek onu tutsak ettim.

Bakışları bir mızrağa dönüştü, ayağa kalkarken içime saplandı, kılıç hâlâ elindeydi ve kamaranın içinde sinsice ilerliyordu. Masanın yanından geçerken şişeyi sert, sivri hareketlerle ortaya koydu, sonra ani bir değişikliklerle bana doğru bir kırbaç gibi açıldı.

Yana doğru fırladım. Kolumu kıl payı kaçırdı ve yüzü kıpkırmızı kesilip gözleri neredeyse manik bir kararlılıkla şişerken, onun yerine Elsher'i yakalayıp üzerinden geçti.

"Kaç!" Kıza bağırdım. Bir sandalye kaptım ve Adler'e doğru fırlattım ama ıskaladım, büyük bir gürültüyle bölmeye çarptı.

Kontrolüm sarsıldı. Teğmenin derin olmayan bir nefes aldığını ve kızı yakalamaya çalıştığını duydum.

"İçeceğim!" diye bağırdı, umutsuzca şişeyi kapmaya çalışıyordu. "İçeceğim!"

Adam onu pencereye sıkıştırdı. Boğuşmanın bir yerinde şişe kızın elinden kayıp yere düştü ve paramparça oldu. Işık genç büyücünün etrafını kesti, dağınık, parlak siyah saçları bir hale içinde tutuşturdu. Zaten kanlı olan yüzü bir şok maskesine dönüştü, elleri iki yanında gevşedi.

Adler'in kasları saldırmak için seğirdi ve bana son bir uyarı bakışı attı.

Gücümün düşmesine izin verdim. Boğulan bir adam gibi nefesi kesildi, hâlâ kızı yerinde tutuyordu. Gözleri bir an olsun benden ayrılmadı.

Elsher çok uzakta ölüyordu, güverteye kan ve daha keskin sıvılar sızıyor, bir yandan da inanamayarak hıçkırıyordu.

"Bana ne yaptın sen?" Adler hırladı.

Bir darbe güverteyi sarstı. Bağışmalar yükseldi ve ayaklar vurmaya başladı - sadece başımızın üstünde değil, kamaranın dışındaki geçitte de. Yumruklar yenilenmiş bir aciliyetle kapıya vuruyor ve sesler yükseliyordu. Tahta parçalanmaya başladı.

Her an kapıyı kırabilirlerdi. Elsher ve kız hâlâ kurtarılabilirdi.

O zaman Adler neden bu kadar sakin görünüyordu?

Düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Gemiye alınmak üzereydik, bu yalan değildi." Gözlerinde yeni bir şeyin titrediğini gördüm, tehdit değil, açgözlülük. "Söylediklerimde de ciddiydim, sadece tehdit olanları öldüreceğim. Benimle canlı gel, yoksa seni de diğerleri gibi öldürürüm. Solace'a sadakatınız yok Bayan Firth, bunu biliyorum."

Belki de bunu itiraf etmekten utanmalıyım ama birkaç dakika daha yaşamak için bile olsa pes etmeyi şiddetle arzuluyordum.

Yine de oynayacak bir kartım daha vardı.

Pencereye yaslanan kız titredi. Bacaklarının tutmayacağından korkarak daha hızlı konuştum.

"Senin hakkında ne düşündüklerinin farkındasın, değil mi?" diye sordum. "Ess Noti mi?"

Bu isim onu şaşırtmamıştı. "Onlar bizim kardeşlerimiz."

"Sizi küçümsüyorlar," diye karşılık verdim. Adler'in hareketleri ve ifadeleriyle doğru yöne itilen parçalar yerine oturmaya başlamıştı. "Ay ışığında dans eden cahil vahşiler. Seni kullanıyorlar."

Adler, beni dehşete düşürerek güldü. Ses sarsıcı ve gerçikti ve kanımı dondurdu.

"Tabii ki bizi kullanıyorlar," diye karşılık verdi. "Bizim onları kullandığımız gibi. İnsanlık böyle bir şey Bayan Firth. Tüm doğanın."

Kapı kırıldı. Elinde tabancası olan bir Mereish subayının önderliğindeki figürler kapıdan içeri doluştu.

Adler bir an için tabancanın namlusuna baktı, sonra kulakları sağır eden bir ses kulübeyi doldurdu.

Kız kardeşlerimin sonuncusu olan kızı yakaladım ve onu balkona sürükledim. Beni bıraktı, vücudu gevşemişti ve gözleri şoktan bomboştu.

Balkon kapısını kapattım. Kapı kapanmadan hemen önce odadaki tüm hava zerreciklerini topladım ve kan kokulu, dumanlı bir rüzgârla çektim.

Camın ötesinde, Mereish sendeledi. Oda, Quelling'in uzun sürmesi için yeterince iyi kapatılmamıştı ama bize değerli saniyeler kazandırmıştım.

"Yüzmek zorundayız!" Kızın başının iki yanını tuttum. Kalbim küt küt atıyordu, Mereishlerin hâlâ kabine akın ettiğinin farkındaydım. Subayları sadece birkaç adım ötedeydi, hırıltılı ama kararlıydı.

"Yüzemiyorum," diye fısıldadı kız, sesi cılız ve tınısızdı. Gözleri cansızdı, benimkilerle buluşmakta zorlanıyordu.

Onu bırakmalıyım, dedim Tane'ye. Zorundayım ama yapamam. O zaman it onu.

Kızı parmaklıklara doğru ittim.

"Hayır!" Panikledi, aniden canlandı. "Boğulacağız! Öleceğiz!" "Ölümden daha kötü kaderler de var!"

"Hayır!" Yırtıldı ve balkon kapısına doğru hamle yaptı, tam o sırada kapı açıldı ve Mereish içeri daldı.

Parmaklıklara doğru sıçradım. Kalçam devrildi - acısını hissettim, tahtanın ete çarpışını, sonra balkondan aşağıya, duman ve sisten oluşan sis bulutuna ve kaba denizin çalkantısına düşerken dengemin değişmesini.

ELLİ DÖRT

Black Tide Oğulları

SAMUEL

Hart bir Mereish brigantininin yanına geldiğinde ahşap inledi ve arma takırdadı. Kıç güvertede diz çöktüm, uzun bir Usti tüfeğinin uzunluğuna baktım ve düşmanın güvertesinden bir nişancı seçtim.

Namlular parladı, top mürettebatı hafif silahlarını almak için acele etti ve bordalama ağları gemiler arasındaki şırıltılı, sarsıntılı bölünmeyi tıkadı. Benedict ve bordalama ekibi, kardeşimin büyüsyyle cesur ve sağlam bir hat oluşturarak raylara doğru ilerledi.

Düşüncesiz hareketlerle yeniden doldurdum, odağım kardeşimde ve ondan duman gibi yayılan Magni büyüsunün pusundaydı. Bana göre Karanlık Su artık insan dünyasıyla tamamen örtüşmüştü, ikisi arasında neredeyse hiç perde yoktu. Bu etki mide bulandırıcıydı ama artan gücümün verdiği sarhoşluk bunu bastırdı - kardeşimin mürettebatımı büyülemesinden duyduğum endişelerle birlikte.

Bu kargaşanın arasında Mereish'in komutlarını duydum. Ses, arbede yüzünden belirsizleşmişti ama hayalperestimin duyuları onun nerede olduğunu, kim olduğunu, *ne* olduğunu tam olarak biliyordu. Ön güvertede duruyordu, kırk beş yaşlarında bir kadın.

-Çocukluğunda bir sanatçı, gençliğinde bir düelloocu ve bugün göğsüne aldığı bir kurşunla ölecekti.

Onu öldürecek kişinin ben olmayacağımı bilmeme rağmen tüfeğimin namlusuna nişan aldım.

Zihnim bölünmeye başladı. Yaratık Öteki'nden sıyrılmadan altı kalp atışı önce bir dittama'nın ödölümüzün güvertesinden bir büyücüyü kaptığını gördüm. Dittama'nın

Başka bir geminin düşmüş, cansız direğinin gümbürtüsü, Mereish'in çubuk atışının onu direğinden parçaladığı anda gövdemize çarptı.

Zamanın dışında var oldum. Ve ilk kez, zihnim bunu taşıyordu.

"Benimle gel!" Benedict kükreyerek küpeştenin üzerine sıçradı.

Magni kahramanlığıyla sarhoş olan gemiye binme ekibi, ödülümüze doğru ilerledi. I

Bir atış daha yaptı ve bir nişancıyı omzuna isabet eden bir topla yere serdi.

Çatışma kısa sürdü, Ben'in gücü gemiyi süpürdü ve Mereish silahları güverteye çarptı. Dittama dalışa geçti ve çılgık atan bir Stormsinger'ı da beraberinde sürükledi. Ele geçirilen geminin baş bodoslamasının yanında cüppeli bir aziz olarak tezahür eden ghisting'i, ghisten ışığının yavaş bir nabzıyla figürlerine geri döndü. Kaptan göğsünden vuruldu ve ölmeye devam etti.

Bundan sonra düşman denizciler ve deniz piyadeleri dizlerinin üzerine çökerek bağlanmalarına izin verdiler. Ben ve ekibinin seçkin üyeleri onların giysilerini çıkarıp kendileri giyerek, gemiye binenleri birkaç dakika içinde mürettebata dönüştürdü. Tutsaklar aşağı indirildi ve Ben, Mereish'in komutanının devredilmiş yan kılıcıyla beni selamladı.

Ben de karşılığında elimi kaldırdım.

"Bizi atın, Bay Keo!" *Hart'ın* aşağısına doğru bağırdım.

"Efendim!" Keo onayladı ve onun yönetiminde ödülünden ayrılmaya başladık.

"Bu tür aldatmacalar için zamanımız olduğuna emin misiniz?" Grant şapkasını çıkarmış, kumlu saçlarını aceleyle bir tutam haline getirmiş ve teni toz dumanıyla kararmış bir halde sordu. Kolunun kıvrımında bir tüfek tutuyordu. "Beni yanlış anlama, iyi bir kılık değiştirmeye hayranım, ama ayine bu kadar yakinken ayrılmalı mısın?"

"Zamanımız var," dedim. Eski sarhoşluğuma uzandım, onu bir battaniye gibi üzerime çekmek istedim ama Ben ve yeni gemisi yola çıkmaya başladığında yüz ifadem endişemi ele vermiş olmalıydı.

Grant tüfeğini sırtına astı ve göğsündeki kayışı düzeltti. "Onu zamanında geri getireceğim."

"Minnettar olurum," diye kabul ettim. "Sana biraz saygı duyuyor gibi görünüyor."

Grant genişçe sırttı. "Ruhsuz bir Magni'yi dostluğa ikna etmek başarılarımın en büyüklerinden biridir."

"Ben olsam bu kadar çabuk dostluk iddiasında bulunmazdım," diye uyardım.

"Dikkatli ol."

"Emredersiniz Kaptan." Eski haydut selam verdi ve küpeşteye doğru ilerledi. Gemiler arasındaki büyüyen boşluğu atlayışını ve orta derecede bir zarafetle inişini izledim. Yere düşmüş bir Mereish subayının şapkasını alıp başına geçirdi ve Ben'e katılmak üzere güverteden uzaklaştı.

Sooth'umun duyuları ikilinin peşine düştü, sürekli akan önseziler arasında onların yüzlerini, yeni gemilerini ve planımızın başarıya ulaşımayaacağını araştırdı. Tek gördüğüm bir çatışma kaosuuydu.

Geri çekilerek dümencinin yanında durdum ve ellerimi arkamda birleştirdim. *Hart*'ın sisin içinden geçerek yaklaşan rotasına ve Inis Hae'nin ürkütücü, değişken yeşil ışığına odaklanmak için endişelerimi bir kenara bırakarak gücüme yaslandım.

"Nor-nor doğu, Bay Kennedy," dedim.

Nomad'ın yakın takibinde, savaşın içinden dolambaçlı bir rota izlemeye başladık. Dümencinin yanından ayrılmıyor, rotamızı sık sık düzeltiyor ve ara sıra güverteden aşağıya emirler yağıdırıyordum. Bir morgor sürüsü yolumuza çıktığında, onları kendi Sooth'u -eğer hâlâ hayattaysa- Çağırıcı olmayan bir Mereish firkateynine yönlendirdim. Biz gözden kaybolurken yaratıklar geminin gövdesini hırpaladı. Ani, tedirgin edici bir kasvet üzerimize çöktüğünde ve bir Fırtınakıran'ın sesi rüzgârda sürüklendiğinde -deniz için bir Mereish ilahisi söylüyordu- tüfeğimin ağzını susturmak ama öldürmemek için nerede eğiteceğimi biliyordum. Şarkısı kesildiğinde, rüzgâr geri döndü ve ilerlemeye devam ettik.

Sonunda, yükselen kırmızı yelkenleriyle tanıdık bir Mereish firkateyninin görüş alanına girdik. Bir an sonra Ben'in küçük gemisi sisin içinden çıktı, görünüşe göre akıntıya kapılmıştı; güvertesi cansız figürler ve kan parçalarıyla doluydu ve yelkenleri sarkıyordu.

Ben'in el koyduğu gemi Jessin Faucher'ın *The Red Tempest*'ına bir tahta iniltisi, kürek şakırtısı ve su şırıltısıyla çarptı. Bir gemi çanı çaldı ve firkateyn tehlikeli bir şekilde bize doğru sallandı; güvertesi açıldı, mürettebat çılgık atıyor ve tutunabildikleri her şeye tutunuyorlardı. Yarım düzinesi sıçramalar ve aniden sönen çılgınlıklarla suya kaydı.

"Ateş!" Bayan Skarrow kükredi.

Silah sesleri duyulurken güverte botlarımın altında titredi. *Red Tempest*'in güvertesi bir kez daha sallanamadan teneke kutu ateşiyle taciz edildi ve geminin karnında Hae'nin ışığının parladığını gördüm. Başım hemen ağrımaya başladı ve bir an cebimdeki bozuk parayı sıkıca kavrayıp dişlerimi sıktım.

"Gemiye çıkmaya hazır olun Bay Penn!" Kel adam ve silah arkadaşlarının beklediği geminin ortasına doğru bağırdım. Sis in içinden *Nomad*'ın Fisher'ın gemicileri ile dolup taşan teknelerini indirmeye başladığını gördüm.

Ödülümüzün yanına geldiğimizde dakikalar saniyelere dönüştü. Kancalar şangırdıyor, bordalama kargıları tüfek ateşi altında bir deri bir kemik kalmış parmaklar gibi boşlukta geriliyordu. Her iki geminin küpeştelerindeki döner toplar ölümcül bir çekişme içinde havlıyordu ama üç taraftan gelen tehditlerle karşı karşıya olan fırkateyn aşırı yorgundu.

Ancak Hae pasif değildi. Görünmeyen saldırısı devam ediyordu, kafatasımı ve zihnimi delip geçen bir kutsal taş gibi. İşaret ışığının hareket ettiğini gördüm, geminin ortasındaki yoldaş yoluna doğru ilerliyordu.

Benim zamanım gelmişti. "Güverte sizin, Bay Keo!"

Yırtık pırtık bir halatı yakaladım ve gemiler arasındaki boşluğu savurarak, iki ayağım iki top ağzının arasına dikilmiş bir şekilde gövdeye sağlam bir şekilde indim.

Kalan mesafeyi geminin küpeştesine kadar koşarak çıktım. Tam tepeye ulaşmak üzereyken, şapkasız ve üstü başı dağınık, kenarları kaynayan, kayrak karası gökyüzü tarafından gizlenmiş bir figür belirdi. Bir balta kaldırdı ve kesti.

İp çözüldü. Son anda savruldu ve ani ağırlığım altında sarsılan açık bir top kapağına indim. Çöktüm, iskelenin kenarına tutundum ve tam tüfek ateşi durduğum yerdeki tahtaya isabet ettiği sırada altından geçtim.

Yorgunluktan inleyen kaslarımla bacaklarımı limanın kenarından geçirdim ve doğruldum.

Bir topun namlusu göğsümde esniyordu, o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bir ramrod yüzüme doğru saplandı. Yana doğru döndüm ve kapaktan içeri yuvarlandım.

Yuvarlanarak yere düştüm ve sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştım ama Hae tarafından tekrar yere serildim. Birlikte düştük. Yakındaki bir kum kovanının kanı ve suyu emmeye hazır olduğunu hissettim ve bir avuç dolusu kumu Hae'nin suratına fırlattım.

Diğer adam geri çekildi. Bu sefer kovanın tamamını kaptım ve kafasına doğru savurdum.

Ayağa fırladı ve geri çekildi, topçular dağılırken kılıcını çekti. Kovayı bıraktım ve aynı hareketle kılıcımı çektim. Gereksiz sözler ya da tehditler yoktu, dans edip nefes tüketmek yoktu. Saldırdı. Bıçağını yakaladım ve bir **h a m l e** yaptım. O da

Yeni bir ayak gürültüsü güverteyi döverken ve yukarıdaki bağrışmalar hararetili bir hal alırken dikkati dağıldı. Yakınlarda bir yerde, bir subay yakın mesafeden bağırdı ve toplar terk edildi.

Hae'ye mühlet vermedim. Bir dizi keskin, sıkı kesik ve hamleyle saldırdım, kesintisiz ve zamansız bir hareketle onun hamlelerini savuşturdum ve saptırdım. Her birini aynı kolaylıkla, önsezinin imkânsız hızıyla karşıladı.

Değiş tokuş saniyeler sürdü. Sonra kılıcımı onunkinin etrafına doladım, kılıcının kontrolünü ele geçirdim ve hamle yaptım. Kılıcımın ucu bileğini tereyağı gibi kesti. Hae küfretti, silahını düşürdü ve çatışmanın içinde kayboldu.

İki adım atmıştım ki bir çatırtı ve gümbürtü beni kısa düşürdü. Güverte eğildi. Kötü bağlanmış bir silah gevşedi ve kaymaya başladı, giderken bir mermi beşiğı saçtı. Top arkadaşlarından birine çarpıp talihsiz bir denizciyi ezerken ve bir başka gülle rafını devirirken gülleler güverteye yuvarlandı. Daha fazla top mermisi güvertede gürlemeye başladı, ayak bileklerini parçaladı ve yollarına çıkan herkesi dağıttı.

Yoldan çekildim ve kaosun içinde Hae'yi aradım; yüzünü ya da ışığını.

Yukarıda. Merdivenlere doğru savaşarak ilerledim ve güverteye çıktım. Orada Ben ve Grant güverte merdivenlerinden yukarı, Jessin Faucher'ın yirmi kişilik bir muhafız birliğı tarafından kuşatıldığı yere doğru savaşarak ilerlediler. Fisher ortalıkta görünmüyordu ama gemiye binenlerin akışını düzenleyen ikinci kaptanı tanıdım.

"Samuel!" Ben kükredi. Silahşorların yarısı Ben'in gücünün saldırısı altında bocaladı ama tılsımlarla korunduğı belli olan geri kalanlar direndi. "Lütfen!"

Hae yine gitmişti, aşağıdaydı. Saklanıyor muydu? Sinmiş miydi? Baş ağrım hafifledi.

Ayaklarımın güvertede buluşmasından kılıcımı Jessin Faucher'ın omzuna koyduğum ana kadar olanları anlatamam. Hafızam bir hareket ve eylem bulanıklığı, içgüdünün hızlı tepkileri ve biri diğerini kesen şiddetli görüntülerin kakofonisi. Ama kısa bir süre sonra kılıcını bıraktı ve gemi teslim oldu.

"Yani cevabınız bu mu?" Faucher sordu. Yüzünde ihanet ifadesi vardı. "Sana söylediğim her şeye mi?"

"Hiç de değil. Seninle konuşmamız gereken çok şey var ama sonra." Bay Penn, Benedict ve Grant'e dönmeden önce kılıcımı ona doğrulttum. "Sancağımızı hazırlayın ve gemiyi emniyete alın."

Penn selam verdi ve Grant da karşılık olarak bir selam çizdi.

"Kaptan," diye karşılık verdi Ben, Faucher'ın şapkasını başına geçirirken, adam ve sadık adamları aşağıya indirildi. Geri kalanlar çoktan ya uçan yumruklar ve son direniş nöbetleri eşliğinde ambarlara dolduruluyor ya da yan yatmış uzun teknelerin zayıf merhametine gönderiliyordu.

"İzninizle," dedim mendilimle palamı temizlerken. "Bay Hae'yi bulmalıyım."

ELLİ BEŞ

Flotsam

MARY

Kıyafetlerimin ağırlığıyla aşağıya doğru sürüklenerek ve artan basınçla paranteze alınarak yavaş bir hızla battım. Duyabildiğim tek şey kalbimin gümbürtüsü ve kabarcıkların çıkardığı seslerdi ve korku içime işlese de kendimi sakın olmaya zorladım. Boğulmayacaktım. Hayatım başka bir dünyadan geliyordu, tıpkı bir ghisten ağacının kökleri gibi.

Kulaklarımı patlatmak için çenemi büktüm ve paltomun düğmelerini düzenli bir şekilde iliklemeye başladım; bu sırada ölü ya da diri diğer Fırtınaseverlerle ilgili anılarımı ve Amiral Solace'ın amiral gemisinin kendi halkının yardımıyla düştüğü gerçeğini unutmaya çalışıyordum.

Hart'a, Sam'e ulaşmalıydım. Ama önce özgürce hareket edebilmem gerekiyordu.

Paltomu, atkımı, botlarımı ve çoraplarımı yırttım. Paltomu çıkardıktan sonra su o kadar güçlü bir şekilde sürüklenmeyi bıraktı ve pantolonumla gömleğimi yukarı doğru tekmelemeye başladım. Örgüm omuzlarımın etrafında sürükleniyor ve gevşek bukleler yüzümü gıdıklıyordu. Bana uzaktan dokunaçları ve en son Silvanus Lirr'in pençelerinden kurtulup bir gemiden atladığım ve Juliette adında nazik bir hortlağın yanına geldiğim zamanı hatırlatıyorlardı.

Recompense'in gövdesini bu derinlikten görebiliyordum, ona binen Mereish gemisiyle yan yana. Aradaki her yerde enkaz ve cesetler yüzüyor, şimdiden acımasız flotsam adalarında birbirine çarpıyordu.

Dans eden turuncu ateş ışığı dalgaları tutuşturuyordu. Ve onların altında... adalar gördüm. Sadece dalgaların gizlediği sürüler değil, dalları geminin karnına sürtünen boğulmuş ağaçlarla dolu Anchorage adaları.

gemiler. Dalgalandan bahçe bitkileri olan bir kulübe gördüm, çatısının sazları akıntılarla birlikte yıpranmaya ve kalkmaya başlamıştı.

Bir kumaş parçası sürüklenerek geçti, bir kadının dantel şapkası.

Kara Gelgit, Aeadine Demir Yeri'ni ele geçirmişti ve savaş çoktan batı denizinden doğuya sürüklenmişti.

Beyaz bir ışık sürüsü derinlerden bana doğru yükseliyordu.

Tane!

Sıkı tutun.

Morglar geldiğinde Tane de ortaya çıktı. Hortlaklar Kedi büyüklüğünde, tüylü tüyleri ve sonsuz dişleri olan belli belirsiz atımsı yaratıklar gevezelik ederek, kaynayan bir telaşla etrafımı sararken çerçevemde. Çıgıllıklarını kemiklerimde, donmuş ciğerlerimde hissettim; titriyor, takırdıyor, dişlerin ve avcı, aç iniltilerin korkunç bir bileşimi.

Ama Tane de beni kuşattı. Beni kendiminkinden çok daha büyük bir hayalet bedenle sardı, girdaplı duman gibi bir teni olan derinlerin tanrıçası. Ben dönerken o da benimle birlikte hareket etti, ruhani etini takip etti ve morgların çoğu geri çekildi.

Bir tanesi yüzüme doğru hamle yaptı. Tane'nin devasa kafası da aynı hızla aşağı indi. Morgoriyi bir kurt gibi ısırıp ve o anda görünüşü acı bakla *gibiydi*; uzun kafası, sivri kulakları ve hırlayan dişleriyle belli belirsiz bir ima.

Morgory kıvrıldı ama çok geçti. Tane'nin ghisten dişleri diğer yaratığın etine saplandı ve yaratık önce sıkıştı, sonra da titreyerek yok oldu. Duydum ki -Boğuk bir telaş *hissettim* ve su sanki aniden delinmiş bir gövdeden çekiliyormuş gibi kıvrıldı. Öteki'nin içine.

Sonra Tane geri çekildi. Dünyalar arasındaki yarık bir kez daha kapandı ve su duruldu.

Kalan morgoriler panik içinde ışık şeritleri halinde filonun içinde kayboldular. Bir an önce saldıran o tek morgun olduğu yerde hâlâ ağzım açık kalmıştı.

Bunu yapabildiğini bilmiyordum.

Ben de bilmiyordum. Ama bu Black Tide, Tane'in basit cevabıydı. Küçülmeye başladı, vücudumu sığ, neredeyse görünmez bir soluk çivit grisi ışık tabakasıyla çizene kadar geri çekildi.

Sam ve Ben'i ve yaklaşan ritüeli düşündüm ve içimi kaplayan endişe dayanılamayacak kadar güçlüydü. Ne kadar zamanımız vardı?

var mıydı? *Hart* hâlâ yüzüyor muydu?

Suyun içinde dönüp daha fazla katil Ötekidoğumlu yaratık olup olmadığını taradım. Gemilerinin etrafındaki birkaç bariz ghisting dışında, diğerleri kaçmıştı.

O zaman kendimi çelikleştirdim. Hart'ı bulalım.

Recompense'den biraz uzakta yüzeye çıktım. Ama *Hart*'ı görmek yukarıda da aşağıda olduğu kadar kolay değildi. Savaşan ve yanan gemilerden oluşan bir labirentin içindeydim. Duman gözlerimi yakıyordu ve hava top sesleri, ateş kükremeleri, savaşçıların çığlıkları, çan sesleri ve odun iniltileriyle doluydu.

"Tane," dedim yüksek sesle, ne kadar sarsıldığımın bir kanıtıydı bu. "*Hart*'ı hissedebiliyor musun?"

Hayır, en iyisi yüzmeye başlamak.

Böylece yüzmeye başladık. Suda, enkaza doğru yüzen ya da uzun tekneleri karıştıran diğer kazazedelerin yanından geçtim. Aeadine'li bir denizci beni gördü ve bir tekneden işaret etti, ama şaşkınlık içinde onlara el salladım ve kendi rotamda ilerlemeye devam ettim.

Bir keresinde, uzakta, morgların yine üşüştüğünü gördüm. Bu kez hedefledikleri kurban için araya girecek bir ghisting yoktu ve çırpınan bir kadın beyaz ışık ve kaynayan dalgalar tarafından kuşatılırken çığlık attı. İçim rahatladı.

-ve belki de onun- hızla tükendi ve suyun altında kayboldu.

Belirsiz bir kükreme alevlerin çıtırtısına, aşırı ısınmış kerestelerin iniltisine ve buharın tıslamasına dönüştü. Yanan bir Mereish fırkateyni, çok yakın ve çok hızlı bir şekilde miasmadan çıktı. Isı dalgalar halinde geldi ve ben suyun altına zar zor eğilirken, alevli enkaz bulduğum yeri kapladı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye nefes nefese yüzeye çıktım, hâlâ etim yanma tehlikesi geçirecek kadar yakındı. Tane'nin beni hayatta tutma konusundaki neredeyse yenilmez yeteneğine rağmen korkumun kontrolünü kaybediyordum. Kaybolmuştum. Hiçbir parçam bu suda olmak *istemiyordu*, yanan gemilerden çılgınca yüzmek ve morgorların insanları canlı canlı yemesini izlemek *istemiyordu*. "Kahretsin!"

Toplar patladı. Dişlerim sarsıldı. Başımın üzerinden fırlayan bir top mermisi yanan fırkateyne çarparak bir direği, arma ve yelkenleri güverteye savurdu. Kıvılcımlar tüylendi. Teneke kutunun ince çığlığı

Kurşun peşinden geldi ve geminin güvertesinde yarattığı katliamı göremesem de getirdiği acıyı duydum.

Sonra, kaosun içinden Hart'ı gördüm. Aramızdaki gemi ve canavar karmaşasından görebildiğim tek şey pruva direği olan bir gemiden uzaklaşarak dalgaların arasında ilerliyordu. Başka bir ghisting'in, büyük bir boğanın hücumuyla karşılaştığında Ghisten ışığı parladı ve ikisi savaşta kilitlendi.

Aramızda başka bir gemi sürükleniyor, dövüşen ghistingleri görüş alanından çıkarıyordu ama artık nereye gideceğimi biliyordum.

Yüzmeye başladım.

ELLİ ALTI

Fırtına Işığı, Gölge ve Dünyalar Arasındaki Perde

SAMUEL

Alçak bir ışığın altına eğildim ve gölgelerin arasından baktım. Uzun bir masa, devrilmiş sandalyeler ve birkaç fae yusufoğunun aydınlattığı hamakların bulunduğu, koğuş odası olabilecek bir yerdeydim. Ben kapı çerçevesinin hemen içinde oyalanıp avımın kaçışını engellerken, parçalanmış fenerleri güvertede yuvarlanıyordu.

"Bay Hae," diye seslendim. "Çocuklar gibi birbirimizi kovalamaya devam mı edelim, yoksa erkekler gibi yüzleşelim mi?"

Hae kulübenin diğer tarafına doğru kaydı. Öteki'ndeki imzası şu anda özellikle bulanıktı, yeşilden çok kahverengiydi ve çok az ışık veriyordu.

Öteki'nin içine daha derinden kaydım. O da aynısını yapmış olmalıydı, çünkü formu katılaşmıştı - erkeksi ve benim gibi Gelgit'in güçlendirdiği güç dalgalarıyla kaplanmıştı. Geminin duvarları etrafımızda inceldi, sadece belli belirsiz bir ghisten parıltısı kaldı ve diğer büyücülerin ve yaratıkların ışıkları daha da güçlendi.

"Enisca Alamay nerede?" Hae sordu. Yüzünü anılarımda ve imgelemlerimde defalarca görmüş olmama rağmen sesi hâlâ yabancıydı. "Seninle birlikte kaçtı. Bunu hissettim."

"O iyi. Değerli bir müttefik olduğunu kanıtladı."

Hae'nin ifadesi daha da fırtınalı bir hal aldı ve ben de bir akor yakaladığımı anladım. Ama tam olarak neden benden kaçtığını, bir ortaklığın belirsiz hayalleri tarafından kovalandığını ve

yan yana seyahat ediyorlardı. Aralarında romantik bir şey hissetmiyordum ama bir sadakat, şimdi engellenmiş ve en kötü cezalara layık bir beklenti vardı.

Hae hafifçe doğrulurken, "O hâlâ belgelerle birlikte geminizde," diye sözlerini tamamladı. "Önemli değil. Seninle işim bittiğinde onunla ilgileneceğim."

İfademî sakinleştirdim. Belgeler mi? Alamay, Faucher'ın belgelerini geri çalmıştı ve bunca zamandır gemimde miydiler?

Düşüncelerimi sezmiş olsun ya da olmasın, Hae'nin dudakları kendini beğenmiş bir şekilde kıvrıldı. "İyi bir kovalamaca oldu Bay Rosser. Ama Gelgit uzun sürmeyecek ve başarmam gereken çok şey var."

Bir tabanca patladı -şimdi değil, ama gelecek anlarda. Şu anda kulübenin dışındaki ve geçidin ilerisindeki koruyucu gölgeleri arayarak kaçıyordum ama Hae benden bir nefes öndeydi. Boşlukta doğüstü bir hızla ilerledi ve geçidi arkamdan doldurdu.

Hae'nin elindeki tabancanın şeklini belirleyen yeni bir parıltıyı fark etmek için çok kısa bir anım oldu; ghisten ahşabı en soluk çivit rengindeydi ve metalleri bir Sooth'un soluk yeşiliyle aşılammıştı.

Sonra Hae'nin parmağı tetiğin üzerine kapandı. Namludan çıkan ışık dünyanın bu tarafında görünmüyordu. Ama acı vardı.

Ve gömleğimde yayılan bir leke.

ELLİ YEDİ

Otherwalker

MARY

Ben yaklaşırken Hart gemisinin etrafında volta atıyordu, başı öne eğik, göğsü kabarmış ve toynakları pençeliyordu. Eski düşmanından hiçbir iz yoktu ama yakınlardaki bir Mereish gemisi, üzerinde zayıf, korkunç bir boğa figürüyle kayıtsızca sürükleniyordu. Jessin Faucher'ın *Kızıl Fırtına*'sı ve Aeadine kontrolünde olduğu anlaşılan daha küçük bir Mereish gemisiyle birlikte *Nomad* da buradaydı.

Birisi beni suda fark etmiş olmalı ki, dalgalara doğru bir misina sallandı. Onu yakaladım ve *Hart*'ın *küpeştesine* doğru çekilirken tutundum ve son gücümü de gemiye tırmanmak için kullandım.

"Bayan Firth!" Küpeşteye doğru el yordamıyla ilerlerken Bay Penn beni karşıladı. Dik durmama yardım etti ama yüzündeki endişe benim için değildi. "Çabuk ana kamaraya gidin bayan. Kaptan geldi."

Korku beni sardı. Birkaç dakika sonra nefes nefese Samuel'in kamarasına daldım. Sam masanın üzerine sırt üstü yatmış, göğsü kanla kaplanmıştı. Olsa ve Enisca üzerine kapanmışlardı; Usti casusu kanın kaynağına kompres uygularken, Illya da Charles'la birlikte kapının yanında nöbet tutuyordu. Poverly kaptanının yüzünü nemli bir bezle sıvazlarken, Maren çıplak ve kanlı göğsüne bir dizi tılsım koydu.

Mereish adam Olsa'ya, "Eğer uyanırsa onu hareketsiz tut," dedi ve beni gördü. Gözleri Illya ve Charles'a kaymadan önce yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı. "Hemen harekete geçmeliyiz. Benedict'i bulun."

İkili hızla yanımdan geçerken Charles gözüme takıldı. Endişeli gözleri korkumu daha da arttırdı.

"Neler oluyor?" Kapının pervazına tutunarak nefes nefese kaldım. Başım hafıftı ve nefes alışım çok hızlı, çok sığdı.

Maren, "O ölüyor ve ruhu Öteki'nin içinde hapsoldu," diye cevap verdi. Altında, Samuel'in göğsü zorlukla yükseliyordu ve karnı hâlâ pantolonunun yüksek düğmelerinin üzerindeydi. Enisca, zaten kanla ıslanmış olan kompresinin üzerindeki baskıyı azaltmadı. "Ensorcelled bir tabancayla vurulmuş. Top bir Sooth için yapılmıştı ama onları Öteki'nden koparmak için değil. Onları oraya hapsetmek için. Onu çıkardım ama geri dönemeyecek kadar zayıflamıştı. Hâlâ kapana kısılmış durumda."

"Ritüeli yapmak için henüz çok erken," dedi Enisca, yarı bana yarı da kulübedeki diğerlerine. "Ama denemezsek, hiç şansımız olmayabilir. Kardeş olmadan devam edelim mi?" Son soruyu Maren'e yöneltti.

"Neyi deneyelim?" Benedict kapının hemen önünde durmuş, ikizine bakıyordu. İfadesi donuktu, taşa kilitlenmişti ama parmaklarının iki yanında nasıl kıpırdadığını gördüm.

"Kardeşinin ruhu Öteki'nin içine hapsoldu," dedi Enisca, sözleri keskin ve kesikti. "Hae onu vurdu ve hiçbir tılsım onu geri getiremez. Ya ikinizin de yozlaşmışlığını iyileştiririz ya da ikizin ölür. Ruhu yokken bedeni savaşılamaz."

Maren, "Bay Rosser bayginken başarılı olma şansımız zaten düşük," diye itiraf etti.

Benedict masanın ayak ucuna geçti ve Samuel'in vücudunun uzunluğuna baktı. "İğneyi çıkarın."

"Zaten yaptık. Sorun bu değil," diye tersledi Olsa. "O çoktan ölmüş."

"Ben." Masanın diğer tarafına geçtim ve titremelerini durdurmak için ellerimi tahtaya dayadım. Samuel'e dokunma, ona sarılma, onunla konuşma ve uyanması için yalvarma dürtüsü neredeyse bastırıyordu.

Ben ve ben yakındık, içgüdülerimin güvenli gördüğünden daha yakındık.

"Lütfen.

Bunu yapmak zorundasın.

Lütfen." Cevap vermedi.

"Bu," dedim bakışlarını tutarak, "yapılacak en doğru şey."

"Öyle mi?" diye sordu içi boş bir şekilde. "Bir şans için gücümü riske atmak..."

"Onun hayatını kurtararak," diye bitirdim, onun söyleyemediği kelimeleri söyleyerek. "Senin için suçu üstlendi. Senin için savaştı. Mere'de senin için geldi. Biz geldik."

Sonunda bir an için *bana* gerçekten bakar gibi oldu.

"Lütfen, Benedict," dedim, kelimelerime toplayabildiğim kadar içtenlik ve zorlama katarak. "Lütfen."

İlly'a bir adım öne çıkarak sözlerimi daha açık bir güçle destekledi. "Buna gerek yok Usti," diye mırıldandı Ben ve dikkatini Maren'e çevirdi.

"Bana ne yapacağımı söyle."

"Bayan Poverly," diye buyurdu Maren.

Poverly Benedict'e yaklaştı ve bakırımsı ve yoğun, belli belirsiz kanlı bir sıvı şişesi uzattı.

"İç bunu. Fiziksel olarak Öteki'ne geçmene yardımcı olacak. Samuel de orada olacak ama kafası karışmış, hatta bilinci yerinde olmayabilir."

"Ben'le gideceğim," diye teklif ettim.

Enisca kompresi Poverly'nin daha küçük ama daha az yetenekli olmayan ellerine bıraktı ve kan pembesi parmaklarıyla ikinci bir şişe aldı. Şişeyi Benedict'e doğru eğerek sahte bir selam verdi.

Benedict kaskatı kesildi - adamın yanında geçirdiğim aylar bana çenesindeki tikin öfkeden çok endişe olduğunu söylemişti. Kendi şişesini kaldırdı. "Bu beni Öteki'ne mi gönderecek? Bunun Sam'e yaptıklarından ne farkı var?"

Enisca'nın cevabı soğukkanlıydı. "Biz ne yaptığımızı biliyoruz."

Benedict'in parmakları şişenin etrafında kasıldı ve bir an için onu ezebileceğinden korktum.

Olsa, Samuel'in gevşek ellerinden birini tuttu, iki elinin arasına sıkıştırdı ve hazırlık için omuzlarını çökertti. "Fiziksel olarak geçmeyeceğim ama ruhen geçeceğim."

Olsa'nın yerinde olmayı, ellerini Sam'in ellerine dolamayışını çok isterdim ama diğer Sooth'un Samuel'in kafası karışmış, yaralı bedenini idare etme konusunda benden çok daha yetenekli olduğunu biliyordum.

Benedict'in öfkesini ve giderek artan hayal kırıklığını görebiliyordum, göğsünün sıkışık, kısa hareketlerle yükselmesine neden oluyordu. Başını kısa bir süreliğine eğdi, gözleri kapalıydı, sadece nefes alıyordu.

Kendimi ona avucumu açmaya zorladım.

"Ne istiyorsun?" Ben sordu.

"Elimi tut." Hâlâ ona bakmıyordum, onun yerine Sam'in kapalı gözlerine odaklanmıştım. "Seninle olacağım. Elimden geldiğince Öteki Dünya'da yürüyüp sana demir atacacağım."

"Daha hızlı hareket etmelisin," diye araya girdi Maren. "Konuşmayın. Bozulma tehlikesi -ikizler için daha fazla bozulma- çok büyük hale gelmeden önce hepinizin dört nefesi olacak, bu yüzden her nefesi tutabildiğiniz kadar uzun tutun."

Ben uzattığım eli görmezden geldi ama şişeyi uzun bir yudumda devirdi.

Masanın başında Maren, Samuel'in omuzlarını nazikçe kaldırdı ve başını geriye yatırdı. "Bay Grant."

Charles sıvıyı dikkatlice Samuel'in dudaklarının arasına döktü ve Maren'in yönlendirmesiyle yutmasına yardımcı olmak için boğazına masaj yaptı. Sam kıpırdamadı.

Enisca Ben, Olsa ve bana, "Diğer tarafta dört kereden fazla nefes almasına izin vermeyin," diye talimat verdi. "Nefes aralarında burnunu ve ağzını kapatın."

Buna dayanamadım - Samuel'in gevşekliğini, garip sıvının şırıltısını görmeye ya da fiziksel formunu Öteki tarafta tutmak için Samuel'i boğmamız gerekeceği önerisine.

Benedict'i masanın dibinde bıraktım ve Maren'in yanında yerimi aldım. Sonra derin ve düz bir nefes aldım. Nefesi tekrar verdiğimde Tane'nin varlığı arttı ve çivit grisi ışık görüşümün etrafından süzüldü.

İnsan dünyası kolaylıkla yok oldu. Duvarlar, masa, odadaki her nesne soldu, geriye sadece yoldaşlarımız olan ışıklar kaldı. Uzaktan gelen top sesleri ve çarpışan fırtınalar kayboldu. Olsa'nın parlaklığı, ruhu bizi uçurumun üzerinden takip ederken daha da güçlendi ve kulübeyi adımlamaya, uyanık gözlerle ötesindeki Karanlık Suyu incelemeye başladı.

Samuel'in bedeni önümüzde havada asılı duruyordu ve karanlık, orman yeşili ışıltısıyla sarılmıştı. Hâlâ gevşekti. Hâlâ tepkisizdi.

Ben'in keskin nefes alışını duydum; nefes verirken titriyordu. İlk nefesi.

Samuel'in fiziksel formu aniden ruhani kabinin güvertesine yığıldı. Dudaklarımı ısırarak kapattım ve yanına çöktüm, başını kucağıma çektim ve dikkatli ellerle burnunu ve ağzını kapattım.

Bir kalp atışı sonra Enisca'nın kızıla boyanmış bedeni bize katıldı. Gözleri kocaman açılmış, dudakları büzülmüş ve elleri mide bulantısı içinde karnına bastırılmıştı. Yine de, ceketinin cebine uzanırken hareketleri hızlıydı. Tahta bir bıçak çıkardı, bıçağın ağzı ghisten ağacı gibi parlıyordu.

"Onu kaldırmama yardım et. Şimdi suya doğru gidiyoruz," dedi - ilk nefesi. Sesi alçak ama temiz ve doğaldı ve Samuel'le birlikte onun ve Benedict'in de tamamen benimle birlikte Öteki'nde olduğunu tamamen anladım. Olsa'nın formu hâlâ ruhani, yarı mevcut ve tetikteydi, yaklaşan tehlikeye karşı bizi uyarmaya hazırdı. Ama Samuel, Benedict ve Enisca Öteki'de yürüyorlardı.

Kavramsal olarak bunun olacağını biliyordum ama getirdiği duygu yoğunluğunu tahmin edememiştim. Karanlık Su'da, zayıf duvarların ötesindeki binlerce canavarın ışıklarıyla yalnız değildim.

Samuel'in omuzlarını kaldırmak için uzandım ama Ben beni kenara itti. Zar zor iyileşen omzuna rağmen Samuel'i tek başına kaldırdı, yüz ifadesi gerildi, nefes almamak için savaşıırken burun delikleri açıldı ve Olsa'ya baktı. Samuel'in dudaklarından bir nefes kaçtı, sonra bir kez daha burnunu ve ağzını kapattım.

Sooth kadını sipere giden yolu gösterdi. Hiç tereddüt etmeden geçti ve tuhaf bir şekilde adımlarını doğrudan aşağıdaki suya attı -geminin su çekimi bunun çok ötesinde olsa da onun için ayak bileği derinliğinde su.

Bir nefes sonra onunla birlikteydik. Enisca, Ben'e Samuel'i yere bırakmasını işaret ederken -artık hepimiz son nefeslerimize yaklaşıyorduk- karanlık su kulaç atıyordu. Onun yanına çömeldim ve Ben kardeşinin başını siyah dalgaların şırıltısının üzerinde kucağıma yerleştirdi.

Enisca Samuel'in ellerinden birini tutup avucunu açarken, dudaklarını kısıtı, hareketleri hızlıydı, Fae yusufçukları durgun altın ve mor girdaplarda birleşti. Samuel'in elini tekrar dalgaların altına bıraktı, koyu kan koyu suyla birleşti.

Sonra Benedict'in elini tuttu, başparmağından serçe parmağına kadar temiz bir hareketle sıkı bir şekilde açtı. Çenesindeki gerginliği ve konuşmamak için nasıl mücadele ettiğini görmeme rağmen, Benedict yüzünü buruşturmadan onu izledi.

Elini uzattı ve kanının Karanlık Suya damlamasını izledi. Kan düştükçe, Samuel ve Benedict'i çevrelerindeki dünyaya ve birbirlerine bağlayan hayalet ışık dalları ortaya çıktı. Aralarındaki bağlar güçlüydü, Tane'nin sağlıklı olduğunu hissettiği temiz ve inatçı bir siyahtı. Ama onun etrafına başka bir kordon sarılmıştı; orman yeşili ve yanık kırmızının karışımından oluşan bu kordon titriyor ve geriliyordu. Aynı kordon ikizlerin her birinden geçerek suya doğru uzanıyordu -Ben'inki kırmızı ya da yeşilden çok hastalıklı pembeydi, Sam'inki ise turuncuyla renklenmişti.

Sonra, tam ciğerlerim çığlık atmaya başlamışken ve Ben başını arkaya eğmiş, göğsü havasızlıktan kasılırken, saf, kan kırmızısı bir renk sudan yukarı çıktı. Adamların kanayan ellerini sardı ve *içlerine*, damarlarına *giriyor* gibiydi.

Renklerin bulanık karışımı berraklaştı, her renk ayrı ayrı iplikçiklere ayrıldı, hala iç içe geçmişti ama kendi başlarına bir bütündü. Etrafımızdaki fae yusufçukları dalgalandı ve daha parlak ışıklar kapanmaya başladı - diğer canavarlıkların yanı sıra, biliyordum.

Gitmemiz gerekiyordu, sadece yaratıkların yaklaşması yüzünden değil. Enisca elini göğsüne götürdü, belli ki zorlanıyordu ve gözüne takıldı. Bir kez başını salladı, hava alamadığı için ifadesi bozulmuştu ve nefesi kesildi.

Formunun katılığı kayboldu, kırmızı bir sise dönüştü. Ama zorlukla görebildim.

Samuel, Ben ve ben dünyalar arasında titreyerek geri döndük. Su başıma çarptı. Kendimi kurtarmak için değil, Samuel'i bulmak için çırpınmaya başladım. Gevşek, bilinçsiz Samuel.

Yüzeye çıktım ve çılgınca bir nefes aldım. Bir an için tek yapabildiğim ciğerlerimi doldurmak oldu; ciğerlerim dipsiz, aç ve yanıyordu. Saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştım ama gözlerim tuzlu sudan yanıyordu ve göremiyordum, bulamıyordum-

Güçlü bir el beni yakamdan yakaladı. Bir tahta enkaz parçasına çarpana kadar beni ileri doğru itti. Yeni doğmuş bir bebek gibi içgüdüsel olarak ona tutundum.

Benedict bırakmadı, beni sürüklenen bir direğin bir tarafında tutarken, diğer tarafta Samuel'in omuzlarını suyun üzerinde tuttu. Samuel'in gözleri ıslak saçlarının altında yavaş yavaş açılıyordu.

"Teşekkür ederim," diye gevelemeye çalıştım ama onun yerine öksürmeye başladım. Kollarımı direğe dolamak için beceriksizce çabaladım.

"Boğulma," diye homurdandı Ben. Onun gücü de onunla birlikte geldi, uzuvlarıma güç ve zihnime daha önce sahip olmadığım bir berraklık verdi. Farklı hissediyordum - daha net, daha doğru - ve sesi duygudan tamamen yoksun değildi. Aksine, sesinin üstesinden gelmiş gibiydi.

"Aziz." Samuel öksürdü. O da güçsüzce küreğe uzandı ve Ben onu daha yakına çekerek tahtaya yasladı.

Elini tutmak için uzandım, o da benimkini tuttu. Yüzü ölümcül derecede solgundu ve acıyla buruşmuştu.

yarası suya kanıyor.

"Ne oldu? *Hart* nerede?" diye sordu.

Döndüm, bir duman kümesi üzerimize doğru eserken yanan gözlerimi kırıştırdım. Tanıdık olmayan gemilerin arasında yalnızdık; bir direk, halat izleri ve yırtık yelken parçaları dışında. *Hart* gözden kaybolmuştu, Samuel denize doğru kan kaybediyordu. Ve Enisca gitmişti.

"Seni bir cerraha götürmeliyiz," dedim Samuel'e, gözlerim yakındaki gemiler arasında gidip gelirken. Duman sisle yoğunlaşmış, yoğun bir miasma oluşturmuştu. Görünürdeki iki gemi devre dışı bırakılmıştı, biri yanıyordu. Bir diğeri Aeadine'e ait gibi görünüyordu ve çoğunlukla sağlamdı ama Ötekidoğan canavarlarıyla kaynıyordu. Mürettebatının çığlıkları sadece sis tarafından değil, ateşin uğultusu ve dalgaların yıkamasıyla da boğuluyordu, sanki bizimle onun dehşeti arasına bir sınır çekilmişti.

"*Hart*'ı arayabilirim," dedi Benedict. "Hâlâ yüzebilirim."

"Hayır." Samuel onun bileğini yakaladı. İfadesi şaşkınlık ve kopuklukla doluydu ama kendine baktığında hafızası yavaş yavaş geri gelmiş olmalıydı. Daha da solgunlaştı -bu ne kadar imkânsız görünse de- ve bileğini daha sıkı kavradı. "Bir şey geliyor. Ne pahasına olursa olsun bir arada kalın."

Korkunç bir çığlık sözlerini takip etti. Bir kalp atışı sonra cılız, kemik bacaklı, Öteki Doğumlu etten bir canavar gökyüzünden dümdüz üzerimize düştü.

ELLİ SEKİZ

Savaş Sisi

SAMUEL

Tane kendini gösterdi ve kollarını savunmak için açarak dalgaların üzerinde durdu. Pençeleri dalgaları yırtarak köpüren yarıklara dönüştürürken Mary suyun altına düştü. Kanatlı yaratık hayal kırıklığı içinde çılgılık attı ve sparımıza vurarak, yaratık gökyüzüne geri dönmeden önce dönmesine neden oldu.

Zayıf salımız sallanıp sarsılırken sadece Ben'in demir tutuşu beni suyun üzerinde tuttu. Kendimi ölçülemeyecek kadar güçsüz hissediyordum, her şeyi kuşatan bir acıyla kuşatılmışım, yaramdaki ve gözlerimdeki tuzun acısını hissetmiyordum bile. Hafızam parçalanmıştı ama Sooth'un Bilmesi boşlukları doldurmak için oradaydı.

Hae'nin vurulması. Güvertede debelenirken, beni kamarama sağ salim teslim ederken görmüş olmaları gereken Penn ve Fisher'ın gözleri önünde yere yığıldım. Sonra... Karanlık Su'daki kan ve bağlayıcı ipler.

Suyun içine nasıl girdiğim beni aşırıyordu ama artık bunun pek önemi yoktu.

"Mary?" Etrafımızdaki dalgaları incelemek için dönmeye çalıştım ama bir acı şokuyla engellendim.

Mary, Ben ve benim aramda yeniden yüzeye çıktı ve ben rahatlayarak neredeyse mızrağı bırakacaktım.

"O şey bir tasma takıyor. Onu gördün mü? Sam?" Nefes nefese kaldı.
"Nereye gitti?"

"Hae," diye bitirdim, içimi bir korku kaplamıştı. Adamı öldürdüğüme ve sadece unuttuğuma dair zayıf bir umut sönmüştü.

Ben, canavarın daireler çizerek bir başka geçiş için hazırlandığı yeri işaret etti. "Onu durdurabilir misin?"

Sesimle durduramayacağımı biliyordum. Dünyanın sınırları yine bulanıklaşmıştı ama bu kez Karanlık Su yerine yorgunluk vardı.

Bu yüzden canavarla sessizlik içinde konuştum, Magni'nin işlevine yakın, sözsüz bir irade gerilimi. Bu irade dünyaların dokusunda yankılandı ve doğrudan Hae'nin canavarının zihnine girdi. Ona tek bir talimat gönderdim, açık ve basit.

Geri dön.

"Suyun altına gir!" Bir kolunu omuzlarıma dolayan ve aceleyle nefes alan Mary'ye uzanarak homurdandım.

Dalgalar başımızın üzerinden geçerken gökyüzünde bir ışık patlaması oldu. Her yöne dalgalanmalar gönderen, saçlarımızı ve giysilerimizi karıştıran ve denizin dalgalarını geri döndüren kemik derinliğinde bir gümbürtüyle geldi.

Mor ışık kaybolurken tuzla bulanıklaşmış su perdesinin arkasından baktım. İçimde bir rahatlama hissettim, sonra durakladım. Geçici olarak dünyalar arasındaki uçurumun gerisine itilen yaratık, kemik kanatların ve titreyen yosunların çırpınan, öfkeli bir yaygarasıyla yeniden ortaya çıktı.

İnsan dünyasından, gökyüzünden, gemilerden ve aşağıdaki derinliklerden bize doğru koşan başka ışıklar da ona katıldı. Yaratıklar bir Çağırıcı'nın varlığına -ya da belki de başka bir Çağırıcı'nın emrine- yaklaşıyordu.

Lanet olası *Hae*. Ona ve kendime lanet ettim ama pişmanlık artık işe yaramazdı.

Huden. Morgories. Dittama. Daha önce okuduğum ama hiç görmediğim yaratıklar bir araya gelmiş, fae yusufçuklarının akıntıları her tarafa yayılmıştı. Bazıları zaten insan dünyasındaydı. Daha fazlası âlemler arasındaki bariyerden çatırdayarak geçti ve Gelgit'in incelttiği perdeyi açgözlü bir hızla aştı.

"Mary," diye soludum, onu kendime çektim ve ikimizi de spar'a yasladım. Ben şimdi yanımıza yapışmıştı. "Sisi temizleyebilir misin? Görmem gerek."

Başını salladı ve şarkı söylemeye başladı, kollarından biri hâlâ bana sarılıydı, bizi sabitliyordu.

Sis hareket etmeye başladı ve etrafımızdaki alanı hızla temizledi. Başka hiçbir Fırtına Şarkıcısı ona karşı çıkmadı, gerçi uzaktan gelen seslerin de katıldığını duydum. Çanlar ritmik bir şekilde çaldı ve şarkılar yayıldı - hem Mereish hem de Aeadine, hatta

Capesh ve Usti ve Ismani ve Sunjani - filonun dört bir yanındaki tutsak Fırtınaseverler koroya katıldı.

Gemiler göründü: bütün gemiler, hırpalanmış gemiler, büyük enkaz yığınları ve hayatta kalanlarla dolu sallanan tekneler. Hepsi fenerler ve Otherborn canavarları tarafından aydınlatılmıştı ve birden fazla yanan gemi vardı.

Uzakta *Hart'ı* gördüm, sonra da *Nomad'ı*. Onlara doğru yüzmek için güçlü bir istek duyuyordum ama bedenimin buna uymasına imkân yoktu.

Öteki'nin içinden teker teker daha fazla canavar çıktıkça yorgunluğum yerini teslimiyete bıraktı. Acım yerini dehşete bıraktı ve suyun üzerinde süzülen çığlıklara bakılırsa bu duyguda yalnız değildim. Ama yine de Fırtına Şarkıcıları şarkı söylüyordu.

Filodaki her kaptanın gözlerini dikip baktığını, görüştüğünü ve emirleri dağıtmaya başladığını hayal edebildiğim bir değerlendirme anı oldu. Diğer Kahinlerin de benim gibi omuzlarında ağır bir sorumluluk yüküyle baktıklarını hayal edebiliyordum.

Sonra canavarlar saldırmaya başladı. Hae'nin kanatlı canavarı bir direğe yapıştığında direğin çatırdadığını duydum. Gemi sallandı ve denizciler çığlık çığlığa denize yuvarlandı. Gevşek bir top da onlarla birlikte gitti ve boğuk bir gong sesi, soğuyan metalin çatırtısı ve bir buhar bulutuyla dalgalara çarptı.

Bir kalp atışı için daha hazırlandım. Mary'yi kollarımın arasında hissetmekten, sesini duymaktan ve bacaklarının benimkilere sürtünmesinden zevk aldım. Benedict'e baktım, acil bir istekle kolumu tutuyordu, gözleri yirmi yıldır görmediğim kadar açık ve dürüsttü. Acıya, yaralarımındaki tuzlu suyun sızısına değer veriyordum.

Başımı arkaya yatırıp Meryem'i göğsüme bastırarak gözlerimi yüzlerce Öteki Doğumlu canavarla doldurdum. O ikinci dünyada tekrar konuştum. Onlara gitmelerini emrettim ve çığlık atan, emen çatlaklar filoda yankılanmaya başladı.

Daha küçük canavarlar Öteki'nin içinde kayboldular. Bazıları geri dönüp benimle savaşırken, diğerleri hangi gemilere saldırdıklarını umursamadan filoları yakıp yıkmaya devam etti. Hâlâ bizi koruyan Tane de dâhil olmak üzere her yerde Ghistingler ortaya çıktı. Hart da uzaktaydı, dalgalara vuruyor ve sürüklenen gemisinin etrafında morgorlar dönerken devasa boynuzlarını sallıyordu.

Birbiri ardına yükselen yeni sesler bana katıldı. Erkekler ve kadınlar, gençler ve yaşlılar, Mereishler ve Capeshler, hepsi de Çağırıcıydı. Daha soluk sesler de sesleniyordu, değişmemiş, doğal yetenekleri gelgitlerin yükselmesi ve ayların kararmasıyla güçlenen Kahinler.

Canavarlar teker teker ayrılmaya başladı. Kısa süre sonra sadece en güçlüleri kaldı ve aralarına zararsız yusufçuk bulutları serpiştirildi. Sonuncular direklerle tırmanıp suyun parıldayan yüzeyinde yarışırken, Hae'nin kuş canavarının da aralarında bulunduğu birinciler filoları yakıp yıkmaya devam etti.

"Kaptan!" diye bağırdı bir sandaldan bir ses. Bay Penn, diğer iki denizciyle birlikte. "En iyisi gemiye geri dönelim, efendim!"

Mary beni dürterek kollarımı açtı ve tekneye doğru ilerlerken ellerimden birini tuttu. Ben de ona katıldım, o gemiye tırmanırken tekneyi sabit tuttu ve beni de peşinden gitmeye zorladı. Acı dünyamı kısa bir süreliğine çarpıttı, sahip olduğum azıcık zeka canavarlara odaklandı, ama kendime geldiğimde Ben teknede bizimle birlikteydi, saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyordu.

"Enisca'yı buldun mu?" Mary'nin Penn'e sorduğunu duydum. "Bizimle birlikte Öteki'den çıkması gerekirdi ama-"

"Aramaya devam edeceğiz Bayan Firth," diye yanıtladı Penn, suyun üzerinden bir bakış atarak. "*Hart*'ta güvende olur olmaz."

Ne var ki, o gece güvenliğin kaçamak bir şey olduğu ortaya çıktı. Diğer doğumlu yaratıklar her an dikkatimi talep ediyordu ve Bay Keo yetenekli komutasını sürdürürken ve yanımda Mary de dahil olmak üzere filoların Fırtınacıları sisi dağıtmak için uğraşırken kendimi *Hart*'ın ön güvertesine yerleştirmek zorunda kaldım. Willoughby ve Poverly yaralarımınla ilgilendi ve göğsümde uyuşturan bir lapa ve karnımda ağır bir doz romla kendimi biraz daha iyi hissettim.

Yine de, o son saati tam olarak anlatabilmeyi isterdim. Dünyamızdan bir kez daha sürgün edilen Ötekidoğumlu yaratık sürüleri. Mereish ve Aeadine gemileri bir kez daha birbirlerine düştü. Biz doğuya doğru sürüklenirken savaşın merkezindeki yarı boğulmuş Renown kasabası, rıhtımları ve binaları sular altında kalmış, halkı kaleye ve yüksek yerlere kaçmıştı. Topların buharlaştığı ve yırtık pırtık Aeadine renklerinin sürekli değişen bir cadı rüzgârında kasıldığı kuzey kalesinin yanından geçen alevli bir brigantine.

Yanımda duran Mary'yi hatırlıyorum, kasırgalar patlarken ve dalgalar Mereish'e dönerken sesi filodaki bir düzine diğer Aeadine Fırtına Şarkıcısına katılıyordu. Yine de benimle ilgili herhangi bir farkındalığa sahip olup olmadığından şüpheliyim. Büyüsünde, sesinin gücünde ve teninden sızan ghisten ışığında kaybolmuştu.

Benedict yanımda duruyordu. Varlığı şaşmazdı, gücü acımı dindiriyor ve *Hart*'ın mürettebatını güçlendiriyordu. Yüz ifadesi mesafeliydi.

her zaman olduğu gibi.

Eylemlerimin içgüdüselliliğiyle özgürleşen küçük bir parçam, başarısız olduğumuzdan korktu. Kardeşimin eskiden olduğu gibi kalmasından.

Sonra fener ışığı yüzüne vurdu ve gözlerinin kenarlarındaki yaşların parlaklığını gördüm.

ELLİ DOKUZ

Majestelerinin Komisyonu

SAMUEL

«Elde ettiğimiz şey **zafer** değil." Amiral Solace süslü gümüş kahve servisleri, yemek tabakları ve birden fazla rom şişesiyle bezenmiş bir masada konuşuyordu. Güneş, Fort Renown'un amiral odasının girdaplı cam pencerelerine zar zor dokunuyordu ve odada yaraları ya da uykusuzluğu olmayan tek bir yüz bile yoktu.

Savaşın üzerinden iki gün geçmişti ve Kara Dalga'nın doruk noktasıydı. Yaralarım ağrıyordu ve vücudum hâlâ yorgunluktan delik deşikti, savaşın ardından yaşananların ağırlığından bahsetmiyorum bile - sudan çıkarılan yüzlerce ceset, enkazlardan kurtarılan ancak yaralarına yenik düşen kazazedeler, Anchorage sakinlerinin perili gözleri ve pek çok iyi erkek ve kadının asla bulunamayacağı gerçeği.

Enisca Alamay da onların arasındaydı.

Orada kırk kadar kadın ve erkek vardı; devam eden kurtarma çalışmalarını denetleyenler, batıdaki Mereish Filosu'nun geri kalanını koruyanlar ve yataklarından çıkamayacak kadar yaralı olanlar dışında, Anchorage'da kalan neredeyse tüm yüksek rütbeli subaylar oradaydı.

Neredeyse herkes ikizimle benim odaya girdiğimizi fark etmişti.

"Kayıplarımız vicdansızcaydı. Müstehcen. Ve Mereish'in geri çekilmeden önce eşit kayıplar vermiş olması pek bir şey ifade etmiyor; onların daha fazla kaybı var." Solace şirkete geri döndü. "Söyleyebileceğimiz en fazla şey henüz teslim olmadığımızdır. Eğer Öteki bu kadar çok sayıda canavar kusmamış olsaydı

kucağıımıza düşüp Mereish'in dikkatini dağıtmasaydı ya da Fırtınaseverlerimiz toparlanmasaydı... Bugün burada oturuyor olmazdık."

Gurur omuzlarıma çöktü ama kendi katılımımdan dolayı değil. Mary Fırtınakârlar arasında kritik bir güçtü ve düşmana en büyük zararı veren de onun siklonlarıydı.

"Ve kurtlar hâlâ ufukta kol geziyor," diye ekledi kır saçlı bir adam, kaptan şapkasını cesurca masanın üzerine bırakarak.

Amiral Rosser meslektaşlarını gözden geçirdi. "Sularımızda kaç Mereish kaldı?"

Tanımadığım bir kadın, "Kaçanlardan sekiz kişi," diye cevap verdi. Tıknazdı ve yüksek düğmeli ceketinin kaptan manşetleri için fazla genç görünüyordu. Masadaki diğer pek çok yüz de öyleydi; subaylar savaşta ya da savaşın ardından üstleri yaralanırken yükselmişlerdi. "İki tanesi çoktan yakalandı. Daha bu sabah bir diğerinin de gelgit çekildiğinde Barrowman's Cay açıklarında mahsur kaldığı haberini aldım."

Kara Gelgit'in azaldığından bahsedince pencereye doğru baktım, gerçi Anchorage'ın çamurlu, enkaz yığını adalarından pek bir şey görünmüyordu. Yanımda Benedict bir şişe romu inceledi, sonra onun yerine bir sürahi kahve aldı ve ağzına kadar doldurdu.

Uzun bir yudum aldı ve göz ucuyla kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Fincanımı uzattım.

Amiral Rosser konuştu. "Bay Poleye, Bay Dusset, gemileriniz harekete hazır mı?"

Bay Poleye siyah saçlı başını sallayarak, "Evet, efendim," diye cevap verdi.

Bir başka genç ve beklenmedik terfi olan Bay Dusset de mırıldanarak onayladı.

"*Indomitable*'ı kuzeye takviye edin. Aeadine sularına giren hiçbir Mereish güvenli liman talep etmek için Tithe'ye ulaşamayacak, anladınız mı?" Amiral Rosser söyledi. "Her ne pahasına olursa olsun. Büyük bir zafer kazanmamış olabiliriz ama yenilmedik. Anchorage hâlâ bizim. Bu sular hâlâ bizim. Ve gücümüzü göstereceğiz."

Yumruklar masaya vuruldu ve birkaç içten "Duyduk duymadık demeyin," mırıltısı masanın üzerinde dalgalandı.

"Evet, duyduk, duyduk," dedi tanıdık bir ses. "Ancak, ele alınması gereken acil bir konu daha var."

Kaptan Irving ayağa kalktı ve Benedict'le bana öyle bir nefretle baktı ki, kendimi bayrağımı çekmiş gibi hissettim. Saçları çelik gibi griydi ve kısa bir örgüyle tutturulmuştu. Dar çenesi sinekkaydı tıraşlıydı ve vücudu düzgündü, yaşlılıktan neredeyse hiç etkilenmemişti.

Amiral Rosser, Ben ve bana sessizce, "Öfkenizi koruyun," dedi. "Bunu yapması pek olası değil ve bu sizin işinize yarayacaktır."

"Kaptan Irving sözlerine şöyle devam etti: "Her ne kadar ihtiyaç duyulduğunda bazı istisnalar yapılması beklense de, bu kadar aşağılık karakterli adamların bu masada bulunması için hiçbir neden göremiyorum. Biri daha göreve bile başlamadı, diğeri ise eski kaptanlığını büyük ölçüde ihmal ettiği ve emrindeki sayısız insanın ölümüne neden olduğu için yargılanmayı bekliyor."

"Buradalar çünkü onları ben davet ettim," diye cevap verdi Amiral Rosser, peçetesini yere atıp sandalyesinde arkasına yaslandı, bileklerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Çünkü, dediğiniz gibi, büyük ihtiyaç zamanlarında alışılmadık izinler verilmelidir. Hepinizin bildiği gibi Samuel Rosser savaş sırasında çok değerli olduğunu kanıtladı. Benedict, şüphesiz geçmişiyle damgalanmış olsa da, yine de Majestelerinin subaylarından biridir ve takdire şayan bir şekilde kendini akladı. Bu iki adam birlikte en az beş düşman gemisinin ele geçirilmesini ya da etkisiz hale getirilmesini sağladılar."

Mırıltılar masada dalgalandı ama şaşkınlık mı, onaylamama mı yoksa destek mi belli değildi.

Çenemi hizaladım ve bekledim.

Kaptan Irving, "Sayısız ve şüphesiz kötü niyetli motivasyonlara tabi olan salt eylemler, kirlenmiş bir ruhu temizleyemez," diye karşı çıktı. Sesi şimdi biraz daha keskindi, duruşu biraz daha az sakindi. "Benedict Rosser onursuz bir adam. Samuel, geçmişteki olaylarda nasıl bir rol oynamış olursa olsun, olayların düzenlenmesinde ya da gizlenmesinde suç ortağıdır."

Masanın genç sakinlerinden birkaçının kafası karışmış görünüyordu ve fısıldaşmalar başladı - şimdi Irving'in bahsettiği geçmişe dair açıklamalar ve spekülasyonlar.

"Yaptığım şeyde Samuel'in hiçbir payı yok." Benedict'in sesi bir sonbahar esintisi kadar sakın ve serindi.

"Karınız Yüzbaşı Irving kardeşime düzinelerce davetiye gönderdi," diye devam etti Ben. "Onları açmadı. O mektupları ben çaldım. Onun adını ve karınızın ona karşı duyduğu sevgiyi çaldım - herkese gösterdiği ortak iyilik ve saygı sayesinde kazandığını da eklemeliyim. Evet, gerçeği gizledi. Çünkü büyüclüğüm, ruhum, Kara Gelgit tarafından bozulmuştu.

Tarikat ve onun sessizliği dünyadan korunmamı sağladı. Gücümü bu ulusu korumak için kullanma fırsatım oldu ve siz de kabul edersiniz ki kendimi iyi bir şekilde akladım. Ta ki Sooth'umun öngördüğü ve benim de önlemek için her türlü önlemi aldığım kazaya kadar."

"Kendi çıkarınız için," diye karşılık verdi Irving.

Benedict omuz silkti. "Bana bu masada oturup da sadece başkalarının iyiliği için hareket eden tek bir kişi gösterin. Kardeşim bile, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu niteliğe sahip olamaz."

Neredeyse konuşacaktım ama bu Benedict'in anıydı. Benedict'in hesaplaşması. Şirketin içini sessizlik kaplamıştı. Solace, Amiral Rosser'a söylenmemiş sorularla bakıyordu ve Kaptan Irving'in yüzü lekelenmeye başlamıştı

Öfkeyle.

Benedict masadakilere, "Hâlâ kafası karışık olanlar için söyleyeyim, Yüzbaşı Irving'in karısıyla yattım," dedi. Sessizlik, Solace'ın eliyle susturduğu mırıltılara ve öfke çığlıklarına dönüştü. Gözleri şimdi meraklıydı ama bir yandan da uyarıyordu.

Ben devam etti: "Yalnız ve teselliyi bende arayan genç bir kadın -Kocasının küstah tavırları, kendisini ve başkalarını hiçe sayması, kaba ve bariz kayırmacılığı ve kendisine çocuk doğuramamasına karşı sık sık yaptığı acımasızlık yüzünden. Bu yetersizliğin benimle geçirdiği tek bir geceyle giderildiğini belirtmeliyim-"

"Seni piç!" Kaptan Irving kükredi. "Sessiz ol yoksa ben-" Benedict sinirlenmeden devam etti. "Belki de Kaptan, eşinizle barışmaya bu konudaki hatalarınızı kabul ederek başlayabilirsiniz. Anladığım kadarıyla kızım sağlıklı ve bütün.

onu bir hediye olarak görürdünüz."

Yüzbaşı Irving'in sandalyesi bir takırtıyla yere düştü. Benedict ve ben ayağa kalkarak eski akıl hocamızın yüzüne baktık.

Irving iki adım ötede durdu, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Senin *dölünle* hiçbir işim yok ve olmayacak. Ya siz, ikiniz? Kanınızı talep ediyorum."

"Hayır." Amiral Solace da masanın uzak ucunda ayağa kalktı. "Kaptan, davranışınız hiç yakışık almıyor. Bu olay her ne kadar tatsız olsa da geçmişte kaldı ve açıkça görülüyor ki kişisel. Halkımızın karşı karşıya olduğu tehdidi göz önünde bulundurarak kendinizi kontrol edemiyorsanız, korkarım ki size olan güvenim boşa çıkmıştır."

Kaptan Irving kendini dizginlemek için mücadele etti. Ayakları hâlâ zorlayıcı bir şekilde ileri doğru atılıyordu ve kendini Benedict ve benim üzerime atabileceğini düşündüm.

Kapı öyle bir şiddetle çarpıldı ki, en genç subaylardan biri gıcırdadı.

"Lütfen Rossers, oturun," dedi Solace ortaya çıkan sessizlikte. "Tehdit geçtikten sonra sizinle ilgilenmek niyetindeydim, ancak... görünen o ki bu yaranın dağlanması gerekiyor. Amiral Rosser, devam edin."

Amcamız başkanlık ederken Benedict ve ben yavaşça koltuklarımıza döndük.

"Samuel Rosser, son açıklamaların ışığında size Majestelerinin Kraliyet Donanması'nda yeni bir görev teklif etmekten memnuniyet duyuyorum," dedi Amiral Rosser. "Kayırmacılık suçlamaları ortaya çıkmadan önce, bu teklif savaşın ardından Amiral Solace ve diğer birçok kişi tarafından ortaya atılmıştır. Bay Samuel Rosser, eğer isterseniz geminiz ve mürettebatınız Majestelerinin bayrağı altına girebilir. Aksi takdirde, size başka bir gemi tahsis edilecektir."

Kulaklarım çınlamaya başladı. Önce amcama, sonra da masanın diğer ucundaki Solace'a baktım. Güney Filosu Amirali ile benim aramdaki her yüz dostça değildi ama beklediğimden daha fazlaydı.

Solace bakışlarımı karşıladı. Özür görmedim ama düşmanlık da görmedim.

Bu kadın Mary'yi benden çalmıştı ama şimdi görünüşe bakılırsa hiç pişmanlık duymadan masaya oturmuştu. Düzenlediği ihlali umursamadan yardımseverce, sakince konuştu.

Bana uzun, eziyetli yıllar boyunca arzuladığım nimeti sundu ve ifadesine bakılırsa minnettarlığımı bekliyordu.

Yeni bir görev.

"Kaptan Benedict Rosser, duruşmanız beklendiği gibi devam edecek," dedi Solace. "Ancak başka endişeler de dile getirildi. Kariyeriniz boyunca yaşadığınız diğer... şüpheli olaylarla ilgili raporlar sunuldu, statünüz hakkında karar verilmeden önce bunların adil bir şekilde soruşturulması gerekiyor."

Bunların ne tür olaylar olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Amiral Solace, "Büyük yeteneğinizin Kara Medcezir Tarikatı tarafından bozulduğunu kabul etmeniz bu meselelere katılacak... belki de birçoğunu açıklıyor," diye ekledi. Bakışları bana kaydı, bilgi oradaydı. "Bozulmuş bir Sooth ya da bir Stormsinger bir meseledir, ama hepimizin çok iyi bildiği gibi bir Magni başka bir meseledir. Hiçbirimiz Silvanus Lirr'i unutmadık."

Benedict kaskatı kesildi. Masanın altından elini tuttum. Elini çekmeye çalıştım ama ben sıktım.

"Biz iyileştik," dedim, o daha konuşmadan. "Kara Dalga'nın en yoğun olduğu dönemde, tarikatın eylemleri Mere'de geçirdiğimiz süre boyunca öğrenebildiğimiz yöntemlerle düzeltildi."

"Bu neden raporunuzla paylaşılmadı? Döndüğünüzde?" Amiral Rosser sordu.

"Asılsızdı ve test edilmemişti," diye cevap verdim. "Spekülasyondan biraz daha fazlasıydı."

"Bu nasıl başarıldı?" diye sordu bir başkası. "Böyle bir iyileşme imkânsızdır."

"Mereish büyüleriyle imkânsız değil," dedi Benedict. "Eminim bu masadaki hiç kimse artık onların ilerlemelerini inkâr edemez."

"Mereish büyücülüğü ve uygulamaları başka bir günün konusu." Solace diğerlerini bastırmak için sesini yükseltti. "Geriye kalan tek şey şu: Samuel Rosser, Majestelerinin Kraliyet Donanması'na resmen hoş geldiniz. Lütfen kararınızı gün sonuna kadar bize bildirin. Benedict Rosser, bir karara varılana kadar geminiz olmayacak."

Benedict'in eli avuçlarımın içinde titremeye başladı. Ulaştığı noktayı, kendini harekete geçmekten, kırılmaktan, yırtılmaktan alıkoyamayacağı eşiği fark ettim.

Ama uçuşumun kenarından aşağı yuvarlanmadı.

"Anlıyorum," dedi, sesi bir kez daha duygudan yoksundu. Elini benimkinden çekti. "Amiral."

Diğer sesler yükseldi ama kulaklarım çınlayan, uğursuz bir tıslamayla doldu. Oturduğum sandalyenin sert sırtı etime battı, ona yapıştım.

"Kabul edemem." Sesim masadaki konuşmalar tarafından bastırılmıştı ama en yakınımdakilerin duyabileceği kadar yüksekti. Ayağa kalktığımda amcamın keskin bakışları ve Benedict'in esrarengiz bakışları beni takip etti ve masayı hafifçe eğerek yeniden yakalanan sessizliğin içinde kendimi tekrarladım: "Görevi kabul edemem, hele ki Fırtınakızımın özgürlüğünü ihlal eden ve bunu onun türüne yapmaya devam edecek olan bir Amirallikten asla. Kökleri şüpheli bir savaşta savaşmaya devam etmeyeceğim. Bu dünyada iyi ve doğru olan için çalışacağım ama bunu sizinle yapamam."

Her kelime bir vahiy gibiydi. Dudaklarımdan çıktıklarında sırtımdan bir ağırlık da kalktı.

Gözlerimi Solace'ınkilere kilitleyerek, "Kimin renkleri altında yelken açarsam açayım, Aeadine ve bir müttefik olarak kalacağım," diye ekledim. "Ama bir daha Fırtınakıran'ımın peşine düşen olursa, düşmanım olmanın ne demek olduğunu öğrenecekler."

Amcama döndüm. "*Hart*'ın ödül parasının geleceğini umuyorum? Mürettebatım hakkını alacak."

Amiral Rosser donmuş bir halde oturuyordu, kahvesi gevşek parmaklarının arasında duruyordu. Boğazını hafifçe temizledi ama sesindeki gerginliği gizleyemedi: "Yasal payınızı alacaksınız. Ama bu biraz zaman alabilir."

"Mürettebatımın her biri için Jurry'deki Gawell's'de hesap açtım. Değerlendirmemi ve hisse beyanımı çoktan sundum." Ceketimin üst düğmesini yeniden ilikledim ve Benedict'e başımla selam verdikten sonra odadan çıktım.

Koridorda yeniden bir araya geldiğimizde kardeşim "Az önce ne yaptın sen?" diye tısladı. Ayak seslerimiz taş üzerinde yankılanıyor, kalın halılar, sıra sıra dizilmiş bayraklar ve karmaşık duvar halıları tarafından zorlukla bastırılıyordu.

"Ben bir seçim yaptım," dedim. İnce ince sııttım. "Mary'yi aldılar. Onlara hizmet edemem."

"Peki ya benim durumum? Buna itiraz etmiyorsun."

Başımı salladım. "Ben, sen yetenekli, zeki ve tehlikelisin. Siz de korkunç şeyler yaptınız - birçoğu gibi."

"Yani onlarla aynı fikirde misin?" Bir nefes durdu, gözle görülür bir şekilde öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. "Bana bir daha asla gemi vermeyecekler Samuel. Ben Sooth değilim ama bunu bir aptal bile anlayabilir. Erteleniyorum."

Bir merdivenden indik, merdivenlerin dibinde bir grup asker geçerken bekledik. Göz ucuyla kardeşimi süzdüm, ne kadar dürüst olabileceğimi tarttım. İyileştiğinden beri ruh hali pek çok açıdan daha öngörülemez bir hal almıştı ve yeni sınırlarını henüz değerlendirmemiştim.

Koridoru geçip kaleden çıkarken, bir avlunun etrafından dolaşp kasabaya, rıhtımlara ve *Hart*'a açılan ana kapıya doğru ilerlerken, "Yozlaşmışlığın iyileşti ama yaptıkların devam ediyor," dedim. "Yaptığından pişman olabilirsin, artık olabilirsin. Ama duygular dünya için çok az şey ifade eder. Eylem gerektirir. Tazminat."

Benedict durdu ve kapının hemen dışında bana baktı, öyle bir yaralanmışlıkla bakıyordu ki sözlerimden neredeyse pişmanlık duyuyordum.

Deniz rüzgârı bizi savuruyordu ve batı ufkunda, soluk lavanta rengi gökyüzüne karşı Mereish gözcülerinin yelkenleri göze çarpıyordu.

"Bunu yapamayacağıma inanıyorsun," diye suçladı Benedict.

Başımı salladım. "Hayır ama önce iyileşmek için zamana ihtiyacın var."

Benedict homurdandı. "Peki ne yapmamı öneriyorsun? Caffith'teki havayı al Ses?"

"Benimle kal." Yürümeye başladım ama kolumdan tutup beni geri çekti. Detaylandırımdı: "Mürettebat olarak değil, sadece kendin olarak. Düşünmek için zaman ayır. Artık yapabildiğine göre daha iyi seçimler yapmayı öğren."

Gözlerinden tiksinti akıyordu. "Bana bunu yapmayı öğreteceksin, öyle mi? Aziz, sen hâlâ kendini beğenmiş bir pisliksin. Ne yapacaksın? Kendini beğenmişliğiyle dünyayı kutsayacak mısın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, limana ve *Hart*'ın uzaktaki şekline doğru bakarak. "Ama Irving savaş yolundayken ve Donanma'nın gözleri Mary'nin üzerindeyken burada kalamayız. Ess Noti'nin arkamızdaki gölgesinden bahsetmiyorum bile - o kadar kolay pes edeceklerinden şüpheliyim ve Black Tide Tarikatı da gördüğümüz gibi her yerde."

Benedict beni bıraktı ve yavaş yavaş duyguları soğuk bir maskenin ardına çekildi. Ellerini ceplerine sokarak yürümeye başladı. Limana kadar aynı yoldan yürümüş olsak da, aklında başka bir yön olduğunu hissettim.

"Ben?" Arkasından seslendim.

Cevap vermedi.

ALTI

Kızıl Fırtına

MARY

Kapı çalındı. Hamağımnda doğruldum, kaslarım protesto için ağrıyordu ve çıplak ayaklarımı güverteye indirdim. Fenerim yanıyordu ama içindeki mum sönük yanıyordu ve kamara gölgelerle doluydu.

"Kim o?" Battaniyemi omuzlarıma daha sıkı sararak ve kapıya doğru hiçbir hareket yapmadan seslendim.

"Ben, Mary," diye cevap verdi Samuel'in sesi, sadece duyulabilecek kadar yüksekti. Sesi yorgun ve aşırı yüklüydü ve ihtiyatım yerini endişeye bıraktı.

Kısa bir süre soyunmuş halimi düşündüm, sonra battaniyenin omuzlarımdan aşağı kaymasına izin verdim ve mandalı kaldırdım.

Samuel durakladı, bakışları açıkta kalan köprücük kemiklerime ve bir omzumun kıvrımına kaydı. Sonra toparlandı ve tekrar yüzüme baktı. "Giyinmek için... biraz zaman ister misin?"

Göğüslerime daha tatmin edici bir dolgunluk vermek için kollarımı ayarlayarak kendimi düşündüm. "Hayır. Sorun ne? Oturmalısın."

"Mary..." Kapıyı kapattı ve kapının yanında yerini aldı, benim masaya geçip banka oturmamı izledi. "Oldukça önemli bir mesele için geldim."

Yanımdaki bankı okşadım. "O halde lütfen oturun Kaptan. Solgunsunuz ve zor toparlanmışsınız."

Bankın diğer ucuna tünedi, dikkati başka bir yerdeydi. "Bugün bana yeni bir görev teklif edildi. Sadece kendim için değil, *Hart* için de. I

geri çevirdi."

Tüm çekingenliğim uçup gitti. Battaniyeyi yukarı çektim. "Sen ne? Sam. Samuel.

İstedğin buydu."

Bir süre gözlerime bakmadı. Ama sonunda baktığında, yüz ifadesindeki kararlılık karnıma bir sıcaklık yaydı.

"Seni aldılar. Uyarılarımızı görmezden geldiler. *Seni aldılar.*" Tekrarlar içinden kopup gelmiş gibiydi, zorlayıcı ve pürüzlü. "Yapamam... Mary."

Sesi ve onunla birlikte benim de soğukkanlılığım bozuldu. Aramızdaki boşluğu kapattım ve kollarımı ona doladım, yarasına dikkat ettim ama anın garipliğini umursamadım - bir dizim bankta, bir çıplak ayağım güvertede. O da kollarını bana doladı ve orada öylece durduk; nefesi tenimde sıcacıktı, ben saçlarını okşuyordum.

Gerginliği biraz azaldığında tekrar banka oturdum, ellerim hala kolunda ve kalçasında duruyordu.

"Peki, ne yapacağız?" Kalbim göğsümde küt küt atarken bile gerçekçi görünmeye çalışarak sordum. "Usti'ye geri dönmek istiyor muyuz?"

"Önce Jessin Faucher ile konuşmalıyım. Bu iddialar... Hesten'e dönmeden önce onları ortadan kaldırmalıyım." Sam ellerimden birini kendi ellerinin arasına aldı ve orada, kalçasının üzerinde sabitledi. "Enisca Alamay kayıp olduğu için yakın zamanda dönmem mümkün değil."

Kayıp, ölü değil. Usti casusu için beslediği umudu paylaştığımdan emin değildim ama bu başka bir zamanın meselesiydi.

Yavaşça başımı salladım, kendi vicdanımı yokladım ve yavaş yavaş düşüncelerimi dile getirdim. "Eğer savaşın yeniden alevlenmesinden Usti sorumluyorsa, annem Wold'u terk etmek zorunda kalmayabilirdi. Yıllarca süren çatışmalar önlenebilirdi. Pek çok insan hâlâ hayatta olurdu. Kaç kişi olduğunu ya da bunun ne kadar süredir devam ettiğini bile bilemiyoruz."

"Katılıyorum." Uzun bir nefes verdi ve bana daha doğrudan bakacak şekilde döndü. "Sanki... ne yapmak istemem gerektiğini biliyorum. Bunu derinlemesine araştırmak ve gerçeği dünyaya açıklamak istiyorum." Güldü. "Azizim, bir subay olarak bu daha kolay olurdu."

Alaycı bir gülümsemeyle devam etmesini bekledim. Yaptığı seçim ona olan sevgimi daha da artırmıştı. Göğsümde bir sızı, boğazımda bir sıkışma ve karnımda soğumayı reddeden için için yanan bir kömürdü.

"Bunu istemelisin ama istemiyor musun?" Sonunda sordum.

Beni düşündü. "Ne istiyorsun?"

"Faucher'la ya da gerçekleri ortaya çıkarmakla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu... bu doğru olurdu, yapılacak en uygun şey olurdu, eminim. Ama ben yoruldum. Kaçmaktan ve korkmaktan yoruldum. Bu limandan çıkana kadar, her an gelip beni götüreceklermiş gibi hissediyorum. Ya da bir Black Tide fanatiği bizi öldürecek ve *Hart'ı batırarak*."

Elimi sıkıca kavradı ve uzun bir süre daha düşüncelerine daldı.

"Anneni ziyaret edelim mi?" Soruyu o kadar ani sordu ki, sözlerini algılamam bir anımı aldı. "Jessin Faucher'la konuşmaya devam edeceğim ama ne öğrenirsem öğreneyim, Mereish Güney Adalarındaki Demery'ye gidebiliriz. İyileşiriz. Dinleniriz. Ne yapacağımıza karar veririz, dünyadan uzakta güvende oluruz."

"Kanunsuz bir korsan krallığında dünyadan güvende mi? Charles hâlâ Demery'ye dönmekle tehdit ediyor. Peki ya Benedict?"

"Ondan bizimle gelmesini istedim."

"Adalar'a mı?"

"Tam olarak değil. Ama ona bizimle birlikte bir yer teklif ettim. Bu konuda için rahat mı?"

Bir kahkaha attım. "Şey, ona alıştım. Ve şimdi ne olacağını görmek istiyorum. Görevi ne olacak?" Soruyu sorarken bile cevaptan şüpheleniyordum. Samuel'in omuzlarının çizgilerinde yazılıydı.

"Donanma ona komisyonunu geri vermeyecek ve karşısına çıkacak herhangi bir mahkeme onu mahkûm edecek."

"O zaman bizimle kalır," diye karar verdim. Hafifçe konuştum ama söylemem gereken şeyin ağırlığı göğsümde oturuyordu. "Şimdi, başka bir önemli konuyu tartışabilir miyiz?"

"Neymiş o?"

"Biz," dedim. Bu kelime kulağa olduğundan çok daha sıradan geliyordu, alaycı bir sırıtış ve geri çekilme dürtüsü arasında zorla söylenmişti. Ama yapmadım. "Birbirimizi önemsiyoruz. Birbirimizi istiyoruz. Ama beni yanında tutma niyetine rağmen hiçbir teklif almadım, sadece dört öpücük ve bir kesintili buluşma."

Samuel hafifçe geri çekildi ve düşük ışıktaki bile boynuna doğru süzülen kızarıklığı gördüm. "I..."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona bakarak bir cevap bekledim. "O zaman evlen benimle." Kelimeler ağzından çıkarken irkilmiş görünüyordu, sanki

talebin basitliği karşısında şaşkına döndü. "Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Hepsi bu mu?"

"Lütfen."

"Bundan daha iyisini yapmalısın."

"Daha iyisini... Mary. Diz çökmeli miyim? Öyle mi-" Yüzüm geniş bir gülümsemeye dönüştüğünde duraksadı ve küfretti. "Aziz, Meryem, sana yalvarıyorum. Cevap ver bana."

Ceketinin düğmelerini açmaya başladım. Düğmeleri birbiri ardına açarken ve paltosunu yavaşça omuzlarından iterken nefesi kesilmiş bir halde beni izledi.

"Evet," dedim ve ağzını benimkiyle kapattım.

* * *

Bir süre sonra güvertenin serinliğini aradık. Samuel'in eli sırtımda gezinirken, Bay Keo ile sessizce konuşarak mürettebatın toplanmasını ve geminin kalkışa hazırlanmasını emretti. Yeniden stok yapmak için zaman ayırma riskini göze almadık; zaten hırpalanmış kasabanın sunabileceği çok az şey vardı.

Mürettebat top güvertesinde toplandıktan kısa bir süre sonra Bay Penn, "Hazırız efendim," diye mırıldandı.

Sam şapkasını başından çıkardı ve mürettebata hitap etti. Erkekler ve kadınlar güverteye doluşmuş ya da topların üzerine tünemişlerdi; birçoğunda bandajlar ve çürükler vardı ya da kaybolmuş uzuvların eksikliği şaşırtıcıydı.

"Renown'dan bu gece ayrılıyor. Bunun aniden geldiğinin farkındayım ve hiçbirinizi erken bir karar vermeye zorlamak istemiyorum ama burada güvende değiliz. Donanma Usti ile yaptığımız sözleşmeyi ihlal etti. Stormsinger'ımızı çaldılar. Ve gerçeği saklamayacağım - Ess Noti ve Black Tide Tarikatı düşmanımız olmaya devam ediyor. *Benim düşmanlarım*. Bu yükü paylaşmak istemeyen herkes gemiden suçluluk duymadan, utanmadan ve hizmetiniz için tüm kalbimle minnettarlığımı sunarak ayrılabilir."

Güvertede bir mırıltı dalgalandı, bazılarında irkilme ve onaylama, bazılarında da birkaç hoşnutsuzluk mırıltısı.

Samuel sinirlenmemişti. "Ancak, *Hart*'ta kalmak isteyenlerin başımızın üstünde yeri var. Varış noktamızın ne olacağını henüz söyleyemem, ancak çalışmadan ya da ücret almadan gitmeyeceksiniz. Hepiniz, ödülünüz

Paralar kullanılabilir hale geldiğinde emanete alınacaktır - lütfen bunları talep etme konusunda herhangi bir endişeniz varsa Bay Willoughby ile görüşün; o sizi bilgilendirecektir. Yaralanmaları için henüz tazminat almamış olanlarınız bunu derhal yapsınlar."

Samuel birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu. "Mere'de geçirdiğimiz süre boyunca ve bu son, en zorlu savaşta yanımda kaldığınız için hepinize teşekkür ederim. Bu, bir kaptanın haklı olarak bekleyebileceğinden çok daha fazla sadakattir. Her biriniz çok değerli olduğunuzu kanıtladınız ve eğer gitmeyi seçerseniz, bilin ki özleneceksiniz. Ama hepinize en iyi dileklerimi sunuyorum."

Mürettebatın tepkisi sakinleşmişti. Başlarını sallayıp selam verdiler ve homurdananlar bile sustu.

Samuel bir süre daha onları inceledi, sonra şapkasını göğsüne vurdu ve güverteden yukarı doğru çekildi. Ben de onu takip ederek geminin ortasında ona katıldım. "Hemen *Kızıl Fırtına*'ya gidip Faucher'la konuşacağım. Çok fazla tutsak var ve o karaya hiç çıkarılmadı." Sözleri yavaşladı ve kaşları çatıldı. "Mary... Benedict nerede?"

Gemiye aradık, sonra Samuel ve küçük bir grup rıhtımı ararken ben geride kaldım. Güverteden onları izledim, tavernadan tavernaya, işletmeden işletmeye dolaşarak Samuel'in ele geçirilmesi zor kardeşini aradıklarını gördüm -ya da gördüğümü sandım.

Yorgun ve kararsız bir halde sonunda Samuel'in kamarasına gittim. Benedict orada değildi, olmasını beklediğimden değil, ama yalnızlık hoşuma gitmişti. Galerî pencerelerinin yanında oyalandım ve kırmızı yelkenlerle süslenmiş, ele geçirilmiş bir Mereish gemisinin liman ağzından süzülüşünü izledim.

Yerde, masanın altına düşmüş mektubu fark edene kadar ne kadar zaman geçtiğini söyleyemem. Mühürlenmemişti ama sıkıca katlanmıştı ve üzerinde basit bir "S" harfi vardı.

Mektubu pencereye götürdüm ve solmakta olan ışığa doğru tuttum. Açmak için Samuel'i beklemeliydim ama içinde ne bulacağım konusunda şüphelerim vardı. Ve zaman çok kısa olabilirdi.

Ağır keten kâğıdı açtım ve Benedict'in hızlı ama şaşırtıcı derecede ustalıklı elini taradım.

Sam,

Tavsiyenizi dikkate aldım, ancak şüphesiz yöntemimi sorgulayacağınız için size bu notu bırakıyorum. Daha sakın sular ve belki biraz güneş aramaya gittim. Benzer düşüncelere sahip birkaç kişiyle daha tanıştım ve birlikte benim hakkım olan ama Amiralliğin benden esirgediği ödülü talep ettik.

Yanıma bir Sooth tılsımı aldım, bu yüzden beni takip etme zorunluluğu hissetmiyorum. Sonunda gözünüzden saklanmış olacağım ve bu bölünmenin en iyisi olduğuna inanıyorum. Seçimlerimden caydırılmayacağım ve aramızda sağladığımız barışa gölge düşürmek istemiyorum.

Yaptıklarınız için nankörlük etmiyorum. Aksine, yaptıklarınız sayesinde sizi temin ederim ki: Artık senin taşıyacağın bir yük değilim.

Ben

Not: Bay Grant'ı yanımda götürdüm, bu yüzden onun kayboluşunu yufka yüreğinize dert etmeyin.

Silahlar patlamaya ve uyarı çanları çalmaya başladığında mektuptan kırmızı yelken kulesine doğru baktım. Diğer gemiler önlerini kesmek için harekete geçtiler ama çok yavaşlardı. Çok geçmeden Mereish ödülü Renown Limanı'ndan çıktı ve açık denize girdi. Ben galerinin kapısını açıp Samuel'in dürbününü gemiye doğrulttuğumda yelkenleri dalgalanıyordu. Kıç tarafına boyanmış güzel Mereish harflerini yakalamadan önce bir Fırtına Şarkıcısı'nın şarkısını duydum. Şaşırtıcı bir şekilde derindi, hiç de kadınsı değildi. Erkek bir Fırtına Şarkıcısı.

Gemiye son bakışım, pruvasının üzerine kırmızı harflerle yazılmış ismiydi.
Kızıl Fırtına.

EPİLOG

BENEDICT

Grant'i ara sokağın ağzından ittim ve ellerim yıpranmış Capesh ceketimin ceplerinde, peşinden yürümeye başladım. Arkamızda, mürettebatımdan bir düzine kişi sessiz ve sert bakışlarla sıraya girmişti. Fırtınabaşı Alfwin bile bugün o katı mizacından eser göstermiyordu.

Başka bir şehirde olsa kalabalık bizimki gibi bir grup için dağılabilirdi - silahlı ve şiddete niyetli oldukları her hallerinden belli olan bir grup silahlı erkek ve kadın. Ama Port Sen'de neredeyse hiç duraksamadık. Birkaç yan adım, temkinli ya da değerlendirci bakışlar, ama büyükannelerin bile bıçakları vardı ve ayaklarının altındaki çocuklar onları nasıl kullanacaklarını biliyorlardı.

"Ben buraya yürüyen bir kalkan olmak için gelmedim. Aslında neden geldiğime dair hiçbir fikrim yok-ah, evet, *isteğim dışında götürüldüm*," diye mırıldandı Grant omzunun üzerinden, yine de yüzü her zamanki büyüleyici gülümsemesi ile tetikte olma hali arasında asılı kaldı. Yüksek çatılar üzerimize eğilmişti; derme çatma, düzensiz yapıları ahşap binalar gün ışığından bir parça kapmak için birbirleriyle savaşıyordu.

"Sizi ikna etmek için yeterli zamanım olmadı," diye cevap verdim, gözlerimi kalabalıktan ayırmadan.

"İnsanları kaçırıp buna dostluk diyemezsiniz." Sarışın adam öfkelenmeye başladı.

"Ben buna arkadaşlık mı dedim?"

Grant dişlerini sıkı, soğukkanlılığını kaybetmeye başlamıştı. "Dinleyin. Onu takip ettiğimizi biliyor. Eğer başka bir Sooth kiralarsanız, neye bulaştığımızı biraz olsun anlayabiliriz."

"Sus."

Grant bir köşeyi döndü ve gelişi güzel bir avlunun içine sıkışmış bir kapıya yaklaştık. Görünürde kimse yoktu ama etraftaki pencerelerden sesler geliyordu ve kapı aralıktı. Bir kedi dışarı baktı, bizi değerlendirdi ve sonra gölgelere doğru sıçradı.

"Devam et," dedim Grant'a.

Kapıya yaklaşıp vururken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. İçeriden bilmediğim bir dilde bir ses bağırdı, sonra Grant içeri girdi.

Aynı anda çatıda bir figür hareket etti. Onu bacalar, rastgele bayraklar ve yaz güneşinin parıltısı yüzünden gözden kaçırmış olabilirdim ama Samuel'in ve benim o dünyayla bağlarımızın iyileştiği Öteki'ndeki o gecedan beri tanıdığım bir şekilde onu *hissettim*.

Başka bir büyücü. Başka bir Magni.

Enisca Alamay bir çatının tepesinde gözden kayboldu ama yanındaki çantayı görmeden önce değil. Usti'nin ihanetinin kanıtı olan yangın çıkarıcı belgelerle dolu bir çanta. Kış Denizi'ndeki güç dengesini altüst edebilecek potansiyele sahip kâğıt ve mürekkep. Bir savaşı bitirecek.

Ya da yeni bir savaş başlatma.

"İşte," dedim bölüğüm, uzun bir parmağımla çatıyı işaret ederek. "Şimdi git onu yakala."

EKLER

Bir Kış Denizi Takvimi

Tatlı Aylar (Haziran-Ağustos)

- First Turning
- Second Turning
- Third Turning

Bereketli Aylar (Eylül-Kasım)

- First Turning
- Second Turning
- Third Turning

Yıl Dönümü (Aralık) Acı/Arzu Ayları

(Ocak-Mart)

- First Turning
- Second Turning
- Third Turning

Kara Aylar/Kara Gelgitler (Nisan-Mayıs)

- First Turning
- Second Turning

REFERANS ALINAN ŞARKILAR

Sir Walter Scott'tan "Donald Dhu'nun

Pibroch'u" Sir Walter Scott'tan "Ozanın

Büyüsü" Sir Walter Scott'tan "Ölüm Dansı"

"The Ash Grove," geleneksel bir Galler halk

şarkısı "The Fox is in the Bushes," geleneksel bir

şarkı

YAZAR HAKKINDA

H.M. Long, kocası ve köpeğiyle birlikte Ontario, Kanada'da köhne bir kulübede yaşayan Kanadalı bir yazardır. Bununla birlikte, sık sık müzeleri karıştıırken ya da Alpler'de dolaşırken görülebilir. *Hall of Smoke*, *Temple of No God*, *Barrow of Winter* ve *Pillar of Ash* kitaplarının yanı sıra *Dark Water Daughter* ve *Black Tide Son* kitaplarının da yazarıdır.

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

H.M LONG'DAN

DUMAN SALONU

Hessa bir Eangi'dir: Savaş Tanrıçası'nın savaşçı rahibesi. bir çılgılla kemikleri toza dönüşür. Tanrıçasının bir yolcuyu öldürme emrine itaatsizlik ettiği için sürgüne gönderilir ve bir dağın yamacında tek başına başışlanmak için dua eder.

O yokken, yağmacılar köyünü yağmalar ve Eangi rahipliğini yok eder. Kederli ve yalnız olan Hessa -son Eangi- yolcuyu bulmalı, zayıflığının kefaretiini ödemeli ve Yüce Salonlar'da sevdikleriyle birlikte yerini sağlamlaştırmalıdır. Kuzeyden gelen klanlar ve güneyden gelen lejyonerler

Anavatanında önlerine çıkan herkesi katleden Hessa, tanrıçasının lütfunu geri kazanmak için çabılıyor.

Her fırsatta bağınaz askerler, hilekâr tanrılar ve yeni uyanmış iblisler tarafından kuşatılan Hessa, kurtuluş ve intikam yolunda ilerlemektedir. Ancak yolculuğu üzücü bir gerçeğı ortaya çıkarır: Tanrılar ölmekte ve öbür dünyanın Yüksek Salonları yok olmaktadır. Çok geçmeden Hessa'nın tanrıçasına olan güveni, dikkate alınmayan her duayla birlikte zayıflar.

Eski Dünya ve Yeni Dünya tanrıları arasındaki bir savaşın içine sürüklenen Hessa, kendi ölümünün ötesinde bir hayatı güvence altına almaktan çok daha fazlasının söz konusu olduğunu fark eder. Daha

büyük, daha eski güçler onun dünyasının yüzeyi. Ve uyanmak üzereler.

TITANBOOKS.COM

Daha fazla fantastik kurgu, yazar etkinlikleri için,
özel alıntılar, yarışmalar, sınırlı sayıda baskılar ve daha fazlası

WEB SİTEMİZİ ZİYARET EDİN

titanbooks.com

BİZİ FACEBOOK'TA BEĞEN

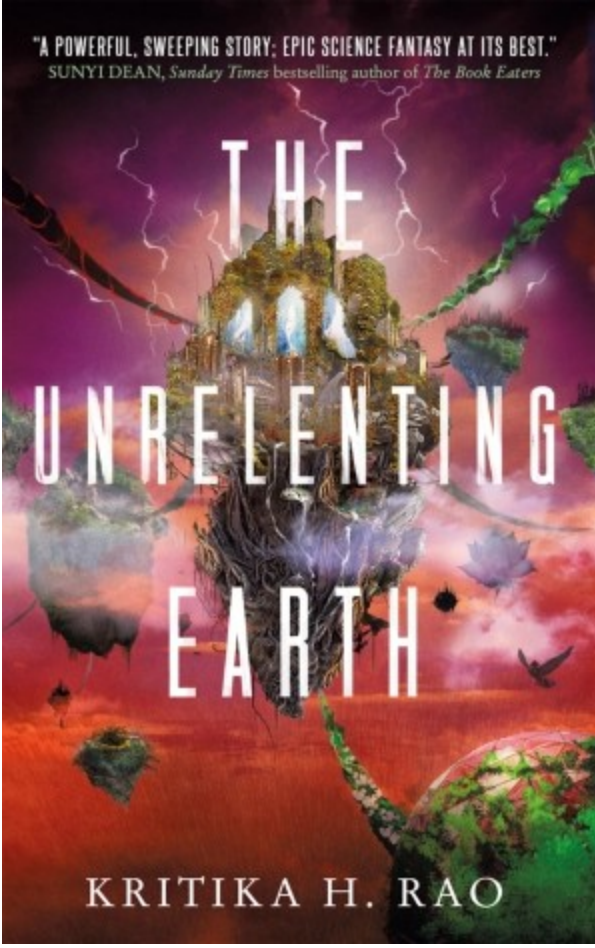
facebook.com/titanbooks

BİZİ TWITTER VE INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

[@TitanBooks](https://twitter.com/TitanBooks)

BİZE E-POSTA GÖNDERİN

readerfeedback@titanemail.com

Öfke Üçlemesi - Acımasız Dünya

Rao, Kritika H.

9781803365282

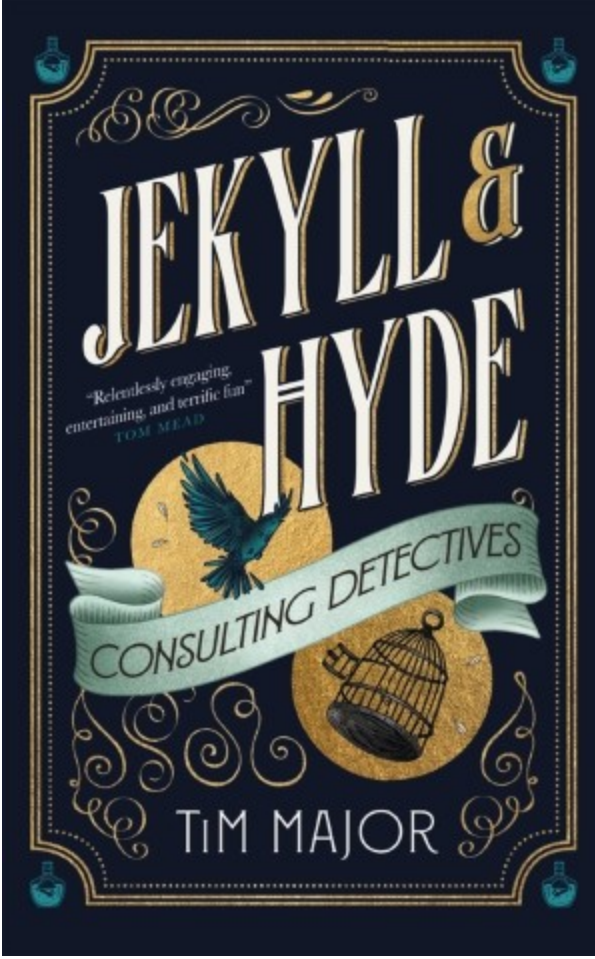
528 sayfa

[Simdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Hayatta Kalan Gökyüzü'nün bu göz kamaştırıcı devam kitabında Ahilya ve Iravan, varoluşlarıyla ilgili dünyayı sarsan gerçeğin peşinde her şeyi - hayatlarını, kültürlerini ve kırılgan evliliklerini- riske atıyorlar. "Nefes kesici yaratıcılıkta" Hindu felsefesinden esinlenen epik bilim-fantezi.

N.K. Jemisin ve Tasha Suri. Ahilya ve İravan'ın yeryüzü saldırılarının ardındaki yıkıcı gerçekleri öğrenmelerinin üzerinden iki ay geçmiştir. Kozmik yaratıklar dünyaya girmeye çalışırken ve Nakşar'ın mimarisi parçalanırken, çaresiz konsey, gökyüzündeki yaşamın geleceğini tartışmak için kardeş aşramlarını bir Konsey'e çağırır. Artık bir konsey üyesi olan Ahilya, sıradan vatandaşları özgürleştirmek ve mahkûm edilen mimarları kurtarmak için kozmik varlıklar ve Esrik travmanın doğası hakkındaki gerçeği paylaşmaya kararlıdır. Onun bu inancı müttefiklerini yabancılaştırmış ve tehlikeli düşmanlar yaratmıştır. Sadece İravan'ın Meclis'i Ecstatics'in dengesiz olmadığına ikna etme şansı vardır, ancak ormandan kendi Ecstasy'siyle mücadele ederek döner. İkinci benliği olan ilkel şahin yaksha üzerinde çok az kontrolü vardır ve Meclis'i davasına düşman bulur. Tuhaf, ölümcül fırtınalar patlak verip gökyüzünde bile sığınakları tehdit ederken, İravan ve diğer Vecd mimarları acımasız misillemelerle karşı karşıya kalır. Kozmik varlıkları dizginleyen bariyer incelirken, Ahilya ve İravan herkesi kurtarmak için zamanlarının azaldığının farkındadır. Fırtınanın merkezine itilen her ikisi de kendileri için en önemli olan şeyle, gerçekte kim olduklarıyla ve bunun insanlığın geleceği için ne anlama geldiğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktır.

[Simdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Jekyll & Hyde: Danışman Dedektifler

Binbaşı, Tim

9781803366449

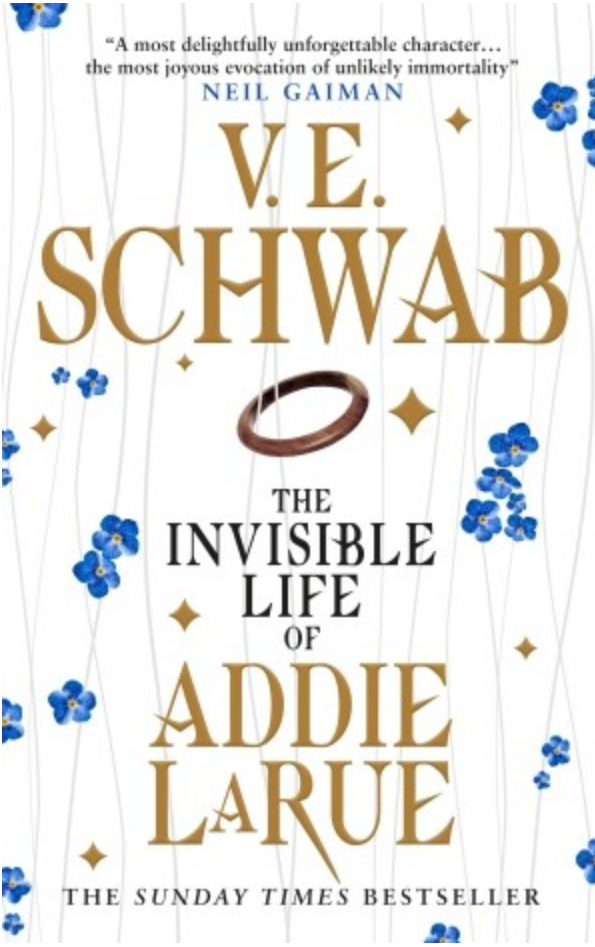
304 sayfa

[Simdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Stuart Turton ve James Lovegrove okurları için mükemmel olan bu heyecan verici gizemde, Dr. Jekyll ve onun korkunç alter-egosu, eski nişanlısıyla güçlerini birleştirerek Viktorya dönemi Londra'sındaki bir dizi kaybolma olayını çözmeye çalışıyor. Ne zaman

Muriel Carew lüks bir sosyete partisine katılır ve karşılaşmayı beklediği son kişi, uzun yıllardır görmediği eski nişanlısı Henry Jekyll'dır. Jekyll'ın Londra'da bir dizi kayıp kişiyi araştırdığı ortaya çıkınca Muriel'in ilgisini çeker. Ancak Jekyll yalnız çalışmamaktadır ve Muriel soruşturmaya yardımcı olmak istiyorsa, hem Henry hem de ortağı korkunç ve kaba Bay Hyde ile birlikte çalışmak zorundadır. Araştırmaları karanlık bir hal alır ve bir kayıp vakası cinayet soruşturmasına dönüşürken, Muriel kendini Londra sosyetesinin kalbinin attığı yerde kendi gizli alter-ego'larını keşfeden hain bir grubun dahil olduğu bir gizemin içinde bulur. Olayı çözmek ve sorumluları adalete teslim etmek için Muriel, Bay Hyde'a güvenmenin bir yolunu bulmalıdır; bu da kendi hayatıyla ilgili keşfetmeyi hayal bile etmediği sırları ortaya çıkarmak anlamına gelebilir.

[Simdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Addie LaRue'nun Görünmez Yaşamı

Schwab, V.E.

9781785652516

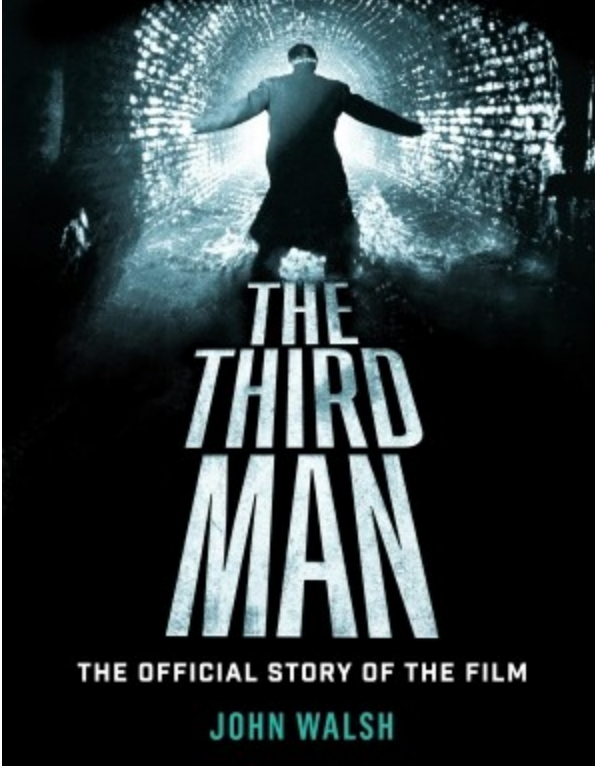
560 sayfa

[Simdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Unutulmaya mahkûm biri için Addie LaRue son derece keyifli bir şekilde unutulmaz bir karakter ve hikâyesi de beklenmedik ölümsüzlüğün en neşeli çağrışımı. Neil Gaiman Sunday Times'ın en çok satanlar listesine giren, ödüllere aday gösterilen, Faustvari pazarlıkların türüne meydan okuyan bir tur

Zaman Yolcusunun Karısı ve Yaşamdan Sonra Yaşam ve Umudun Aniden Ortaya Çıkışı. Addie La Rue şeytanla bir anlaşma yaptığında, ölümsüzlük için ruhunu takas eder. Ama her zaman bir bedeli vardır: Şeytan onun dünyadaki yerini elinden alır ve onu herkes tarafından unutulmakla lanetler. Addie, 18. Yüzyıl Fransa'sındaki küçük kasabasından kaçır, onu dünyanın dört bir yanına götürecek bir yolculuğa başlar, kimsenin onu hatırlamadığı ve sahip olduğu her şeyin kaybolduğu ve kırıldığı bir hayatı yaşamayı öğrenir. Tarih boyunca sadece sanatçılar için bir ilham perisi olarak var olurken, her gün yeniden aşık olmayı öğrenir. Bu yolculuktaki tek yoldaşı, her yıl anlaşmalarının yıldönümünde onu ziyaret eden hipnotik yeşil gözlü kara şeytanıdır. Dünyada tek başına kalan Addie'nin onunla yüzleşmekten, onu anlamaktan, belki de onu yenmekten başka çaresi yoktur. Ta ki bir gün Manhattan'daki bir ikinci el kitapçıda Addie onu hatırlayan biriyle karşılaşana kadar. Birdenbire gerçek ve normal bir hayata geri dönen Addie, kaderinden sonsuza dek kaçamayacağını anlar.

[Simdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Üçüncü Adam: Filmin Resmi Hikayesi

Walsh, John

9781835411032

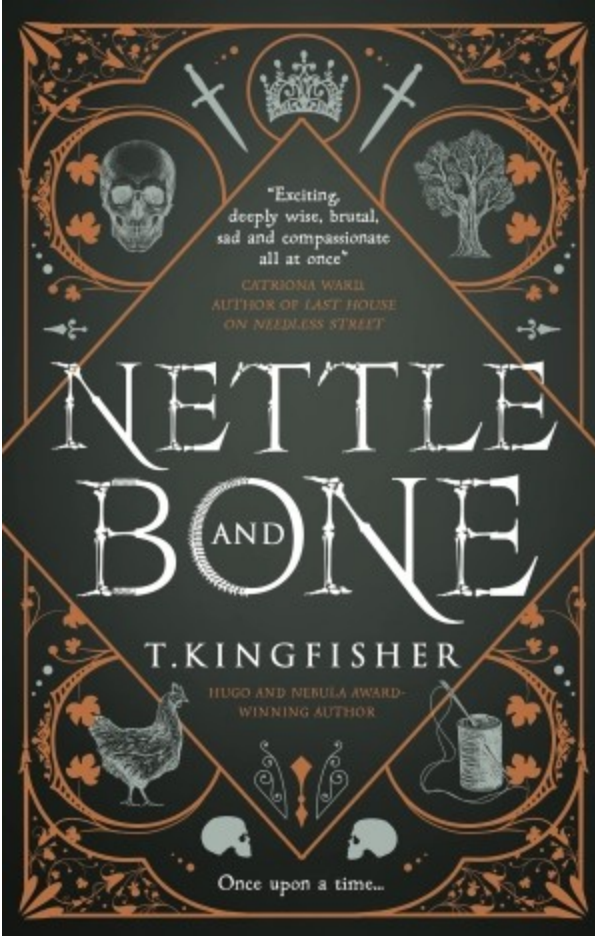
192 sayfa

[Simdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Carol Reed'in yönettiği, Graham Greene'in senaryosunu yazdığı ve Joseph Cotton ile Orson Welles'in başrollerini paylaştığı İngiliz sinemasının başyapıtı Üçüncü Adam'ın 75. yıldönümü için resmi retrospektif. Carol Reed'in atmosferik kara film gerilimi Üçüncü Adam, 1949'da gösterime girdiğinde Cannes'da Altın Palmiye, En İyi İngiliz Film dalında BAFTA ve En İyi Sinematografi dalında Oscar kazanarak anında bir klasik haline geldi. Filmde yer alan bazı

Sinemanın en unutulmaz set parçaları ve alıntılanabilir repliklerinin yer aldığı filmde, savaşın yıkıma uğrattığı Viyana mekanları - uçsuz bucaksız kanalizasyonlar, dönme dolap, ağaçlarla çevrili mezarlık - hızla hafızalara kazınıyor. Senaryo, yönetmen, konu, oyuncular ve ortamın -ve tabii ki müziğin- her şeyin işe yaradığı o sıra dışı birleşimlerinden birine işaret ediyor. Filmin 75. yıldönümü için hazırlanan bu güzel ve resimli kitap, birçok önemli oyuncunun başyapıtı olarak kabul edilen filmin yapım sürecini kapsamlı bir şekilde ele alıyor: Yönetmen Carol Reed; Joseph Cotton ve Orson Welles gibi oyuncular; romancı/senarist Graham Greene; ve hemen tanınan kanun müziğinin bestecisi Anton Karas. ABD'li yapımcı David O. Selznick ile İngiliz yapımcı Alexander Korda arasında uzun süren yasal işlemlere dönüşen filmin sahipliği için verilen mücadele ve filmin Martin Scorsese gibi modern sinemacılar üzerindeki kalıcı etkisi de inceleniyor. Senaryonun orijinal versiyonlarını ve kamera arkası fotoğraflarını içeren bu çarpıcı kitap, her film hayranının mutlaka sahip olması gereken bir eser.

[Simdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Isırgan & Kemik

Kingfisher, T.

9781789098280

336 sayfa

[Simdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

Anında USA Today ve Indie en çok satanlar. Madeline Miller, Leigh Bardugo ve Alix E. Harrow hayranları Harrow, kardeşlik, imkânsız görevler ve gücün bedeli hakkındaki bu Hugo Ödüllü karanlık ve zorlayıcı fanteziye bayılacak. EN İYİ ROMAN DALINDA HUGO ÖDÜLÜ KAZANANI 2023

Yıllarca kız kardeşlerinin istismarcı bir prensin elinde acı çektiğini gördükten sonra, Marra - utangaç, manastırda yetişmiş, üçüncü doğan kız - sonunda kimsenin onları kurtarmaya gelmediğini fark etti. Marra'nın kendisi dışında hiç kimse. Güçlü bir mezar cadısından yardım isteyen Marra'ya, üç imkânsız görevi yerine getirebilirse prensi öldürebileceği araçlar teklif edilir. Ancak prenslerin, cadıların ve kızların hikâyelerinde olduğu gibi, imkânsız olan sadece başlangıçtır. Görevinde Marra'ya mezar cadısı, isteksiz bir iyilik perisi, güçlü kuvvetli eski bir şövalye ve şeytan tarafından ele geçirilmiş bir tavuk katılır. Beşi birlikte, prensin boğazına sarılan el olmayı ve Marra'nın ailesini ve krallığını sonunda zalim hükümdarından kurtarmayı amaçlamaktadır.

[Simdi satın alın ve okuyun \(Reklam\)](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

